

Giới thiệu Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp

Truyện Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp xoay quanh nhân vật Diệp Hồng Kỳ với tính cách rất ngang ngược, một khi đã lựa chọn cái gì đó thì cô sẽ không bao giờ thay đổi dù đúng hay sai.

Ninh Mặc là cậu con trai được cô để ý đến và cô muốn yêu anh ta...Nhưng cô bị anh ta từ chối bởi tính tình không được đẹp cho lắm.

Liệu một cô nàng cổ cháp như vậy khi yêu sẽ ra sao? Khi tình yêu đi vào con đường sai cô sẽ làm như thế nào hoặc cũng sẽ theo con đường mà cô đã chọn?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Tên tôi là Diệp Hồng Kỳ, tôi thích Ninh Mặc.

Đã nhiều năm như vậy rồi, thích một cách đơn thuần nhưng cũng rất quyết liệt, cho dù có đụng phải tường, thì cũng không cần nổi quyết tâm thích hấn của tôi.

Hắn ta với tôi mà nói, giống như một thiên thần chói lọi, xa đến không thể với tới, cho dù là ngửa đầu nhìn lên, cũng sẽ bị vàng sáng chói lòa quanh người hấn làm cho lóa mắt, nói ngắn gọn, hấn chính là một thứ chói lọi, luôn dẫn bước tôi trên con đường.

Hấn là hải đăng...

Hấn là ngọn đèn sáng...

Hấn là...

Hấn là tình cầu cách tôi một triệu năm ánh sáng!

Tôi cùng với Hữu Bảo đứng trước cổng trường đã gần 30 phút, chỉ vì muốn chờ đợi sự xuất hiện của hấn, từ lúc hấn tiến vào, cho đến khi hấn bước qua tôi, chỉ ngắn ngủn có vài giây, nhưng tôi đã thấy thực thỏa mãn.

Dưới ánh nắng mặt trời, hấn phi thường tuấn kiệt, dáng người cao ngất của hấn, cho dù là một chiếc áo sơ mi vô cùng đơn giản, mặc vào cũng có thể phong độ đến nỗi khiến người ta mê mẩn sửng sờ.

Quả nhiên rất chói mắt, nhìn hấn lướt qua bên người, cả người tôi không nhìn được mà run rẩy, nắm chặt tay nâng cao đầu, nhớ tới lời tuyên bố trước kia của hấn, chỉ có thể dùng một loại đau xót kiểu nhà chúng ta có con trai mới lớn, yên lặng đứng trong góc tối âm u dõi theo bóng hình hấn.

Lúc đi đến chỗ ngoặt, đôi mắt đen của hấn ta chăm chú, như có như không mà liếc về phía tôi một cái, khóe miệng cong lên một tia cười âm thầm, tôi lập tức hiểu ý, cả người nhích về phía ngoài cổng trường chỉ chỉ, tôi và hấn từ trước đến nay đều là cái kiểu ngoài trường như huynh đệ, trong trường tựa người đứng như vậy.

Đưa đầu mặt mày một phen xong, hấn rũ mắt xuống, khóe miệng nhếch nhếch, rồi sau đó lại nghiêng đầu nhìn qua, lại lướt qua tôi một chút, lần này hoàn toàn quay đầu, không hề nhìn tôi, tươi cười một cách thân nhiên tiếp tục nghe đám bạn học xung quanh ba hoa bốc phét.

Nhưng mà tôi thì vẫn còn đang bị chìm trong trạng thái mê mông, rất lâu chưa khôi phục lại được.... Mỗi lần ánh mắt chạm nhau, tôi đều phải một lúc lâu mới có thể hồi phục, tôi hy vọng từ trong đó có thể phân tích ra chút gì, không phải tiểu thuyết đều nói sao, cái gì mà, chỉ cần là ánh mắt của nam chính, tất nhiên luôn ẩn chứa một tình yêu mãnh liệt, về phần là ánh mắt thế nào yêu ra sao, cái này chúng ta còn phải tự mình cảm thụ sâu sắc mà phân tích, từng bước xâm nhập xâm nhập rồi lại xâm nhập.

“Hồng Kỳ, con nhỏ ngốc nghếch này, mày tình lại cho tao!” Đúng rồi, tôi quên mất bên cạnh còn có một nhân vật cấp bậc tương đương cái bóng đèn, bạn học Mạnh Hữu Bảo.

Hữu Bảo khí lực cực lớn, kéo lấy bả vai của tôi, chẳng khác nào nhào bột, làm cho cả người tôi run rẩy, tứ chi vô lực, thật kỳ tích mà tôi từ trạng thái si mê trở về.

“Mày đúng là đáng khinh bỉ đấy, mày không biết hay sao, tên Ninh Mặc kia hoàn toàn chỉ coi mày là chân chạy việc!” Mái tóc dài của cô nàng vung lên, từng đôi mắt to, chống nạnh giáo huấn tôi.

Tôi vò vò mái tóc ngắn, cười một cái lấy lòng nó, đơn giản có chút chua xót mà tự hào nói: “Nhưng mà Hữu Bảo, cả trường chỉ có một mình tao có thể

làm chân chạy việc cho hần thôi đấy!”

Rất lâu trước kia, tôi chỉ biết, tôi đối với hần, chỉ là một sự tồn tại nhỏ bé, nhỏ bé đến mức hần ta thường xuyên nhớ lầm tên tôi.

Người sau thương tâm, người trước khó chịu, tôi cũng sẽ làm như không sao cả, nhún vai, xí, chạy việc thì có làm sao, “Cũng tốt, tao chính là thích bị anh ấy bóc lột đấy!”

“Mấy hết thuốc chữa rồi, Hồng Kỳ!” Cô nàng nhìn tôi đẩy về khinh bỉ, vươn tay vỗ vào lưng tôi, tôi bị nó đẩy một cái mà lao đảo hai bước.

“Bạn học Hữu Bảo, mày phải dùng con mắt trần ngập tình yêu để nhìn nhận việc này!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi kéo dài giọng: “Đọc theo tao đây này: “Đây gọi là ...hành động vì ...Tình yêu...Yêu...!”

Cô nàng đáp trả tôi bằng một nụ cười lạnh, ném cái túi nilon đựng đầy tập tranh tuyên truyền tôi đưa cho nó lúc nãy, xoay người bước đi, đứng rồi, quên bỏ sung một chút, tập tranh trong túi kia, là tập tranh quảng cáo bạn học Ninh Mặc kinh nhờ tôi phát hộ miễn phí, nghe nói là một người chị em họ nào đó của hần mở triển lãm tranh.

Bình thường những chuyện như thế này, tôi đều dùng thái độ phi thường thụ sủng nhược kinh mà tiếp nhận.

Điểm này, hần ta rất vừa lòng, chính bản thân tôi cũng vừa lòng, Cho nên, bạn học Hữu Bảo nói không sai, tôi đúng là rất đáng khinh bỉ, dùng cách bóc lột bản thân mình để đạt được mục tiêu.

Câu danh ngôn của mỗi nữ cố chấp chính là, phong thái của tôi đã muốn thấp đến tận tâm trái đất rồi, hoa sen nở không ra, loại tự ngược kiểu này đã thành thâm căn cố đế, sự sùng bái đối với Ninh Mặc hoàn toàn đã trở thành phản xạ có điều kiện, hơn nữa đã không thể tự kiềm chế nữa rồi, SO, tôi tự ngược, tôi tồn tại

↘

(

↘ ▽ ↘

)

↖

!

“Nha, mày đúng là tự ngược cuồng!” Đối với cái loại tự mình ghét mình hơn nữa lại còn không biết mệt này, Hữu Bảo từng cực kỳ đứng trọng tâm mà chốt một câu kết luận như trên!

Tôi thực sự xót xa trong lòng mà mỉm cười đón nhận cái kết luận của nó ,=|||, nói cũng chính xác, kỳ thực tôi thực sự là một đứa tự ngược cuồng, chẳng những ngược tâm mà còn ngược thân nữa!

Tôi nhìn đồng hồ, ngồi xổm trước cổng trường học suốt nửa giờ, mới thực sự hiện thân. Thời gian này cũng là do Ninh Mặc đặt ra, bình thường mọi người tan được nửa giờ sau, hần mới có thể gặp tôi.

Tôi cứ như vậy không biết chán, còn mơ tưởng đến một cuộc sống thú vị, về phần vì sao lại phải thần bí như vậy, tôi chỉ hỏi qua hần ta có một lần.

Chỉ vờ vờ có một lần đó, hần dùng giọng nói phi thường tán thưởng mà khen ngợi tôi: “Hồng Kỳ, tôi thích sự khiêm tốn của cô, mỗi lần giúp tôi làm nhiều chuyện như vậy, cũng không có kêu mệt, đều là vụng trộm hẹn gặp tôi, không giống những người con gái khác mới làm chút chuyện đã ầm lên cho tất cả mọi người biết!”

Một kẻ cúi đầu đã thành quen như tôi, rất ít khi có người nhiệt tình khen ngợi như vậy, cho nên lập tức dâng trào, đối với vấn đề lúc trước, tự nhiên cũng mặc kệ.

Tôi lặng lẽ vòng qua cổng chính, đi tới ngõ nhỏ phía sau cổng trường, rón ra rón rén nhảy qua, tiện tay lấy khăn quàng cổ trùm lên đầu để tăng cảm giác thần bí, quả nhiên, nơi ngõ nhỏ u ám, thần nhân Ninh Mặc đang đứng thẳng.

“Làm sao giờ mới đến!” Hần nhíu mày, thấy tập tranh tuyên truyền trong lòng tôi, hai lông mày nhíu lại càng sâu, “Còn chưa phát hết ?”

Tôi lập tức ưỡn ngực, dùng sức vỗ : “Yên tâm, đến buổi chiều nhất định sẽ xong!” Vỗ ngực luôn là tín hiệu để biểu đạt sự trung thành của mình, để bộc lộ trái tim trung thành của tôi, có vỗ ngực nhiều hơn nữa cũng không sao cả, cho dù vỗ đến sưng lên, tôi cũng không thấy tiếc.

Cho nên cúp ngực của tôi luôn lúc lớn lúc nhỏ, thay đổi thất thường.

“Phát xong rồi thì buổi tối cùng nhau ăn cơm đi!”

Úi ? Đây là lần đầu tiên bạn học Ninh Mặc chủ động mời tôi ăn cơm nha, tôi ngẩng đầu, cực kỳ kích động hỏi: “Chỉ có hai chúng ta sao?”

Hắn cười như không cười nhưn mày, giọng nói mang theo ý cười nói: “Đương nhiên... không phải!”

Quả nhiên làm gì có chuyện tốt như vậy! Tôi sụp vai xuống, ưỡn oải.

Hắn nhìn thấy tôi sụp vai xuống, thờ dài, xoa xoa huyết thái dương, đột nhiên giữ lấy bả vai của tôi, dùng giọng nói phi thường chân thành cổ vũ tôi: “Hong Kỳ, tinh thần phấn khởi lên, tôi cần sự giúp đỡ của cô!” Thấy tôi nhìn chằm chằm hắn không chuyển mắt, lại nói: “Hơn ba năm nay, sự cố gắng của cô, sự đấu tranh của cô, tôi đều hiểu rõ!”

Sao? Tôi lập tức run rẩy mãnh liệt, tỉnh táo tinh thần, dùng một loại ánh mắt dư thừa sinh lực nhìn hắn.

“Cho nên, buổi tiệc tự phục vụ ở triển lãm tranh của Lâm Đạt. tôi chỉ mời một mình cô giúp đỡ, tôi luôn luôn c

hi dùng người nhà!” Hắn cong khóe miệng, cười thực dịu dàng.

Lâm Đạt chính là người mà hắn gọi là em họ, nếu vậy tôi chẳng phải có thể tự kỷ cho rằng, hắn đã chấp nhận tôi, coi tôi như người trong nhà?!

Tôi lập tức phát huy sự ti tiện của mình, phi thường dâng trào bắt lấy tay hắn: “Bạn học Ninh Mặc, buổi tối tôi nhất định sẽ phát huy tinh thần của nữ chủ nhân!”

Miệng của hắn khê giật giật, phui phui tay tôi mấy cái, rồi rút tay lại.

Tôi lần đầu tiên thấy hắn cười e lệ đến như vậy, chẳng lẽ đây chính là thẹn thùng?

Tôi vụng trộm xoay người đi, trong lòng kích động, nhìn không được ở trong lòng ngựa mặt lên trời cười một tràng, bạn học Ninh Mặc, tôi sẽ đánh bại tòa thành băng giá trong lòng bạn! Đến lúc xoay mặt lại, tôi nghiễm nhiên đã là một thực nữ đoan trang: “Ninh Mặc, buổi tối tôi sẽ cố gắng!”

Hắn nhắm mắt lại, nhếch miệng, đột nhiên phát ra giọng nói mềm mại trấn an tôi: “Diệp Hồng Kỳ, đây là lần cuối cùng tôi để cô phải vất vả như vậy! Về sau sẽ không như vậy nữa!”

Hả? Đây xem như là lời tỏ tình sao, tôi chớp mắt, giậm chân một cái: “Đáng ghét...” Giọng nói muốn bao nhiêu mắt hôn có bấy nhiêu mắt hôn.

Về mặt của Ninh Mặc tựa như nuốt phải một con ruồi vậy, á khẩu không nói nên lời ngậy cả người.

Bầu không khí xấu hổ khó mà nói thành lời đột nhiên lan ra giữa hắn và tôi, tôi phản ứng lại, cười gượng một cái, vỗ vỗ cánh tay hắn ta, ra về không quan tâm lớn tiếng nói: “Minh đi rải truyền đơn, Ninh Mặc, buổi tối gặp!”

“Ừm!” Hắn lần đầu tiên nhẹ nhàng lên tiếng ở phía sau tôi. Tuy rằng tiếng nói rất nhỏ, nhưng lại khiến tâm hồn tôi rung lên, quay đầu nhìn hắn, trong bóng tối, ánh mắt hắn mơ màng, mang theo vài phần hoang mang, đang nhìn chăm chú về phía tôi.

Đây là lần đầu tiên hắn chủ động đáp lại tôi. tôi không khỏi có chút kinh hỉ, trái tim đập loạn nhịp một hồi.

Mãi một lúc lâu sau, tôi mới cố gắng khống chế nổi xúc động trong lòng, ra về trấn định mỉm cười nhìn hắn: “Ninh Mặc, cảm ơn cậu đã đáp lại tôi một tiếng này!” Không chờ hắn phản ứng lại, tôi đã ôm lấy tập tranh, chạy khỏi đó.

Tôi không dám quay đầu nhìn hắn, sợ hắn nói ra một lý do khác, thần kinh của tôi tuy rằng có chút tri độn, nhưng tôi thật sự không chịu nổi thất vọng một lần rồi lại thêm một lần.

Tôi rất sợ, sợ lại mất mát thêm một lần nữa, tôi sẽ không còn dũng khí theo đuổi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Phát xong tất cả đồng tờ roi đã là lúc cả phố lên đèn, trong mỗi tòa nhà lớn đều phát ra những ngọn đèn ấm áp, tôi mỗi một không thôi, trong lòng lại thoải mái vô cùng, đứng ở trên cầu vượt có một loại xúc động muốn ngửa đầu mà hét thật to.

Ba ngàn tập tranh, tôi phát trong vòng một tuần, cuối cùng cũng xong hết rồi, may mắn là không hổ thẹn, Ninh Mặc à Ninh Mặc, tôi thật sự đã hiểu thế nào là mạng già còn phải bôn ba.

Bởi vì mệt mỏi, một tuần nay đầu tôi đều như phát sốt.

Không được, tôi vẫn chưa thể nghỉ ngơi được, tôi lác lác đầu, buổi tối còn có một bữa tiệc tối còn cần tôi đi hỗ trợ, đây là chuyện Ninh Mặc nhờ cậy tôi, tôi nhất định một chút cũng không thể lơ lửng, không thể.

Năm giờ bốn mươi phút, đúng là thời điểm khó mà bắt được xe taxi, tôi giơ tay lên, nhìn đồng hồ, khẽ cắn môi, liều mạng, tôi quyết định chạy bộ một mạch thẳng đến nhà hàng.

Lúc tôi đến được nhà hàng, bên trong đã ồn ào vô cùng, quần là áo lượt, cười cười nói nói, sàn đá kim cương chói lọi cùng với ánh đèn làm cho tôi chưa kịp thích ứng nổi.

“Hong Kỳ, cô tới chậm gần nửa tiếng! “Ninh Mặc khẽ nhíu mày, không giận mà uy, một thân Âu phục trắng như tuyết, dưới ánh sáng của ngọn đèn, lại càng thêm nho nhã.

Tôi thở hổn hển, nhận lấy quần áo trong tay hắn, một hơi khoác lên bên ngoài quần áo của mình.

Ninh Mặc nhếch nhếch miệng, ra hiệu cho tôi đến bê khay rượu lên, “Hong Kỳ, có muốn ăn chút gì đó rồi mới bắt đầu không?” Giọng nói của hắn thật mềm mại, nhưng lại không có một chút lo lắng.

Tôi bị sốt nhẹ nên miệng lưỡi khô khốc, một chút khẩu vị cũng không có, vì thế lác đầu, nói: “Có cần tôi gọi thêm người đến hỗ trợ hay không?”

Nói chuyện có chút ngắc ngứ, đầu hơi bị choáng váng, tôi không khỏi xoa xoa huyệt thái dương.

Có lẽ là do về mặt tôi thực sự mệt mỏi, hần lộ ra một chút áy náy, im lặng một lát, hần thở dài thật sâu, hỏi ta: “Hong Kỳ, vì sao cô...” Hần đang muốn nói cái gì đó, lại liếc thấy một người bạn đang lách đến gần, lập tức trưng ra bộ mặt chẳng thèm để ý, xoay người qua chỗ khác, mỉm cười: “Làm sao cậu lại còn có thói quen đứng ở góc tường nghe lén hả?”

Tên kia bị bắt quả tang cũng chẳng thèm xấu hổ, đôi mắt sáng long lanh nhìn hần chớp chớp: “Ninh Mặc, bạn gái cậu đây sao?”

Ninh Mặc giận dữ, nghiêng mắt liếc tôi một cái, cười lạnh: “Cô ta làm sao có thể giống bạn gái của tôi? Cậu không phải là không biết yêu cầu của tôi.”

Tôi cầm cái khay, đứng phía sau hắn, cảm thấy trống rỗng.

A ? Yêu cầu?

Tôi cũng không biết thì ra hần còn có yêu cầu cho tình nhân trong mộng, cho tới giờ hình như tôi đều xem nhẹ việc này, vẫn một bên tỉnh nguyện theo đuổi Ninh Mặc.

Hần bảo tôi đi hướng Đông, tôi tuyệt đối sẽ không đi hướng Tây.

Tôi nghĩ rằng liều mạng làm việc, lấy lòng hần, rồi hần cũng sẽ coi trọng tôi, liếc mắt nhìn tôi một cái, lại quên mất thì ra hần còn có tiêu chuẩn kén vợ của riêng mình.

Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân của rào cản giữa hai chúng tôi?

Vì thế, tôi liếm liếm môi, cầm lấy cái khay cẩn thận bước qua, chen mồm hỏi: “Ninh Mặc, yêu cầu của cậu là gì, tôi nhất định có thể học theo mà!” Không ngại học hỏi kẻ dưới* luôn luôn là ưu điểm của tôi.

* Lấy từ một câu trong Luận Ngữ – Công Dã Trường: ‘Người thông minh hiểu học sẽ không ngại hỏi người dưới’.

Khuôn mặt của Ninh Mặc lập tức đỏ bừng, vẻ mặt giống như là siêu nhân điện quang đang đánh quái thú mà không đủ điện lượng vậy, cả mặt đầy bàng hoàng phẫn nộ.

Trái lại cái tên này giờ vẫn đứng nghe lén ở góc tường kia, lại cười đến nước mắt lưng tròng, vỗ vỗ bả vai Ninh Mặc: “Ninh Mặc, mau nói cho cô ấy đi, cái điều kiện mãi mãi không thay đổi kia của cậu!”

Tôi thật sự nhìn hần một cách chăm chú, ánh mắt của hần có chút lảng tránh, thậm chí trên mặt còn có một tia thẹn quá thành giận.

Ước chừng 5 phút im lặng, sắc mặt của hần càng thêm nặng nề, Ninh Mặc lộ ra vẻ mặt khó chịu lại còn như kiểu bị ai nhục nhã, chỉ vào tôi, lạnh như băng không kiên nhẫn nói: “Cứ như cô ta, lớn lên nam không ra nam, nữ không ra nữ, thô lỗ thiếu gân, tiêu chuẩn chọn bạn gái siêu việt của tôi, nếu mà áp dụng cho cô ta thì quá lãng phí!”

Cho dù tôi có thiếu gân thật, cho dù tôi là Diệp Hong Kỳ luôn tự thôi miên chính mình, thì thể diện của tôi cũng không chịu được sự chỉ trích sắc bén như vậy.

“Tôi nào có kém như vậy?” Tôi cười gượng.

Ninh Mặc cười lạnh một tiếng, không thèm nề mặt nói: “Cô không kém, chẳng qua cùng với tiêu chuẩn bạn gái của tôi là hai mặt đối nghịch, không thể

giống nhau!”

Đứa ngốc cũng có thể nhìn ra sự chế nhạo trong mắt hắn, tôi sùng sốt ngăn người, kinh ngạc ở một chỗ một hồi lâu. Bởi vì đã kích quá độ, trong lòng ngược lại không cảm thấy đau đớn, chỉ còn lại một mảng trống rỗng chua chát.

Nước mắt rơi không nổi, chỉ cảm thấy sức lực của toàn thân biến mất tăm tắp tích.

Một lúc lâu sau, tôi mới phản ứng lại, chịu đựng, lặng lẽ không nói lời nào bung chiếc khay lên, tính đem thời gian còn lại lãng phí cho hết, gì thì gì cũng phải đến nơi đến chốn, người ta chường mắt mình, mình cũng phải lưu lại hình tượng đẹp một tí chứ.

Cho nên có thể nói, đôi khi tiện cũng là một phẩm chất tốt đẹp.

Ninh Mặc dường như không lường trước được rằng tôi sẽ bình tĩnh được như vậy, sau khi khôi phục lại thái độ bình thường, hắn có chút áy náy, về mặt vừa muốn nói lại thôi, ánh mắt lóe ra tia sáng nhìn thẳng về phía tôi. Một lát sau rút cục nhìn không được, ôn tồn mở miệng nói: “Hong Kỳ, không phải nam nữ cũng có thể làm bạn bè sao, cô xem, giống như tình cảm học trò giữa chúng ta, lúc đó chẳng phải tốt lắm?”

Cái gì kêu tình cảm học trò, cái gọi là tình cảm học trò chính là có thể đùa giỡn, có thể mờ ám, nhưng lại vĩnh viễn không phá vỡ được một lớp cửa sổ bằng giấy kia.

Bạn học Ninh Mặc, anh quá giáo hoạt đấy!

Cơ thể của tôi không chịu sự kiểm soát run lên từng đợt, bởi vì phát sốt nên nóng dần lên, từ trán tôi lan ra toàn thân, cổ họng đau rát như bị thiêu đốt, tôi thuận tay lấy ly rượu trên khay, nhấp một ngụm nhỏ từ cái ly bằng thủy tinh, cảm thấy còn chưa đủ, dứt khoát một ngụm uống cạn, rượu cocktail lạnh như băng theo cổ họng, một đường chảy xuống, ban đầu là lạnh như băng cuối cùng lại thành nóng như lửa, làm cho ruột gan của tôi nhất thời cũng nóng bỏng theo.

“Ninh Mặc, anh dựa vào cái gì mà cảm thấy tôi không đủ trình độ phù hợp với tiêu chuẩn của anh! ” Cái tính không đụng vào tường không quay đầu lại của tôi lại phát tác, giọng nói đột nhiên tăng lên nửa quãng.

Những người ở gần đó, đều ngừng nói chuyện mà tò mò nhìn về phía chúng tôi.

Ninh Mặc có chút xấu hổ, trên mặt cuối cùng không còn nụ cười nho nhã nữa, khoe miệng của hắn thậm chí còn có chút vặn vẹo: “Hong Kỳ, bình tĩnh đi, đừng đem một tia khí chất cuối cùng của cô nuốt hết!”

Được rồi, thời khắc mấu chốt, sự hèn hạ của tôi vừa định phát tác một lần, vậy mà kỳ tích mà ổn định xuống.

“Phụt...” Cái tên nghe lén ở góc tường kia thế mà vẫn chết đi ở đấy, nghe thấy Ninh Mặc nhỏ giọng tốt bụng khuyên giải tôi, lại nhìn không được khẽ cười một tiếng, tôi trừng hắn một cái, khẽ cắn môi, quay đầu, đem bốn chén rượu còn sót lại trên chiếc khay nốc hết vào bụng.

Không thể không nói, mấy thứ rượu nhập ngoại này khó uống chẳng khác gì nước tiểu của ngựa, lúc bốc lên, so với Hạc Đình Hồng còn mạnh hơn, bóng người trước mắt đột nhiên biến thành ba.

“Anh cười cái gì hả! ” Tôi quay sang, có chút mê muội, liều mạng dùng ánh mắt trừng cái tên nghe lén kia.

Tên kia chống lại ánh mắt của tôi, đột nhiên xo

ay người sang chỗ khác, đập tường cười sảng sặc : “Ninh Mặc, cậu tìm ở đâu được một đứa thần kinh như thế vậy, cậu xem ánh mắt của cô ta kia, thật là thú vị! ”

OMG, tôi dùng sức vỗ vào miệng mình, cảm thấy con mắt cứng ngắc thoáng đảo rồi đảo, kỳ tích nha, bóng người nhất thời từ ba cái lại rút về còn một.

Thực sự thú vị nha, tôi lại phát cho mình thêm mấy bàn tay nữa, nhìn bóng người không ngừng biến thân, tâm tình tốt hẳn lên. Nếu thêm vài ngọn đèn hiệu ứng đặc biệt, cảm thấy tôi một mình cũng có thể đóng vai Ultraman.

“Đủ rồi, Hong Kỳ! Đừng đánh nữa! ”

Tôi giương mắt lên, nhìn chằm chằm bàn tay to đang nắm lấy cổ tay tôi, lại nhìn đến người đang nói chuyện với tôi, Ninh Mặc nho nhã, Ninh Mặc tuấn đạt, bóng người từ một chia làm hai, từ hai lại phân làm bốn...

“Tê bào phân liệt ?? Để tôi đánh cho trở về! ” Tôi giãy dụa, một cái tát đáp trên mặt hắn, xong, cuối cùng cũng khôi phục thành một Ninh Mặc.

Sắc mặt của hắn sa sầm, những vẫn cố ẩn nhẫn. Tôi đương nhiên biết thừa, Ninh Mặc trước mắt chính là kiểu Bạch mã hoàng tử còn sót lại trên đời này, những chuyện mất mặt như thế này, từ trước đến nay cũng chỉ có Diệp Hồng Kỳ tôi đẩy đi làm mà thôi.

“Thực xin lỗi, trượt tay, đánh nhầm hướng!” Tôi cúi đầu trước hắn, đầu óc càng trở nên choáng váng kinh khủng, giãy dụa cởi bộ đồ trên người, nhét vào tay cái tên đang đứng nghe lén ở góc tường kia.

“Tôi chắc không thể nào hỗ trợ được gì nữa, về trước! ” Vài chén rượu vào bụng, có lẽ là hàm lượng nước được bổ sung, tôi trong nháy mắt lại có loại

xúc động muốn rơi lệ, tôi lắc lắc đầu, đem nước mắt nuốt trở về, hai tay run rẩy nắm chặt cái bàn trước mặt.

“Hong Kỳ, nếu chưa tìm được đơn vị thực tập, đến Tường Thực đi!” Hấn giống như đang thương cảm, lại càng giống như đang bố thí, Tường Thực là công ty của gia tộc họ Ninh, rất lớn, rất hoa lệ, tuy rằng trước kia tôi cũng từng mơ sẽ đến Tường Thực làm việc, nhưng mà tất cả những thứ này hôm nay, đã khiến tôi đánh mất đi ước nguyện đến Tường Thực làm việc ban đầu.

“Nhưng mà, Hong Kỳ, có mấy câu tôi phải nói rõ, tôi không muốn làm cô chậm trễ thêm nữa, kỳ thật tôi sẽ không yêu mến cô gái như cô, cho nên, không cần lại theo đuổi tôi nữa!”

Khốn nạn, tôi chống xuống bàn, vũ trụ nhỏ trước ngực quay cuồng, Ninh Mặc! Tôi là loại con gái như thế nào, có cần phải sắc bén như vậy không? Nói chuyện có cần thẳng thắn như vậy sao!

Lật bàn, rít gào, hành hung... Những cảnh tượng bạo lực ở trong đầu tôi quay cuồng mấy lượt, tôi nhắm mắt lại, hít sâu, sau đó chậm rãi mở mắt, bình tĩnh xoay người nhìn hấn, quyết định dùng khí chất cường đại của con người mình áp chế hấn.

“Ninh Mặc...”

Hấn chẳng thèm để ý mà nhìn tôi, lông mày khẽ nhướn lên.

Tôi mỉm cười, bước về phía hấn, đứng đưa, vươn tay chạm vào gương mặt của hấn, trên mặt vẫn còn in dấu năm ngón tay của tôi.

“Có đau không?” Tôi cực kỳ dịu dàng nhìn hấn, thần thức không thôi, khuôn mặt trắng nõn như vậy, sao có thể có chút vết xước được chứ!

Hấn chớp mắt môi, con mắt đen láy, mang theo hoang mang nhìn về phía tôi, nhưng không có đáp lại.

“Anh không đau, tôi đau!” Tôi duỗi ngón tay, chỉ chỉ vào lồng ngực của mình, đôi mắt đã bắt đầu cay cay.

Hấn trầm mặt nhìn tôi: “Diệp Hồng Kỳ, cô đừng khóc, tôi ghét nhất nhìn thấy con gái khóc!”

Khóc cái đầu anh, chỉ bằng anh cũng đủ để cho tôi khóc sao, tôi nấc lên một cái, tiếp tục nói: “Anh nghĩ rằng tôi sẽ nói gì cơ, đau lòng vì thất tình sao, bệnh thần kinh, tôi muốn nói là mỗi ngày thể cam đoan với anh, vỗ ngực đến phát đau!”

Cho nên, từ nay về sau tôi tự do, tiện cách muốn thăng cấp lên nhân cách!

Hấn sững sờ thật lâu, lạnh lùng nhếch miệng: “Thứ hai cô có thể đến Tường Thực thực tập, đây là sự đền bù cuối cùng tôi có thể cho cô, dù sao cô như vậy, nhất thời khó tìm được việc làm, không phải sao?”

Tôi cau, cười ha ha: “Tôi Diệp Hồng Kỳ chưa bao giờ thích dùng hàng thứ đẳng, tôi không muốn vào Tường Thực, tôi muốn đến Thiên Duyệt, Tường Thực cấp bậc thấp! Không phải phạm vi của tôi.” Thiên Duyệt là đối thủ một mất một còn của Tường Thực, cũng là tập đoàn đứng đầu thành phố A. So với Tường Thực, quy mô của Thiên Duyệt lớn hơn tuyệt đối không chỉ là một chút.

Tôi dừng lại một chút, hất cằm lên nói với hấn:

“Còn nữa, anh không cần đền bù tổn thất cho tôi, tôi thích anh là chuyện của mình tôi, mắc mớ gì tới anh?” Tôi nghiêng đầu, nhìn dấu tay hồng hồng trên mặt hấn, càng nhìn càng hung ác, không nhịn được cười một tiếng: “Không đụng tường Nam không quay đầu, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, Ninh Mặc, anh yên tâm đi, hôm nay, tôi đụng phải tường Nam, cũng đã thấy quan tài, từ nay về sau sẽ không quẩn quít lấy anh nữa đâu!”

Hấn hé miệng mặt không biểu tình nhìn tôi, một lúc sau, lạnh mặt đáp: “Tốt nhất là như thế!”

Quả nhiên là tốt nhất, đối với hấn tốt, đối với tôi chẳng phải là một loại giải thoát sao?

Chán ghét nhìn nhau, tôi và hấn đồng thời xoay người sang chỗ khác.

Tôi phát phát tay, dùng sức vung góc áo lên ngăn đầu mà bước ra ngoài, tôi quyết định phải giống như nữ chính mạnh mẽ trong các bộ phim tình cảm kinh điển, ra đi hết sức phóng khoáng, cương quyết mạnh mẽ. Đáng tiếc, được một lúc, tôi vẫn không nhịn được mà quay trở lại, tiện thể đá cái tên đang nhếch miệng trầm tư đứng ở góc tường mấy cái: “Này, xin hỏi WC đi hướng nào?” Năm lý rệu Tây, không có theo tuyến lệ bốc hơi ra, mà lại theo lối tắt khác, hóa thành “nổi buồn” mãnh liệt của tôi.

Cái tên đứng góc tường nghe lén kia đặt chén rượu xuống, khoé môi cong lên nhìn ta, cười một cái cực kỳ ưu nhã: “Tôi không gọi là này, mời gọi tên tôi – Tiền Đạc.”

Tôi quán hấn tiền nhiều hay tiền ít, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề sinh lý của tôi, hấn có gọi là bàng quang tôi cũng mặc kệ.

Thế nên tôi rất biết lắng nghe, há miệng: “Bàng quang, WC đi thế nào!” Lời vừa mới ra khỏi miệng, tôi đã thấy có gì không ổn, quả nhiên, mặt của hấn từ trắng nuốt như ngọc biến thành đen sì.

Tôi đối với hấn thật đáng tiếc buông tay, khí chất làm người của tôi đây chính là vả vào miệng mà, ai bảo hấn mỏng manh như vậy.

Hắn đột nhiên nhẹ nhàng cong cong khóe môi, cười mà như không cười nói: “Diệp Hồng Kỳ phải không, cô mở miệng ra đúng là so với con người cô còn khó mà khiến người ta vui được, khó trách Ninh Mặc chường mắt cô!”

Trong nháy mắt, tóc gáy của tôi dựng ngược hết cả lên, khí chất bình tĩnh cũng không kiềm chế được bản chất nóng nảy của tôi, rốt cục tôi cũng không nhịn nổi nữa, triệt để bộc phát.

Thật đáng tiếc, từ trước đến nay tôi đều theo phái hành động.

Vì vậy, tôi nắm lấy vai hắn, dùng tư thế ném qua vai tiêu chuẩn, quăng hắn ra thật xa, cả hội trường bỗng chốc trở nên im lặng.

Tôi tự hào đứng dưới ánh đèn, giơ chân lên, giẫm lên ngực Tiền Đạt, dùng lực nhấn nhấn, gào thét gầm gừ: “Nói, WC ở chỗ nào!”

Làm một cô gái ngoan ngoãn quá cực khổ, Diệp Hồng Kỳ tôi từ giây phút này, muốn làm một nữ vương dùng cảm, gào thét trên đỉnh thế giới.

Hắn nằm trên mặt đất, đôi mắt đen hiện lên kinh ngạc, giận quá thành cười: “Diệp Hồng Kỳ, cô phải chịu trách nhiệm hành vi của cô ngày hôm nay đấy!”

Được thôi, tôi đây am hiểu nhất chính là chịu trách nhiệm.

Tôi nhún nhún vai, cực kỳ nghiêm túc gật đầu nhìn hắn: “Được rồi, tôi sẽ chịu trách nhiệm với anh!” Nhìn đáng vẻ hóa đá của hắn, tôi dùng sức gật đầu một cái, theo thói quen vỗ ngực bồm bộp: “Tin tôi đi!”

“...” Hắn im lặng, tôi im lặng, cả hội trường đều im lặng, một lúc lâu sau, tôi lại phá vỡ yên lặng một lần nữa: “Nhưng mà mẹ nó chứ, rốt cuộc nhà WC nó ở chỗ nào!”

Nụ cười của hắn thoáng chốc đã tràn đầy trong mắt, cực kỳ rạng rỡ: “Được, tôi đưa cô đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Kỳ thật một vạn người, thì có một vạn cách say rượu khác nhau, mà tôi chưa bao giờ biết rằng, cách say rượu của mình lại có khuynh hướng bùng phát bạo lực!

“Hồng Kỳ, đây là tác phẩm của mày đấy!” Hữu Bảo chỉ vào đôi mắt thâm tím của mình, lệ rơi đầy mặt.

“Hồng Kỳ, tao cũng bị đây này!” Hai khuôn mặt ập tới, mặt đũa nào đũa nấy đều có vết thâm tím, mà trí nhớ của tôi chỉ dừng lại ở cái phòng WC trắng lè ở triển lãm kia.

Hình ảnh cuối cùng tôi nhớ rõ chính là... đem xà phòng trong đó nhét vào trong túi xách.

Tôi vươn tay lục lọi túi xách tay của mình, mỗi lần lục đều giống nhau, mặt càng thêm suy sụp, bởi vì, bên trong cái túi kia không chỉ có bánh xà phòng của triển lãm, bao diêm của triển lãm, còn có một đồng đồ linh tính gì đó, giống như một cái khay áo sáng long lanh, lại giống như một cặp kính mắt nạm kim cương... Vâng vâng, mỗi một thứ đều đắt không tưởng được, làm cho tôi đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Toi rồi, chẳng lẽ mình còn giết người cướp của?

Chẳng lẽ mình lại cường đại như vậy sao, OH...NO, tôi vô đầu tự chán ghét chính mình, Diệp Hồng Kỳ, ta đã nhìn nhầm mi, hóa ra mi không phải là một phần tử tri thức tương lai, mi là một cô gái bạo lực xinh đẹp!

Tôi ngẩng mặt, nhìn đồng đồ xa xỉ trước mặt, trong sự khủng hoảng kinh hoàng lại ẩn chứa chút cảm giác thành tựu quái dị.

“Ngày hôm qua lão Ninh Mặc kia đối với mày thế nào?” Hữu Bảo thấy tôi trầm tư, vươn tay chọc tôi một cái.

Tôi dời mắt khỏi đồng đồ xa xỉ kia phục hồi lại tinh thần, nhìn nó nhe răng cười vui vẻ: “Xong rồi!”

Ninh Mặc chính là loại người cực kỳ không rõ ràng, hơn nữa còn coi đó là hưởng thụ, đó cũng là lý do tại sao tôi vẫn không dám thổ lộ, không thổ lộ, còn có thể ở bên cạnh hắn lâu một chút, thổ lộ rồi, tất cả sẽ thành mây khói.

Kỳ thật những điều này tôi đều biết trước, tôi cũng biết, ánh mắt của hắn rất cao, tôi chẳng qua là muốn gần hắn hơn một chút mà thôi, nhưng mà bây giờ ngay cả nguyện vọng nhỏ nhoi đó cũng đã trở nên xa vời.

“Mây thổ lộ ?” Hữu Bảo rú lên một tiếng, xoa xoa cằm: “Mây có phong cách như vậy từ lúc nào ?”

Tôi liếc xéo nó một cái, đáp lại: “Hắn nói tao không phải loại mà hắn thích.” Xét cho cùng tình yêu đúng là khiến người ta thuong tâm, chỉ một câu nói thôi, khiến cho tôi mất hết cả khí chất nhân văn, mất nhiều hơn được ôi, mất nhiều hơn được.

“Nhưng mà hắn thích loại nào mới được cơ chứ ?” Tôi quay đầu sang hỏi Hữu Bảo.

Hữu Bảo dùng cái loại ánh mắt nhìn Namekian* nhìn tôi: “Mày đừng nói với tao là mày theo đuổi lão hơn ba năm, ngay cả tiêu chuẩn kén vợ của lão mà cũng không biết nhớ! ”

*Tên một tộc người ngoài hành tinh trong truyện Bảy viên ngọc rồng

Hiz, tao thực sự không biết mà!

Tôi vui vẻ, vò vò mái tóc ngắn của mình, cực kỳ thành khẩn thỉnh giáo nó: “Chẳng lẽ mày biết, nói tao nghe coi! ”

“Nói ngắn gọn, chính là tóc dài, mắt to, dáng người dầy, tính tình dịu dàng gia cảnh tốt...” Hữu Bảo bấm đầu ngón tay, kể ra từng cái từng cái một.

Tiểu Quách cùng ký túc xá lại chen mồm vào, bổ sung: “Tài trí hơn người! ”

Tôi liếc mắt nhìn chúng nó, thì ra đây chính là Tam cú bán*. đều là dùng nhịp phách nhanh mà ra, một câu rồi lại một câu đều phóng khoáng, tôi cười lạnh, giương mắt lên, nói: “Tao có thể đội tóc giả, mắt cũng đủ to, tính tình siêu cấp vô địch dịu dàng, tài mạo song toàn, gia thế vô song...”

*Theo bạn search thì đây là một loại hình nghệ thuật dân gian của TQ, ý bạn Hồng Kỳ là bạn Bảo kể mà như hát vậy.

Mẹ nó chứ, Ninh Mặc anh là đồ chết dẫm, vì sao lại chướng mắt tôi ?!

Hữu Bảo vươn tay sờ sờ trán tôi, lại dùng cái loại ánh mắt nhìn Namekian kia, cực kỳ thương hại nhìn nhìn tôi, “Hồng Kỳ, trừ cái tên nghe rất êm tai ra, mày thật đúng là cùng với tiêu chuẩn của Ninh Mặc khác xa một trời một vực.”

Thế này quá đã kích người!

Tôi cân nhắc suy xét một chút, theo lời nó nói, tất cả đặc điểm đều tương phản, tôi chẳng phải chính là một tên dân công hèn mọn hay sao, khó trách Ninh Mặc lúc nào cũng đề cho tôi khiêng vác đấm đá.

Tôi thật sự bị thương, tuy rằng tôi có một vẻ ngoài của dân công, thể lực của siêu nhân thật, nhưng mà bên trong, tôi ẩn chứa một trái tim thiếu nữ xinh đẹp mà, a, lấp lánh, sáng long lanh luôn, một trái tim trong sáng tựa như thủy tinh vậy....

Từ giờ khác đó tôi liền im lặng gần ba ngày.

Ba ngày sau, rạng sáng, tôi đứng ở trên năm cái hòm quần áo chồng lên nhau trong ký túc xá, dùng tư thế từ trên cao nhìn xuống, hướng ra ngoài cửa sổ khàn cả giọng gầm thét: “Ninh Mặc, anh chờ xem, tôi Diệp Hồng Kỳ hôm nay đứng đây thề, phải khiến anh hối hận.hận hận hận.”

Ninh Mặc, anh nhất định sẽ hối hận, bởi vì tôi đã yêu anh như vậy! Yêu đến mất cả tự tôn!

Sợ âm thanh lập thể truyền ra chưa đủ, tôi đấm ngực, dùng âm rung lặp lại một trăm lần, một trăm lần.

“605, ký túc xá tập thể trừ 100 điểm! ” Sáng sớm yên tĩnh, tôi nghe thấy bà di dưới nhà, dùng giọng nói độc đáo của bà ta, chốt lại một tràng một trăm câu âm thanh lập thể của tôi.

“Mẹ kiếp, Diệp Hồng Kỳ, tiền thưởng đây tiền thưởng! Trừ một phát, chẳng những mất tiền thưởng, còn bị phạt tiền! ”

Toàn bộ ký túc xá đều bạo động, sau ba ngày thuong tâm, tôi lại một lần nữa ném trái nõi buồn thuong thân.

“Mây giác ngộ chưa ?” Sau màn oánh tập thể đầy bạo lực, Hữu Bảo dùng giọng nói vô cùng thánh khiết dẫn dắt từng bước.

Tôi lệ rơi đầy mặt nghiêng đầu 45 độ nhìn nó, vô cùng sảm hỏi: “Tao giác ngộ....”

Các bạn trong ký túc xá đều lộ ra nụ cười vui mừng, tôi cảm thấy thực ra mình còn có thể khiến cho bọn nó cười càng vui mừng hơn nữa, liền vùng tay hô to: “Tao về sau tuyệt đối sẽ không gào thét lúc sáng sớm, cũng tuyệt đối không đứng trên hòm quần áo của mọi người gầm thét!” Tôi nắm tay, dùng một loại phong thái của tiểu tướng cách mạng càng thêm nỗ lực thề thốt: “Tao muốn đứng trên ban công của ký túc xá, dùng khung cảnh trời đêm đầy sao lúc ba giờ sáng, thét lên phong thái của tao! ”

“...”

Tôi khẳng định là chúng nó rất cảm động, bởi vì Hữu Bảo ngay cả cái đồng hồ báo thức có hình Shin cậu bé bút chì của nó cũng công hiến cho cái đầu

của tôi, hơn thế nữa ngay cả lỗ mũi tôi cũng được cắm thêm hai cái bút máy siêu cấp đẹp đẽ, siêu cấp mát hồn.

Một lát sau, Tiểu Quách dùng giọng nói suy sụp hỏi: “Mày ngộ ra chưa ?”

Tôi trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên từ trên giường đứng lên, vung tay gào rú: “Còn cái gì nát rồi thì ném qua luôn đi, tao còn thiếu cái lót giày đây...”

Sáng sớm yên tĩnh lập tức trở nên càng thêm yên tĩnh, tôi thấy ba cái màn trắng xanh đều hạ xuống, ký túc xá lại lần nữa trở về thời kỳ hỗn mang.

“Cực kỳ không có tình bạn học!” Tôi nhún vai, cũng buông màn xuống, trốn sau màn, liếm liếm ngón tay, bắt đầu kiểm kê đồng đồ xa xỉ kia.

Nhiều như vậy, lại đẹp như vậy, nếu đem rao ở chợ second-hand trên mạng, có thể kiếm được đồng tiền đấy!

Tạo nghiệt rồi! Nên để cho tôi uống say thêm vài lần nữa, không chừng khi tốt nghiệp chẳng cần phải kiếm việc làm mà cũng thành phú bà không chừng.

Rượu đúng là thứ đáng yêu nhất của thực nữ! ...A...đúng vậy!

Đến lúc chiều, tôi liền đem mấy thứ đồ kia rao lên mạng, đây là trang web bán đồ second-hand nổi tiếng nhất, mua bán giao dịch đều là hàng đắt tiền.

Tôi đem ảnh chụp đã được PS n lần, tất cả các món đồ đều trở nên sáng chói, trừ bỏ phần Logo ra, toàn bộ đều nhìn không ra là tôi đang bán cái gì.

Thế kỷ 21, biết không, giờ bán chỉ là khái niệm, chỉ cần biết Logo, tôi còn sợ không cần câu sao ?

Giống như lần trước tôi mua một cái túi LX, tuy rằng nó ngay cả sách lậu cấp A cũng không được tính, nhưng mà tôi cứ nhìn cái Logo ở giữa của nó là tôi liền xách về, đi ra ngoài, ai biết được bạn đeo có phải hàng của LX hay không.

Bổ sung thêm một chút, sau khi cái túi kia hỏng, tôi liền tháo cái Logo đó xuống gắn lên trang phục của mình, tất cả mặt trái đều là nhãn hiệu LX, có lần chủ nhiệm nhìn thấy, thiếu chút nữa tịch thu của tôi.

Tôi biết thừa là bà ấy ghen tỵ, dù sao đâu phải ai cũng có vinh hạnh được mang Logo của LX mà tung tăng trong sân trường đại học X đâu.

Lạc đề mất rồi, tôi muốn nói chính là, vừa mới đăng ảnh chụp lên, QQ của tôi gần như không ngừng một phút, hiệu ứng Logo hàng hiệu quả thật kinh khủng.

“Tất cả đồ của cô, tôi lấy hết!”

Tôi nhấn vào một tin nhắn, lập tức tâm tình nở rộ, đây chính là khách hàng đầu tiên ngày hôm nay không có cò kè mặc cả với tôi, sáng khoái làm cho tôi phát khóc.

“Thật sự mấy món đó rất quý đó, tôi đây tổng cộng phải lấy 500\$!” Tôi nhanh chóng gõ trả lời, vừa kích động cắn xé cái khăn tay của mình.

Năm trăm đô đấy, số tiền đó bao nhiêu ngày mới kiếm được chứ, tôi có thể mua được bao nhiêu cái Hamburger, cuộc đời đúng là tươi đẹp...

Bên kia im lặng rất lâu, ước chừng khoảng 10 phút, sau đó gõ lại một đồng dấu chấm lửng...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

“Đắt quá sao?” Tôi cuống cuống, tuy rằng được ăn 100 cái bánh Hamburger là lý tưởng sống của tôi, nhưng mà từ trước đến nay tôi vốn không có lòng tham, được thế nào hay thế ấy, tôi đều thỏa mãn.

Bên kia lại im lặng thêm năm phút nữa, sau đó, nhanh chóng gõ lại một hàng chữ: “Tôi van cô, đừng có sỉ nhục mấy thứ đó như vậy, một ngàn đô tất cả đi!”

Nha nha nha, còn có khách hàng tự động nâng giá cơ à, trong phút chốc, xuân về hoa nở, lòng tôi dâng trào cuộn cuộn, nhanh tay gõ bàn phím: “Thành giao!”

Mất thấy icon của hân hạnh như sắp ập, tôi đột nhiên nhận ra mình còn chưa biết phương thức liên hệ với vị này, vội vàng gõ ra một hàng chữ: “Tôi tìm anh bằng cách nào?”

“Ba giờ một phút, đến quán cà phê Mạc Đạo! Tôi quen ngồi cạnh góc cửa sổ!” Hấn vội vàng gõ lại, sau đó out luôn.

Nhắc đến quán cà phê Mạc Đạo, tôi đã muốn đập tường, tôi từng may mắn đi WC ở đó một lần, cả phòng WC đầy hương thơm, gạch men sứ còn in một đóa hoa nở rộ xinh đẹp, bên cạnh mỗi một cái bồn cầu đều có một dàn máy tính để bàn kết nối mạng, thế nên ngày hôm đó tôi ngồi trong WC đứng bốn tiếng đồng hồ, vừa vận xem xong một bộ tiểu thuyết mạng, cường bạo khiến bệnh trĩ được đẩy cao.

Từ đó về sau, mỗi lần đau muốn chết vì vấn đề giải quyết sinh lý, tôi sẽ nhớ đến quán cà phê Mạc Đạo.

Quán cà phê Mạc Đạo, nỗi đau thời niên thiếu của tôi...

“Hữu Bảo, mày nói tao mặc bộ nào đi đây?” Tôi chợt nhớ ra vài bộ đồ có thể coi được đều đã bị đem giặt sạch, còn đang tung bay trên ban công ký túc xá.

Bây giờ chỉ còn mấy cái áo T-shirt trẻ con, bình thường mặc còn có thể chấp nhận được, nếu mà bước vào nơi đẳng cấp kiểu như quán cà phê Mạc Đạo, chính là hạ thấp bản thân.

Hữu Bảo từ trong màn ló ra, ngáp một cái, khoát tay, lục lọi một lúc rồi ném ra một cái áo hở lưng, cái áo kia á, theo như tôi thấy, trừ bỏ hai cái dây mảnh vắt qua vai ra, những chỗ khác đều cực kỳ đau mắt.

Tôi ngừng thở, ném cái áo trả lại cho nó, từ dưới hòm lòi ra một bộ đồ kiểu Trung Quốc cực kỳ đứng đắn của các bác gái, sau khi mặc vào, soi gương, tự mình sâu nảo một lúc lâu.

Bộ đồ Trung Quốc này được thiết kế cực kỳ có cảm giác rung động, tất cả đều là màu đen, một hàng cúc màu vàng thủ công, chẳng khác nào Phi thiên đại ngô công, tay áo lại còn có kim tuyến màu vàng, phối hợp với quả đầu bù xù của tôi, không khác nào thập tam muội của hắc đạo.

“Hữu Bảo, nhìn có được không?”

“Ừ... đẹp!” Hữu Bảo ló đầu ra, đột nhiên liền bộc phát: “Hong Kỳ, đeo cái vòng cổ đầu lâu của tao lên, bảo đảm giống phần tử cái tà quy chính một trăm phần trăm!”

“...” Tôi yên lặng cầm lấy cái vòng cổ của nó, trông lên trên cổ, nhất thời sát khí ngút trời, Tiểu Quách đứng gần tôi nhất đỡ không nổi khí thế của tôi, trực tiếp từ trên ghế nhảy xuống, quỳ rạp trên mặt đất, dùng một loại ánh mắt đầy ngưỡng mộ sùng bái nhìn tôi.

“Uầy, cực có khí chất của nữ vương, Hong Kỳ!” Hữu Bảo từ trên giường nhảy xuống, cắn ngón tay, nước mắt lưng tròng.

“Hay là mang chuỗi hạt đi, như vậy nhìn có vẻ hài hòa!” Tiểu Quách nhìn không được đóng góp thêm một chuỗi hạt, tôi suy xét một chút, ngẫm đến khí chất nhân văn cường đại của mình, quyết định vẫn là quy y cửa Phật đi.

Lúc bước ra khỏi cửa, tôi soi gương, yên lặng không nói gì đem kính râm được Hữu Bảo cống hiến cho đặt trên sống mũi, hất tóc, xoay người bước ra cửa.

Lúc đến Mạc Đạo, đã là ba giờ hai mươi phút chiều, nhân viên phục vụ vừa mới mở cửa đón khách, động tác lập tức cứng lại.

Tôi vung vung chuỗi hạt trên cổ, ngửa đầu, từ khe hở trong kính râm liếc nhìn phục vụ, lớn giọng hỏi: “Chỗ cậu có mấy cái góc tựa vào cửa sổ? Chỉ cho tôi xem!”

Tôi thấy khuôn mặt của cậu em phục vụ lập tức tái mét, ngón tay run run vươn ra, chỉ chỉ, dưới ánh đèn u ám, quả nhiên chỉ có một chỗ gần cửa sổ.

Chỗ kia cực kỳ kín đáo, có một góc cây Tích Thủy Quan Âm che khuất hết cả sofa dưới tán cây.

Hắc hắc hắc, tôi thấy cái đầu lôm ch่อม đen đen phía sau sofa, nhất thời hưng phấn dâng trào.

“Tôi đến bàn chuyện làm ăn, cậu làm việc của cậu đi!”

Trên mặt em trai phục vụ từ trắng xanh biến thành ửng hồng, tôi thậm chí còn có thể thấy được tâm hồn bất quá ló lên sau cặp kính.

Thấy tôi cực kỳ nghiêm túc nhìn, sắc mặt hấn lại biến thành trắng bệch, ba chân bốn cẳng chạy về phía thủy tinh.

Sau đó lại từ hình ảnh phản chiếu trên cửa nhìn mò tôi.

Vậy mà dám nhìn coi mình?! Lại nhớ đến hồi ba tuổi tôi đã biết dùng nguyên lý phản quang của gương để nhìn trộm bạn trai bàn bên cạnh, đến năm mười ba tuổi, tôi đã có thể nắm giữ thuần thục nguyên lý phản quang của máy ảnh để chụp trộm cơ ngực của bạn trai cùng bàn, đối với một số kẻ chuyên nhìn trộm như tôi, chút kỹ xảo nhỏ ấy đúng là không đáng để vào mắt.

Tôi cực kỳ không vui, cố ý đi hai bước, đột nhiên xoay người lại, lạnh lùng dùng kính râm nhìn chằm chằm em trai phục vụ. Quả nhiên hấn sợ tới mức phát hoảng, cẳng nắm chặt di động trong tay.

Tôi vô cùng thỏa mãn cười lạnh một tiếng, vui vẻ cầm cái túi trong tay, bước đi oai phong lẫm liệt. Tôi gần góc tới gần cửa sổ, tôi mới dừng lại.

Đèn chỗ này gần như là bị tắt hết, huỳnh hồ góc này còn buông rèm cửa rõ dày, tôi đeo kính râm đen sì, hoàn toàn không biết đâu là bác nam.

Tôi yên lặng ngồi xuống trước mặt vị nhân huynh kia, cực kỳ nghiêm túc hạ giọng: “Đồ tôi mang đến rồi! Có muốn giao dịch hay không?”

Vị nhân huynh kia mười ngón đang tung bay, ra sức gõ bàn phím, nghe thấy giọng nói của tôi, ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

“Cái gì?” Giọng nói của hắn trong trẻo mà lạnh lùng, lại từ tính muốn chết, tuy đèn có hơi tối, nhưng tôi cũng có thể cảm thấy được khí chất cực kỳ thanh nhã của hắn.

Thật sự là không thể trông mặt mà bắt hình dong, người thanh nhã như vậy mà cũng có thú vui mua đồ second hand trên mạng.

“Tôi nói!” Tôi dứt khoát đứng dậy, vờn người qua, dùng giọng nói càng thêm thần bí nói với hắn: “Đồ tôi đã mang đến rồi, có muốn xem hàng hay không!”

Vị nhân huynh kia liền đóng laptop lại, đôi mắt thâm trầm nhìn về phía tôi, khẽ mở miệng, hỏi một đằng, đáp một nẻo: “Cô có thể bỏ kính râm ra trước được không!”

Khách hàng có yêu cầu, tôi phải tôn trọng thôi, kính râm vừa bỏ xuống, tôi nhất thời cảm thấy sáng bừng.

“Nha nha nha, thì ra chỗ này vẫn có đèn, còn sáng trưng nha!” Tôi kích động đánh giá xung quanh, chỉ tại chất lượng cái kính râm này của Hữu Bảo quá tốt, làm cho tôi tưởng quán này tối đen như bưng chử.

Tôi ngấm ngấm lung tung một lúc lâu, mới dời mắt về phía vị nhân huynh trước mặt.

“Cô có thứ gì?” Cả người hắn đều tựa trên ghế, hai tay khoanh lại, một tay còn vờn lên xoa cằm.

Tôi sột soạt một phen, xách túi vải trong tay lên, cả túi đồ ra, có cúc áo, có kính mắt, vô số, đầy cả bàn.

“Tất cả những thứ này?” Hắn kinh ngạc nhìn tôi, lại cúi đầu xuống, đột nhiên khoe miệng cong lên, vờn tay cầm lấy một cái, lại cẩn thận nhìn xem “Mấy thứ này nhìn thật quen mắt!”

Sau khi nhìn chăm chú một lúc, hắn ngẩng đầu lên, đột nhiên cười cười với tôi, bản thân hắn vốn cực kỳ tuấn tú, lúc mặt không có biểu tình gì, vốn vẻ ngoài đã tuấn đạt, cười như vậy, lại cực kỳ diễm lệ, mặt mũi lúc đó đều ánh lên giống như ánh mặt trời, chói mắt giống như gió xuân thổi tan băng.

Tôi không khỏi nuốt nước miếng đầy miệng.

“Xin lỗi không tiếp chuyện được, tôi nhận điện thoại trước đã!” Hắn đứng dậy, cặp chân thon dài bước qua tôi, cầm đi động bước về phía góc đối diện.

Vài phút ngắn ngủi sau, hắn gọi điện xong trở lại, ngồi xuống: “Mấy thứ đồ đó cũng không tồi, nhưng mà là ở đâu ra?”

Cái này thật sự chẳng khác nào hỏi cung tôi!

“Có thể giới thiệu cho tôi chứ? Là của hãng nào vậy?” Hắn cầm lấy cái cúc áo bằng thủy tinh, nhìn tôi cong cong khoe miệng.

Tôi làm sao mà biết, tôi cái loại người tiêu dùng hàng giá rẻ này, đối với Logo chỉ giới hạn trong mấy loại hàng hóa lưu hành trong chợ A, những thứ chợ A không lưu hành, tôi hoàn toàn không biết gì cả.

Cho nên tôi cực kỳ chuyên nghiệp mà đáp lời hắn: “Nếu không, anh dùng Baidu mà search...”

Khoe miệng hắn lại nhếch lên, không hỏi tôi thêm nữa, chỉ vén tấm rèm cửa thật dày kia lên, nhìn ra phía ngoài, đột nhiên, khoe miệng lại nhếch lên một lần nữa, ngón tay hơi hơi vờn ra, lại buông rèm cửa xuống.

“Thế nào a? Anh có lấy mấy thứ này hay không?” Tôi ôm gối, bắt đầu lo lắng.

Hắn cũng không đáp lời tôi, bắt đầu chậm rãi thu dọn mấy thứ trên bàn, từng cái từng cái, đầu vào đây, giờ tay nhấc chân đều tao nhã vô cùng.

Đến khi một bác cảnh sát nhân dân bước vào, hắn đã thu dọn xong mọi thứ, thay đổi tư thế ngồi, hai chân bắt chéo, nâng cằm, mang theo vẻ mặt thương xót, nhìn tôi đang bị đè xuống mặt đất lắc đầu.

Tôi bị đè xuống đất, lệ rơi đầy mặt, lấy một giọng nói thập phần mơ hồ hỏi hắn: “Tiên sinh anh họ gì họ, mẹ anh họ gì... A?” Mẹ nó, dám chơi tôi, chờ tôi được thả, nhất định lấy hình nhân rủa chết anh.

Hắn dùng ngón trỏ vuốt vuốt cằm, nheo mắt, nhe răng cười: “Tôi gọi là Tiền Đạt!”

Nói láo, Tiền Đạt đâu phải cái dạng này, hắn so với tên trước mặt nhỏ hơn một chút, tính cách có ương nghạnh hơn một chút, mặt mũi nhẹ nhàng hơn một chút.

“Anh không phải Tiền Đạc! ”

“Câm miệng! Về cục cảnh sát ngoan ngoãn khai báo! ” Bác cảnh sát nhân dân gõ lên đầu tôi một cái, thành công đem tôi đang biến thân thành giáo chủ găm thét* trở về.

*Biệt danh của diễn viên Mã Cảnh Đào

“Nói vậy, cô đúng là quen biết Tiền Đạc! ”

“...” Tôi ngậm miệng, đột nhiên nghĩ đến, bây giờ lộ ra việc tôi biết Tiền Đạc thì đúng là chuyện cực kỳ ngớ ngẩn, mấy thứ đồ mặc danh kỳ diệu đất tiền trên bàn kia, nói không chừng là của tên kia, nói ra không phải chứng thực sao.

“Aiz, cô không nói gì tôi cũng không có cách nào giúp cô! ” Hắn dứt khoát xoay người qua chỗ khác, mở laptop ra, bắt đầu lạch cạch gõ bàn phím.

“Được rồi, tôi biết Tiền Đạc! ” Lúc bị vịn tay đi qua chỗ hắn, tôi cuối cùng cũng khuất phục, nước mắt lưng tròng nhìn hắn.

Hắn đóng laptop lại, nhún vai, bưng bình đại ngộ ” A...”

Sau một tiếng a này, hắn cũng không có bất cứ hành động nào, cười tít mắt nhìn tôi nước mắt rung rung bị lôi ra khỏi cửa, lúc bước qua cửa, em gái phục vụ còn cực kỳ hưng phấn giờ điện thoại di động lên, tách một cái chụp cho tôi một bức chân dung.

“Mẹ kiếp, không được chụp mặt! ” Tôi vùng vẫy đeo lại kính râm, bị phản vạ phân.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

“Cô đem mấy thứ đó của tôi đi bán cho người khác ?”

“...” Tôi đứng dưới ngọn đèn đường u ám, yên lặng không nói gì.

“Ngu ngốc, trên mấy thứ này đều có tên viết tắt bằng tiếng anh của tôi, cô làm sao có thể bán cho người khác được! Hơn nữa tại sao sau đó còn tắt đi động, gọi đi gọi lại vẫn không có cách nào liên lạc với cô! ” Tiền Đạc đồng chí triệt để câu tiết rồi, tay áo xắn lên, cánh tay thật dài vùng lên.

Tôi theo phản xạ có điều kiện nhanh chóng ôm đầu ngồi chồm hổm xuống: “Không được đánh vào mặt! ”

Hắn giận quá hóa buồn cười: “Diệp Hồng Kỳ, khí thế hôm đó của cô đâu rồi ? Hà ? Hôm ấy cô đem tôi đánh thành mất gấu mèo, cũng đâu có thấy cô yếu ớt chút nào.!” Hắn chỉ vào hai vòng tròn đen đen nhàn nhạt trên mắt.

Tôi bước tới gần nhìn: “A ? Tôi đánh sao ?”

Hắn trừng con mắt đã đỏ lên, giận dữ: “Chẳng lẽ là bản thân tôi tự mình nhìn gương rồi tự đánh mình từng phát từng phát một ?”

Tôi vui vẻ, xem hắn nói kìa, từng phát rồi từng phát một: “Tiền Đạc, chẳng lẽ anh không biết chạy trốn sao, tôi không tin anh để mặc cho tôi đánh anh từng phát từng phát một, anh đừng cho là tôi uống rượu vào nên không biết cái gì, kiến thức thông thường tôi vẫn còn rõ ràng.”

Tiền Đạc lập tức đứng khựng lại, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi muốn sửa lại hai cái sai của cô, thứ nhất, không phải tôi không chạy, là tôi không có chỗ nào để chạy, cô khóa trái tôi với cô ở trong toilet nam!

“...” Tôi dùng nắm đấm che miệng lại, kinh sợ nhìn hắn.

“Thứ hai, cho dù tôi có chỗ để chạy, tôi cũng không chạy được, bởi vì cô đã lột sạch hết đồ của tôi! ” Hắn cắn răng cười, quý dị vô cùng.

Tôi lập tức thêm một nắm đấm nữa, liều mạng bịt miệng lại, tôi thực sợ nếu bỏ tay ra, chính mình sẽ nhịn không được mà thét lên kinh hãi.

Địa cầu lại bị lực lượng □ chinh phục, hãy để tôi quay về hành tinh Namek đi...

“Cô làm mất của tôi một cái khuyên tai kim cương, thêm lần này bảo lãnh cho cô ra ngoài nữa, cô nợ tôi hai cái nhân tình, một cái trong sạch, Diệp Hồng Kỳ, cô nhất định phải trả cho tôi!” Hắn kéo dài giọng, ý vị thâm trường nhìn tôi.

Tôi bị hấn nhìn cho đến nỗi tóc gáy dựng ngược, kiên trì hỏi: “VẬY... trà thế nào đây ? Tôi một không có tiền mặt, hai không có sắc đẹp, còn sợ sai tài sắc của tôi ?”

Con người của hấn dần dần sáng lên, như là một con sói đói khát trong đêm, nhắm ngay mục tiêu: “Cô trước giúp tôi đem mấy thứ này đưa đến nhà Ninh Mặc đã! Còn cách báo đáp khác tôi sẽ từ từ nghĩ sau! ”

Tôi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy dưới ánh đèn mờ mịt, bên cạnh chiếc Buick ven đường, có hai túi gạo to dùng đang nằm chiếm chỗ, “Đem đến đâu?”

“Nhà Ninh Mặc ấy! ” Hấn cười tít mắt.

Tôi đại khái cũng biết nhà Ninh Mặc, dù sao mỗi lần theo dõi phía sau hấn, chỉ còn kém có một khúc ngoặt là có thể bước vào tiểu khu nhà hấn, Ninh Mặc cũng yên lặng để tôi theo dõi

hấn, vài lần cũng dừng lại, quay sang, dùng khóe mắt nhìn tôi.

Có một lần trời thật sự rất nóng, hấn thậm chí còn bỏ lại một chai nước khoáng ở ven đường, tôi đã từng một bên tình nguyện cho rằng, hấn đối với tôi, cũng có một chút hảo cảm.

Nhưng mà kia nghe qua “tam cú bán” kia sau, tôi triệt để phủ định suy đoán này.

Ninh Mặc nha, từ trước đến nay, đều coi mi là dân công, chẳng qua là hấn che dấu quá tốt thôi, lúc dùng dân công, còn dùng chút sắc dụ, cứ như thế khiến cho tôi giống như thiêu thân lao vào lửa, triệt để bị nô dịch.

Thật là tiện cách! Tôi vung tay lên, tự vỗ hai bàn tay, trái phải bắt đầu làm việc, vậy mà nhân tiện chụp trúng hai con muỗi đang bay đến hống đầu.

“Quá con mẹ nó tiện cách! ” Hồi ức lệ rơi đầy mặt của tôi, tôi thậm chí còn có thể nghe thấy trong màn đêm yên tĩnh, tiếng kéo kẹt nghiêng răng nghiêng lợi của mình, từng chút từng chút rồi lại từng chút.

“Ngừng ngừng ngừng, không cần dùng vẻ mặt hung dữ như vậy, quá khủng bố, làm tôi thấy lạnh cả người! ” Vẻ mặt của Tiền Đặc đang nằm trong trạng thái bị đe dọa, vỗ vỗ ngực: “Cô yên tâm, cô yên tâm, lúc đi tôi chờ cô, nhưng mà sau khi dừng xe vào tiểu khu sau, cô phải vác giúp tôi! ”

Tôi lại nghiêng nghiêng răng, một tay túm chặt lấy chuỗi phật châu trên cổ giựt đứt, từng hạt từng hạt phật châu cứ thế rơi xuống lăn qua chân Tiền Đặc, khiến cho hấn phát hoảng, sắc mặt hấn xanh mét nhìn tôi, ánh mắt vừa sợ vừa hoảng: “Bạn học Hồng Kỳ, chẳng lẽ hôm nay cô lại uống rượu ? Thế hay để hôm khác đưa....”

Tôi trừng mắt, cảm tức hấn, từ trong kẽ răng oán hận phun ra từng chữ: “Không! ” Nhất định phải đưa hôm nay!

Không phải chỉ là khiêng hai túi gạo sao, tôi run rẩy run rẩy cánh tay, hét lớn một tiếng, đem hai túi gạo kia thuận tay vứt vào cốp sau của Tiền Đặc.

Dễ như nhảy xuống ca* vậy.

*Ương ca : loại hình vũ đạo dân gian lưu hành chủ yếu ở vùng nông thôn miền bắc, có vùng còn biểu diễn câu chuyện, dùng chiêng trống đệm nhạc, có vùng cũng biểu diễn câu chuyện nhưng giống như hình thức ca vũ kịch

Tiền Đặc lẳng lẳng hồi lâu, mới khôi phục lại, cười gượng: “Tôi cứ tưởng là hôm đó cô là do uống rượu, khí lực mới vô tận, thì ra cô là trời sinh thần lực! ”

Tôi liếc mắt trừng hấn một cái, tự mình đẩy cửa xe ra, ngồi xuống.

“Đừng có lảm nhảm, đưa xong gạo tôi còn phải về nhà đá bao cát, xé chăn đơn, cắn gối đầu!” Giờ chỉ cần khiến tôi nghĩ đến Ninh Mặc thôi, tôi sẽ lửa giận thiêu đốt, cả người nhiệt huyết sôi trào.

Giống như là gặp phải cái loại cừu nhân sát phụ lại gian mẫu trong tiểu thuyết võ hiệp vậy.

Tôi muốn biến thân, hoa hoa lệ lệ biến thân, để cho Ninh Mặc nhìn thấy một tôi tuyệt mỹ như hoa, tôi muốn để hấn triệt để hối hận! Nha nha nha nha... Tôi càng nghĩ càng giận, run rẩy siết chặt nắm đấm, chợt xoay mặt qua, khiến cho Tiền Đặc đang lái xe sợ tới mức từ trên ghế ngồi sau tay lái nhảy dựng lên, run rẩy nói: “Hồng Kỳ, cô cô cô đó là ánh mắt kiểu gì vậy! ”

Tôi quay đầu đi chỗ khác, tiếp tục siết chặt nắm đấm.

Bởi vì vũ trụ nhỏ của tôi vẫn hùng hực thiêu đốt không ngừng theo từng phút từng giây hồi ức mà ngày càng mênh mông, điều này làm cho Tiền Đặc đồng chí luôn ở trong trạng thái run rẩy, từ cục cảnh sát cho đến tiểu khu nhà Ninh Mặc, đoạn đường trước kia đi mất 15 phút, hấn phóng vù một cái, 10 phút đã tới nơi.

“Đến rồi! ” Hấn cho xe chạy vào gara, thật cẩn thận nhìn tôi.

“Ừ! ” Tôi nghiêng mắt liếc hấn một cái, một cước đạp văng cửa xe của hấn, cúi thắt lưng, đem hai túi gạo trong cốp sau rống lên một tiếng, nhanh chóng

đặt trên vai.

Ánh mắt hắn lập tức tròn tròn, run rẩy bắt đầu nhấn nút tự động đóng lại cửa gara, lại run rẩy lượn thành hình chữ S đi ra ngoài.

“Ninh Ninh...Ninh Mặc, di bảo tớ mang gạo đến, mang đến rồi đây!” Hắn quay đầu nhìn tôi đang trong trạng thái sôi trào, nói qua bộ đàm, ngay cả giọng nói cũng trở nên run rẩy.

“Vào đi!” Giọng Ninh Mặc truyền qua bộ đàm, yếu ớt truyền ra, gân cốt của tôi lập tức liền bị chặt đứt.

Thật là dễ nghe mà, quả nhiên giọng nói của Ninh Mặc nhà ta là dễ nghe nhất trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Không đúng, chỉ trong 0 giờ lẻ một giây, tôi lập tức chỉnh lại thái độ, mi mới từ trong tiệm cách tìm lại được nhân cách, sao lại còn giẫm lên vết xe đổ thế! Mẹ nó, thiếu chút nữa đã bị Ninh Mặc dụ dỗ thêm lần nữa!

Quả nhiên viên đạn bọc đường là đáng sợ nhất!

Nghĩ đến đây, vũ trụ nhỏ vừa mới được dập tắt, lại một lần nữa thiêu đốt.

Cửa lộc cộc một tiếng, tự động văng ra, Tiễn Đặc còn đang sững sờ ở cửa, tôi đã mỗi vai một túi gạo, nổi giận, giẫm một cước, đá vào mông hắn một cái” Đi trước dẫn đường!”

Hắn quay sang, dùng ánh mắt không biết nên khóc hay nên cười mà nhìn tôi: “Hong Kỳ, ngọc cũng biết đi vào, cô có thể không bùng nổ được không?”

Tôi chọn cách nhún mày để trả lời hắn... NO, tôi, một người con gái bình tĩnh như vậy, làm sao có thể có cử chỉ thiếu nhân văn như thế được.

Tiến Đặc đồng chí, anh quá coi thường tôi!

Bình thường lúc ở nhà, gia mẫu đã rèn luyện khí chất bình tĩnh cho tôi, bóc đầu tương, chọn hạt cát đều do một tay tôi làm hết, bằng không làm sao tôi có thể được đoạn trang hiện thực, làm sao có thể có thái độ như thế được ???

Tôi dùng ánh mắt kiên định liên tục nhìn về Tiến Đặc.

Có lẽ là do khí thế của tôi quá mức cường đại, Tiến Đặc bủi môi một cái, dùng một loại ánh mắt vạn phần hồi hận trừng mắt nhìn tôi, đẩy cửa, dẫn đầu thông thả bước vào.

Ninh Mặc đang mặc một bộ đồ thoải mái đứng bên trong, mái tóc đen như mực còn mang theo vài giọt nước, trên khuôn mặt trắng nõn còn có chút ửng đỏ do vừa tắm xong.

Hắn đang cầm một đôi dép lê, nghiêng người tựa bên khung cửa, thấy tôi đang khiêng hai túi gạo đi theo sau Tiến Đặc, trong mắt chợt lóe lên một cái, lặng ngẫm người.

“Ninh Mặc, trách không được cậu thích dùng cô ta, cô ta đúng là xài tốt thật, cậu xem, hai túi gạo, cô ta khiêng mà mặt không đỏ tím không đập!” Tiến Đặc nhìn theo tầm mắt của hắn, mở miệng.

Ninh Mặc lạnh lùng hừ một tiếng, con người đen bần qua người Tiến Đặc, hơi dừng lại trên người tôi, đột nhiên đứng thẳng người dậy, khoe miệng cong lên một cái, đem dép lê trong tay bóp một cái, ném vào trong nhà.

“Gạo để bên ngoài đi, cả hai đi được rồi đấy!” Hắn chợt xoay người, phát tay về phía cửa.

Tôi khiêng hai túi gạo, lập tức thông suốt, bình thường Ninh Mặc nếu chỉ cong một bên khoe miệng, điều đó cho thấy hắn đang tức giận, mà còn tức giận không nhẹ.

Hắn dựa vào cái gì mà phần nộ chứ, tôi là đứa khiêng gạo đến còn chưa tức nha, chẳng lẽ nhìn tôi một cái, có thể chọc cho hắn phát hỏa lớn như vậy sao!

Cho dù là dân công, anh cũng phải mở miệng ra cảm ơn một câu chứ!

Tôi khí thế như Hồng quân vung túi gạo trên tay, một bước đẩy Tiễn Đặc sang một bên, vươn tay cản cánh cửa sắt lại trước khi nó đóng lại.

Ninh Mặc hừ một tiếng, ngẩng đầu lên, từ khe hở hẹp hẹp với khe tường nhìn ra, không nói câu nào, trên tay cũng không dùng sức, con người màu đen, thẳng tắp chăm chú nhìn về phía tôi, thâm trầm vô cùng.

Tôi dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn thẳng về hắn, ước chừng gần 5 phút đồng hồ sau, rốt cục nhìn không được mở miệng, cổ họng cũng phát run: “Ninh Mặc, cho chén nước uống đi, khiêng gạo cũng mệt lắm chứ!”

Phụt, lời vừa thốt ra khỏi miệng, tôi đã hận không thể cho mình hai cái tát.

Tiến Đặc liêu mạng nhìn cười, bả vai cứ rung rung lên xoay người qua chỗ khác, tôi cảm tức nhìn hắn một cái, đem đầy bụng lửa giận biến thành kiếm nhọn, đâm chết hắn, đâm chết hắn.

Khóe miệng Ninh Mặc run run một cái, một lần nữa mở cửa, khề hừ một tiếng: “Tự mình chuốc khổ!”

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng lại thập phần rõ ràng, tôi cảm thấy mặt mình sắp sụp xuống, tiện cách lâu ngày không gặp lại lần nữa trở về, trong phút chốc, tôi nghe thấy được cả hương thơm của mùa xuân.

Tôi cực kỳ cảm động hỏi: “Ninh Mặc à, kỳ thật anh đây là đang quan tâm đến tôi sao?”

Tiến Đặc nghe xong, lại nhìn không được xoay người qua chỗ khác, dùng mười ngón tay khiến cho cái cửa gỗ bên trong tạo thành những tiếng kéo kẹt kéo kẹt.

“Hồng Kỳ, cô suy nghĩ nhiều quá!” Ninh Mặc cười nhạo một tiếng, ánh mắt cũng không thèm nhìn qua, thuận tay rót một chén nước, đưa tới: “Uống xong thì đi! Nhớ đem cái chén vứt ra đồng rác dưới lầu!”

Vù, hương thơm mùa xuân phút chốc biến thành mùi ôi thiu của mùa hè.... Tôi phẫn nộ cầm cái chén, lộc cộc, gổm sứ màu trắng từ từ bể vỡ, mảnh vỡ sắc bén nháy mắt cắt vào tay tôi.

Ninh Mặc vừa định xoay người, thấy hành động này của tôi, lập tức cả kinh nhảy lại phía sau hai bước: “Cô muốn làm gì, Diệt Hồng Kỳ!”

Tôi hít thở dữ dội, cảm thấy không khí có vẻ loãng, từ nhỏ đến lớn tôi đều giỏi các môn tự nhiên, viết văn chưa bao giờ đạt tiêu chuẩn, tôi thực xin lỗi cô giáo dạy văn mà, tôi thật sự không biểu đạt được sự oán giận tôi chưa từng có trước đây.

Kim nén rất lâu, tôi đề khí, ngồi chồm hổm xuống, hét lớn một tiếng, lách tách... tiếng động thật sự rất lớn, ở trong phòng khách nhà Ninh Mặc cứ quanh quẩn, đình tai nhức óc.

Đúng rồi, tiếng động trên như thế nào xin tham khảo Lý Tiểu Long trong tình trạng cực kỳ phẫn nộ, cảm ơn!

Sau đó, tôi chậm rãi dùng ngón trỏ cùng ngón cái lấy mảnh sứ trong tay phải ra, mảnh sứ vừa mới được rút ra, đã thấy máu tươi ồ ồ chảy ra, so với hệ thống cung cấp nước uống Long Đầu còn mãnh liệt hơn.

“Mẹ kiếp, sao mà lắm máu thế...” Tôi rốt cục nhìn không được đem giọng kéo thành tiếng gào rú, tôi cảm thấy tầm mắt của mình bắt đầu rời rạc, tất cả toàn bộ đều trở nên đen tối...

Thật có lỗi, Lý Tiểu Long ca ca, bởi vì thấy máu là choáng, tôi hoàn toàn không thể biểu đạt được khí thế hào hùng của người...

Nha nha nha nhaNO!

Tôi nghe thấy “Rầm” một tiếng, kèm theo cả tiếng kim loại đặc trưng buồn bã vang lên, đập vào trán tôi, một trận đầu vầng mắt hoa, phong chùng là phương hướng tôi ngã sấp xuống không đổi, phía trước kia là con kỳ lân bằng đồng đen nhà Ninh Mặc, lớn bản

g con sư tử con vậy.

Nói như vậy, cho dù tôi đây té xỉu, cũng là xỉu trong lý trí nha!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Kỳ thật tôi rất muốn giống như nữ chủ trong tiểu thuyết võ hiệp vậy, um một tiếng, liền tỉnh dậy, sau đó đáng về vô cùng điềm đằm đáng yêu, mong manh yếu ớt như một nhánh lan, nước mắt trong suốt, có thể khiến cho nam chủ đứng bên cạnh giường kích động một trận.

Đáng tiếc, tôi lại không phải kiểu nữ chủ truyền thống.

Sự tỉnh dậy của tôi, là đi kèm theo với một tiếng thét chói tai đầy thô kệch, “Là ai, đứa nào gõ đầu tôi, đau quá! ” Tôi gào thét, vươn tay sờ soạng cái trán của mình, chỗ đó so với Từ Kim Sơn* còn tím hơn

*Từ Kim Sơn – một ngọn núi phía tây tỉnh Giang Tô, Trung Quốc, thời Hán gọi là Chung Sơn

“Hong Kỳ, cuối cùng mày cũng tỉnh! ”

Một đứa, hai đứa, ba bốn đứa, tôi thấy tất cả các đồng chí đang trông chừng tôi đều bỏ nhào tới, đồng thời đè lên người tôi mà gào thét.

Giống một tòa tháp cao ngất khổng lồ, tôi bị ép cho mất trợn trắng, thiếu chút nữa lại ngất thêm lần nữa.

“Rồi rồi, không cần đè ép nữa, nó đã trợn mắt là rồi rồi kia! ” Tôi nghe thấy giọng nói trời phú của Hữu Bảo vang lên với tàn số the thé từ xa xa truyền tới.

Bốn tòa cự sơn đang áp đảo trên người tôi cuối cùng cũng đứng dậy.

Hữu Bảo nước mắt lưng tròng nhìn tôi, nắm lấy tay tôi, xót xa than thở: “Hong Kỳ, sao mày lại ngu như vậy chứ, chạy tới nhà Ninh Mặc mà đập đầu vào tường, hần thật sự tốt như vậy sao ?”

A ? Tôi vò đầu, tình hình gì thế này ?

Tiểu Quách tiếp tục bổ sung: “Bây giờ ai cũng biết, mày khổ sở yêu Ninh Mặc ba năm, bị cự tuyệt, chạy đến nhà người ta đập đầu vào tường cắt ngón tay, mày cắt ngón tay làm gì hả, tự sát thì phải cắt vào mạch máu chứ ?”

Tôi giận, gầm thét: “Mẹ nó, là đứa nào nói thế ?”

Cho tôi biết, tôi không táng chết đứa đó mới là lạ, tôi mà lại không đả cấp như vậy sao, tôi mà muốn tự sát, cũng phải kéo tên Ninh Mặc kia chết cùng, làm sao có thể tự đùa tự vui được chứ, đứa nào nói câu đó, nhất định là chẳng biết gì về Diệp Hong Kỳ tôi đây.

“Chẳng nhẽ ngay cả đương sự Ninh Mặc nói cũng là tung tin vịt ?”

Khốn nạn, tôi đã thực sự hơn cả tức giận rồi! Ninh Mặc, anh quá đê tiện, vậy mà đem chuyện tôi thăm mền anh nói ra hết tron!

“Hần nói hươu nói vượn! ” Tôi phẫn nộ nắm chặt tay, bởi vì dùng lực quá độ, lại một trận đầu vầng mắt hoa, bọn Hữu Bảo sợ tới mức lập tức đem tôi ấn trở lại giường.

“Hong Kỳ, coi như hết, coi như mơ một giấc mộng ba năm! ”

Tôi trừng hai mắt, vô cùng oán giận căm tức nhìn trần nhà, im lặng một lúc lâu không nói gì.

Bọn Hữu Bảo khiếp đảm vây quanh đầu giường của tôi, cũng không dám ho he một tiếng. Trong phòng bệnh yên tĩnh, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đều.

Rất lâu sau đó, tôi quay sang, không còn nhìn chằm chằm vào trần nhà nữa, dùng giọng nói vô cùng bình tĩnh hỏi: “Hữu Bảo, như vậy phí nằm viện là ai trả vậy ?”

Hữu Bảo thật cẩn thận trả lời tôi : “Là Ninh Mặc.”

Tôi vẫn trầm mặc như cũ, đối diện với chúng nó.

Hữu Bảo càng thêm cẩn thận hỏi: “Hong Kỳ, nếu mày cảm thấy mất mặt, có muốn bọn tao góp tiền trả lại lão ấy không ?”

Ha ha ha ha, tôi đột nhiên cười to, núi lở tuyết tan, phi thường vui vẻ: “Tốt tốt tốt, cứ để cho lão ấy trả, bảo bệnh viện cho thêm mấy bình axit amin, trong thuốc cho nhiều nhiều đồ bổ một chút, để ngón chân tao cũng được truyền glu-cô, cả hai chân nha, tao muốn bồi bổ thân thể, cơm trưa mỗi ngày phải có thịt nha! Khử khử khử, tao muốn ăn.... thịt! ”

“...” Tất cả mọi người dùng tư thế thạch hóa mà nhìn tôi.

Tôi liên tục cười một cách man rợ: “Tao trường kỳ đóng quân ở trong này, cho hần tốn tiền thuốc men! ”

“...” Mọi người thạch hóa quay đầu, đồng thời nhìn về phía cửa.

Í....Tôi ngừng cười, cũng xoay đầu theo chúng nó, trước cửa phòng bệnh, Ninh Mặc toàn thân áo trắng đang đứng đó, khoe miệng ần ần nụ cười.

“Cô tiếp tục, cô tiếp tục, đến đến đến, đừng có mà ngừng lại, tiếp tục thỏa sức tưởng tượng!” Ninh Mặc cực kỳ khách sáo gật gật đầu với tôi, đem cái chai nhỏ trong tay đặt lên đầu giường.

“Ninh Mặc...” Giọng nói của tôi lập tức thấp xuống tám quăng, kiêu ngạo biến mất.

Xong rồi, tiện cách lại áp đảo nhân cách rồi, trong lòng tôi lặng lẽ chảy ra một dòng lệ sở hữu độc quyền của con gái.

“Hôm nay tôi tới, là muốn tính toán đầy đủ kinh tế tổn thất của hai bên với cô đây,” Ninh Mặc kéo ra một cái ghế, đặt cạnh đầu giường của tôi, vô cùng tao nhã ngồi xuống, hai mắt hàm chứa ý cười, liếc mắt qua các vị đồng chí kia, các đồng chí nọ lập tức hội ý, ừm ừm một trận sau đó biến mất vô tung vô ảnh.

“Kinh tế tổn thất... của hai bên?” Tôi kinh sợ ngồi dậy.

“Anh thì tổn thất kinh tế cái quái gì?” Tôi giận.

Hắn mỉm cười, lộ ra nụ cười đặc hữu, ôn nhu nhã nhặn, đáng tiếc cuối cùng cũng không phỉnh tôi được, tôi cự tuyệt bị hắn mê hoặc, dứt khoát vênh mặt lên nhìn hắn cười hà hà.

Quả nhiên, nụ cười của hắn đông cứng ở trên mặt: “Diệp Hồng Kỳ, cô có muốn soi gương hay không?”

Tôi vẫn duy trì nụ cười, hắn yên lặng lấy từ cái tủ đầu giường ra một cái gương, chiếu vào mặt tôi. Tôi phì nhở nha, hắn cũng quá ác độc đó! Thật sự coi tôi đây là dũng sĩ thật sao!

Trong gương, tôi một đầu tóc ngắn đâm tua tủa dựng đứng lên, sắc mặt xanh mét, hiển nhiên là do thiếu máu gây ra, mặt to như cái bánh, cái này càng đơn giản, mặt tôi chỗ nào cũng bị sưng lên, lại còn thêm nụ cười vụn vụn kia nữa, bây giờ trông kinh tởm chẳng khác ma búp bê là mấy.

Tôi từ trong chăn dần dần trượt xuống, cuối cùng dứt khoát kéo cao chăn che lên trên mặt mình.

“Bắt đầu đi, tôi ở trong chăn nghe!” Tôi nghe thấy giọng nói rầu rĩ của mình, “Anh thì có tổn thất gì về kinh tế?” Tôi than thở.

Xoạt, chăn bị Ninh Mặc kéo một phát tuột xuống, đáy mắt hắn mang theo ý cười, vươn ra một ngón tay lắc lắc: “Sai rồi, cô phải bồi thường cho tôi vài thứ đây!”

“...” Tôi căm tức nhìn hắn.

Làm người không thể vô si như thế được! Người bị đụng đầu là tôi, nằm viện cũng là tôi, danh dự bị hao tổn cũng là tôi, Ninh Mặc đại nhân nhà anh còn tổn thất cái gì?

Hắn thấy tôi trợn mắt, cũng không tức giận, bắt đầu từng câu từng câu liệt kê ra cho tôi nghe: “Thứ nhất, kỳ lân nhà tôi đã được khai quang*, không thể đánh máu!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

*Khai quang: một nghi lễ tẩy trần cho tượng để cầu bình an.

Tôi hừ lạnh: “Cái đó bao nhiêu tiền?”

Hắn nghiêng mắt liếc tôi một cái, khóe miệng ả ả cười, chậm rãi nói: “Kỳ thật tiền cũng không đáng bao nhiêu, tám vạn tám nghìn tám trăm tám mươi tám...”

Tôi yên lặng kéo chăn phủ lên trên mặt, bắt đầu run rẩy toàn thân.

Hắn nhất quyết không tha, lập tức lại túm lấy chăn của tôi: “Thứ hai, cô làm cho viên bích tỷ trên trán con kỳ lân đụng rớt xuống, không biết lăn đến chỗ nào rồi!”

Tôi mạnh miệng, trừng mắt liếc hắn một cái: “Cái gì mà bích tỷ, chẳng nhẽ thời này mà vẫn còn ngọc tỷ!”

Hắn yên lặng, sau đó phì cười: “Diệp Hồng Kỳ, đó là tên một loại đá quý! ”

Tôi lãnh làm gạo vỡ làm muối, xắn tay áo, tóc chần lên hỏi: “Nói thẳng đi, bao nhiêu tiền! ”

Hắn im lặng chừng nửa giây, nhìn nhìn mặt tôi, nói: “Tôi sợ tôi nói ra, cô lại muốn rút ngắn thời gian nằm viện lại! ”

“...” Tôi cắn răng, cắn tức hắn, vung đầu ý bảo, tôi có thể chống đỡ được, để biểu đạt rằng mình rất thân cường thể tráng, tôi thậm chí còn theo thói quen lại vỗ vỗ ngực.

Khóe miệng hắn lại cong lên, nhỏ giọng nói ra vài con số: “Đại khái chỉ khoảng hai ba vạn đi! ”

Toàn thân tôi run run, chân cũng chẳng kịp kéo, mà mắt thì đã bắt đầu tròn trắng, toi rồi toi rồi, đồng chí Ninh Mặc, anh đem tôi bán đến khu đèn đỏ* đi, tôi đi thấp đầu kiếm tiền cho anh mua bích tỷ!

*

红灯区

- hồng đăng khu: khu đèn đỏ , xóm làng chơi

Tôi bị phần nhìn hắn, vô cùng bi thương nói: “Ninh Mặc, anh thẳng thắn một chút đi, tôi cùng tổng cộng là bao nhiêu tiền, tôi làm trâu làm ngựa đền cho anh là được! ”

Hắn nhủ nhủ mày, vươn tay nắm lấy bờ vai của tôi, đem tôi ấn xuống, vừa mỉm cười, vừa lấy tay làm động tác xuôi xuôi, hàm nghĩa của động tác này tôi biết, đây là để cho tôi bình tĩnh lại.

Tôi hít sâu mấy hơi, từ từ đặt tới cảnh giới lộn chết không sợ nước sôi.

“Tôi không cần tiền của cô! ” Hắn chậm rãi mở miệng.

Tôi kinh hãi: “Thật vậy ư! Lão Ninh, anh đúng là bạn tốt đấy! ”

Khóe mắt khóe miệng của hắn đều giật giật, gật gật đầu: “Nhưng mà, tôi có một điều kiện, cô đáp ứng điều kiện này, không những không bắt đền tiền của cô, mà chi phí nằm viện của cô tôi cũng sẽ bao hết! ”

Tôi lệ nóng lưng trông nhìn hắn: “Anh cứ nói đi, đừng có mà nói nửa vời, tôi sợ cứ như vậy độ chục lần nữa, tôi sẽ thờ không nổi! ”

Hắn dùng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nhìn tôi, rất lâu sau nói: “Diệp Hồng Kỳ, chúng ta thanh toán hết được chứ, trước kia tôi dùng cô làm việc, là tôi không đúng, bây giờ tôi để cô đền bù là không phải, chúng ta thanh toán xong đi, về sau cả hai đều là bạn học, ngừng đầu không thấy, cúi đầu thấy! ”

Coi tôi là gì đây, lợi dụng tình cảm của tôi, dùng xong thì đá, trước mặt nhiều người như vậy, đem tình cảm của tôi chà đạp lên không đáng một đồng, Ninh Mặc, thanh toán hết như vậy không được, tôi hận anh!

Nhưng mà tôi lại càng hận chính mình, cho dù như vậy, tôi vẫn tâm tâm niệm niệm đến anh!

Tôi cảm thấy có một mùi vừa chua xót lại chất từ tim phổi dâng lên, thấm qua khoang mũi của tôi, tràn qua tuyến lệ, cùng với nước mắt, trào lên chực tuôn ra.

Tôi ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu, “Ninh Mặc, anh căn bản không biết gì về tình cảm cả, tôi nguyện rửa anh, tương lai nhất định sẽ có người vô tâm vô phế như vậy, cũng thương tổn anh sâu như thế! ”

Tôi không khóc, cắn răng nuốt xuống bụng, thế nên, tôi vẫn ngửa đầu, dùng khóe mắt khinh thường nhìn Ninh Mặc.

Hắn cau mày, không kêu lên một tiếng mà đối mặt với tôi, một lát sau, hắn đứng dậy, yên lặng tiêu sái bước đi, trong nháy mắt lúc cửa phòng bệnh k

hép lại, tôi nghe thấy giọng nói trầm thấp của hắn, giống như một trận gió đông lạnh thấu xương, thổi qua trái tim còn ấm áp của tôi.

Tôi có thể nghe thấy hắn nói: “Hồng Kỳ, thực xin lỗi! ”

Cửa gỗ bị đóng lại lắc mạnh vài cái, không biết tại sao, mắt của tôi chợt thấy ngửa vô cùng, tôi quệt quệt vài cái, quệt cho đến khi bàn tay đều ướt sũng.

Ninh Mặc, anh nhất định sẽ phải hối hận, giờ tôi xinh đẹp như thế hiện thực như thế, đợi chẳng bao lâu nữa, tôi sẽ càng đẹp hơn, càng khí chất hơn, cho anh hối hận vì đã để vuột mất tôi!

Anh là cái đồ đầu heo, bỏ dưa hấu mà nhặt hạt vừng! Anh sẽ hối hận!

Lúc bọn Hữu Bảo bước vào, tôi đã chùi mắt xong, đang ục ục tu chén canh nạo lợn Ninh Mặc mang đến, uống đến nước canh thì nhau dâng lên, tiếng ọc ọc không ngừng.

“Hong Kỳ, mày khóc à!” Hữu Bảo cả kinh vừa lộ mặt đã bỏ nhào tới.

Tôi cười to, thiếu chút nữa đem miếng nạo lợn trong mồm phun ra: “Làm sao có thể, vừa nãy ngứa mắt, lấy tay quẹt một tí thôi, chắc là bị khô da, cho nên mắt mới đỏ thôi, khẳng định là thế!”

Tiểu Quách ngập ngừng: “Khô da với mắt đỏ thì liên quan gì đến nhau?”

Tôi tròn mắt nhìn, đối với sự bất hợp tác của nó rất không hài lòng, trưng ra một đôi mắt lạnh, thành công trấn áp tất cả nghi ngờ của mọi người.

“Ha ha ha, khô da khô da, mắt tao cũng ngứa đây này!” Rất nhanh, tất cả mọi người đều quay ra chùi mắt.

Tôi cúi đầu, tiếp tục húp canh sùm sụp.

Cho nên nói, thiên tài luôn luôn thích yên lặng, phản xạ của những người bình thường, luôn luôn bám gót sau tôi, mi cùng người phạm, thỉnh thoảng có bắt đồng ngôn ngữ một chút, đó cũng là chuyện bình thường mà thôi.

Trong chén canh náo loạn, nước mắt của tôi từng giọt từng giọt rơi xuống lặn tẩn, hòa cùng với nước canh, nuốt vào mặn chát, thực ra tôi nên cầu nguyện lần này bị đụng phải là nạo của tôi mới đúng, nếu mà thật sự mất trí nhớ thì tốt biết bao!

Sự thật chứng minh, cuộc sống không phải là phim truyền hình, nó vĩnh viễn không bao giờ máu chó được như thế!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Xuất viện được hai tuần rồi, bọn Hữu Bảo đã đi khắp nơi tìm chỗ thực tập, lục tục từng người ở tầng một đã chuyển ra ngoài, tầng trật náo nhiệt lúc xưa, nhất thời quanh quẽ không ít

“Tao bảo này Hồng Kỳ, mày trước cứ tùy tiện tìm một nơi nào đó để làm đi!”

“Không, thà thiếu chứ không ầu!” Tôi dùng ánh mắt cực kỳ nghiêm túc nhìn nó: “Tao muốn vào Thiên Duyệt, tao muốn Ninh Mặc biết, tao kỳ thật là một nữ phần tử trí thức cấp cao!”

Hữu Bảo im lặng, sau đó rất lâu mới mở miệng “Tập đoàn Thiên Duyệt cùng với nữ phần tử trí thức thì có gì liên quan đến nhau?”

Tôi lắc đầu, tỏ vẻ không thể lý giải: “Hữu Bảo, năng lực lý giải của mày vẫn còn thiếu sót quá, tao bảo sẽ vào Thiên Duyệt, làm một nữ phần tử trí thức, đây đều là lý tưởng của tao!”

Nó càng thêm im lặng, vỗ vỗ vai tôi bày tỏ sự động viên.

Tập đoàn Thiên Duyệt năm nay chưa thông báo tuyển dụng, từ lúc tôi thất tình đã bắt đầu chú ý đến Thiên Duyệt rồi, chú ý cho tới hôm nay, bọn họ một chút tin tức đều chưa có truyền ra.

“Nếu năm nay bọn họ không có kế hoạch tuyển dụng thì sao!” Hữu Bảo dò xét hỏi tôi.

Tôi siết chặt cái bút bi đến mức gần như gãy đôi, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tao đây đến chặn đường lão tổng của bọn họ, ngủ ở phòng thường trực của bọn họ.”

“...” Vẻ mặt của Hữu Bảo lại cứng đờ lại.

Tôi đang định thể hiện tiếng cười xé giấy mạn đại độc đáo của mình, đột nhiên, di động trong túi đã đi trước một bước, ha ha hắc hắc cười ha ha.

Đúng rồi, từ khi ra viện đến giờ, tôi liền đổi chuông điện thoại thành tiếng cười của mình, muốn bao nhiêu lớn tiếng có bấy nhiêu lớn tiếng, muốn bao nhiêu dang trào có bấy nhiêu dang trào! Hơi bị phần chân tình thần nha, hơi bị trẻ trung ấy, mọi người đều biết Diệp Hồng Kỳ tôi đây cực kỳ hạnh phúc phải phải, cực kỳ sáng khoái!

“A lô...ai vậy!” Tôi ấn nút nghe.

Đầu kia chờ một chút: “Diệp Hồng Kỳ phải không? Tôi là Tiễn Đạt!”

Nói đến Tiễn Đặc, thằng nhóc này so với Ninh Mặc kia còn có lương tâm hơn một chút, lúc tôi nằm viện về sau toàn là hắn đến đưa cơm nước, ngay cả hôm xuất viện cũng là hắn đến giúp tôi kiêng hành lý.

Bởi vì có sự giúp đỡ, tôi thuận tay hưởng được của bệnh viện một cái cột treo bình truyền dịch, đặt ở trong ký túc xá để móc màn, thật sự là vô cùng hữu dụng nha.

“Aiz, Tiễn Đặc, tôi đây, chuyện gì?”

Hắn vẫn còn do dự hỏi tôi: “Cô tìm được chỗ thực tập chưa?”

“Chưa!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi mà trả lời, phỏng chừng Tiễn Đặc cũng bị dọa đến, một lúc lâu vẫn không thấy hắn nói gì.

“Nếu không, cô tới tập đoàn Tường Thực đi, chỗ chúng tôi đang tuyển trợ lý!”

Tập đoàn Tường Thực, cứ nghĩ đến Tường Thực, là tôi lại nghĩ đến Ninh Mặc, mà cứ nghĩ đến Ninh Mặc, là tôi liền có xu hướng bạo phát: “Là Ninh Mặc bảo anh gọi điện hả! Là hắn đúng không, hắn chứ gì!!”

Tôi gặm thét, dùng tư thế của Người Sói lúc cào tường, trên bức tường thâm thương của ký túc xá xuất hiện một vết xước dài.

Tiến Đặc dùng giọng nói cực kỳ suy sụp trả lời tôi: “Hong Kỳ, cô nghĩ nhiều quá!”

Tôi nào có nghĩ nhiều, một người tuyệt mỹ như hoa lại si mê một mảnh chân tình như tôi, tên đáng chết Ninh Mặc kia không thấy hối hận mới là lạ.

“Tôi không đi đâu, tôi nhất định sẽ không cho Ninh Mặc cơ hội vãn hồi!” Tôi tức giận, “Tôi đã quyết rồi, tôi sẽ vào Tập đoàn Thiên Duyệt!”

Được một lúc lâu sau, di động mới truyền đến giọng nói vô cùng buồn bực của Tiến Đặc: “Diệt Hong Kỳ, cô thực ra vẫn để ý đến Ninh Mặc đúng không?”

Mẹ kiếp, làm sao có thể, tôi có để ý đến con chó con mèo cũng không thêm để ý đến cái loại bạc tình bạc nghĩa ấy.

Tôi phần nộ cúp điện thoại, quyết định lấy im lặng để kháng nghị sự vô lễ của Tiến Đặc.

“Ánh mắt kia của mày là ý gì?” Tôi vừa mới ngẩng đầu lên, đã thấy Hữu Bảo đang dùng đôi mắt to tròn trong suốt của nó, nhìn tôi một cách đầy thương xót.

“Tao đã nói với bọn mày rồi, tao không cần tên kia, đừng có nhìn tao bằng ánh mắt như vậy.” Tôi gặm thét.

Hữu Bảo nhanh chóng dựa vào, thuần thục vuốt vuốt mái tóc của tôi, vừa sờ mó vừa nói: “Ngoan ngoan ngoan, chúng tao đều biết mà!”

Phì, biết cái quỷ, tôi kéo tay nó xuống, bị phần trèo lên giường, tiếp tục ngủ.

Tôi ngủ, tôi ngủ, tôi ngủ ngủ ngủ! Ngủ thẳng cho đến khi Tập đoàn Thiên Duyệt thông báo tuyển dụng mới thôi, tôi không tin, tôi chờ không đến mùa xuân!

Gì nhỉ, một thanh niên văn nghệ nào đã nói rất đúng: mùa đông đều đã đến rồi, mùa xuân còn có thể xa sao? Quả nhiên tôi trông chờ đến tuần thứ ba, cuối cùng cũng thấy thông báo gọi ý tuyển dụng của Tập đoàn Thiên Duyệt.

Tôi run rẩy cầm tờ báo, từ trên xuống dưới nhìn một lượt, càng xem càng cáu. Thế mà lại không có một chức vụ nào tuyển nữ cả!

“Hong Kỳ, thế mày có định đi nữa hay không?” Hữu Bảo nhìn tôi, thật cẩn thận chỉ vào tờ báo, phỏng chừng mặt tôi đã đen sì rồi, ánh mắt của nó cực kỳ bất an.

Tôi đập bàn, phần chân nắm chặt tay nói: “Đương nhiên đi!” Cho dù có quét rác lau bàn tôi cũng đi.

Hữu Bảo theo thói quen thương xót nhìn tôi, tôi cũng từ từ lạnh nhạt dần trước cái ánh mắt thánh mẫu của nó, cho nên, không thêm động đến nó làm gì.

“Hữu Bảo, tao mặc đồ gì đi bây giờ?” Tôi quay đầu hỏi.

Hữu Bảo lấp bắp, chỉ vào một đồng T-shirt của tôi, không nói nên lời lý do vì sao “Thì cứ mặc mấy bộ đứng đắn mà đi thôi!”

Trang phục đứng đắn, tôi cũng có một bộ, tôi bắt đầu chống hông lên lật tung đến đáy hòm, từ khi bị đung đầu vào bệnh viện lần trước xong, bộ đường trang kia tôi cũng chưa có mặc lại lần nào, giờ đào ra tiếp tục cấp cứu đi.

“Hong kỳ, mày xác định muốn mặc như vậy đi!” Hữu Bảo bắt đầu run rẩy, chỉ vào tôi hỏi.

Tôi ngẩng đầu lên, tà mị cười: “Phải cài hoa trên đầu sao? Cái loại to đùng giống như Dương Nhị Xa* ấy?”

* Namu Yang: Một nhà văn/ ca sĩ người Trung Quốc.

Hữu Bảo mặt đen xì, cười gượng: “Vây là được rồi, mày đi đi, đi đi thôi! ” Vừa nói, vừa đá tôi ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Mặt trời tháng bảy chói chang như thiêu như đốt, tôi mặc một bộ đường trang tối đen từ đầu đến chân, chống một cây dù đen, mồ hôi ướt đầm hăm hở tiến về phía Tập đoàn Thiên Duyệt.

Đôi ba bốn lượt xe, mới đến Tập đoàn Thiên Duyệt.

Tập đoàn Thiên Duyệt rất lớn, cả một tòa cao ốc, trời thì nóng, mà bên trong máy chực cái điều hòa thổi vù vù ra phía cửa, cách năm mươi mét cũng cảm thấy được luồng khí mát lạnh ở bên trong.

Tinh thần tôi lại rung lên, niềm tin càng thêm kiên định : Tôi nhất định phải vào được Tập đoàn Thiên Duyệt, vì điều hòa, vì cao ốc, vì nguy cơ tự tôn nguy khốn của tôi, liều mạng!

Tôi thấy một đám tinh anh mặc đồ Tây đi giày da giống hệt như tôi mồ hôi đầm đìa đi về phía Thiên Duyệt, khăn trang gia tăng nhịp bước, đi theo phía sau bọn họ.

“Tiểu thư, cô cũng được nhận lời mời sao ?”

Ai ? Hỏi tôi ? Tôi ngẩng đầu, thấy một nam sinh tóc dài đầy mồ hôi, toàn thân mặc âu phục màu đen, gật gật đầu: “Aiz, đúng! ”

“Nhưng mà, không phải không tuyển nữ sao ?” Hắn nghi hoặc nhìn tôi.

Tôi đột nhiên thu hồi nụ cười, rùng rùng mắt, giận: “Liên quan gì đến cậu! ”

Hắn bị tôi làm cho kinh ngạc, dứt khoát xách theo cái cặp, xám xịt chui vào thang máy, thang máy bên trong đã có mấy cậu trẻ tuổi cũng mặc tây trang giày da đứng sẵn, tôi là người sau cùng bước vào, mới vừa đứng vào, thang máy đã bắt đầu báo động.

Ánh mắt của mọi người đều đồng thời tập trung ở trên người tôi, tôi nín thở, ngửa đầu huyết sáo, thang máy vẫn phát ra tiếng chói tai như cũ.

Địch bất động, ta bất động, tiếng huyết sáo của tôi càng thổi càng vang dội, tràn ngập trong thang máy chật chội chen chúc.

Rất lâu sau đó, tôi miệng khô lưỡi hanh nhắc tay “WC ở đâu vậy ?” Tạo nghiệp mà, huyết sáo nhiều quá ngay cả nước tiểu cũng gọi tới rồi.

“...” Mọi người vốn đang yên lặng nhìn tôi, đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, một người đàn ông từ trong một góc sáng sủa của thang máy

y chậm rãi đi ra, lại là một người không mặc âu phục, T- shirt trắng, quần bò màu xanh, tóc ngắn, vóc dáng cao gầy, cả người nhìn qua phi thường thanh nhã sạch sẽ.

“Tôi đưa cô đi đi! ” Hắn nhìn tôi cười cười, cách một người kéo vạt áo của tôi, lôi tôi ra khỏi thang máy.

“Cám ơn cám ơn! ” Tôi mặt mày hớn hở bước theo hắn, càng nhìn càng thấy có một cảm giác rất quen thuộc.

“Tiên sinh, chúng ta trước kia đã gặp mặt ?” Tôi tung tăng chạy theo sau hắn, nhỏ giọng hỏi.

Hắn đột nhiên quay đầu lại, nhú nhú mày, cười: “Ài, không nhớ rõ ?”

Tôi thật sự quen biết hắn ? Tuy hắn khiến cho tôi có cảm giác rất quen thuộc, nhưng mà tôi quả thực nghĩ không ra lúc nào thì quen biết hắn, theo lý thuyết, hắn đáng vẻ trắng trẻo vừa sạch sẽ, vừa cao ráo, ngũ quan lại tú đật . không có lý nào tôi lại không nhớ nổi một anh chàng đẹp trai như vậy.

“Thôi, không nhớ rõ thì thôi!” Hắn đi đứng tùy ý vô cùng, một đôi dép lê loẹt quẹt loẹt quẹt , nện trên mặt nền sáng bóng của tiền sảnh Tập đoàn Thiên Duyệt, đặc biệt vang dội.

Lòng tôi yếu ớt nhìn tiếp tân đứng gần cửa, sợ cô ta đứng lên quát cho một trận.

“Đang nhìn cái gì ?” Hấn quay đầu lại, tay đút trong túi quần nhìn tôi, “Lần đầu tới ?”

Tôi gật gật đầu.

“Tôi dự phỏng vấn ? Tôi nhớ lần này không tuyển nữ mà! ”

Tôi kìm nén nước tiểu, trả lời hấn: “Trời không tuyệt đường người, nói không chừng giữa chừng đột nhiên thay đổi tuyển nữ! ”

Hấn có vẻ dăm chiêu nhìn tôi, vỗ vỗ bờ vai tôi, từ hành lang nhỏ bên cạnh đại sảnh lách qua, chỉ vào cánh cửa nhỏ nói với tôi: “Đi ra ngoài giải quyết đi! Tôi giúp cô canh! ”

“...” Tôi im lặng, nhìn cô đại mộc đầy phía sau cánh cửa, nhin không được hỏi hấn: “Aiz, chỉ có chỗ này thôi à ?”

Hấn lắc đầu, trả lời tôi: “Cũng không phải vậy, những chỗ khác đều có máy giám định vân tay, tôi không có, không đưa cô đi được! ”

= =|||, đúng là công ty lớn nha, ngay cả vệ sinh mà cũng trâu bò như vậy, tôi nhìn nhìn khoảng đất nơi cô đại đã mọc thành bụi một đám, nhin không được cảm ghét hồi lâu, lại suy xét một lúc, rốt cục không chịu nổi, ngồi xổm xuống bụi cỏ, nom nớp lo sợ mà giải quyết vấn đề cá nhân.

Quả nhiên con người một khi được thả lỏng, trạng thái sẽ bất đồng.

Tâm tình tôi lập tức tốt trở lại, tiến vào đại sảnh của Thiên Duyệt, tôi vươn tay ra, nhìn hấn cười: “Tôi là Diệp Hồng Kỳ, cảm ơn anh! ”

Về mặt hấn phức tạp nhìn xuống tay tôi, rất lâu sau đó, ngẩng đầu cũng nhìn tôi cười, giống như liễu xuân đón gió, trong suốt sạch sẽ, rõ ràng là cực kỳ quen thuộc, nhưng mà tôi không sao nhớ ra nổi.

“Không cần cảm ơn, bản nhân họ Thái tên chi có một chữ Kỳ.” Hấn bỗng nhiên ngừng một hồi, nhìn tay tôi vẫn còn chưa rút về, đột nhiên cười một cái hỏi: “Tay cô đã rửa chưa vậy ?”

“...” Giữa đám cỏ đại thì kiếm đâu ra bồn rửa tay ? Tôi lắc đầu.

“Tôi nhớ rõ là có bồn rửa tay mà! ” Hấn nhíu mày hỏi, chỉ vào cánh cửa nhỏ, giật mình: “Cô không phải giải quyết ngay chỗ đám cỏ sau cánh cửa đây chứ! ”

Tôi trừng mắt, chẳng lẽ còn có lối tắt thứ hai ?

Hấn cười to, vỗ lên vai tôi: “Aiz, Diệp Hồng Kỳ, tôi đề cô đi ra cửa ngoài, giữa cửa ngoài với cửa chính có nhà WC cho công nhân mà! ”

Hấn tuyệt đối là có ý, có ý làm tôi hiểu lầm!

Tôi lệ rơi đầy mặt xoay sang bên trái bốn mươi lăm độ, quả nhiên cô tiếp tân đứng gần cửa đang liếc mắ nhin cười, hai vai run rẩy.

Hấn mỉm cười lắc đầu, dùng ánh mắt thương xót nhìn tôi.

Nha nha nha! Tôi rốt cục đã nhớ ra tên này rồi! ” Anh anh! Chính là anh, tôi nhớ rõ anh, anh chính là cái đồ tiểu nhân dê tiện, gọi cảnh sát bắt tôi! Tôi tìm anh lâu lắm rồi! ” Tôi tỉnh ngộ lại, nghiêng răng nghiêng lợi mạnh mẽ xông về phía hấn.

Hấn bị động tác của tôi làm cho kinh ngạc đến ngây người, theo lực đạo của tôi, lập tức bổ nhào té trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

“Tôi hận anh, tôi hận anh! ” Tôi nhào vào trên người hấn, lấy tay siết cổ hấn, từ nhỏ đến lớn, tôi đều là đứa ngoan ngoãn, tuy tính tình có hơi dờ dờ ương ương một chút, nhưng chưa từng làm gì quá đáng, bây giờ lại phải vào đồn cảnh sát.

Đối với một thực nữ hiền lành như tôi mà nói, đó là chuyện sét đánh đến mức nào cơ chứ!

Hấn bị tôi đặt ở dưới thân, nhếch miệng lên, căm tức nhìn tôi: “Diệp Hồng Kỳ, cô còn ngồi trên người tôi nữa, tôi cho cô không còn miếng ăn! ” Giọng nói của hấn trong trẻo mà lạnh lùng, mang theo cơn bão cấp mười hai.

Tôi nhin không được cứng đơ người, lập tức lura giận lại một lần nữa chiến thắng lý trí, tôi giờ nắm đấm lên, hướng thẳng cái bản mặt của hắn mà giáng xuống.

Đến lúc sắp chạm vào má hắn, lại bị ánh mắt băng lãnh của hắn làm cho kinh hãi, nắm đấm tiện đó lượn theo đường vòng, nện xuống mặt sàn bóng loáng bên cạnh hắn, phát ra tiếng rãc rãc thật lớn.

Tôi lệ rơi đầy mặt hai tay ôm lấy nhau : “Đau quá!”

Hắn đột nhiên ngồi dậy, phối hợp với chú bảo vệ đang đi đến, hợp lực đem tôi đẩy xuống đất: “Diệp Hồng Kỳ, cô...”

Hắn còn chưa nói xong, nước mắt tôi đã rơi xuống lã chã, nước mắt giống như thác nước Hoàng Quả Thụ, muốn ngừng cũng không được, đây là lần đầu tiên tôi khóc lớn trước mặt người khác, lúc đầu còn cố nén tiếng nức nở, về sau, toàn bộ đều là tiếng nghẹn ngào nức nở: “Anh thích đùa giỡn tôi lắm chứ gì, tôi là Hồng Kỳ, anh lại là Thái Kỳ, anh thấy tôi giống một đứa ngốc, đùa giỡn vui vẻ lắm đúng không!”

Nhiều ngày qua, một bụng tức tối vẫn kìm nén trong lòng, rút cục cũng tuôn ra.

Tôi càng khóc càng hăng, lại nấc lên vài lần, cả người run run, Thái Kỳ bị tôi khóc làm cho sắc mặt xanh mét, tôi thấy hắn đứng dậy, cùng với mấy chú bảo vệ nói mấy câu, mấy chú bảo vệ kia nhấp nháy nhìn tôi mấy cái, đều xoay người bỏ đi cả.

Tôi vẫn ngồi chồm hổm tại chỗ khóc nức nở, Thái Kỳ rút cuộc nhin không được, cũng ngồi xuống, giọng nói trầm thấp lại nhẹ nhàng: “Diệp Hồng Kỳ, cô chạy đến đây để làm gì? Đã quên chuyện chính rồi sao?”

Tôi ngừng chảy nước mắt, ngẩng đầu lên, chớp chớp đôi mắt đẫm lệ nhìn hắn, hắn nhú nhú mày, nhìn tôi gật gật đầu.

Đúng rồi, tôi tới là để chiến đấu cơ mà, tôi tới là để dốc sức làm cơ mà, làm sao lại có thể quên vụ phỏng vấn được cơ chứ!

Tôi khôi phục ý chí chiến đấu, lập tức đứng lên, toàn thân lại khôi phục trạng thái chiến đấu trước đây, tôi đẩy Thái Kỳ qua một bên, lết về phía thang máy.

“Diệp Hồng Kỳ!”

Tôi nghe thấy Thái Kỳ đứng phía sau gọi với lên, dừng lại một chút, quay đầu nhìn hắn, hắn nhìn tôi mỉm cười, nói: “Tôi thật sự tên là Thái Kỳ, cái đó tôi thực sự không có nói đùa với cô!”

Bệnh thần kinh! Tôi quản anh tên gì làm quái gì! Tôi lườm hắn một cái, lách mình vào thang máy.

Thang máy kia vẫn nhích lên, lúc đến tầng thứ 22, đột nhiên dừng lại giữa chừng, tôi tròn tròn mắt một phen.

“Này, có người không vậy!” Tôi nhấn nhấn nút khẩn cấp cứu hộ phía trên, nồn nóng bất an, giờ làm sao đây, vốn lần này Thiên Duyệt không tuyển dụng nữ, tôi lại còn đến muộn, chẳng lẽ ngay cả một cơ hội cuối cùng cũng không cho tôi?

Không được, tôi không thể nhụt chí!

“Này, có ai không?” Tôi bắt đầu dùng lực nhấn công tắc, công tắc phát ra tiếng rì rì, may mà là ban ngày, ánh sáng vẫn còn rõ ràng.

Ước chừng nhấn gần năm phút đồng hồ, vậy mà chẳng có ai đáp lại, tôi quả nhiên lại bị thế giới vứt bỏ thêm một lần nữa! Tôi bắt đầu có chút khủng hoảng!

Tôi có chứng sợ bị giam cầm.

Loại bệnh tâm lý này thường là bệnh của nữ chính trong tiểu thuyết, nghe nói mười cô nữ chính trong tiểu thuyết thì có chín cô yếu điệu có chứng bệnh về tâm lý như vậy, còn một cô còn lại thì sẽ tùy vào giai đoạn mà phát tác.

Tôi rất vinh hạnh được làm cái đứa còn lại ấy.

Khi ở trong một không gian khép kín một thời gian dài, tôi có thể bắt đầu hít thở khó khăn, tim đập sai nhịp, đây là nỗi kinh sợ của tôi, lịch sử lâu đời, may mà lần đó chỉ bị nhốt có hơn năm phút.

Vừa nãy đập cửa thang máy quá tập trung, bây giờ bệnh trạng vốn đã ngủ yên lại bắt đầu tái phát.

Tôi nhắm mắt lại, không thêm nghĩ nữa, tôi đang bị giam cầm trong một không gian nhỏ hẹp bên trong thang máy, liều mạng lấy tay liên tục nhấn lên cái nút đối thoại khẩn cấp của thang máy.

Nhưng mà trong lòng lại thầm hiểu thứ đồ chơi này đối với một cô gái có ý chí cường đại như tôi hiển nhiên là không đáng tin, ngay cả khi tôi đang tưởng tượng mình đang đứng ở đầu đường đầy người qua lại, ở trong tư duy hỗn loạn của tôi, vẫn cứ nhảy ra hai chữ giam cầm như cũ.

“Ta là Người Sói, ta là Người Nhện! Ta là con gián đánh mãi không chết! “Tôi nhắm mắt lại, thân thể run rẩy tựa vào trong thang máy, sợ tư thể của mình còn chưa đủ hoàn mỹ, tôi thậm chí còn gác một chân lên, cả người thành hình chữ đại đón lấy ánh sáng đang chiếu lên mặt.

Cũng không biết qua bao lâu, tôi nghe thấy có tiếng người nhả nhận hỏi tôi: “Aiz, xin hỏi cô còn định dính ở đó bao lâu ? Có thể dừng chiếm tài nguyên của công ty như thế được không ?”

Tôi run rẩy xoay người qua, cửa thang máy đã mở ra từ lúc nào, ngoài cửa là hành lang sáng trưng, Thái Kỳ thì đang tựa vào cửa mà nhìn về phía tôi, aiz, hẳn lại còn lên đây sớm hơn cả tôi ?! Phía sau hắn là đám tinh anh mặc đồ đen lúc này, lúc này đang mất to trừng mắt nhỏ mà nhìn về phía tôi.

“Thái Kỳ, làm tôi sợ muốn chết, thật đáng sợ...” Tôi nước mắt nước mũi ròng ròng, bỏ nhào về phía hắn, chưa bao giờ lại thấy ánh sáng mặt trời và tự do lại đáng quý như vậy.

Tôi có nhu cầu cần được an ủi cấp bách, Thái Kỳ, xin lỗi! Tôi không được người để an ủi, anh tạm thời được thông qua vậy, từ nhỏ đến lớn, vài lần tôi phát bệnh đều là do cha tôi an ủi cả.

Sau khi hoảng sợ, tôi cần nhiệt độ cơ thể ấm áp, lấp đầy cảm giác an toàn yếu ớt của bản thân.

“Cô đang làm gì ?” Thái Kỳ bị tôi lấy tư thế của bạch tuộc quấn lấy, hiếm thấy có lúc hắn cũng mặt đỏ tai hồng, “Diệp Hồng Kỳ, tôi cảnh cáo cô, nhảy xuống cho tôi! Tôi cũng đâu phải cây dừa để cô đu! Tôi với cô thân quen thế à, hả ?”

Hắn bắt đầu kéo áo tôi, vừa xách cổ tôi lên, liền thất

thần: “Cô khóc cái gì ?”

Tôi nức nở không kiềm chế được, tay chân đều dính trên người hắn, vừa run rẩy, vừa nấc lên: “Thái Kỳ, tôi không khống chế được tay chân, anh đứng yên một chút, chờ tôi run rẩy xong rồi, khôi phục chút khí lực tôi sẽ đi xuống!”

Hắn cúi đầu xuống, trợn mắt nhìn tôi, tôi thấy trong con ngươi đen nhánh của hắn có một tia sáng tà ác nào đó lóe qua. Sau đó, hắn đột nhiên đẩy tôi ra, lực đạo rất lớn, quả thực không đáng mặt đàn ông.

“Thái Kỳ, anh không phải là đàn ông!” Mông tôi đau chết đi được, tay chân giống như kì tích đã khôi phục lại sức lực.

“Hừ, tôi có phải đàn ông hay không cũng không đến lượt cô chứng thực!” Hắn hơi hơi cúi, xoay người sang chỗ khác, nhìn nhóm tinh anh ở đằng sau thuần thục hướng dẫn: “Bộ phận kỹ thuật xét tuyển ở tầng 12, bộ phận thị trường ở lại tầng này, những người khác, tạm chờ trong phòng họp, chờ được gọi.”

Tôi lập tức nhảy dựng lên, cực kỳ chân thành chen vào nói: “Tôi đi tầng nào vậy ?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Chắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Hắn xoay mặt qua, khoe miệng nhếch nhếch lên, đôi mắt đen lấp lánh phát ra ánh sáng: “Diệp Hồng Kỳ, chỗ này thì có việc gì của cô ? Thích đi toilet thì cũng đi rồi! Đi xong rồi thì mời tiết kiệm tài nguyên của công ty, đi thang bộ mà xuống dưới đi!”

Tôi lệ rơi đầy mặt xoay mặt đắm ngực, thằng nhóc này miệng quá độc! Cùng với cái bản mặt đẹp trai thanh nhã kia của hắn quả thật là tỷ lệ nghịch! Nhưng mà nanh độc không thể khiến tôi khuất phục, liều mạng đi! Tôi suy sụp ngẩng mặt lên, đang muốn vung tay hô to, tranh thủ cơ hội có công ăn việc làm nhỏ nhoi của mình: “Tôi...”

Thái Kỳ đột nhiên quay sang, nhìn tôi lắc lắc ngón tay, giống như chữ xuyết: “Diệp Hồng Kỳ, chỗ này không phải cái chợ, chỗ này không cho phép lớn tiếng! Biết chưa ?” Hai chữ biết chưa kia được phát ra cực kỳ ấm áp mềm mại, phối hợp với ánh mắt cười như không cười của hắn, nhìn kiểu gì cũng giống một tên reo rắc tai họa.

“...” Tôi câm nín, nhìn hắn tiếp tục phân công nhân viên.

“Được rồi, bộ phận thị trường toàn bộ đi theo tôi!” Hắn vỗ vỗ tay, dẫn đầu đi trước, đôi dép lại nện vào sàn gạch, loẹt quẹt, loẹt quẹt, đẹp không gì sánh kịp.

Tôi rụt rụt cổ, thật cẩn thận bước theo sau đám tinh anh kia, cũng đi theo đến phòng họp thì vòng hai.

Bởi vì đi sau cùng, cho nên tôi phi thường khiêm tốn, cơ hồ dọc đường đi đều cầm đầu xuống, Thái Kỳ có quay lại vài lần, bí hiểm nhìn tôi, đều bị tôi dùng vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc làm cho chần chừ quay lại.

Nhóm này, có khoảng mười hai người, lúc tới gần phòng họp, cửa phòng đã có một em gái tóc đuôi sam cười hi hi chạy đến phát đề thi.

Đến lượt tôi, cô nàng lập tức sững sốt, “A, Thái quân lý, nhiều ra thêm một người! ”

Thái Kỳ chẳng thèm quay đầu lại, khoát tay: “Cô ta tới đi WC nờ, không cần phải đề ý! ”

Tôi ghen cứng, nhất thời cảm thấy cơ mặt dày đã có phần không trụ được, gõ gõ vào bàn làm việc của cô nàng, cực kỳ nghiêm túc nói: “Tiểu thư, xin cho tôi đề thi! ”

Em gái kia rụt cổ lại, nhìn tôi cười đầy tiếc nuối: “Tiểu thư, chỗ này chỉ có mười hai tờ, không có chuẩn bị dư! ”

Tôi cúi, chỉ vào mặt mình nói: “Cô không nhìn thấy sao, tôi chính là tờ thứ mười ba đấy!” Nhân tiện vén vén tay áo dát kim tuyến của mình.

Cô ta im lặng nhìn tôi, ánh mắt nhất thời có một thứ gì đó tên là sợ hãi.

Có lẽ bộ đồ đường trang mà tôi đang mặc khí thế quá mức cường đại, khiến cho em gái kia sợ tới mức cúi gằm mặt xuống, sau một lúc lâu, mới từ trong ngăn kéo bàn làm việc lôi ra một cây bút máy cùng mấy tờ giấy viết bản thảo: “Hay là, chính chị tự chép thêm một đề đi ?”

Được! Được! Được! Tôi lập tức cười như hoa hướng dương, một tay đoạt lấy giấy bút của cô ta, vọt vào phòng họp, Thái Kỳ ngồi ở vị trí chủ tọa cao cao tại thượng, nhìn tôi cười nhẹ một cái, vậy mà cũng không có ý muốn đuổi tôi ra ngoài.

Tốt tốt! Diệp Hồng Kỳ, mi được lắm!

Tôi đuổi hai tay ra, gạt gạt tóc, rất nhanh tìm đến bên cạnh một thí sinh nhìn có vẻ yếu ớt, bỏ nhào về phía hắn, đem giấy và bút trong tay đưa cho hắn, “Này, giấy với bút! ”

Hắn kinh ngạc ngẩng đầu, “A ?”

“A cái gì mà a! Mau chép đề mục ra, chuẩn bị trả lời! ” Tôi thuận tay lấy cái bút cùng đề thi trên tay hắn, dặt dặt xóa đi tên của hắn vừa mới viết ở trên đó, viết lên tên của chính mình, đứng rồi, hắn viết là tiểu ngũ, mà tên hiệu của tôi là đại tam!

A... sắp bắt đầu thi vòng hai rồi!

Tôi đắc ý duỗi duỗi tay, xắn tay áo lên, bắt đầu chuẩn bị điền đáp án.

“Tiểu thư, cái này, không phải vốn là bài thi của tôi sao ?” Đồng chí bị chấn động rất cực cũng phục hồi tinh thần lại, vờn ngón tay chỉ vào bài thi trên tay tôi, run rẩy.

“Đúng, bây giờ là của tôi! Ưu tiên cho nữ, biết chưa! ”

Tôi bắt đầu giải đề, viết viết ngoáy ngoáy, mỗi nét đều hữu thần.

Tên yếu ớt bên cạnh cuối cùng cũng bạo phát: “Cô cô cô như vậy là không được đâu, tiểu thư! ” Hắn tức giận đến mức đã bắt đầu nói lắp.

Tôi cực kỳ chán nản nhìn hắn, dùng giọng điệu cực kỳ nghiêm túc khuyên ngăn hắn: “Người anh em, thời gian chỉ có 20 phút, cậu không bắt đầu chép đề là không kịp nữa đâu đấy! ”

Hắn vừa buồn vừa giận run run 2 phút, lại nhìn thấy tôi tay không đóng cái chân bàn bị lệch vào vị trí xong, liền không dám ý kiến gì nữa, bắt đầu ngoan ngoãn ngồi chép đề.

Lúc cuộc thi còn 5 phút nữa là kết thúc, tôi cuối cùng cũng làm xong bài thi, thuận tay lôi tờ viết tay của vị kia kéo sang quang minh chính đại soi từ đầu tới cuối một lần.

Ánh mắt vị kia đã không thể dùng hai từ bị phần để hình dung nữa rồi: “Cô cô cô, không thể đọc đáp án của tôi! ”

Tôi cúi, đập bàn: “Cậu chép đề bài của tôi lâu như vậy, tôi mới nhìn đáp án của cậu một chút, có gì không thể ?”

Nhìn cái mặt tức đến đỏ au của hắn, tôi cũng phát cáu, tôi thực sự phát cáu: “Tôi cũng đâu có chép, chỉ nhìn thôi mà!” Nói như thế, nhưng tôi vẫn thuận tay sửa lại mấy câu đẳng cấp toán học! Biết sai thì phải sửa, cô giáo nẫu giáo chẳng phải đều dạy thế sao, đúng không, tôi không thể cứ vô si như vậy, đề đáp án sai trong bài thi được.

“...” Người anh em kia rốt cuộc cũng không đỡ nổi, đơn giản nghiêng đầu qua một bên, bắt đầu đi ngủ.

Tôi thuận tay ném bài thi lại cho hắn, tốt bụng nhắc nhở hắn: “Cậu làm sót một câu đấy, mau viết đi viết đi, tôi chờ đáp án của cậu! ”

Hắn hừ một tiếng đứng dậy, cầm theo bản viết tay, làm người thứ nhất nộp bài.

“Oa, người anh em, cậu rất đẹp trai nha! ” Tôi cách bốn năm đây bàn, giờ ngón tay cái lên nhìn hấn, đúng là mẹ nó quá đẹp trai, vậy mà nộp bài đầu tiên!

Hấn bị phần nhìn tôi, xách túi xách, quay đầu, đã văng cửa phòng họp rầm một tiếng. Tất cả các đồng chí trong phòng, đều dùng ánh mắt nhìn một con gấu trúc để nhìn tôi, tôi cười mĩa, vuốt vuốt tay, quyết định cũng nộp bài thi trước.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

” Diệp Hồng Kỳ, da mặt cô dày chẳng thua gì tường thành đầu nhĩ! ” Thái Kỳ nhận lấy bài thi của tôi, rì rì nói, cười như không cười nhìn về phía tôi.

Tôi nhất thời vui vẻ, cúi đầu khom lưng: “Cám ơn đã khích lệ! ”

Thái Kỳ lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt không biết nên khóc hay nên cười, day day huyết thái dương: “Cô có biết tại sao chúng tôi không tuyển nữ không ?”

“...” Tôi lắc đầu.

Hấn vươn ngón trở ra, ngoắc ngoắc, ngón tay kia vừa dài vừa trắng, cực kỳ xinh đẹp, tôi đặc biệt nhìn chăm chú mắt năm giây mới ghé lại, nghe Thái Kỳ dạy bảo.

“Tinh anh thị trường chúng tôi là phải đi tiếp khách! ” Hấn thần bí nói.

“A ?” Tôi sợ tới mức nhảy dựng, cũng hạ giọng thần bí như vậy, đáp lời hấn: “Tôi có thể mà! ” Sợ hấn không tin, tôi lại dùng ánh mắt kiên định nhìn hấn, nhìn đến khi da mặt hấn sắp bong ra, lại dùng lực gật gật đầu, theo thói quen lại vỗ ngực.

“Thật sự, nam nữ đều được! ”

Thái Kỳ dùng ánh mắt cực kỳ quý dị nhìn lại tôi, hai chúng tôi nhìn nhau say đắm, sóng cạn đá mòn, mãi cho đến khi tôi bị sặc bởi nước miếng của chính mình.

“Cô nói đi, vì sao nhất định phải đến Thiên Duyệt! Tôi muốn nghe sự thật! Bởi vì tôi đã xem qua lý lịch sơ lược của cô qua email, trên đó viết chuyên ngành cô học thiên về trợ lý hành chính! ” Hấn đột nhiên đổi đề tài, khoanh tay nhìn tôi.

Vũ trụ nhỏ trong người tôi phút chốc lại thiêu đốt. Tôi nghe thấy chính mình dùng một giọng nói vô cùng oán giận, ê ăm mà hắc ám trả lời hấn: “Tôi muốn báo thù! ”

Thái Kỳ có chút kinh ngạc với giọng nói của tôi, vừa mới ngẩng đầu, trùng hợp liền nhìn thấy hành động bê gậy chiếc bút vĩ đại của tôi, nhìn không được nuốt nước miếng đánh ực một cái: “Bộ phận của tôi không thể nhận một người làm việc vì tình cảm cá nhân! ”

“Cho nên...” Hấn cân nhắc.

Tôi lập tức hóa thân thành một đóa hoa hướng dương ngẩng đầu đúng 45 độ, tươi đẹp mà thuần khiết. “Thái quản lý, đó là tôi nói giỡn thôi, Thiên Duyệt chính là lý tưởng của cả đời tôi, tôi muốn dùng toàn bộ tính mạng, năng lực của mình thiêu đốt vì Thiên Duyệt! ”

Tôi trộm liếc Thái Kỳ một cái, hấn lúc này đang tự tiểu phi tiểu nghiêng mắt nhìn tôi, lập tức liền bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên còn có vì Thái quản lý mà thiêu đốt! ”

“Khụ khụ! ” Hấn bị tôi làm cho ho sặc sụa, thuận tay xua xua: “Quay về chờ thông báo đi, đốt cháy, ha ha , thiêu đốt! ” Hấn đột nhiên cười rộ lên, lại hỏi: “Cô quen Ninh Mặc, hay là quen Tiền Đạt ?”

A ? Tôi lưỡng lự quay đầu đi.

Hấn cười tit mắt nhìn tôi: “Tôi phải xác nhận xem, kẻ thù của cô là vị nào, là tiểu thái tử của Tường Thực, hay là vị hoàng thân quốc thích của Tường Thực.”

Quá sắc bén! Thật sự là quá sắc bén!

Tôi rung rung đôi mắt ngăn nước xoay qua, đột nhiên cười một cách thuần khiết, cười đến xuân về hoa nở: “Cũng không hấn vậy, Thái quản lý, xin hãy tin tưởng tôi, tôi là một nhân viên nguyên ý dùng sinh mệnh vì Thiên Duyệt mà dốc hết sức mình! Tin tưởng tôi! ”

Muốn bắt chẹt tôi ư, không có cửa đâu!

Hắn quả nhiên không còn nhếch miệng cười nữa: “Được, vậy không cần chờ thông báo nữa, cuối tuần bắt đầu tới đây huấn luyện đi! ”

“A?” Tôi ngoác miệng, run rẩy chỉ chỉ vào mình.

“Đúng, cô ngoại lệ được tuyển, nói thật, Thiên Duyệt chúng tôi đúng là đang r

ất thiếu người tài như vậy! ”

Tôi đắc ý cười, cực kỳ vui vẻ vỗ vỗ bờ vai hắn, thật sự đúng là tuệ nhân biết anh hùng.

Hắn toàn thân run run, nói tiếp: “Diệp Hồng Kỳ, chúng tôi thật sự cần một nhân viên không biết xấu hổ như cô, thật sự là rất cần! ”

“...” Tôi nắm quả đấm nhìn hắn, cố gắng kiềm lại nỗi xúc động muốn hỏi thăm người thân của hắn một phen.

“Diệp Hồng Kỳ, cô còn nhìn tôi như vậy, tôi sẽ không thuê cô nữa đâu! ” Hắn vừa ngẩng đầu đã bị đoạt mệnh nhãn của tôi liếc cho thấp thỏm không yên, chỉ vào cửa mỉm cười, “Trước tiên đi về mua vài bộ quần áo hiện lành lương thiện một chút, Thiên Duyệt không cần xã hội đen! ”

“...” Tôi nhẫn.

Đồ tiểu bạch kiểm nào ngán!

Xã hội đen, xã hội đen nào có đeo đầu lâu, không phải đeo chuỗi hạt sao, Bạn học Thái Kỳ, anh OUT.

Ra khỏi cổng chính của Thiên Duyệt, tôi liền cởi chiếc áo màu đen bên ngoài xuống, lộ ra cái áo 3 lỗ ở bên trong, tay chân của tôi đều thuộc loại cực kỳ tinh tế mà lại dài, mặc kiểu áo này, kỳ thật cực kỳ đẹp. Đây là Hữu Bảo nói với tôi thế, cho nên trong ngăn kéo của tôi nếu không phải là áo phòng in hình thẳng nhóc đầu to thì chính là mấy chiếc áo ba lỗ có thể bộc lộ hết khí chất trâu bò này của tôi.

Chuyến qua ba lần xe sau, tôi xuống xe, đứng trước cửa hàng Âu phục ở đầu phố do dự, mấy bộ đồ thực nữ mềm mại lương thiện chảy nước kia làm tôi đau cả mắt.

“Người đẹp, có muốn vào trong thử một chút ?” Em gái đứng ở cửa vỗ tay một cái, nhìn tôi lớn tiếng hô, tôi nhìn chiếc áo ba lỗ trên người, khẽ cắn môi, muốn rời khỏi.

“Diệp Hồng Kỳ! Sao cô lại ở đây! ”

Tôi quay lại, thấy ánh mắt ngạc nhiên của Tiền Đạc, hắn vừa nhìn tôi, vừa cẩn thận quay lại nhìn sang người bên cạnh, đáng vẻ cực kỳ bút rút bất an.

Tôi nhìn theo tầm mắt của hắn, trong lòng quặn lại, loại đau đớn này mang theo chút chua xót, từng chút một, thoáng chốc đã lan rộng ra.

Đau hết thuốc chữa.

Tôi nhìn thấy Ninh Mặc mặc một chiếc áo trắng như tuyết, đứng bên cạnh một cô gái tóc dài tung bay, ánh mắt chân mày đều toát lên vẻ quỵên rũ, thân hình thướt tha, tựa hồ như đứng không thẳng nổi vậy, nghiêng người dựa vào cánh tay Ninh Mặc.

Cô ta cũng mặc một chiếc váy màu trắng, giống hệt như Ninh Mặc, nhìn chẳng khác nào một đôi kim đồng ngọc nữ, thấy tôi đang nhìn, cô gái nhẹ nhàng cười cười, chớp chớp mắt, hàng mi dày như chiếc quạt rũ xuống, cực kỳ xinh đẹp.

Tôi cười gượng một cái, hỏi: “Ninh Mặc, không giới thiệu sao ?” Ngọn lửa hừng hực đang thiêu đốt trong lòng tôi, vừa ra đến miệng, đã yếu đi ba phần, vốn tôi muốn trừng mắt mà chất vấn hắn, anh không giới thiệu sao! Giọng nói phải mạnh mẽ, phải cứng rắn, thái độ phải thật xem thường mới được, hắn đùa bỡn tôi lâu như vậy, vừa mới phui sạch quan hệ với tôi xong, bên người đã có người đẹp như hoa, thế này thì tôi chịu làm sao được ?

Đáng tiếc, tôi vừa mới mở miệng, đã biến thành trạng thái cầu xin.

Ninh Mặc lạnh lùng đảo mắt nhìn qua tôi một lượt, chính là không nói câu nào, cũng không định trả lời tôi, duỗi tay đẩy đẩy chị gái thần tiên bên cạnh, khiến cho thân hình đang dật dẹo của cô ta đứng thẳng lại, không chớp mắt một cái bước qua tôi, đi về phía cửa hàng quần áo phía sau.

Tiền Đạc nhìn tôi, rồi lại nhìn Ninh Mặc, thờ dài một hơi, vỗ vỗ tôi: “Hồng Kỳ, cô coi như không quen nó đi, thằng nhóc này rất ngoan độc! ”

Tôi mặt không thay đổi trừng hắn: “Liên quan gì đến anh! ”

Tiền Đạc bị tôi làm cho cứng họng, mặt đỏ tai hồng, cười nhạt: “Hồng Kỳ, tôi đây là lòng tốt bị coi như lòng lang dạ thú sao, người ta coi thường cô, tôi nên học theo mới đúng! ”

Tôi nhìn hắn gật gật đầu, vỗ tay “Biết thế là tốt! ” Lòng tôi đang cực kỳ bức bối, hắn lại ở đó í éo ầm ĩ, chỉ điểm ấy thôi cũng đủ để tôi ghét rồi.

Kỳ thật, tôi vẫn không cam lòng, tôi vẫn nghĩ chuyện này không hề đáng tin.

Tôi lấy lại bình tĩnh, đột nhiên kéo chiếc khăn bằng tơ tằm trên cổ xuống, phất phất về phía cửa hàng: “Ninh Mặc, chờ chút, tôi cũng muốn mua váy.”

Về mặt của Tiễn Đặc nhất thời cảm hận không thôi, một tay kéo lấy cổ tay tôi, gầm lên: “Cô mẹ nó chứ, thật không biết tự trọng!”

Mẹ kiếp, tôi vậy mà bị nhân dân quần chúng coi thường, nhưng mà thực xin lỗi. Tôi luôn có thói quen tự ngược, giờ cũng đâu phải lần đầu tiên!

Tôi càng thêm phần nộ, gờ chân lên, giẫm lên chân trái của hắn, gầm lại: “Liên quan gì đến anh!”

Hắn hóa đá ôm chân lên xoa bóp, về mặt vừa ức lại vừa giận.

Tôi lách qua bên người hắn, đi thẳng một mạch như gió vọt tới chỗ Ninh Mặc, nhìn thấy trong tay hắn đang cầm một chiếc váy ngắn màu tím nhạt, khí lực nhất thời bùng lên, một phen đoạt lấy từ trong tay hắn, đắc ý cười: “Ai ai ai, cảm ơn, tôi đang muốn mua váy!”

Ninh Mặc bị tôi đoạt đồ, cũng không tức giận, khoanh tay, nhìn về phía tôi, trong ánh mắt lộ ra vẻ thương xót của thần nhân: “Hong Kỳ, cô...”

“Để cho em ấy thử một lần xem, có lẽ sẽ rất đẹp!” Chị gái thần tiên chặn lời hắn lại, nhìn tôi cười đầy ngọt ngào, nụ cười của cô ta cực kỳ ngọt, cực kỳ mềm mại, mang theo hơi thở hữu hảo, tôi thật sự không có cách nào dùng ánh mắt phần nộ để trừng cô ta, thế nên, tôi cực kỳ mặt dày mà nhìn cô ta nở một nụ cười.

Cô ta thấy tôi cười với mình, hơi hơi sững sốt, lập tức nụ cười trên mặt càng sâu, từ trên giá treo quần áo lấy ra một bộ đồ mỏng sáng màu, là màu khói nhẹ giống như bụi phấn ấy, mép áo còn có đính vài hạt đá sequins, khiến cho bộ y phục nổi bật lên không ít, bộ đồ này cũng không phải váy, phía dưới là một chiếc quần ống rộng.

“Thử cái này xem, có lẽ đẹp hơn so với bộ kia!”

Tôi chẳng thể nào cực tuyệt một câu nói mềm mại nhỏ nhẹ kia của chị gái thần tiên, từ trong mắt cô ta, tôi có thể thấy được sự chân thành, thậm chí còn có khoan dung trước sự vô lễ của tôi.

Tôi bại trận bước tới, ý định thét gào đều triệt để tan thành mây khói.

“Đi thử một lần xem, cô gái nào cũng nên có một bộ âu phục của riêng mình!” Cô ta vươn tay đẩy tôi, chỉ vào phòng thay đồ.

Ánh mắt tôi lướt qua Ninh Mặc, về mặt của hắn cực kỳ hồ hững, có vẻ cực kỳ không kiên nhẫn. Tôi cúi đầu, đẩy cánh cửa phòng thanh đồ, sột soạt cầm quần áo thay, sau đó lại đẩy cửa ra.

Tiến Đặc tựa vào giá treo đồ, vô cùng nhàm chán nhìn xung quanh đánh giá, lúc nhìn thấy tôi, hai mắt sáng lên, cười cười nhìn tôi: “Hong Kỳ, cũng có thể có điểm giống tiểu nữ nhân nha!”

Tôi xoay mặt nhìn người trong gương, mái tóc ngắn không theo khuôn phép dựng thẳng lên, khuôn mặt có màu lúa mì, mà bộ đồ mặc trên người, vậy mà có thể phối hợp một cách thần kỳ, tôn lên vài phần nữ nhân vị, thắt lưng cũng vừa phải, mặc vào, vậy mà cũng có thể phô ra vẻ thướt tha của một vòng eo nhỏ quyến rũ.

“Đẹp không?” Tôi liếc mắt nhìn Ninh Mặc, hắn cùng với chị gái thần tiên đã đi đến bên một quầy thu tiền khác, nghe thấy giọng của tôi, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt chột lóe, chỉ khoảng ba giây, sau đó lại cúi đầu, cầm mấy bộ đồ trong tay, dùng giọng nói lạnh như băng nói với chị gái thần tiên bên cạnh: “Đây là bộ cuối cùng đấy, bắt tôi chọn lần nữa, tôi chọn không nổi đâu!”

Chị gái thần tiên ngẩng đầu lên, hai mắt sáng bừng, nhìn về phía tôi trấn an nở nụ cười, nói: “Aiz, bộ này rất hợp với em!”

Cô ta gật gật đầu, thuận tay vợ mấy bộ đồ đã chọn trước đó đi đến quầy tính tiền.

Tôi cảm thấy cực kỳ chán nản, trong lòng hự hẫng kinh khủng, nhìn Tiến Đặc đang đứng một bên yên lặng nhìn tôi chăm chăm, lại cực kỳ hận mà giẫm lên một chân của hắn, nói với nhân viên cửa hàng: “Tính tiền giúp tôi, tôi lấy bộ này!”

Nhân viên bên quầy tính tiền ngẩng đầu nhìn nhìn tôi, đột nhiên nở nụ cười: “Tiểu thư, bộ này đã tính tiền rồi, vị này đã giúp cô thanh toán rồi!”

Tôi nhìn theo ngón tay của cô ta, chị gái thần tiên đang mỉm cười gật đầu với tôi. Đáng vẻ ngàn vạn, một chút cũng không giống bộ dạng chíp bông loát choát của tôi.

Hai mươi mốt năm, tôi lần đầu tiên biết hai chữ tự ti viết như thế nào.

Tôi đã nghĩ, tôi phải tận lực tranh thủ! Nhưng mà không có cách nào đối kháng nổi với chị gái thần tiên!

Tôi xách theo túi giấy, Ninh Mặc đang đứng ở cửa chờ, lúc lướt qua hắn, tôi cười gượng, chúc mừng hắn: “Kỳ thật Ninh Mặc, ánh mắt anh thật sự không tồi! Chúc mừng anh, tìm được cô gái mà anh thích!”

Cho nên, tôi buông tay....

Thân hình của hắn khựng một chút, quay sang nhìn tôi, con người đen nhánh chăm chú nhìn tôi thật lâu, vẻ mặt cổ quái, sau một lúc lâu, đột nhiên thở dài chán ghét: “Diệp Hồng Kỳ, không cần cười kiêu đó, so với khóc còn khó coi hơn!”

Tôi khẩn trương sực sực nước mũi, nhân tiện đem nước mắt sắp tràn ra nuốt trở về. Hai tay nắm lấy túi giấy, quay người sang chỗ khác muốn đi.

“Diệp Hồng Kỳ, có muốn tôi đưa cô đi không?”

Hờ? Tôi quay mặt qua, thấy Ninh Mặc vỗ vỗ vai Tiền Đặc, chỉ vào chị gái thân tiên phân phó hai câu, Tiền Đặc nhìn tôi liếc mắt một cái, sắc mặt xanh lét kéo chị gái thân tiên lên một chiếc taxi.

“Hả? Cái gì?” Tôi xoay người.

Ninh Mặc mấp máy môi, thân nhiên nói: “Tôi đưa cô về trường, mặt trời nóng như vậy, đi xe bus không tốt.”

Tôi liếc mành kim nén, mặt dày giật giật từng cái, ngừng thở, tận lực khống chế cho tiếng hít thở của mình mang theo sự run rẩy, làm gì vậy hả, bạn học Ninh Mặc, anh cứ phải thấy tôi rơi lệ đầy mặt anh với vui vẻ có phải không. Không thích thì đâu cần phải đáp trả tôi làm gì, như vậy tiện cách của tôi sẽ lại phát huy mất!

“Lên hay không lên?” Hắn mở cửa xe, gió điều hòa lạnh lạnh phát qua, thổi lên trên người cực kỳ thoải mái.

Tôi cầm lấy túi giấy, lùi về phía sau một bước, ngây ngô cười: “Aiz, không cần, tôi còn có việc, anh đi trước đi!” Để cho tôi có không gian ngồi liếm miệng vết thương đi, tôi lại ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn mặt trời chói lọi trên cao, Bạn học Ninh Mặc, làm ơn đừng có sắc bén như vậy được chứ!

Ninh Mặc nheo mắt, lạnh như băng nhìn tôi, hỏi: “Diệp Hồng Kỳ, cô định mặc đồ sứt chỉ đi dạo phố sao?”

Hờ? Tôi quay đầu nhìn quần áo của chính mình, quả nhiên, giữa cái quần màu đen xỉ chỉ đã bung ra một đường, lộ ra chiếc quần con màu hồng chói lọi ở bên trong, tươi đẹp động lòng người.

Tôi chống nạnh, gầm thét: “Tôi thích mặc quần thùng đáy, tôi thích đi đón gió đấy! Liên quan gì

đến anh? Anh tưởng tôi giống anh không có mặt không có da chắc, giờ tôi cái dạng này còn có thể ngồi lên xe anh?” Tôi nhũ mày khiêu khích hắn, hắn cũng nhũ mày, biểu tình trên mặt cực kỳ kinh ngạc. Có lẽ là do trước kia đã quen với dáng vẻ dịu dàng ngoan ngoãn của tôi, hắn không ngờ rằng cũng có một ngày tôi đứng bên đường mà gào thét với hắn.

Tôi dùng chiếc áo đen buộc vào bên hông, buông vạt áo xuống che đi phần mông, sau đó vươn tay gọi taxi: “Taxi, đến đại học Đông X!”

Ninh Mặc yên lặng không tiếng động nhìn tôi lên xe, lại yên lặng không tiếng động nhìn tôi từ trên xe bắn nhanh như gió chạy xuống.

“Ninh Mặc, vậy đi, cho anh chút mặt mũi, tôi vẫn là ngồi xe anh đi!” Tôi vò vò đầu, hoàn toàn coi bác tài xế đang chửi ầm phía sau kia như vô hình. Sự thật là, trong ví tôi chỉ còn một tờ năm nghìn, đến tiền lăn bánh cũng không đủ.

“Hừ!” Hắn hừ lạnh một tiếng qua xoang mũi, đảo mắt, đi vào xe trước. Tôi đi theo sau hắn, ngồi vào ghế trước, liếc mắt trộm ngắm những ngón tay thon dài của hắn.

“Này!” Hắn giương mắt nhìn tôi, hất đầu, ý bảo tôi ngồi phía sau.

Mẹ nó chứ, chẳng lẽ ngồi bên cạnh anh ngứa mắt sao? Tôi đây cứ thích ngồi bên cạnh đấy! Tôi giận, vươn tay kéo dây an toàn, thất ngang người, khiêu khích nhìn hắn.

Hắn không nói gì, ngón tay tựa vào tay lái, con người đen như mực lóe lên, miệng mấp máy, im lặng quay đầu nhìn ra cửa sổ bên ngoài.

Một lúc sau, tôi lập tức nhớ lại tình trạng khúm núm nịnh bợ hồi trước, tự động phản xạ có điều kiện, buồn bực lết xác ra phía sau xe, xám xịt kéo lại cửa xe, ngồi xuống.

Ngồi ngay ngắn xong, tôi lại hận không thể cho mình một cái tát.

Được rồi, tôi lại phát tác!

Ninh Mặc cười như không cười nhìn tôi qua gương chiếu hậu, mở động cơ, bắt đầu lái xe.

Tôi ngồi ở ghế sau, lúc đầu còn bứt rứt bất an, một lúc sau, dần dần quên luôn chuyện tôi và Ninh Mặc đã đoạn tuyệt, thấy trên má hắn dính một chút bụi, nhìn không được nhồm lên, vươn người qua, cách tay lái giống như vô số lần trước kia, vươn đầu ngón tay thay hắn nhẹ nhàng lau.

Ninh Mặc lại giống như cực kỳ kinh hãi vậy, nhanh chóng quay đầu liếc mắt nhìn tôi một cái, đột nhiên phanh lại, xe phát ra âm thanh chói tai, cùng với chấn động kịch liệt, tôi chòng chành ngồi trên ghế sau, thân thể theo quán tính của ô tô lên xuống phập phồng, trong lúc hoảng hốt nhìn thấy ánh sáng lóe lên từ xa.

Ban ngày ban mặt lái xe còn bật đèn, đây chỉ có thể nói lên một chuyện duy nhất!

Mẹ nó, gặp phải gà mờ!

“SHIT!”

Trước khi chìm trong bóng tối, tôi nghe thấy Ninh Mặc nghiêng răng nghiêng lợi tức giận mắng! Nha nha nha, thật muốn nhảy tung tung lên, sau đó... vỗ tay, Ninh Mặc, được lắm, chủ thật là dễ nghe!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tôi đã từng lắng tai mà nghe làm Thái Kỳ mặc đồ Tây đi giày đen kia thành Thái quản lý, tôi cho rằng bộ thị trường của tập đoàn Thiên Duyệt là do hần quản lý, kết quả, sự thật chứng minh, đừng bao giờ tin vào lỗ tai của mình, càng không nên tin vào đôi mắt của mình, chúng sẽ mang tin tức giả dối đến cho bạn.

” Thái Kỳ, kế hoạch đây cuối tuần cần rồi, cậu chỉnh sửa lại sau đó truyền đạt xuống nhé! ”

Tôi đứng bên cạnh Thái Kỳ, nhìn hần nhận từng tập từng tập hồ sơ từ tay quản lý, lại từng tập từng tập vút lên tay tôi.

” Hồng Kỳ, những thứ này lập thành bảng thống kê excel cho tôi trước 12 giờ trưa, những thứ này phải sắp xếp theo thứ tự, còn cái này...”

Tôi rơi lệ đầy mặt, đứng rồi, quên chưa nói, Thái Kỳ là trợ lý của quản lý, còn tôi là trợ lý của trợ lý quản lý, nói tóm lại, hần và tôi là cùng một chức vụ, cụ thể hơn mà nói, chức trợ lý của hần cao hơn tôi một cấp!

“Phải dùng màu đỏ đánh dấu tên của những khách hàng này!” Hần cúi người xuống, chỉ vào một hàng tên khách hàng trên giấy, bắt đầu giảng giải, hôm nay hần vẫn mặc áo sơ mi màu trắng, quần bò màu xanh nhạt, nhưng mà đôi dép lê lệt quệt dưới chân kia đã được thay bằng một đôi sandal băng da, cả người sạch sẽ thanh nhã, cùng với hình tượng tinh anh trong quán cà phê trước kia hoàn toàn khác xa một trời một vực.

Tôi nhin không được tò mò, nhỏ giọng hỏi hần: “Thái trợ lý, vì sao hôm trước anh mặc đồ Tây, nhìn tinh anh như thế?”

Hần á khẩu không trả lời nổi, nhìn tôi, chần chừ một lúc lâu mới cúi đầu, dùng giọng nói không thể nhỏ hơn nữa thì thầm với tôi: “Diệp Hồng Kỳ, cô đừng có nói cho người khác biết tôi đến quán cà phê Mặc Đạo giả làm tiểu tư sản nha!”

Tôi cảm lạnh...

Hần cắn răng, ra vẻ hạ quyết tâm, lại một lần nữa thì thầm với tôi: “Quán Mặc Đạo hơi bị nhiều phú bà a, tôi ngồi ở đó, chỉ cần với vẻ ngoài tinh anh, khí chất đầy vẻ kim cương vương lão ngũ, tôi cũng mong dụ dỗ được một người, tuổi già không cần phải lo lắng!”

“...” Tôi run rẩy nhìn hần, một lúc sau, giờ ngón cái lên, cực kỳ trùng trọng tâm mà khích lệ hần: “Lần sau dẫn tôi đi với, tôi cũng muốn cưa tình anh.”

Hần nhảy dựng lên ba thước, dùng ánh mắt thù địch mà nhìn tôi: “Cái này không được, một núi không thể có hai kẻ cùng già B*, cô đến chỗ khác đi, Mặc Đạo là địa bàn của tôi!”

*

装

B: ra về có học vấn, giàu có.

Nhỏ mọn, tôi hung hăng trừng mắt nhìn hần, cúi đầu bắt đầu gõ bàn phím.

Một lúc sau, tôi nhin không được đá đá Thái Kỳ ngồi ở bàn đối diện, hỏi: “Vì sao nhất định phải dùng chữ đỏ để đánh dấu tên những khách hàng này?”

Hần âm trầm ngẩng đầu, mặt không biểu cảm nhìn tôi, giọng nói thanh thanh lạnh lạnh: “Tôi có thói quen dùng chữ màu đỏ để đánh dấu những khách hàng không chiếm được, như thế tâm lý có chút an ủi một chút!”

“...” Tôi coi như có thể kiêu ngạo với chỉ số thông minh của mình, bởi vì hình như tôi cũng hiểu mang máng ý tứ của hần. Ý của hần chính là, những khách hàng nào hần không chiếm được, hần coi như người chết luôn!

Thật là một kẻ âm hiểm!

Tôi rụt rụt vai, dùng một loại ánh mắt sùng bái mà nhìn hắn, quả thực là kẻ đứng từ trên cao nhìn xuống, tôi thật xấu hổ thay cho tiện cách ngây ngô của mình.

Từng ấy đạo hạnh của tôi có tính là cái gì, chân chính cao thủ còn ẩn mình trong đám đông kia kìa!

Hắn cảm thấy sự sùng bái nóng bỏng của tôi, ngược mắt lên nhìn, lạnh lùng liếc tôi một cái, khóe miệng nhếch lên: “Diệp Hồng Kỳ, tôi cảnh cáo cô, giữa trưa mà bản thống kê còn chưa làm xong, tôi sẽ trừ điểm của cô đấy!”

Đúng, ở đây có chế độ dùng điểm để đánh giá trong thời gian thực tập, chỉ cần kỳ thực tập đạt được 80 điểm thì sẽ được lưu lại.

“Diệp Hồng Kỳ, còn nữa, không được chế thêm nước sôi vào ấm trà ngon của tôi, muốn uống thì tự đi mà pha!” Hắn cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên, nhàn nhạt chỉ trích tôi.

Tôi thêm vào, không phải nước trà lần thứ nhất, nước trà lần thứ hai, nước trà lần thứ N sao, tôi thấy Thiết Quan Âm của hắn cũng thơm ra phết, nên mỗi lần đều chờ hắn rời chỗ liền lên lút chạy tới, rót đầy bình trà của tôi, sau đó lại đổ thêm nước mới vào cho hắn, tôi cứ cho là không chê vào đâu được, ai biết được mũi hắn còn tinh hơn cả chó cơ chứ.

Tôi bữu môi, lấy ra một cái bình trà cực đại dưới chân bàn, lấy cái chén trà nhỏ nhỏ của hắn qua, róc rách rót cho hắn thêm lần nữa.

Hắn liếc xéo qua, khóe miệng giật giật: “Diệp Hồng Kỳ, bảo sao cứ mỗi lần tôi mới châm trà nước thứ nhất đã chẳng có mùi vị gì, thì ra là bình trà của cô to như vậy!”

Chẳng lẽ hắn còn định cuồn mắt cái bình trà này của mình!

Tôi nhất thời cảnh giác cao độ, nhanh chóng giấu cái bình trà xuống dưới chân bàn, giỡn sao, trường học lấy tiền nước hai ngàn một lọ, tôi phải lưu lại mà mang về ký túc xá chậm rãi mà uống chứ, vậy nên, đi làm thật tốt, giấy vệ sinh rồi nước trà đều được giải quyết ổn thỏa chỉ một lần.

Thái Kỳ thấy tôi coi chừng nhìn hắn, lại thấy tôi đem bình trà to dùng thần thần bí bí giấu đi, ánh mắt thâm xuống, sắc mặt đen xì, cúi gầm đầu xuống, càng thêm ra sức gõ bàn phím.

Đến giữa trưa, tôi đem bản thống kê excel cùng với phương thức liên lạc chuyển cho Thái Kỳ, hắn trầm ngâm nhấm chuột loạn xạ ngẫu, cách một cái bàn, ngón trỏ thon dài trắng nõn ở trên mặt bàn gỗ gỗ, làm cho tôi tâm hoảng ý loạn.

Mấy đồng nghiệp bên cạnh đã lục tục cầm phiếu ăn đi ăn trưa, tôi lén lén lút lút rút phiếu ăn từ trong ngăn kéo, đang muốn lén lút chuồn ra cửa sau đi ăn cơm, vừa mới kéo ngăn kéo ra, Thái Kỳ ngồi đối diện đã ngẩng đầu lên.

“Diệp Hồng Kỳ, ở lại, bản kê khai của cô có vấn đề!”

Tôi nắm lấy phiếu ăn, khóc không ra nước mắt. Thái Kỳ ngồi cách một cái bàn, ngoắc ngoắc ngón tay về phía tôi, ra hiệu cho tôi qua đó, tôi xụi mặt lết qua.

“Diệp Hồng Kỳ, cô thất học à!” Hắn ngẩng đầu lên, giọng nói lạnh như băng, chỉ vào bản thống kê của tôi, giáo huấn: “Hai ô này là phải gộp vào, cô lại thêm khung đen vào!”

Tôi tập trung nhìn kỹ, chính xác là như vậy, khung màu đen in đậm khiến cho sai lầm của tôi càng thêm rõ ràng.

“Không chuyên tâm làm việc, thì đứng đến làm gì!” Ngón trỏ hắn nhấp chuột, nhẹ nhàng kéo xuống, lại chỉ vào bản thống kê, tức giận: “Chỗ này cả hai cái tên đều bị đảo ngược!”

Tôi ngập ngừng giải thích: “Tên nhiều quá, hoa mắt!”

Hắn nâng mắt lên nhìn, khinh thường nhìn tôi một cái, giễu cợt: “Mọi người ai cũng lấy cớ như cô, thì những sai sót vụn vặt như thế này, ai sẽ phụ trách?”

Hắn duỗi tay lấy tấm thẻ đang đeo trên cổ tôi, từ bên trong rút ra thẻ tính điểm, lại quẹt qua máy tính một chút, ngón tay thon dài gõ gõ bàn phím, điểm của tôi lập tức bị trừ đi 10 điểm.

10 điểm đó, tôi làm sao mà lấy lại được từng ấy điểm bây giờ, trong thẻ vốn có 50 điểm, thẻ này vốn là cùng nhau xuất phát, tôi lại bị tụt lại so với người khác một quãng rồi.

Hắn khẳng định là muốn đuổi tôi ra khỏi Thiên Duyệt đây mà, nếu không làm sao lại trừ điểm tâm ngoan thủ lạt như vậy chứ.

Tôi đứng trước bàn hắn, vừa giận vừa sợ, không có công việc ở Thiên Duyệt này, tôi biết dùng cái gì để giữ gìn tự tôn của mình chứ, tự tôn đang tràn đầy nguy cơ của tôi.

Tôi lại nhớ đến vẻ mặt bố thí của Ninh Mặc: “Hồng Kỳ, không muốn chết cứng, Thiên Duyệt

t cạnh tranh rất kịch liệt, cô cứ làm một viên chức nhỏ ở một công ty nhỏ là được rồi, tính tình của cô chính là không có chủ kiến, ở Thiên Duyệt mà không có chủ kiến thì không sống được đâu! Cô làm sao cạnh tranh được!”

Tôi làm sao có thể mất đi công việc này được chứ, tôi làm sao có thể để Ninh Mặc nhìn thấy đáng về thất bại của mình được.

“Còn 40 điểm, cô không nỗ lực, chưa được một tháng đã phải tìm lối thoát khác!” Thái Kỳ tựa vào ghế, nhìn về mặt của tôi.

Tôi yên lặng nhìn hần, dùng một loại ánh mắt vô cùng tuyệt vọng liên tục nhìn hần, hần bị tôi nhìn cho toàn thân nổi da gà, năm phút đã trôi mười mấy tư thế, đến cuối cùng, rốt cục vẫn không được, cúi: “Diệp Hồng Kỳ, cô chẳng lẽ còn chưa phục?! Đây mà là thái độ nhận sai à?!!!” “Hần tiếp tục lật bản thống kê của tôi, cuối cùng ở phần bổ sung thủ tục, lại khai quật được thêm một sai sót nữa của tôi.

“Nhìn coi, vẫn còn sai đây này! Chỗ này là dấu chấm, không phải dấu phẩy! Tôi phải trừ cô thêm mười điểm nữa mới đúng.” Hần cực nghiêm túc nhìn tôi.

Tôi thật muốn đánh cho tên này thành cái dấu chấm than!

Mẹ kiếp, yêu cầu này của hần chẳng phải chính là đuổi tận giết tuyệt sao, Thái Kỳ, anh thật độc ác mà! Tôi buồn tận xương tủy, mấp máy môi, đột nhiên bụng mặt khóc lớn. Tôi vừa khóc, vừa kéo lấy bàn phím của hần.

“Cô làm cái gì vậy, Diệp Hồng Kỳ, tôi đã nói với cô đây là tài sản công ty rồi cơ mà!” Hần vừa che chở cho bàn phím, vừa giận dữ trách mắng tôi.

Lừa giận hừng hực trong phút chốc thiêu đốt tôi, tôi lập tức hóa thân thành Người không lò màu xanh, chút sức lực mỏng manh của Thái Kỳ kia tôi còn chẳng thêm đề vào trong mắt, tôi liều mạng kéo bàn phím của hần, nhớ tới 10 điểm vô duyên vô phận với tôi kia, lệ khí của tôi lại càng tăng thêm một tầng.

Tôi cào, tôi túm, tôi phá!

Mặt Thái Kỳ vừa đen vừa xanh, cuối cùng hoàn toàn bỏ qua kháng cự, mặt lạnh nhìn tôi đem từng phím trên bàn phím từng cái từng cái một gỡ ra.

Gỡ xong, tâm tình của tôi cảm thấy thật thoải mái. Một đồng phím bấm nằm trên bàn hần, giống hệt như một trái núi đen nho nhỏ.

Moah ha ha ha, thật có cảm giác thành tựu. ...

Tôi dang trào ngẩng đầu, đã nhìn thấy Thái Kỳ mặt lạnh mắt lạnh, cả người run run, cảm xúc mãnh liệt nhanh chóng biến mất, nghĩ ngợi một chút, tôi quyết định bắt đầu nhặt bàn phím lên ráp lại như cũ.

“Diệp Hồng Kỳ, chơi lắp ráp vui lắm sao?” Hần cười đến u ám.

Tôi lau một đồng mồ hôi, nhìn hần cười trù: “Thái trợ lý, hay là anh cũng gỡ bàn phím của tôi đi, thật ra cũng bỏ não lắm!”

Sắc mặt hần xanh mét nhìn tôi, gõ gõ cái bàn, đột nhiên nở một nụ cười sáng chói, nói: “Tôi đã định nếu như cô nghiêm túc thành khăn đưa chút lễ vật, nói lời xin lỗi, điểm số tôi có thể châm chước thêm vào cho cô. ...”

Hần ý còn chưa hết dừng lại không nói gì, nhìn về phía tôi.

Linh quang chợt lóe, tôi nhất thời tỉnh ngộ, một bước vọt tới, lấy tốc độ của tia chớp lập tức quỳ xuống, ôm lấy chân hần, nghẹn ngào nức nở: “Thái trợ lý, tôi sai lầm rồi, anh tha thứ cho tôi!”

Đề tăng thêm giọng điệu, tôi càng khóc lớn hơn: “Cái kia, Thái trợ lý, tôi chẳng qua chỉ là trẻ con thôi mà. ...”

“...” Hần im lặng nhìn tôi, một lúc lâu sau, vươn tay sờ sờ đầu tôi, cực kỳ xúc động mà khen ngợi tôi: “Diệp Hồng Kỳ. cô còn có thể vô si đến thế nào nữa đây!”

Tôi tức giận nắm quyền, dùng ánh mắt thuần khiết ngẩng lên nhìn hần: “Thái trợ lý, anh có thể sỉ nhục về ngoài của tôi, nhưng anh không được sỉ nhục nhân cách của tôi!”

Mặc dù nhân cách của tôi cũng hết sức nhỏ bé! Chỉ to hơn hạt gạo một chút thôi.

Hần lại trầm mặc lần nữa, một lúc sau, kéo tấm thẻ trên ngực tôi, thuận thế lôi luôn tôi về phía trước, đến bên cạnh dụng cụ quét từ bên cạnh bàn phím, xoẹt xoẹt quét một cái, ngón tròn thon dài nhẹ nhàng nhấp một cái, 10 điểm mất đi lúc này quả nhiên được khôi phục.

“Lần sau sẽ không có ngoại lệ như vậy nữa!” Hần quay mặt lại, tôi còn nhìn thấy khóe miệng của hần vẫn còn theo thói quen giật giật.

“Rồi!” Tôi lau nước mắt, cúi đầu siết chặt lấy phiếu ăn.

“Cùng nhau đi ăn cơm đi!” Hần đứng lên, lấy phiếu cơm ra, một tay túm lấy cánh tay của tôi, kéo tôi đi theo được vài bước mới buông ra nói: “Cô phụ trách gọi đồ ăn, tôi phụ trách gọi cơm!”

Chương 15

A? Tại sao lại thế! Tại sao tôi lại phải chịu trách nhiệm thanh toán hóa đơn xa xỉ như vậy chứ! Vũ trụ nhỏ của tôi trong phút chốc lại thiếu đốt.

“Làm sao, không ổn sao?” Hấn quay mặt nhìn tôi, gương mặt cực kỳ anh tuấn thanh tú, nhưng mà sao lại có cảm giác vô si như vậy nhỉ?

Tôi rũ mắt nhìn tấm thẻ đeo trước ngực, tự điều chỉnh tâm lý trong vòng ba giây, đột nhiên ngẩng đầu, nhẹ răng cười, thật là muôn hoa khoe sắc: “Làm sao lại thế, Thái trợ lý, phân công như vậy, thật là quá tốt! Tôi rất vui về mà!” Vui về cái quỷ!

Hấn cười như không cười nhìn tôi một cái, xoay người bước đi.

Tôi đi theo phía sau hắn, từng ngum từng ngum nước miếng nhỏ về phía hắn, Thái Kỳ, anh thật là độc, tôi biết thừa, anh chính là không muốn phiếu com của tôi còn tiền nữa chứ gì!

“Diệp Hồng Kỳ, cô mà phun nước miếng về phía tôi nữa, chiều về tôi sẽ tịch thu bình trà của cô!” Hấn đột nhiên quay người lại, tôi vẫn còn một ngụm nước miếng chưa kịp phun, nhất thời tắc trong cổ họng, làm tôi sặc đến chảy nước mắt.

Ho khan một lúc lâu sau, tôi kiềm chế lại ý muốn muốn vung nắm đấm, rót nước mắt giải thích: “Thật ra là tôi đâu có phun nước miếng, đó là vận động chuẩn bị của tôi trước khi ăn com.”

Hấn hung hăng trừng tôi một cái, cầm lấy khay com của tôi, bỏ rơi tôi tới mười mấy bước.

@@@@@@@@@@ @@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

Kết quả, com trưa tôi gọi ớt xanh xào khoai tây, một khay toàn rau xanh, Thái Kỳ đồng chí phát huy khí phách hào hùng phóng khoáng của đàn ông, gọi cho hai người nữa cân com.

Về phần hai món ăn kia, hấn gắp cho tôi một chút, phần còn lại đổ hết vào bát hắn.

Tôi roi lệ nóng ăn com trắng, vừa ăn vừa ân cần hỏi thăm tất cả thân thích cùng tổ tông của Thái Kỳ một lần...

“Lúc ăn com đừng có mắng chửi người!” Thái Kỳ dùng đũa gõ gõ lên thành bát của tôi, rất đúng trọng tâm phát biểu ý kiến.

Tôi miệng đầy com trắng, vô cùng ai oán nhìn hắn.

“Ai da, Thái... trợ lý sao ăn có thể này!” Lục tục có người đi qua bàn của chúng tôi, là Lý quản lý của phòng thị trường, lại còn cực kỳ hết sức lo sợ tự động bụng đến một bát cá kho tàu.

“Thái trợ lý, hôm nay cậu sao lại tự mình đến phòng ăn ăn com vậy!”

Tôi bới bới com trắng, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy mấy chị em gái phòng hành chính ngồi bên cạnh đang dùng ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn Thái Kỳ.

Thật là quái dị, ăn com không tự mình đến, chẳng lẽ còn để cho trợ lý của hắn giúp một tay thay mặt ăn sao? Đúng là bệnh thần kinh!

Một chị gái xinh đẹp liền tự động tự phát ngồi xuống, cười duyên dáng chỉ vào khay của tôi: “Ai da, tiểu trợ lý sức ăn cũng thật khỏe nha!”

Tôi im lặng không nói gì giờ đũa lên, ánh mắt lướt qua bộ ngực vĩ đại của cô ta, roi xuống món thịt kho trong tay cô ta, thêm thường chảy nước miếng.

Thái Kỳ cười như không cười nhìn tôi, đáp lại cô ta: “Chị không biết à, cô ấy vẫn còn là trẻ con, đang trưởng thành phát dục đấy, ăn nhiều một chút mới tốt!”

Phụt, tôi phun ra một đồng com, chị gái xinh đẹp cười duyên không có phòng bị, bị tôi phun cho đầy mặt đầy đầu. Cô ta còn theo phản xạ có điều kiện mà nhai luôn mấy hạt com bị tôi phun “nhảm” vào trong miệng.

“Ặc...cô...” Cô ta phản ứng lại, nôn khan một chút sau đó vỗ bàn đứng lên, ánh mắt quét qua Thái Kỳ mặt lạnh, đột nhiên hạ hỏa.

“Hai người cứ dùng từ từ! Tôi ăn no rồi!” Cô ta âm ức lau mặt, đứng dậy muốn đi.

“Từ từ!” Tôi kéo cô ta lại.

Cô ta quay đầu lại, da mặt co rút một cách nghiêm trọng: “Tiểu trợ lý, còn có chuyện gì sao?”

Tôi cực kỳ nghiêm túc hỏi cô ta: “Thịt kho trong tay chị định xử lý thế nào?”

Cô ta ngẩn người, thân nhiên trả lời tôi: “Vứt đi thôi!”

“Đừng lãng phí, tôi cố gắng chịu khổ ăn giúp chị vậy!” Tôi tiếp tục cực kỳ nghiêm túc nhìn món thịt kho trên tay cô ta.

Cô ta cuối cùng cũng không đỡ nổi, vội vã để món thịt kho lại trên bàn, chạy trốn chết, mới đó mà đã không thấy người đâu.

Tôi vui vẻ gấp một miếng thịt kho lên, đang định đưa vào trong miệng.

“Hong Kỳ, cô sao lại có thể vô si như vậy!”

Hờ? Động tác của tôi cứng đờ.

“Sao lại có thể ăn mảnh được chứ!” Chiếc đĩa của Thái Kỳ lại chạy sang đây, như gió cuốn mây bay, phút chốc đã gấp hết thịt nạc bên trong khay ra không còn lấy một mẫu.

“Oa, đã quá!” Hần thỏa mãn vỗ bụng, vừa quay đầu lại, bị làm cho sợ thiếu chút nữa đánh rớt cái khay: “Diệp Hồng Kỳ cô khóc cái gì?”

Tôi thút thít ôm khay cơm, meo máo: “Thái trợ lý, hết thức ăn mất rồi!”

Hần hào phóng đẩy món cá kho tới: “Cái này cho cô!”

Tôi chỉ liếc qua một cái, khóc lại càng thêm bi thương: “Thái trợ lý...” Tôi thở không ra hơi nghẹn ngào.

Hần khoát khoát tay, có vẻ ngượng ngùng nói: “Không cần cảm động, ăn đi ăn đi!”

Tôi có cảm động cái đầu anh, nước mắt của tôi cuối cùng cũng tuôn xuống, một tay hất khay cơm lên, rống giận: “Tôi bị dị ứng với cá, tôi chỉ ăn thịt!”

“A...A...A...Tôi muốn ăn thịt!” Tôi ngửa mặt lên trời hét dài.

Cả nhà ăn chặt kín người, đều hóa đá, thấp thỏm bất an nhìn về phía bàn chỗ chúng tôi.

“Hong Kỳ, cô làm tôi mất mặt quá đi!” Mặt của Thái Kỳ quá nhiên đã đen, nhưng mà, chỉ hai ba giây sau, vẻ mặt của hắn lại trở nên vui vẻ một cách dị thường: “A ha, thì ra cô cũng dị ứng với cá hả!”

Tôi tiếp tục ném khay cơm, câu: “Biến, đừng có mà bắt chước giọng điệu của tôi!”

Không cho tôi ăn thịt, cha của Thiên Hoàng* tôi cũng vô ích.

*hoàng đế của Nhật Bản

Thái Kỳ cười hi hi sờ sờ đầu tôi: “Ngoan, đừng tức nữa! Chỉ cần cô đi theo tôi, nhất định sẽ có thịt ăn!”

Sao? Tôi lập tức vẫy vẫy cái đuôi chạy theo sau.

“Sắp xếp đi, đi ăn một bữa, chúng ta cùng nhau gọi thịt kho!” Hắn dùng ánh mắt rất chân thành nhìn tôi, chiếc đĩa lướt qua tay tôi, hạ xuống món thịt kho tào, lấy ra miếng thịt nạc cuối cùng, nuốt xuống.

Agrrr, tôi...cáu...rồi...đấy!

Mãi cho đến khi tan tầm, tôi vẫn chưa tha thứ cho Thái Kỳ, mặt lạnh ngồi tại chỗ gõ gõ đánh đánh, hắn thỉnh thoảng nhìn tôi chăm chú, tôi vẫn dùng mặt lạnh nhìn hắn.

Kẻ nào cản trở

tôi ăn thịt, tôi chắc chắn sẽ không tha thứ cho kẻ đó!

Tôi ra sức gõ bàn phím, năm giờ một phút, chính thức tan tầm.

Tôi chạy một mạch đến phòng vệ sinh của công ty, định bụng kiểm chút giấy vệ sinh giấu vào trong túi đem về dùng

“Diệp Hồng Kỳ, cô định làm gì thế?” Thái Kỳ cũng ôm trong tay một bọc lớn, tựa vào cửa phòng vệ sinh nhìn tôi, thấy tôi nhìn qua, mỉm cười đầy dịu dàng về phía tôi.

Nụ cười của hắn đương nhiên là đẹp nhất, cho dù tôi đúng là mê luyến Ninh Mặc thật., nhưng không thể không thừa nhận, lúc hắn cười lên, có thể hòa tan tất cả mọi thứ.

Nhưng mà, lần này, không hòa tan nổi khao khát muốn ăn thịt của tôi.

Tôi hừ một tiếng, lách qua bên cạnh hắn định bỏ đi.

“Uây uây uây, cô vào đây chôm giấy vệ sinh sao?” Hắn nhấc tay lên, cản tôi lại, con ngươi lóe lên nhìn tôi, làm tôi không khỏi bị hắn nhìn cho hoảng hốt một phen, thật là một đôi mắt sáng ngời trong suốt, thật xinh đẹp.

Hắn vừa cười cười, vừa thần thần bí bí lôi từ trong bọc lớn kia ra một cuộn giấy: “Đừng vào nữa, tôi chôm hết rồi, vệ sinh nam là của tôi, vệ sinh nữ thì của cô!”

Thái Kỳ, đủ nghĩa khí!

Tôi vỗ bóp một phát lên vai hắn, rất rộng lượng mà tha thứ cho sự kiện giành thịt kho lúc này.

“Hong Kỳ, chúng ta có nên xuống lầu mau một chút không?” Hắn ngập ngừng nhìn tôi.

“Tại sao?”

“À, quản lý Lý vừa vào phòng vệ sinh, bây giờ còn chưa thấy ra ngoài, tôi sợ anh ta phát hiện ra chúng ta chôm giấy vệ sinh!” Hắn rất có tính tổng kết mà nhắc nhở tôi.

Oh oh oh, rất tốt, giác ngộ kiểu này rất cần cho thời điểm cần thiết.

Tôi kéo hắn, chạy một mạch đến thang máy, đi xuống dưới lầu.

Lúc trước khi ra khỏi cổng, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của bác bảo vệ, tôi cực kỳ thấp thỏm, chỉ sợ cái ba lô đang phồng lên sẽ bị bác ấy nhìn ra, may thay, bác ấy chỉ nhìn nọt gât đầu với Thái Kỳ một cái, cũng không nói lời nào.

“Hong Kỳ, đi làm đã quen chưa?” Đứng ở dưới lầu, Thái Kỳ đột nhiên hỏi tôi.

Tôi suy nghĩ một chút, quyết định thành thực trả lời hắn: “Thái trợ lý, tôi thích Thiên Duyệt, thích tầng 23!”

Hắn cười nhẹ một tiếng, nhàn nhạt nói: “Thích là tốt rồi, ngày mai chúng ta tiếp tục trộm giấy vệ sinh đi!”

“...” Tôi cầm nín, chuyện kiểu này không phải chỉ nên một tuần một lần thôi sao?

Thái trợ lý, anh thật là không có đạo đức nha!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Chớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Bảng Excel, văn bản Word, mấy ngày nay tôi tiếp xúc loanh quanh chỉ có mấy thứ này, đồng chí Thái Kỳ luôn có thể từ trong đồng văn bản vớ văn này tìm ra mấy chi tiết nhỏ nhất để khiến tôi phát điên.

”Hong Kỳ, mục tiêu của cô khi tiến vào Thiên Duyệt là gì?” Hội nghị thường kỳ cuối tuần, tất cả thành viên mới đều tề tựu đông đủ, tất cả mọi người đều hăng hái giơ tay, sung sướng nói ra mục tiêu của mình.

Tôi run run, không chút nghĩ ngợi nói: “Không bị sâu răng!”

“...” Thái Kỳ im lặng một lúc, đột nhiên lộ ra hàm răng trắng như tuyết, đại khái là vì Thái trợ lý rất ít khi cười, cho nên Lý quản lý của bộ thị trường ngay lập tức dùng ánh mắt thụ sủng nhược kinh chăm chú nhìn Thái Kỳ.

Sau đó tôi nhìn thấy anh ta lặng lẽ làm động tác vỗ tay.

Rào rào rào, tất cả công nhân viên đồng loạt giống hệt như mấy đứa điên, vỗ tay đến rút gân. Thái Kỳ ung dung thông thả quay mặt sang, nhíu môi nhìn

về phía Lý quản lý: “Lý quản lý, buồn cười như vậy sao?”

Tôi nhìn thấy khuôn mặt của Lý quản lý trong phút chốc cứng lại đứng hình. Nụ cười của mọi người cũng đứng hình luôn!

Kính nhò, bạn học Thái Kỳ, người đầu tiên cười chẳng phải là anh sao!

“Được rồi, để Lý quản lý cho chúng ta biết về mục tiêu của công ty một chút đi!” Hần đảo mắt qua những người mới đang mỉm cười cứng ngắc, đột nhiên lương tâm trời dậy, chuyển đề tài.

Lý quản lý lập tức sống lại: “Mục tiêu của tập đoàn Thiên Duyệt chúng ta chính là... độc chiếm ngôi đầu*, dẫn đầu phong cách, riêng một ngọn cờ trong ngành...”

*Nguyên văn: độc chiếm ngao đầu – thời kỳ Đường Tống trước điện của Hoàng đế thường có tượng khắc chạm trở hình rùa thần (ngao), phàm là Hàn Lâm học sĩ, Trạng Nguyên hoặc quan viên khi vào yết kiến Hoàng Đế đều phải hướng về chính giữa đầu rùa, tục cũ gọi những người được vào Hàn Lâm Viện là “Thượng Ngao đầu.” Sau này có câu Khôi tinh điểm đầu, độc chiếm ngao đầu” là để chỉ những người đứng đầu. => theo baidu đại thẩm

Tôi vỗ tay đầu tiên, thành ngữ của anh ta quá phong phú, đối với một thanh niên đầy khí chất nhân văn như tôi, quả thật giống như sóng đánh ào ạt đầy tính cộng hưởng.

“Chúng ta sẽ bút xa so với tập đoàn Tường Thực, quăng bọn họ ra phía sau!” Anh ta càng nói càng kích động, giọng lên hô to.

Tất cả công nhân viên, đều thấp thỏm im lặng.

Chỉ có tôi, một kẻ ngoại đạo có nội tâm mệnh mông không có cách nào hiểu nổi, tập đoàn Tường Thực! Tôi siết chặt nắm đấm, toàn bộ vũ trụ nhỏ đều thiêu đốt tại đây.

Chỉ ngừng lại độ không giờ là ba giây, tôi nghe thấy giọng nói âm u, lạnh lẽo của mình: “Đừng vậy, Lý quản lý, phải đem bọn họ giẫm dưới đế giày!!!”

Lý quản lý lập tức quay đầu, dùng ánh mắt tri kỷ nhìn tôi.

Tình cảm khó bộc lộ, một thân nhiệt huyết mệnh mông, thế nên, tôi dẫm lên cái ghế trong phòng họp, vung tay hô to: “Đánh tới Tường Thực, tiêu diệt Tường Thực, bóp nát nó, giày xéo nó...”

Lý quản lý cùng với mấy người mới bị tầm chân tình của tôi làm cho rung động, thật đáng trào, mười mấy người, chính tề nghiêm mặt ngẩng đầu, thật là hoành tráng.

Thái Kỳ im lặng không lên tiếng đứng dậy, vươn tay xách lấy cổ áo tôi, lời kẻ đang bộc lộ chân tình mãnh liệt là tôi đây yên lặng kéo ra khỏi phòng họp.

Lúc đóng cửa, hần làm động tác mời: “Lý quản lý, mọi người tiếp tục họp! Còn cô này, tôi tự mình giáo huấn!”

Tôi hồn hã hồn hển, trên mặt nóng bừng, cặp mắt trừng trừng, nắm đấm vẫn còn trong trạng thái kích động, Thái Kỳ xách tôi lên, chuyển qua phía sau phòng họp, kéo tôi đẩy vào bên cạnh bồn rửa tay trong phòng nghỉ, mở vòi nước, xối thẳng về phía tôi.

“Oa oa oa, mưa sạt à!” Tôi tránh cột nước, bị dòng nước lạnh như băng làm cho cả kính, cả người cũng tỉnh táo lại.

“Hừ!” Hần hừ lạnh.

Một lúc lâu sau, hần khoanh tay, ngồi chồm hồm xuống nhìn thẳng tôi, có vẻ lo lắng mà hỏi tôi: “Cái kia...” Hần muốn nói lại thôi, tiếp theo hoàn toàn rơi vào trầm mặc.

Hần chậm chạp không nói lời nào, tôi chờ hần nói nốt nửa câu dưới, càng chờ càng thiếu kiên nhẫn, hỏi dồn lại: “Cái gì hả?”

Hần cực kỳ không được tự nhiên quay đầu lại, giọng nói cứng đờ: “Cô thích tên đó như vậy, hận thành bộ dạng này?”

Giọng điệu quái gài thế này, tôi tức giận đứng dậy, bi phẫn nhìn hần: “Thái trợ lý, tôi đây là toàn tâm toàn ý tập trung vào công việc, luôn luôn chuẩn bị sẵn tinh thần cho công ty, xin hỏi tên đó mà anh nói, là ai?”

Thái Kỳ vụt quay mặt lại, tôi thấy trong con ngươi đen láy của hần có một ngọn lửa đang thiêu đốt, hần cứ chăm chú như vậy nhìn thẳng về phía tôi, chỉ một lát sau, ngọn lửa thần kỳ được dập tắt, hần không những không giận mà lại còn cười: “Phải không, Diệp Hồng Kỳ, tinh thần như vậy phải giữ vững! Tập đoàn Thiên Duyệt cần chính là những người năng nổ nhiệt tình như cô, có khả năng hội nhập như vậy, sớm muộn cũng đứng đầu top 50 của thế giới!”

Tôi ngẩng đầu ưỡn ngực, đi theo sau hần, bám sát bề trên: “Thái trợ lý, mục tiêu của anh là gì? Vừa nãy ở trên hội nghị anh còn chưa có nói!”

Hần lạnh mặt, rất nghiêm túc trả lời tôi: “Đề tài này quá riêng tư rồi, tôi rất ngại trả lời!”

“...” Tôi há hốc mồm cứng lưỡi, Thái trợ lý, có phải anh nghĩ xa xôi quá rồi không, anh cho rằng tôi đang hỏi cái gì?

Hắn dùng bước, lấy quyển sổ ghi chép trong tay gõ lên đầu tôi một cái, liếc nhìn tôi: “Thật muốn biết?”

Thật ra thì tính tò mò của tôi cũng không mạnh, cho nên tôi nhìn được dục vọng bất quải, biết thời biết thế mà lắc đầu. Có lẽ Thái Kỳ không ngờ rằng tôi lại chính nghĩa lắm liệt như vậy, dùng loại ánh mắt đầy kinh ngạc khi nhìn thấy người ngoài hành tinh Namek trợn mắt nhìn tôi.

“Aiz, Hồng Kỳ, con gái không phải ai cũng tò mò sao?”

Cái đồ tiểu nhân này, chẳng lẽ ám chỉ tôi không phải con gái?

Tôi dùng ánh mắt cực kỳ tức giận nhìn hắn, nhân tiện ưỡn ngực, thấy hắn cười chẳng tốt đẹp gì, lại hung hăng trợn mắt trừng hắn một cái, cảm thê mở ra cửa phòng làm việc vào trước hắn.

Sau đó nhanh chóng mở máy vi tính, tiếp tục nhập tư liệu của các chi nhánh phân phối vào tài liệu của đại lý.

Ding dong, tôi thấy cửa sổ MSN nhảy ra, trên đó viết, năm giờ một phút, chờ tôi dưới lầu, tôi mời cô ăn cơm.

Là Thái Kỳ.

Tôi sững sốt, ngẩng đầu nhìn về phía cái bàn đối diện, hắn đứng lúc cũng ngẩng đầu lên, nhướn chân mày.

Lại còn về mặt cái gì cũng không biết.

Tôi nghĩ nghĩ một lúc, nhấn lại vào MSN: “Vi chuyện gì vậy, anh mời? Xác định?”

Tin vừa được gửi đi, tôi thò đầu nhìn hắn, phát hiện sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, bất chợt lại ngẩng đầu nhìn tôi lần nữa, giống hệt như vừa nuốt phải một con ruồi.

Ding dong, cùng lúc đó một tin MSN ngắn ngủn được gửi tới.

Ai da, Sorry, gửi nhầm người!

Tôi giữ lấy chân bàn, cố gắng khống chế tâm trạng của mình, tôi sợ mình mà buông lỏng tay, sẽ đem cả cái bàn ném ra ngoài, nhấn nài chừng một hồi, vừa mới thở bình thường bình ổn được con tức mệnh mông, tin nhắn MSN thứ hai của hắn lại bắn tới.

Năm giờ một phút, đợi tôi dưới lầu, cùng nhau ăn cơm?

Khốn kiếp, đang thử tính nhẫn nại của tôi sao, tôi vụt đứng dậy, nổi giận đùng đùng chỉ trích hắn: “Thái trợ lý, anh lại gửi nhầm tin MSN nữa ?”

Hắn rất vô tội nhìn tôi: “Tin gì ?”

Tôi thấy đồng nghiệp chung quanh đều vênh tai lên nghe ngóng, trông thì có vẻ rất bận rộn nhưng thực ra đều đang cầm đầu cẩn thận nghe ngóng cuộc nói chuyện giữa tôi và Thái Kỳ.

Thái Kỳ vẫn là cái dáng vẻ rất chi là vô tội ấy, thậm chí còn đứng lên đến xem tôi: “Hồng Kỳ, cái gì vậy?”

Tôi cúi, cúi đầu khô khan “tụng” lại cái tin nhắn hắn gửi sai một lần: “Năm giờ một phút, chờ tôi dưới lầu, cùng nhau ăn cơm!”

Sau đó vừa ngẩng đầu, nhất thời hóa đá.

Tôi thấy tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt thì ra là thế, ngay cả ánh mắt cũng trở nên mập mờ.

Thái Kỳ đột nhiên thờ dài, giơ đồng hồ đeo tay lên nhìn một chút, sau đó thật khó khăn mà nhìn tôi: “Thì

ra là cô muốn hẹn tôi? Cái này, năm giờ một phút...”

Hắn vuốt cằm, dáng vẻ cực kỳ khó xử.

Hắn trầm ngâm chừng một phút, cực kỳ bất đắc dĩ buông tay: “Được rồi, Hồng Kỳ, nghĩ đến thể diện của con gái! Tôi cũng cố mà đáp ứng cô vậy!”

Tôi bị bản lĩnh đôi trắng thay đen của hắn làm cho giận đến điên đảo thần hồn, vuron ngón tay, chỉ về phía hắn run run cả nửa ngày, cũng không thốt ra nổi một câu.

Hắn tâm tình vô cùng tốt nhìn tôi gật đầu một cái: “Được rồi, được rồi, làm việc trước đã, thời gian làm việc không được nói chuyện riêng!”

Chương 17

Tôi nghiêng rặng, lập tức bẻ gãy hai cây bút. Thái Kỳ đứng cách một cái bàn cực kỳ thương hại mà nhìn tôi một cái, có lẽ là do vũ trụ nhỏ dang trào của tôi làm cho tôi nhìn có vẻ vô cùng dữ tợn, Thái Kỳ nhủ mảy, vô cùng khiêu khích mỉm cười nhìn tôi, hai giây sau, hân thông thả yên lặng cầm cái thẻ trước ngực quơ quơ về phía tôi.

Đây tuyệt đối là uy hiếp trắng trợn, tôi lệ chảy ròng ròng, răng rắc, hai cái bút bị bẻ gãy lúc nãy lại phân thành tám đoạn.

Thái Kỳ, coi như anh lợi hại.

Tôi nổi giận đùng đùng gửi một đồng MSN qua: Thái Kỳ, anh quá hèn hạ!

Tin vừa được gửi đi xong, một lúc lâu sau không có hồi âm, lâu đến mức tôi gõ xong một phần bản kê rồi, hân mới nhấn lại.

Hồng Kỳ, lần thứ hai tôi đâu có nhấn nhầm chứ,

Hả ? Tôi gõ lại một dấu chấm hỏi.

Hân lập tức trả lời: Tôi quên mang ví rồi, cho nên chỉ có thể mời cô cùng nhau đi ăn tối thôi!

Chuối tiêu với táo có thể ăn cùng nhau sao*, chẳng lẽ tôi đây chính là công tử Bạc Liêu tiêu tiền như giấy trong truyền thuyết sao, đồng chí Thái Kỳ, tôi hận anh!

* Hai cái này ăn với nhau không tốt cho dạ dày, vị nó đối nhau ~~~ các bạn TQ bảo thế

bạn nào nghi ngờ thì có thể thử.

Năm giờ còn chưa đến, đồng chí Thái trợ lý đã không thấy bóng đâu, cũng không có tung tích, tôi đang định thở dài nhẹ nhõm, đã nhìn thấy Lý quản lý khoanh tay thông thả ung dung bước tới.

“Aiz, Hồng Kỳ, có dừng khi đấy, Thái trợ lý nhà chúng ta là lần đầu tiên ra ngoài ăn cơm với đồng nghiệp nữ trong công ty đấy! ” Anh ta cười cười gõ gõ cái bàn của tôi, ám muội nháy mắt vài cái.

Tôi khóc không ra nước mắt, tay run run, từng ngón từng ngón tróc lấy phím gỗ trên bàn phím.

“Aiz, xuống sớm một chút đi, cùng Thái trợ lý có một buổi tối tốt đẹp! ” Lý quản lý cười hề hề nhìn tôi, ý vị sâu xa hắc hắc cười thêm hai tiếng: “Thái trợ lý đang sốt ruột chờ ở cửa phòng hành chính ấy! Tuổi trẻ thật là tốt nha...”

Bệnh thần kinh, phá của với trẻ tuổi thì liên quan quái gì, nhìn tôi đây này, đúng rồi đúng rồi, xin đừng có rời tầm mắt đi, Lý quản lý, xin ngài hãy nhìn khuôn mặt lệ rơi đầy mặt của tôi đây này.

Tôi dùng ánh mắt buồn bã liếc nhìn Lý quản lý, lại im lặng nhìn cái bóp da của mình. Tựa như thấy người yêu đang mắc bệnh ung thư giai đoạn cuối.

Chỉ chớp lát sau. ... tôi lặng lẽ từ chỗ ngồi đứng lên, móc một cái túi nhỏ từ trong bóp da ra, bắt đầu vô cùng nghiêm túc đếm, đến cả từng đồng xu lẻ cũng cực kỳ hăng hái. Tôi chuyên tâm như vậy, hoàn toàn quên mất còn có một vị thủ trưởng đang xúc động cảm khái đứng bên cạnh.

Khỏe miệng Lý quản lý giật giật, ho khan một tiếng, lại chậm rì rì lượn trở về căn phòng quản lý duy nhất.

Cả phòng làm việc chỉ còn tiếng tiền xu của tôi loảng xoảng rơi xuống, chát chúa êm tai, một lần lại một lần, đếm được đến lần thứ năm, tôi rốt cục buồn tẻ xương tủy.

Tôi dễ dàng lắm sao, hả? Bác gái dọn vệ sinh cho Thiên Duyệt cũng còn giàu hơn tôi, vào Thiên Duyệt lâu như vậy, tôi đây chút tiền tiêu vặt cũng chưa được lĩnh!

Thôi bỏ đi, dù sao cũng thế, của đi thay người!

Tôi nắm chặt cái bóp nhỏ, ừ ừ cúi đầu chạy về phía phòng hành chính, lúc đi qua hành lang, tôi từ xa đã thấy Thái Kỳ đang tựa vào cửa phòng hành chính, cười đến mặt mày hớn hớn, nắng xuân rực rỡ, hứa hẹn hứa hẹn với người bên trong: “Cái này cũng không thể oán trách, tùy duyên đi, tối mai năm giờ một phút, không thấy không về!”

Tôi yên lặng bước tới trước mặt hân, trùng hợp nhìn thấy cặp mắt đen lấp lánh của hân, cùng với bờ môi mang theo một nụ cười nhẹ cực kỳ nhu hòa, thật là mẹ nó cực kỳ sáng rực động lòng người!

“A? Hồng Kỳ, cô sao lại tan trước giờ làm việc hả?” Hấn nhìn thấy tôi, lập tức vênh mặt giáo huấn, vuron tay lôi tấm thẻ trước ngực tôi ra, ra oai kéo kéo: “Đã nói tan trước giờ làm, là phải bị trừ điểm rồi cơ mà!”

Tôi dùng vẻ mặt lộn chết không sợ nước sôi đáp lại hấn.

Ông đây là liệt sĩ, ông đây không sợ anh!

Được rồi, trừ đi, trừ xong rồi... Oa, tôi lại đi ôm chân, rồi nói xin lỗi, thờ dài, quả nhiên tiện cách của tôi dạo gần đây chỉ có tăng chứ không giảm chút nào, tôi còn cảm thấy nhân cách yếu ớt kia lại một lần nữa bỏ tôi mà đi.

“Thái Kỳ, cậu lại hù dọa con gái nhà người ta rồi!”

Thái Kỳ xoa tay cười to, xoay người qua tôi nói: “Aiz, cô ta thuộc dạng hiếm có khó tìm như vậy, mà chị vẫn còn có thể nhìn ra cô ta là con gái!”

Tôi xoay mặt tức giận trừng hấn: “Tôi có ngực có mông, chỗ nào không giống con gái?”

Hấn nghẹn rồi nghẹn, đáng vẻ rất khiếp sợ: “Hồng Kỳ, cô đã mấy năm rồi không soi gương hả? Phải biết chấp nhận sự thật, tôi biết lý tưởng và thực tế luôn có sự khác biệt rất lớn!” Hấn dùng vẻ mặt rất nghiêm túc khom lưng đối mặt với tôi, lại nắm tay làm ra vẻ khích lệ: “Đối mặt nó, đừng trốn tránh! Ngực phẳng cũng đừng hổ thẹn!”

“....” Tôi cảm nín, quay người qua chỗ khác đấm ngực, thật là tức chết mà.

“Cẩn thận đấm thành viêm tuyến sữa!” Thái Kỳ nhỏ giọng ghé vào lỗ tai nói, từ tầm mắt của người ngoài mà nhìn, vẻ mặt của hấn vừa dịu dàng lại quan tâm chăm sóc.

Păng... Dây thần kinh lý trí căng thẳng kia cuối cùng cũng đứt phụt! Tôi muốn nổi giận!

“Diệp trợ lý, cô đừng chấp nhặt với anh ấy làm gì!” Vuron tay qua, cực kỳ nhẹ nhàng kéo tôi về, tôi thờ hồn hèn nhìn sang.

Con tức cũng tắc ở ngực.

Là bông hoa của phòng hành chính, Điền Điền, đúng là người cũng như tên, đáng đáp nhỏ nhắn xinh xắn, chỉ hơi mỉm cười, đã có hai má núm đồng tiền hiện ra, đáng yêu không nói lên lời.

Đối mặt với một cô gái đáng yêu như vậy, tôi cũng không có cách nào mà nắm quyền vung loạn.

“Thái Kỳ, đừng có bắt nạt trợ lý Diệp, cậu mà dọa cô ấy chạy mất, chắc là không có ai dám làm trợ lý cho cậu đâu, tài nguyên của công ty có hạn đấy!”

Thái Kỳ nhếch nhếch miệng, xách cổ tôi, mạnh mẽ kéo tôi về: “Tôi với cô ấy là thẳng thắn trao đổi, lời nói thật làm sao lại dọa cô ấy được?”

Thật không biết xấu hổ, tôi cứng người nổi giận, ánh mắt cũng không thêm liếc hấn.

“Aiz, cô mà cười một cái, tôi cho cô thêm mười điểm!” Hấn buông cổ tôi ra, đưa tay kéo kéo cái thẻ trước ngực.

Thêm mười điểm, thêm mười điểm...

Tôi hít sâu mấy lần, đưa tay lên xoa xoa mặt, vừa ngẩng đầu, chắc chắn rực rỡ như xuân về hoa nở: “Thái trợ lý, anh tốt nhất đấy!”

Phụt... Lần này mặt của Thái Kỳ hoàn toàn xanh lét.

“Diệp Hồng Kỳ, cô hay là cứ tiếp tục tức giận đi!” Hấn đứng trọng tâm mà khuyên bảo tôi, gật đầu về phía Điền Điền một cái, lại xách cổ tôi lôi vào thang máy: “Đi thôi đi thôi, đi ăn cơm đã! Đúng rồi, không được cười như thế mà nhìn tôi, quay mặt vào thang máy cho tôi!”

“....” Tôi tươi cười đầy mặt nhìn thang máy, tám cái răng hoạt động hết công suất. Ra khỏi thang máy, tôi vẫn kéo dài nụ cười xuân về hoa nở kia, đi thẳng một đường đến cổng chính.

Bác bảo vệ khiếp sợ mà hỏi tôi: “Cô Diệp, bị trật khớp cảm sao?”

Kém hiểu biết, tôi tròn mắt nhìn lại, đồng chí, tôi đây là nụ cười xuân về hoa nở nhá, trong rực rỡ mang theo mộng manh, trong nhân văn mang theo quyền rũ, đây chính là kết quả sau bao lần luyện tập trước gương trong ký túc xá của tôi nhá!!!

Tôi nhớ Ninh Mặc mỗi khi thấy tôi nở nụ cười này, cũng sẽ hít một hơi lạnh, dùng ánh mắt kinh diễm mà sùng bái tôi một lúc lâu.

Cái gì gọi là chênh lệch, chính là cái này đây! Cái đám không có thẩm mỹ tinh thú gì cả này! Khinh bỉ các người!

Chương 18

Nhà ăn vẫn là chọn quán cà phê Mạc Đạo, tôi đi theo sau Thái Kỳ, đến lúc bước qua cửa kính, em trai gác cửa lại len lén mở di động ra so sánh.

Tôi quay mặt qua, nhếch miệng nhìn cậu ta một cái, nghe rằng, hừ hừ, dùng ánh mắt cực kỳ có lực chiến đấu liếc cậu ta... Cậu ta lập tức cúp mắt xuống.

“Diệp Hồng Kỳ, ngồi chỗ nào?” Tâm trạng Thái Kỳ hiển nhiên là tốt vô cùng, ánh mắt đảo qua tôi, lại quét qua cái góc lần trước, khóe miệng khẽ cong lên: “Hay là ngồi ở chỗ lần trước được không?” Tay của hắn thuận tiện xoa xoa đầu tôi, giống hệt như đang xoa đầu một con chó to xác vậy: “Ngoan, không được nghe rằng loạn về phía người khác! Như vậy không lễ độ!”

“...” Tôi âm ức im lặng, đi theo phía sau hắn, khép chân lại, ngồi xuống cái chỗ bên cạnh cửa sổ, ngồi xong, tôi liền bắt đầu trầm mặc.

“Hồng Kỳ, cô ăn gì?” Thái Kỳ ngược mắt lên hỏi tôi, thuận tay đưa qua thực đơn của Mạc Đạo.

Thực đơn của Mạc Đạo dạo gần đây cũng theo kiểu xa xỉ mà vẫn khiêm tốn, màu đen điểm xuyết chút đỏ tươi, tôi run run tay, đón lấy thực đơn, ánh mắt đảo qua sơ sơ một chút, lập tức lệ cũ lại chảy ròng ròng.

Mẹ nó đây là chỗ nào vậy, sao ngay cả cốc nước lọc đá cũng thu tiền, còn lấy đất như vậy, 60 đồng một cốc, tôi nhìn bảng giá từng nhóm từng nhóm nhìn xuống, xem xong, cũng chỉ có thể thở hắt ra một hơi.

Thật là đắt nha...

“Ăn gì đi?”

Tôi run rẩy đáp lại hắn: “Hay là uống nước lọc đi?”

Thái Kỳ hừ lạnh một tiếng, xoay một tiếng đoạt lấy thực đơn trong tay tôi, rất ưu nhã khoát tay, lập tức có nhân viên phục vụ chạy tới.

Tôi chảy nước mắt, nhìn ngón tay hắn chỉ vào thực đơn, càng chỉ càng nhiều.

Trái tim tôi yên lặng rí máu...

“Diệp Hồng Kỳ, không được cào vào bàn nữa, khó nghe lắm!” Thái Kỳ từ thực đơn ngẩng đầu lên, liền bị dọa cho cả người xách luôn theo cái ghế bần ra phía sau: “Cô đang hưng phấn sao, làm gì mà run rẩy lợi hại như vậy!”

Giá nền và bình hoa trên bàn cùng theo sức mạnh của tôi mà lung lay lung lay.

Miệng của Thái Kỳ giật giật, ngược mắt lên nhìn về nhân viên phục vụ khẽ mỉm cười: “Cô ấy, lấy cho một cốc nước đá đi, trước bình tĩnh bình tĩnh lại đã!”

Thật là khốn nạn, anh ăn ngon uống xịn, tiêu một đồng tiền của tôi, đến lượt tôi lại biến thành một cốc nước

đá, có cần phải mẹ kế như vậy không hả!

Đúng là chèn ép người quá đáng!

“Cậu!” Tôi nghe nghe rằng, u ám giờ ngón trở lên, dùng khí thế của Lý Tiểu Long thúc thúc nhìn về phía nhân viên phục vụ quơ quơ ngón trở, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Đưa thực đơn cho tôi!”

Nhân viên phục vụ trong phòng run sợ nhìn tôi, vươn tay đưa thực đơn đưa cho tôi, xoay xoay xoay, từ đầu đến cuối đem tất cả những món chưa thấy bao giờ gọi một lần.

Chọn xong, tôi lập tức sáng khoái... có một loại khoái cảm mặc kệ tất cả.

Phụt, Thái Kỳ vừa uống xong một hớp nước, thấy tôi điên cuồng gọi thức ăn như vậy, tất cả đều dâng hiến cho tôi.

Tôi cả mặt đầy nước, nhắm mắt lại, vươn ngón trở ra, chậm rãi lắc lắc! Đồng chí Thái Kỳ, làm ơn khắc chế hành động của anh lại, tôi sợ tôi không nhận được sẽ đánh anh!

A ha...

“Xin lỗi, xin lỗi, sắp cuối hè rồi, cô cứ coi như là bị nê một tí, bổ sung bổ sung chút dưỡng khí đi!” Thái Kỳ vươn tay kéo cái tạp dề của nhân viên phục vụ, cách một cái bàn chùi nước hộ tôi.

Tôi nắm quả đu đủ, cúi thấp đầu, gân xanh trên trán giật giật có tiết tấu, để mặc hần lau, đột nhiên, vận khí đan điền, oanh một tiếng, từ chỗ ngồi nhảy lên, Thái Kỳ, cảm ơn anh, nhờ phúc của anh, vũ trụ nhỏ của tôi lại bùng nổ rồi.

“Thái Kỳ, anh chết đi!” Tôi nhảy sang, bóp cổ hần, thuận tay giơ lên ly nước của tôi, cho hần SPA bằng nước tinh khiết luôn.

Hần bị tôi siết cho trợn trắng mắt, vừa phất tay bảo nhân viên phục vụ đi mau, lại mò mẫm trong túi xách của mình.

“STOP, thế!” Hần lấy từ trong túi ra cái thẻ, đảo mắt, ra sức hét lớn một tiếng.

Thế giới lại yên bình, cuộc sống cũng yên ổn, tôi còn nhìn thấy chim hòa bình của Ngô Vũ Sâm* từ ngoài cửa sổ quán cà phê Mạc Đạo bay qua, dưới ánh mặt trời, yên bình mà đẹp đẽ, bên tai thậm chí còn vang lên tiếng thánh ca trên giáo đường Halleluja, Halleluja.

*Ngô Vũ Sâm – Là một đạo diễn phim hành động nổi tiếng của Trung Quốc .

Thế giới này tươi đẹp như vậy, mà tôi lại nóng nảy như thế, kiểu này không ổn không ổn.

Vậy nên, tôi thấy tay của mình không bị khống chế từ trên cổ hần thu về, thậm chí còn xốc lên vạt áo của mình, cực kỳ chăm chú thay hần lau mặt: “Thái trợ lý, trời nóng quá, SPA bằng nước tinh khiết có được không ha?”

Hần nghiêng mắt liếc tôi, con người đen nhánh mang theo ý cười, mặc tôi sát trên sát dưới, một lúc sau, vô cùng bình tĩnh hỏi tôi: “Tâm trạng đã ổn định chưa?”

Tôi lập tức gật đầu khom lưng: “Trần định rồi trần định rồi, đi theo Thái trợ lý, tựa như thấy được ý nghĩa sâu xa nhất cao thâm nhất của cuộc đời tôi, cả người tôi cũng đều thăng hoa rồi!”

“Hừ!” Hần lạnh lùng hừ một tiếng, quay mặt qua chỗ khác, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Tôi đột nhiên nhớ tới những món ăn cắt cổ mình vừa mới gọi, cả người không nhịn được co quắp lại.

Hần xoay đầu lại nhìn tôi, cực kỳ không vui hỏi tôi: “Ăn cơm cùng nhau với tôi, cô khó chịu lắm sao?”

Tôi lập tức nghiêm túc ngồi thẳng, dùng ánh mắt cực kỳ chân thành nhìn hần: “Không, Thái trợ lý, tôi hưng phấn đến phát khóc!”

Trên thực tế, tôi cảm thấy, trong hốc mắt của tôi đã chất đầy một ao lệ nóng.

“Aiz, cô kích động thế làm gì hả, tôi cũng đâu có nghĩ là để cô trả tiền!” Hần tựa tựa vào trên ghế, từ trong ngực rút ra một tấm thẻ tín dụng: “Chẳng lẽ muốn tôi nhìn cô đem từng đồng xu một ra trả tiền, đây không phải phong cách của tôi!”

Đáng khinh! Hần dùng ánh mắt để biểu đạt sự khinh bỉ đối với tôi.

Tôi vươn tay nắm lấy tay hần, kích động không nói lên lời, cái gì nhỉ, anh cứ khinh bỉ tôi đi, để cho tôi sống cho giống một con người đi, đừng nói là khinh bỉ, kể cả có cho tôi SPA bằng ba cốc nước lọc tôi cũng đồng ý, chỉ cần anh thanh toán hết tiền là được.

Hần nhìn tôi kích động, im lặng không nói gì một hồi, đưa tay vỗ vỗ lên tay tôi, ung dung thông thả tiếp tục nói: “Nhưng mà, cô gọi nhiều quá, tôi gánh không hết, cho nên, tôi quyết định hôm nay AA*!”

*50 – 50 =))

“.....” Sét đánh giữa trời quang nha!

Bị kịch nha...

Tôi chớp mắt, không thể tiêu hóa.

“Tôi bảo này, AA thì AA, không cho phép cô lòi tiền xu của cô ra đếm trước mặt tôi, chờ tôi trả bằng thẻ xong, ra khỏi Mạc Đạo cô tự mình giải quyết sau!”

Hần nâng cằm, rất nghiêm túc ra lệnh cho tôi!

Tôi cắn ngón tay, nghiêng người, dùng đầu đập vào thành ghế.

Hần thấy tôi không trả lời, dùng giọng nói nghiêm túc hơn khiển trách tôi: “Cô đừng có mà làm tôi mất mặt đấy, tôi về sau còn phải chiêm cứ lâu dài ở chỗ này để của phú bà!”

“...” Tôi dùng ánh mắt bi thương nhìn lại hắn.

Một lúc lâu sau, tôi dẫu hỏi hắn: “Thái trợ lý, có thể nợ được không? Anh dùng thẻ của anh trả đi!”

Cuộc đời này không còn cách nào qua, tôi thật muốn xách theo Thái Kỳ đang ngồi đối diện kia cùng nhau nhảy từ tầng 34 của Thiên Duyệt xuống quá.

Hắn rất nghiêm túc cau mày suy đi tính lại, rất hào phóng vung tay lên: “Được rồi, không có lần sau đâu, tôi nói trước với cô rồi đấy nhá! Lần này cho khát, lần xuất tính theo ngân hàng! Còn nữa, ở trong công ty đừng có nói là tôi cho cô vay nha...”

Tôi bị phần giờ cái thìa đã bị tôi làm cho cong lên, ánh mắt Thái Kỳ trừng to chẳng khác nào cái chuông đồng, hồi lâu sau, hắn cũng tìm lại được tiếng nói của mình: “Xong rồi, làm hỏng bộ đồ ăn, phải đền tiền đấy!”

“...” Tôi trực tiếp đập vào bàn.

Mẹ nó chứ, tôi đây đã đắc tội với ai vậy!

Tôi nổi giận! Một chuông vỡ xuống, kỳ tích là cái thìa kia lại thẳng trở lại, “Thái trợ lý, tôi kiểm tiền!” Tôi kích động dâng trào, giờ cái thìa lên lệ nóng doanh tròng.

Thái Kỳ liếc một cái, khinh thường: “Aiz, cô bé thẳng ra làm gì vậy, tôi gạt cô ấy mà, chỗ này dụng cụ ăn đều là dùng một lần đổi một lần cả, nhà hàng cao cấp như vậy, làm gì có chuyện tính toán với một cái thìa nhỏ tí thế!”

TMD!! ! Đừng can tôi, tôi muốn quật chết hắn!

Lúc đồ ăn được đưa lên, tôi đã giận đến mức ngay cả dao nĩa cũng cầm không nổi, đồng chí Thái Kỳ sau khi đã nhanh chóng xử lý phần của mình xong, mặt dày vô sỉ đem dao nĩa xọc sang đồ ăn của tôi.

“Mấy thứ này đều là tôi khát nợ để mua, không cho ăn!” Tôi cáu.

Hắn bốn cọt cười cười một tiếng nhìn tôi, dùng dao và nĩa chạm một cái, nói: “Cô không cho tôi ăn, ngay cả nợ tôi cũng không cho cô khát!”

Tôi lập tức dùng thìa múc một miếng tiramisu, đưa cho hắn: “Thái trợ lý, ăn cái này, cái này ăn ngon lắm này!”

*Tiramisu là một loại bánh ngọt tráng miệng rất nổi tiếng của nước Ý. Cái tên “Tirami su” được hiểu theo nghĩa là “Món ăn của thần thánh”

Hắn vô cùng khinh thường, dùng dao cực kỳ chán ghét gẩy gẩy: “Aiz, bị cô đụng qua rồi, tôi không ăn đâu!”

Tôi khắc chế lửa giận hùng hục của bản thân, bắt đầu dùng thìa chạm vào mỗi món một cái.

“Cô mà chạm nữa, tôi sẽ không ăn, cô cũng chờ mà tự mình đãi thọ đi!” Thái Kỳ quệt miệng một cái, ánh mắt đen lấy sáng ngồi nhìn tôi, tràn đầy ý cười.

Tôi nén giận, ừ ừ cúi đầu: “Thái trợ lý, anh cứ thoải mái chọn đi, thích ăn gì thì ăn cái đấy!”

Hắn rất ưu nhã cắt một miếng thịt bò sốt vang của tôi, tằm tằm cười bỏ vào miệng, tỉnh té nhai: ” Hồng Kỳ, thịt bò hôm nay so với trước kia ngon cực!”

Đó là bởi vì hôm nay tôi tiêu tiền như rác!

Tôi hậm hực dùng đĩa chọc một miếng thịt bò còn sót lại, phần hậm không dứt giờ lên.

“Dù sao cũng ăn không ngon, chúng ta cùng nhau tán gẫu về lý tưởng một chút, hàn huyên mục tiêu một chút đi!”

Tôi đang ăn đến phát nghẹn, giữa lúc đó, thờ hồn hể, trợn mắt trừng hắn hỏi: “Cái gì mà lý tưởng với mục tiêu?”

Hắn dùng giọng nói vô cùng mộng ảo dẫn dụ tôi: “Hôm nay ở cửa phòng họp cô chẳng hỏi lý tưởng mục tiêu của anh là gì còn gì?”

A, nhớ ra rồi.

Tôi uống một hớp rượu vang đỏ, gật đầu một cái.

“Cô không muốn biết?”

Tôi do dự một chút, vừa định lắc đầu, liền bị ánh mắt sắc bén của hắn kích thích cho nghẹn rồi sặc, rượu vang đỏ tươi theo khóe miệng của tôi chậm rãi chảy xuống, rơi vào trước ngực tôi, cả trên bàn.

Thái Kỳ căm ghét nhìn tôi.

“Thái trợ lý, xin anh tiết lộ tiết lộ lý tưởng mục tiêu của anh cho tôi đi!” Tôi lau nước mắt hòa cùng với rượu còn đọng, dùng cái giọng rất bi thương, thỉnh cầu đồng chí Thái Kỳ bắt đầu vui vẻ bắt quái.

Thái Kỳ lập tức sáng khoái tinh thần, xoa xoa tay, rất xấu hổ nhìn tôi mỉm cười, dảng về vô cùng ngượng ngùng: “Lý tưởng của tôi thật ra rất nhỏ, mục tiêu của tôi thật ra lại càng nhỏ hơn!”

Tôi uống rượu vang, thờ ơ tùy tiện hỏi lại hắn: “Thế là cái gì?”

Hắn dùng một nụ cười tao nhã lịch sự đáp lại tôi, một bộ dáng vẻ vô cùng mơ ước: “Lý tưởng và mục tiêu của tôi chính là, ngày ngày làm tân lang, hàng đêm vào động phòng, lên được toàn bộ giường của Trung Quốc này, phủ bà nào cũng tiến vào phòng tôi!”

“...” Tôi trực tiếp dùng vang đổ cho hắn làm đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Cháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Tôi chưa từng thấy thằng đàn ông nào không biết xấu hổ đến như vậy.

“Thưa anh, tấm thẻ tín dụng này vô hiệu!” Đột nhiên một em gái mặc âu phục, ống eo vòng eo, vẻ mặt nghiêm túc cầm cái thẻ tín dụng của Thái Kỳ bước tới.

Tôi thấy cái mặt của Thái Kỳ, nháy mắt nhẵn thành một đoàn. Hắn cúi người, thấp giọng giải thích với tôi: “Aiz, mang nhầm thẻ tín dụng rồi, làm sao bây giờ?”

A? Huynh đệ, anh vẫn giả B cái kiểu này sao?!

Phong cách tiểu tư sản của anh đâu? Người ta là vùng tay ra cũng được một nắm thẻ tín dụng có được không, làm sao đến lượt anh lại thành quá đắt hết cả là thế nào? Mẹ nó chứ, bây giờ thì làm sao đây, làm sao bây giờ hả! Tôi cắn thìa, bắt đầu hoang mang lo sợ.

“Tiểu thư, một lát nữa hãy tính tiền, mang hai ly kem tươi qua đây đi!” Hắn mỉm cười nhìn tôi, vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt mang theo cung chiêu: “Hong Kỳ, kem tươi ở đây ngon lắm, cô nếm thử đi!”.

Tôi cười cười theo hắn: “Được được được, ăn xong kem tươi rồi tính tiền!”

Hắn thuộc phái hành động, chắc chắn luôn!

LOOK!

Nụ cười của hắn không chê vào đâu được, khí chất của hắn thậm chí còn mang theo chút phong cách ưu nhã, làm cho tiểu thư mặc âu phục kia ngại ngùng cả người, thoáng cúi người, xác nhận xem chúng tôi gọi kem tươi loại nào xong mới bước đi.

“Làm sao bây giờ, lại còn thêm tiền của hai ly kem tươi nữa!” Tôi roi lệ, cắn ngón tay nhìn Thái Kỳ

Hắn rất ung dung nhún vai một cái: “Đừng nhìn tôi, tôi cũng không biết!”

Ánh mắt của hắn đã hoàn toàn bị kem tươi hấp dẫn, tôi nhìn hắn ưu nhã nuốt từng muỗng từng muỗng kem nhỏ, cánh môi mỏng đỏ tươi, dính một chút kem tươi màu trắng muốt, hấp dẫn không nói lên lời, hắn ăn chẳng chút kiêng dè nào, cực kỳ hưởng thụ.

Chỉ có mình tôi bị thảm thê lương ngồi tại chỗ.

“Nếu không cô gọi bạn bè mượn tiền trước đi, sau khi về tôi giúp cô trả lại?” Thái Kỳ ăn xong ly của mình, đưa tay vỗ vỗ cái điện thoại di động của tôi đang đặt trên bàn: “Gọi điện đi.”

Tôi chần chừ cầm di động lên, nhìn Thái Kỳ: “Tại sao không phải là anh gọi điện cho bạn tôi?”

Vì cái gì chứ, bạn bè của tôi đều là tộc ánh trắng, trong tay có bao giờ có tiền dư dả, ngược lại anh ta đã đi làm lâu như vậy, sao lại còn không biết xấu hổ dùng tiền của tôi!

Hắn gờ tay ra vẻ đương nhiên: “Cô không biết đâu, kể từ hồi vào quán cà phê Mạc Đạo giả làm tiểu tư sản, những đứa có thể mượn tôi đều đã mượn một lượt rồi, bây giờ có gọi điện thoại, chúng nó cũng chẳng nghe đâu!”

Mẹ kiếp, chẳng lẽ tôi chính là đường lui của hắn. Thế này quá khủng bố rồi!

Tôi cảm thấy điện thoại di động, lướt qua từng cái tên một, ngón tay cái bấm phím liên tục, lại từng cái từng cái một bỏ qua, sắp cuối tháng đến nơi rồi, tìm ai cũng không được, Hữu Bảo coi như là đưa gần gũi với tôi nhất, nhưng mà nó còn chẳng có tiền mà dọn ra khỏi trường học kia.

Tôi phải tìm một người, có thể bất động thanh sắc mà giải quyết xong tình thế nguy cấp trước mắt này.

Tôi càng nhấn càng phiền lòng, sao chuyện thế này lại để cho con gái phải gánh vác chứ. Thái Kỳ anh thật chẳng ra cái gì, tôi buồn bã ngẩng đầu, dùng khước mắt liếc hắn, hắn đang nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, ngón tay cái bên tay trái vuốt ve cái nhẫn to đùng trên ngón trỏ, đáng vẻ rất chi là cao thâm khó lường.

Không khó để hình dung ra, phần lớn thời gian, chắc chắn hắn chính là dùng nét mặt mơ màng như vậy giả làm tiểu tư sản.

“Như thế nào, không tìm được ai sao?” Hắn vẫn nhìn về phía ngoài cửa sổ như cũ, mặt hơi nghiêng nghiêng: “Bạn tốt của cô Tường Thực thì sao, quan hệ với cô thế nào?”

Lòng tôi hoảng, ngồi trên ghế giật một cái: “Thái Kỳ, anh đừng có mơ, tôi sẽ không để mất thể diện trước mặt anh ta đâu.”

Hắn cười như không cười quay mặt lại, vươn tay giật lấy di động của tôi: “Vậy cô cứ ở trước mặt tôi mất thể diện đi!”

Tôi thấy ngón trỏ của hắn tung bay, bấm rồi bấm, dừng lại, trong lòng nhất thời cảm thấy không ổn mới nhoài người sang nhìn, màn hình hiển thị, tên của Tiền Đặc.

Mẹ kiếp, liên quan gì đến Tiền Đặc? Tôi không nhận được muốn phản bác.

Hắn tròn mắt nhìn tôi một cái, tay đã nhấn xuống: “A lô, Tiền Đặc...”

“Đưa tôi!” Tôi nhỏ giọng ra hiệu cho hắn, vươn hai tay ra giành lại di động, mấy lần gần chạm được đến tay của hắn, lại bị hắn nhẹ nhàng vỗ cho buông ra.

“Đừng có quấy rối, Diệp Hồng Kỳ!” Hắn hướng về phía loa của di động, lớn tiếng khiển trách tôi.

“Ồ ờ ờ, tôi là Thái Kỳ, đang ở cùng với Hồng Kỳ...”

“Cậu đừng hỏi sao lại ở chung một chỗ, cậu tới đây, trả tiền cho bọn này!” Hắn càng ngày càng lễ thẳng khí hùng.

“Tại sao á? Chỉ bằng nhà đầu kia vẫn yêu thích cậu!”

“Ừ, bọn này ở Mạc Đạo, chỗ ngồi cũ! Cô ấy với tôi chờ cậu đấy!”

Nghe hắn nói xong câu này, tôi rất cục cựa cũng nổi cơn thịnh nộ, cầm cái di động trong tay đánh bay ra ngoài, di động đập vào vách tường, lập tức chia năm xẻ bảy rớt xuống.

” Thái Kỳ, anh không thể làm vậy với tôi!” Tôi tức đến phát khóc rồi.

Hắn nói cái gì hả, cái gì mà tôi vẫn yêu thích Tiền Đặc, để Ninh Mặc biết, sẽ thấy tôi thế nào, một mặt yêu mến Ninh Mặc một mặt lại đi thích Tiền Đặc.

Vậy tôi chẳng phải là tiện nhân sao!

Thái Kỳ cau mày yên lặng quan sát tôi, đột nhiên hừ lạnh một tiếng: “Cô không cần xấu hổ, Tiền Đặc coi cô như báu vật kia kia, điện thoại chưa nói xong đã hỏi địa chỉ rồi.”

Tôi giận đến cả người phát run, chỉ vào hắn tức giận: “Anh ta quan tâm tôi hay không thì mặc mớ gì đến anh!”

Hắn vẫn không lên tiếng, một lúc lâu sau, thế mà lại nhìn tôi gật đầu một cái: “Ừm, thật xin lỗi, tôi không nên đem tình bạn nam nữ hữu nghị thuần khiết của cô ra làm trò đùa.”

Không phải là nguyên nhân này được không!

Hắn lại trấn an tôi: “Ánh mắt của Tiền Đặc vốn không được tốt, hay thích mấy thứ kỳ kỳ quái quái, cô yên tâm, nói không chừng, cậu ta đã nhầm trúng cô, tôi với cậu ta là bạn học cùng lớp từ cấp hai đến cấp ba, cũng chưa thấy cậu ta khản trương với đứa con gái nào như vậy!”

Tôi xoa trán, cực kỳ suy sụp trả lời hắn: “Đồng chí Thái Kỳ, anh nghĩ nhiều quá, tôi với anh ta, không phải như anh nghĩ!”

Sau đó chính là một trận trầm mặc, ước chừng gần mười phút. Đột nhiên, hắn ý vị thâm trường xoa xoa cằm, nhướn mày, nhìn về phía sau lưng tôi, ý bảo tôi cũng quay đầu.

Cánh cửa kính của quán cà phê Mạc Đạo bị đẩy ra mạnh mẽ, chiếc chuông gió treo trên cửa leng keng leng keng lay động, tôi thấy nhân viên phục vụ

đứng ở cửa bị cửa kính đụng vào nước mắt rào rào che mũi.

“Diệp Hồng Kỳ, được cứu rồi!” Thái Kỳ rất vui vẻ cầm lấy khăn giấy phát phát. Theo tầm mắt của hắn, tôi thấy cặp mắt đen sâu thẳm của Tiền Đạc đang nổi giận đùng đùng trừng tôi, hoàn toàn không nhìn thấy Thái Kỳ đang phát tay.

“Cô xảy ra chuyện gì?” Hắn chạy thẳng tới bên cạnh tôi, kéo ghế ngồi, quăng ngay ra một câu trách móc.

Tôi nuốt nước miếng, cười khan: “Cái đó, quên mang tiền!”

Tiền Đạc quay đầu lại, nhìn Thái Kỳ đang cười như không cười, lại xoay người nhìn tôi một chút, hỏi: “Hai người đang hẹn hò?”

Phụt, tôi bị sặc bởi nước miếng của chính mình, vội vàng xua tay để biểu hiện sự trong sạch.

Tôi cho rằng đây đã là kích thích lớn nhất mà đồng chí Tiền Đạc đem tới, ai ngờ, hắn ngừng lại một chút, quăng ra trái lựu đạn thứ hai, làm cho tôi thần hồn điên đảo nổ tung: “Ninh Mặc cũng tới, đang ở trong xe trước cửa Mạc Đạo.”

Tôi cảm thấy tóc gáy trên người dựng hết cả lên: “Anh gọi anh ta tới?”

Tiền Đạc hừ một tiếng, quét qua Thái Kỳ đang nâng cằm hóng chuyện cực kỳ hứng thú, lạnh lùng nói: “Tôi và cậu ta đang cùng đến hội nghị, lại nhận được điện thoại của cô, Ninh Mặc không thuận đường cũng đưa tôi đi một quãng.”

Tâm tình của tôi có chút vi diệu, giống như chua lại giống như ngọt lại có chút đắng, ngũ vị lẫn lộn.

Đây gọi là gì? Phúc lợi sau khi chia tay sao? Bây giờ nhân cách tôi đã bùng nổ, không cần anh ta bố thí! Tôi nghiêng răng kèn kẹt, vỗ bàn một cái: “Anh thanh toán tiền giúp tôi, mai Thái trợ lý sẽ trả cho anh một lượt.”

Thái Kỳ ngây ngốc ngẩn người: “Tại sao lại để tôi trả?”

Tôi do dự hồi lâu, vẫn quyết định trả lời hắn: “Bởi vì tôi cảm thấy, thiếu nợ anh, so với thiếu nợ hai người bạn họ thoải mái hơn nhiều.”

Con ngươi của Thái Kỳ chớp chớp, khẽ mỉm cười, lại không có phản bác tôi.

Tiền Đạc nhìn tôi một cái, giơ tay lên, gọi nhân viên phục vụ, cuối cùng cũng thanh toán hết một bàn thức ăn này.

Tôi thờ dãi một hồi, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, đã thấy Ninh Mặc bận đồ trắng mở cửa xe đi ra, thấy tôi nhìn qua, cũng không tránh, tròn mắt đen lấp lánh, bình tĩnh nhìn về phía tôi.

Tôi phì cười một lúc, hất đầu, mạnh mẽ quay lại, không nhìn hắn nữa: “Hai người đi trước đi, tôi lát nữa mới về!”

Tiền Đạc nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc, lại nhìn tôi một chút, thờ dãi một hồi: “Hồng Kỳ, cô đây là đã buông xuống rồi, trong lòng vẫn còn để ý, thật ra thì tôi...”

Tôi thờ hất ra, ngắt lời hắn, ôm bụng thật nhanh: “Tiền Đạc, tôi đây là phản ứng sinh lý! Tôi chắc sẽ phải ở lại lâu!” Đúng vậy, tôi chẳng qua là bị đau bụng mà thôi, những người này, bình thường hay suy nghĩ rồi rắm nhiều, quen phức tạp hóa vấn đề.

Tôi hoàn toàn bỏ rơi Tiền Đạc đang nhăn mặt thống khổ như bị táo bón, xách túi lên, như một làn khói chạy về phía nhà vệ sinh, mới chạy hai bước, đã thấy Thái Kỳ gọi với ở phía sau: “Diệp Hồng Kỳ, chờ tôi một chút, cùng đi một đường đi...”

Tôi lao đảo một cái, thiếu chút nữa té xuống.

Hắn chạy tới, sóng vai chạy bên tôi, cực kỳ mặt dày cười với tôi: “Giấy vệ sinh bên vệ sinh nam tôi phụ trách, bên nữ cô phụ trách?”

“...” Tôi đáp lại anh ta bằng một ánh mắt tan vỡ.

Thái trợ lý, chẳng lẽ anh ngay cả nhà vệ sinh của quán cà phê Mạc Đạo cũng không bỏ qua sao! Anh thật là quá quá quá đề tiện!

Hắn nhìn tôi mỉm cười, tiếp tục khích lệ tôi: “Hồng Kỳ, đứng rồi, xà bông của nhà vệ sinh ở Mạc Đạo cũng không tồi!”

Tôi run rẩy đáp lại hắn: “Thật ra thì, nước hoa trong nhà vệ sinh cũng không tồi!”

Ánh mắt hắn sáng lên, vỗ tay một cái, dùng ánh mắt tri kỷ biết tri kỷ nhìn tôi một cái, vui vẻ tung tăng rẽ qua chỗ rẽ, chạy vào nhà vệ sinh nam.

Tôi ngửa mặt lên trời im lặng, quán cà phê Mạc Đạo, tôi có tội! Tôi đem đồ dùng một lần các người giữ gìn sạch sẽ đẩy mạnh tiêu thụ ra ngoài!

Chương 20

Trải qua sự kiện lần này, tôi đối với Thái trợ lý sinh ra cảm giác khủng bố cực kỳ vĩ đại, MSN của hắn gửi có khoa trương đến đâu, tôi cũng không dám đọc, coi như hắn có ngang ngược đến tận trời, tôi cũng sẽ không bộp lại hắn một câu.

Thật ra thì trong mắt tôi, Thái Kỳ chính là một kẻ kiêu hùng, chính là cái gọi là: thà ta phụ người trong thiên hạ, chứ không để người trong thiên hạ phụ ta.

Hắn là Đông Phương Bất Bại, hắn là Nhạc Bất Quần*.

*Hai nhân vật trong tác phẩm Tiểu Ngạo Giang Hồ của Kim Dung

Đông Phương Bất Bại – Giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo, nổi tiếng với bí kíp Quỷ Hoa bảo điển, cũng vì luyện môn này mà trở thành đồng tính.

Nhạc Bất Quần – cường môn phái Hoa Sơn của Ngũ nhạc phái, một kẻ nguy quân tử, giáo hoạt, để luyện được Tịch Tà kiếm phổ nên đã tự cung.

“Cái tên Thái Kỳ kia, lai lịch thế nào, tôi có một kế hoạch, làm cho bọn hắn rối tinh rối mù!”

Tôi núp bên trong phòng pha nước, dựng thẳng lỗ tai nghe người vừa mới đến oán thăm Thái Kỳ đại nhân, tâm hồn vụn vặt trong nháy mắt lập tức được thỏa mãn.

Thăm sảng khoái làm sao....

“Không biết. ai biết chuyện gì xảy ra, tôi nghe nói Thiên Duyệt lão tổng là phụ nữ, Thái Kỳ nói không chừng... Khử khử khử!”

Vị này rất giỏi, có bản lĩnh làm chó săn!

Tôi dựng thẳng lỗ tai lắng nghe!

“Hắn ở trên có người thì đã làm sao, tôi nhờ vào, tôi đây cứ không ưa hắn đấy, nếu hắn mà cũng như chúng

ta, cùng lắm cũng chỉ là một đồng rác rưởi!”

Mắng hay lắm, tôi dâng trào, núp bên trong phòng trà nước lệ rơi đầy mặt vỗ tay, tri kỷ đấy....

“Ai, ai ở bên trong!” Tiếng vỗ tay của tôi lập tức kinh động đến mấy vị mới vừa nói chuyện, tôi dâng trào nhảy ra ngoài, vươn tay tóm lấy đồng chí vừa mới mắng Thái Kỳ là rác rưởi kia, cảm động không nói lên lời.

Vị đồng chí kia kể từ khi nhìn thấy tôi nhảy ra, sắc mặt đã tái xanh, bộ dáng kiêu như lão đảo muốn ngã.

“Đồng chí, anh mắng thật là hay!” Tôi chân thành khen ngợi anh ta, vừa dùng tay áo lau nước mắt, “Anh ta đúng là đồ rác rưởi, anh mắng rất đúng trọng tâm! Rất hay! Rất hay!”

Vị đồng chí kia sắc mặt từ tái xanh đã chuyển sang trắng bệch, che ngực, giống hệt như bệnh tim phát tác, cả người đều run run: “Trợ lý Diệp, tiểu trợ lý, cô có thể coi như chưa nghe thấy gì có được không?”

Khốn, những từ ngữ tuyệt vời như thế tôi làm sao có thể coi như chưa nghe thấy được?!

Vậy đối với Thái Kỳ mà nói, là một loại vũ nhục, hiếm có người nhìn thẳng vào bản chất của hắn, tôi kích động còn không kịp, thế là, tôi lại càng thêm chân thành khen ngợi anh ta: “Anh nói hay như vậy, sao lại phải coi như không nghe thấy?”

Anh ta một ngụm khí cũng hít không thông, bước chân lão đảo giãy dụa chạy trốn.

Mấy vị đi cùng chạy cũng tương đối mau, lúc tôi lấy lại tinh thần, chỉ thấy bóng lưng tiêu điều của vị đồng chí bị đá kích gấp bội kia, hai tay ôm ngực, chạy đến là lão đảo nghiêng ngã.

“Đồng chí, về sau chúng ta mỗi ngày đều ra phòng pha nước giao thiệp nha?” Tôi vẫy tay, nhìn thấy chân anh ta trượt một cái, hoàn toàn trở nên tê liệt.

Tôi im lặng.

Nơi này quả nhiên chẳng có dũng sĩ chân chính, người vẫn trước sau như một, luôn khinh bỉ Thái trợ lý như tôi, thật đúng là không nhiều lắm.

Tôi xách theo một cái bình nước lớn, đứng bên trong phòng pha nước, bí hiểm tích chút nước về xài.

Rầm, cửa phòng thị trường chọt mở ra, tôi nhìn thấy Thái Kỳ mặt băng bó nhìn ra phía ngoài, thấy tôi đang cầm cái bình to dùng đựng thuốc trà, trợn mắt nhìn: “Diệp Hồng Kỳ, cô không muốn chuyển chính thức nữa hả, còn dám lười biếng!”

Mẹ kiếp, anh là cái đồ rác rưởi!

Tôi oán thăm một câu, lập tức gơ cái bình lên, lao tới đến là lung lay sinh động: “Thái trợ lý... Tôi... Tôi... Đây...”

Hắn lại khinh bỉ liếc một cái, đóng cửa lại.

“Tiện nhân!” Tôi đứng cách cửa kính mắng hắn.

Cửa kính kì tích lại một lần nữa mở ra, tôi thấy Thái Kỳ cười đến tà mị dị thường: “Tiện nhân trong miệng cô là vị nào vậy?”

Tôi ở trạng thái hóa đá nhìn hắn, phản xạ có điều kiện vung tay tự tát mình một cái rồi là kêu: “Thái trợ lý, là tôi, là tôi, chính là tôi!” Tôi ưỡn thẳng ngực, mặt không đỏ, tim không đập.

Hắn không nói gì, ngoắc ngoắc đầu ngón tay, chỉ vào cái bàn: “Đến, tiện nhân, pha cho tôi chén trà!”

Tôi lập tức chạy như điên như dại, hai tay gơ cao cái chén lên trên đầu, một đường cuốn gió lại chạy vào phòng pha nước, pha trà.

Lúc tránh được vào trong phòng pha nước, tôi mới hoàn toàn thanh tĩnh lại, lệ rơi đầy mặt và vào miệng mình, Diệp Hồng Kỳ, xong rồi, tiện cách của mi lại một lần nữa thăng hoa.

Đời này, mi đừng mong làm người!

Chỉ còn có một tuần, chính là lúc quyết định đi hay ở, trên thẻ ghi điểm của tôi, chỉ có bảy mươi điểm, còn thiếu mười điểm.

Tôi nhìn qua đám đồng nghiệp phòng thị trường, mọi người đều đang so sánh lẫn nhau, có người kém năm điểm, có người kém mười điểm, nhiều nhất là kém một đến hai điểm.

Tôi có lý do để tin tưởng, đồng chí Thái trợ lý mượn việc công báo thù riêng, bởi vì vị kém nhiều nhất chính là anh rác rưởi khẩu xuất cuồng ngôn kia.

“Nếu như tôi là cậu, thì sẽ không bước khỏi cổng trường đại học, tự động lưu ban, tự động thi lại, đây là cái gì, bảng kế hoạch sao, bảng kế hoạch cần tô vẽ cho đẹp thành thế này sao, mấy cái khung viền hoa này, toàn bộ xóa hết đi cho tôi, cậu là tiểu cô nương sao...”

Tôi che lỗ tai, nhìn Thái Kỳ miệng lưỡi lưu loát khiến trách anh rác rưởi, bắn sang một ánh mắt đồng tình.

Anh trai kia ngăn nước mắt, một lần lại một lần đem ánh mắt biến thành dao nhọn, bắn về phía tôi, đứa trẻ đáng thương, nhất định không dám nhìn thẳng vào Thái Kỳ, cho nên ánh mắt cũng uốn cong...

Tôi phải khích lệ anh ta.

Tôi nhìn anh ta mỉm cười, đáp lại anh ta bằng ánh mắt kiên định, nhân tiện nắm tay thay anh ta bơm hơi.

Anh ta bị vẻ mặt của tôi làm cho cảm động, thân thể lung lay, cuối cùng bùng nổ, khóc ra thành tiếng, một đường vỗ bàn công tác, chạy ra ngoài.

Thật đáng thương quá...

“Diệp Hồng Kỳ, thu hồi lòng đồng tình của cô lại!”

Phụt, tôi nuốt ngụm nước miếng, đem ánh mắt đồng tình chuyển đổi, nhìn về phía Thái Kỳ nịnh nọt cười: “Thái trợ lý, anh ta đúng là không hiểu chuyện, chúng tôi đang ao ước được nghe anh dạy bảo đây, nghe anh nói một câu, mười năm tôi còn chưa lĩnh ngộ được hết, anh chính là nhìn xa trông rộng!”

Thái Kỳ quay mặt qua chỗ khác, thờ dài một tiếng thật dài, lại quay mặt lại, nhìn về phía tôi ngoắc ngoắc ngón tay” Được rồi, đến phiên cô nghe tôi dạy bảo, đến đây đi!”

Tôi nhắc chân, chạy tới, nhìn chăm chăm màn hình vi tính của hắn, ánh mắt cũng thành đường thẳng luôn.

“Thái, Thái trợ lý, câu kia, không phải là tôi gõ!” Tôi chỉ vào một đoạn ghi chú ở cuối bảng, thiếu chút nữa cũng vỗ bàn làm việc chạy thẳng như điên ra ngoài.

Xong rồi, tôi quên đem mấy câu phát tiết của mình thủ tiêu.

“Thái Kỳ, anh là tiện nhân, anh là tiểu nhân, anh là ngựa đực...” Mỗi khi đọc xong một câu, tôi lại nhìn thấy nụ cười của Thái Kỳ càng thêm rực rỡ hơn một phần.

“Trong thẻ cô có bao nhiêu điểm!” Giọng nói của hắn bình tĩnh một cách dị thường.

Tôi níu lại cái thẻ, đáng thương nhìn hân: “Thái trợ lý, có hơn bảy mươi điểm!”

Hân thở ra một tiếng dựa vào cái ghế nhẹ nhàng xoay xoay, vuốt cằm, nhìn tôi mỉm cười: “Sắp đến lúc chuyển chính thức rồi nhì!”

Tôi mấp máy môi, đột nhiên bỏ nhào tới ôm lấy bắp đùi hân: “Thái trợ lý, tôi đây yếu ớt như vậy, lại còn nhỏ tuổi như vậy, anh không thể đuổi tận giết tuyệt được! Tôi chỉ là một cô gái yếu đuối đáng thương thôi mà ~~~”

Mặt hân đen xì, vươn tay túm lấy cổ áo tôi, giật lấy thẻ ghi điểm của tôi, ở mã từ trên thẻ quẹt một cái, ngón tay thon dài chuyển động.

Ánh mắt tôi tối sầm, nhất thời chân mềm nhũn xuống.

Đừng mà, tập đoàn Thiên Duyệt của tôi, đừng mà, tương lai tốt đẹp của tôi, oh oh a, đừng mà, cuộc sống tiện cách của tôi, Diệp Hồng Kỳ, xem ra mi phải cố gắng tìm việc làm!

“Lấy thẻ về!” Hân gõ gõ cái bàn, nhú mày nhìn tôi,

Không có hy vọng, không còn cuộc sống...

Đã đến nước này, tôi còn tiện cách cái gì, tôi muốn quật khỏi!

“Thái Kỳ, tôi nhìn anh lâu lắm rồi!” Tôi vung tay một cái đánh bay cái thẻ, một cước dẫm lên cái ghế của Thái Kỳ, dùng loại khí thế của quân đứng dưới thành nhìn xuống Thái Kỳ,

Hân bủi môi, còn làm động tác mời.

Tôi bẻ khớp ngón giữa kêu lên răng rắc, vung tay vỗ một phát lên phía sau cái ghế dựa của hân, rống giận: “Anh coi Diệp Hồng Kỳ tôi là quả hồng mềm sao, tôi mà tiện như vậy sao?”

Grào...

Nhiệt huyết của tôi đang sôi trào!

“Anh tiêu tiền của tôi, anh dập tắt uy phong của tôi, anh không thèm để ý đến tôn nghiêm của tôi, tôi phải thay trời hành đạo, diệt anh!” Tôi gầm thét, hoàn toàn không nhìn thấy đồng nghiệp cách vách đã dần dần xúm lại.

Thái Kỳ rất trấn định mà nhìn tôi, nhàn nhạt hỏi: “Diệt thế nào?”

Grào.... Tôi ngửa mặt lên trời gào thét, vươn tay túm lấy cổ áo của hân, lắc qua lắc lại:

“Thái Kỳ, tôi muốn để anh biết phái nữ Trung Quốc là đứng trên đỉnh Từ Cẩm!”

“...” Hân dùng ánh mắt như đang nhìn một đứa ngu ngốc nhìn tôi, nhàn nhạt vỗ vỗ cái chân đang run rẩy của tôi: “Xuống đi, Hồng Kỳ, đứng cao quá lúc đi lại chân sẽ nhũn ra!”

Có can bình tĩnh như vậy không hả! Tôi sắp phát điên rồi!

“Anh là tiện nhân!” Tôi tức giận mắng.

Hân bình tĩnh gạt đầu: “Đúng vậy, tôi là tiện nhân! Tôi để Diệp Hồng Kỳ cô ở bên cạnh tôi, tôi đúng là một tiện nhân!”

“Anh không biết xấu hổ, anh là đồ đạo đức giả!” Tôi căm phẫn.

Hân tiếp tục gạt đầu, khích lệ mà gạt đầu: “Nói rất hay, Diệp Hồng Kỳ, tiếp tục!”

Tôi bùng nổ, ngửa mặt lên trời chổng nanh: “Anh sinh con trai không có X mắt!”

Hân rốt cục cũng không thể bình tĩnh nữa, thở hắt một tiếng đứng dậy từ trên ghế, cười lạnh: “Tôi sinh con trai với cô mới có thể không có cái thứ đồ chơi đó!”

“...” Cảm xúc bùng nổ mạnh mẽ của tôi nhất thời chìm ngấm.

Hân đây coi như là giờ giỡn đùa giỡn tôi sao?

“Diệp Hồng Kỳ, tôi lặp lại lần nữa, lấy thẻ về, nếu như không muốn, tôi ném đi thật đấy!” Hân dùng ngón trỏ mở một cửa sổ ra.

“Cầm cái gì mà cầm, đây cũng chỉ còn dư lại mấy điểm...” Tôi đột nhiên chuyển qua cặp mắt đui mù, đỡ cái bàn, mới trấn định lại, trên màn hình của hân, điểm số biểu hiện là... tám mươi điểm.

Hắn đẩy là cho tôi thêm điểm!

OH OH OH....NO!

Nhìn coi tôi đã làm những gì? Tôi bước một bước xa, tự cuộn mình lại ra đằng sau, vô cùng thuần thực ôm lấy đùi hắn: “Thái trợ lý, mới vừa rồi những lời kia đều là nói đùa!”

Hắn hừ lạnh một tiếng, mỉm cười: “Hong Kỳ, tôi làm sao có thể không để cô lại được, cô nói nhiều như vậy, tôi kiểu gì cũng phải báo đáp cô mới được!”

Tạch tạch, tôi thấy hắn lại sửa lại điểm, màn hình cuối cùng hiện lên... 79 điểm.

“Còn một điểm cuối cùng, xem biểu hiện của cô, một tuần này, nếu khiến tôi vui vẻ, tôi để cô vào, còn nếu không...” Hắn cười lạnh, con ngươi đen nhánh lóe lên, đáng vẻ thập phần ác ma: “Dù sao tôi cũng là tiện nhân, đạo đức giả!”

“...” Oh oh oh, không, tôi sợ chết vô đầu vô tóc, đem lệ nóng cọ lên quần áo của hắn: “Thái trợ lý, anh là cha mẹ áo cơm của tôi mà, tôi làm sao có thể không kính yêu anh được...” Tôi run rẩy đầm ngực, miệng mấp máy: “Anh chính là tính mạng của tôi, mặt trời của tôi...”

Mặt hắn đen lại, bộp một cái tát đầy tôi ra, bắt đầu nhập dữ liệu vào bảng EXCEL. Tôi rút kinh nghiệm xương máu, quyết định dùng hành động thực tế để báo đáp hy vọng tha thiết của Thái Kỳ đối với tôi.

Chỉ chốc lát sau, tôi thấy mặt mũi Thái Kỳ vắn vẹo, run rẩy ngón tay: “Diệp Hồng Kỳ, đừng có đem biểu ngữ dán lên vách ngăn của tôi nữa, nhìn thấy mà chóng cả mặt!”

Tôi nắm tay, dùng ánh mắt dâng trào mà kiên định nhìn hắn: “Thái trợ lý, đây là quyết tâm của tôi, xin đừng có lờ đi!” Đúng rồi, tôi viết chừng ba mươi tờ biểu ngữ, dán lên vách ngăn của hắn.

Ví dụ như: Anh là bầu trời của tôi, anh là ánh mặt trời rực rỡ của cuộc đời tôi, anh là mục tiêu cao nhất của đời tôi, anh dẫn dắt tôi trưởng thành....

Mấy câu kiểu này, tôi viết mãi đã thành quen tay....

“Tôi cảnh cáo cô, không được dán biểu ngữ nữa, tôi trừ sạch điểm của cô bây giờ!” Hắn rống giận, trên khuôn mặt lúc nào cũng bình tĩnh đều là vẻ căm tức.

Ha ha ha, tôi ngửa mặt lên trời cười dài, tiểu dạng, anh cuối cùng cũng không bình tĩnh nổi nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Chắp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Thái Kỳ đồng chí đúng là thằng đàn ông hẹp hòi nhất trên thế giới này, tôi chỉ náo loạn có một lần như vậy thôi, hắn lập tức đem tất cả thù oán đều kết trên đầu tôi.

Lúc lễ đồng phục mới của công ty, ai cũng có một bộ đồng phục cực kỳ xinh đẹp, chỉ duy có bộ của tôi, là dùng lại bộ đồ cũ được sửa lại của Thái Kỳ trợ lý.

Tôi cầm đồng phục trên tay, lại lệ rơi đầy mặt biết bao nhiêu ngày, sóng lòng vẫn nhấp nhô không ngừng, thật lâu vẫn chưa thể bình tĩnh. Tôi cứ mặc bộ đồng phục cũ là lại muốn đi cào tường.

“Diệp Hồng Kỳ, ngành của chúng ta được xưng là Kim Lăng mười hai thoa*, cô nói nhiều thêm một người nữa, tài nguyên công ty biết phân phối thế nào?” Đồng chí Thái Kỳ gõ cái bàn, dùng cái giọng rất chuyên nghiệp phân tích cho tôi nghe.

*Kim Lăng thập nhị thoa- một trong số các tên khác của tác phẩm văn học cổ điển nổi tiếng Hồng lâu mộng, cũng là chi 12 cô gái đẹp trong truyện. Mọi người có thể tham khảo thêm ở đây.

“Ngài nói rất đúng!” Tôi gật đầu như giả vờ, ai bảo tôi chính là cái đứa thứ mười ba thừa thừa ấy, mặc đồng phục cũ là đáng đời.

Thái Kỳ ngẩng mặt, dùng cặp mắt hoa đào xinh đẹp kia của hắn, nhìn nhìn đáng vẻ của tôi, lập tức mặt mày hớn hở: “Hong Kỳ, cô mặc đồng phục của tôi, trông lại có mấy phần giống khi tôi mới vào công ty đấy.”

Tôi im lặng nhìn hấn, quay mặt đi, lấy một cái gương từ trong ngăn kéo ra, soi trên soi dưới, trong phút chốc bùng nổ: “Thái trợ lý, quay về hỏi mẹ anh xem, có chị gái bị vứt bỏ ở bên ngoài không?”

Thái Kỳ mặt tối sầm, bóp một phát đem cái gương của tôi đập xuống, trợn mắt nhìn tôi: “Diệp Hồng Kỳ, cô làm sao mà thành chị gái tôi được?”

Qua hai giây, hấn lại khôi phục tinh thần lại, càng thêm tức giận gầm thét: “Cô làm sao có thể là người một nhà với tôi, cô nằm mơ! Cô cuồng dại! Cô vọng tưởng!”

Có lẽ là hấn tìm không ra từ ngữ, vỗ bàn bóp một cái, lại chêm thêm một câu: “Hồng Kỳ, cô cứ nằm mơ giữa ban ngày đi! Muốn cùng một nhà với tôi, đó là kẻ ngốc nói mê!”

“...” Tôi giơ tay áo, quẹt mấy chấm nước bọt vừa bị văng lên trên mặt, yên lặng gào thét nơi đáy lòng, đứa nhỏ này quá là hi nộ vô thường, nói gió thì là mưa, căn cứ theo tâm lý học mà nói, thay đổi thất thường như vậy, không phải là khi còn bé bị thiếu can-xi, thì nhất định chính là thời kỳ trưởng thành không được yêu thương!

Chúng ta không cùng kẻ có tâm lý khuyết thiếu so đo!

Đồng chí Thái Kỳ giận dữ rống lên như vậy, thần kỳ đem mười hai thoa ở cách vách cũng từ trạng thái mộng du bị gặm cho trở lại. Mọi người ánh mắt lóe lóe, nhất thời đem tôi chọc thành N lỗ thủng.

Tôi xấu hổ cúi mặt, từ từ chạy ra ngoài, mẹ kiếp, tôi mà không đứng trong gian pha nước hỏi thăm bằng hữu thân thích tổ tông tám đời của Thái Kỳ, tôi liền không có cách nào tiếp tục bình tĩnh mà ở lại Thiên Duyệt nữa.

“Diệp Hồng Kỳ, trốn đi đâu?” Thái Kỳ mới không để cho tôi có cơ hội trốn việc, vươn tay, liền níu lấy cổ áo của tôi, “Cô không cần một điểm cuối cùng nữa?”

Tôi muốn chứ, đồng chí Thái trợ lý, nhưng mà anh phải cho tôi cơ hội này chứ?

Tôi nghiêng đầu sang chỗ khác, vô cùng nịnh hót lắm bả: “Thái trợ lý, tôi muốn!”

Mặt hấn giật giật, đột nhiên cũng học điệu bộ của tôi, một chương vỗ lên bả vai của tôi: “Ghê quá, Hồng Kỳ, cô thật □!”

“...” Tôi yên lặng quay đầu lại, đem một câu công kích nhân thân nuốt vào trong bụng.

“Như vậy đi, cô theo tôi đến bộ kỹ thuật giúp một tay bố trí triển lãm, hiện tại Thiên Duyệt có sản phẩm mới phát hành, làm tốt, giờ tan tầm, tôi sẽ cộng cho cô nốt một điểm kia!”

Tôi lập tức tích cực vô cùng, vỗ ngực thề: “Thái trợ lý, tôi sẽ làm tốt nhất!”

Hấn liếc tôi một cái, ngón trỏ cong cong gõ gõ cái bàn, trầm tư nói: “Tôi nhớ ngày đầu tiên khi cô vào tập đoàn Thiên Duyệt đã nói, sẽ không đem tình cảm cá nhân vào trong công việc.”

Không đem tình cảm cá nhân vào! Đó là... Tuyệt đối... Không thể được!

Tôi ngẩng cổ, tiếp tục tuyên thệ: “Sẽ không, tin tưởng tôi, Thái trợ lý, tôi chỉ có đem công việc vào trong tình cảm cá nhân thôi!”

Thái Kỳ nghe vậy vô cùng vui vẻ, vỗ vỗ bả vai của tôi nói, vẻ mặt ôn hòa mà khen ngợi tôi: “Rất tốt rất tốt, trạng thái kiểu này phải luôn luôn giữ vững!”

Tôi nắm tay, mặt hướng về phía mặt trời dỗi mắt nhìn thật lâu, dùng tư thế kiểu mẫu trong phim để biểu đạt lên quyết tâm của tôi.

Hấn lại bước hai bước, ngừng lại: “Nói như vậy, tối nay tăng ca, tôi thật ra có thể bớt đi xin thêm một phần phí tăng ca rồi!” Hấn nhìn tôi cười như không cười nhưn nhưn mảy, giờ ngón tay, làm động tác như đang bắn súng: “Cô, thái độ không tệ!”

Grào.... Thái trợ lý, anh thật nham hiểm!

Bố trí triển lãm sản phẩm mới đơn giản chính là điều chỉnh danh sách khách hàng, sắp xếp hội trường, còn lại là sớm một chút định ra giờ ăn tiệc đứng buổi trưa mà thôi.

Tôi bây giờ sống và làm việc tựa như là công nhân khuôn vác, đứng đến 1 giờ lẻ một phút chiều, đại đa số nhân viên đều đã đi nghỉ trưa, cả hội trường cũng chỉ còn lại có tôi và Thái Kỳ hai người.

Thái Kỳ ngửa đầu lên nhìn lên trần nhà, lại nhìn khăn trải bàn một chút, cực kỳ bất mãn oán trách tôi: “Chỗ này sắc điệu đều không chuẩn, trên lý thuyết, triển lãm chủ đạo là màu vàng chanh!”

Tôi dùng thái độ rất chuyên nghiệp nhìn hấn đứng trọng tâm gật đầu, vừa móc từ trong túi quần ra một quyển sổ ghi chép, ghi lại rất nghiêm túc!

Mặc dù tôi không biết đám gà mờ ở triển lãm thương thức như thế nào, nhưng mà chuyện này cũng không trở ngại đến việc tôi ghi trong sổ ghi chép: Thái

trợ lý nội hư, trên cằm có một cái mụn!

Quả nhiên, Thái Kỳ liếc tôi một cái, vẫn vui vẻ: “Hong Kỳ, cô cứ giả bộ đi, cô nói xem cô nghe có hiểu câu kia không hả, gât đầu y như gà mổ thóc ấy..”

Tôi rất cảm phần đáp lại hần: “Thái trợ lý, xin đừng vũ nhục chỉ số thông minh của tôi!”

Thái Kỳ thế mà lại rất tán đồng gât đầu với tôi một cái: “Đúng vậy, Diệp Hồng Kỳ cô căn bản cũng chẳng có cái trò ấy!” Hần quay mặt qua chỗ khác, quan sát biểu ngữ cùng với phong màn của bục nói, lại nhủu nhủu mày: “Cô ở đây phụ một tay đem mấy thứ này dọn dẹp một chút, lúc hai giờ, chắc khách hàng sẽ lục tục tới.”

Suy nghĩ một chút, hần vẫn không yên lòng, lại bổ sung một câu: “Giờ đại công tử của tập đoàn Thiên Duyệt sắp đi qua, cô biểu hiện cho tốt vào, nói không chừng cùng cậu ta mắt đối mắt, cô sẽ từ gà rừng mà biến thành phượng hoàng!”

Đừng có mà vạch trần nội tâm sâu thẳm của người khác như vậy chứ!

Tôi trừng to mắt căm tức nhìn hần!

“Diệp Hồng Kỳ, ánh mắt kia của cô là sao hả!” Hần xoay mặt lại đã thấy tôi đứng ở phía sau đang cào tường sợ đến hết hồn.

Tôi lệ rơi đầy mặt chỉ trích hần: “Thái trợ lý, anh thật không phúc hậu!”

Thái Kỳ lấy làm lạ, hỏi: “Chỗ nào không phúc hậu?”

Tay tôi run run, chấm lấy một đồng nước mắt của mình, cùng nước miếng, đem tóc sửa sang lại: “Một mình anh đi Mạc Đạo giả làm tiểu tư, giả làm kim cương thì không tính, tại sao bây giờ đại kim quy của Thiên Duyệt tới, anh lại chỉnh tôi thành cái dạng này!”

Trên người tôi vẫn còn mặc bộ đồng phục số nhỏ của hần đây này!

Thái Kỳ buồn cười, vỗ vỗ bả vai của tôi, trấn an tôi: “Yên tâm, Hồng Kỳ, dựa vào ánh mắt của một người bình thường mà nhìn, cô mặc đồng phục so với mặc lễ phục còn dịu dàng chán, trừ phi cô kiêu gì cũng muốn thay cái bộ đường trang đen sì kia của cô!”

Tôi đáp lại hần bằng một cái mặt lạnh.

“Aiz, chẳng những đại kim quy tới, nghe nói tiểu kim quy của Tường Thực cũng tới, Hồng Kỳ, cô phải chọn lựa cho kỹ càng, đừng có mà nhạt vùng mè mà bỏ quên dưa hấu.” Hần ý vị thâm trường nhìn tôi.

Quá âm hiểm, bây giờ mới nói cho tôi biết.

Nếu biết Ninh Mặc cũng tới, tôi thế nào cũng phải chỉnh đốn bản thân thành tinh anh cao cấp mới được, chứ không phải là mặt xám mảy tro giống như bây giờ.

“Có phải đang đặc biệt hối hận hôm nay không ăn mặc tử tế?” Thái Kỳ cười he he nhìn tôi, đưa tay chỉnh chỉnh lại cổ áo đang nhếch lên của tôi.

Tôi đánh rớt tay hần, xoay người sang chỗ khác, yên lặng chỉnh đốn mấy cái cúc giấy trên chỗ ngồi của hội nghị, mỗi một cái cúc đều bỏ vào chút lá trà, đến chỗ của Ninh Mặc, tôi nhin không được đem lá trà vò thành trà vụn.

“Thật ra thì cũng không phải là không có cơ hội, Diệp Hồng Kỳ, lần này Thiên Duyệt cùng với Tường Thực định hợp tác khai phá một hạng mục mới, làm trợ lý của trợ lý, ước chừng cô cũng có một đồng thời gian cùng với Ninh Mặc nói lại tình xưa đây!”

Tôi xoay người lại, dùng ánh mắt tức giận trừng hần: “Thái trợ lý, thời gian làm việc, không đề cập đến vấn đề cá nhân!”

Hần chau mày, lại nhún nhún vai: “Tôi cho là cô sẽ hy vọng cùng tôi phụ trách làm trợ lý cho hạng mục mới lần này! Đem một điểm thiếu hụt kia bỏ sung chứ!”

Trợ lý cho hạng mục mới! Cơ hội chuyển chính thức!

Đều thật là hấp dẫn!

Tôi quay mặt sang, siết chặt nắm đấm, toàn thân huyết dịch đều sôi sục tại đây. Tôi cảm thấy nắm đấm của mình đang không ngừng run rẩy, tôi đã kìm nén quá lâu, chỉ hy vọng sẽ có một con đường, có thể làm cho Ninh Mặc cảm thấy được tôi không phải như những gì anh ta nghĩ, tôi có năng lực của bản thân mình! Tôi có sức quyến rũ của chính mình!

“Thái trợ lý, để cho tôi đi, xin cho tôi phụ trách theo lần này! Tôi nhất định sẽ trợ giúp cho anh thật tốt, làm tốt công việc của trợ lý!”

Thái Kỳ ngẩn người, đột nhiên vỗ bàn cười to: “Hong Kỳ, tôi đùa cô chơi ấy mà, cô nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô kia, Thiên Duyệt và Tường Thực làm sao có thể bắt tay khai phá hạng mục mới được cơ chứ!

If

Quá ác liệt!

Quá tổn thương người!

Tại sao hắn có thể rắc muối lên vết thương của người ta như thể được cơ chứ, không thể tha thứ! Tôi nhắm chặt mắt, đưa tay, quăng cái micro trên bục giảng qua...

Choang... Micro nện trên đầu Thái Kỳ phát ra tiếng vang chói tai.

Máu mũi đỏ sẫm từ nhân trung của hắn chậm rãi chảy xuống, tôi nhìn thấy đồng chí Thái Kỳ vờn ngón tay lau máu mũi, hai mắt liền biến thành một đường thẳng, thần kì thét to một tiếng, chậm rãi tê liệt gục xuống.

Động tác thông thả mà ưu nhã...

Phật, tóc gáy của tôi trong phút chốc đều dựng đứng! Đột nhiên nhớ ra hắn chỉ là một thanh niên nho nhã yếu đuối, tôi quay quay cánh tay mà quăng như thế, phát lực mà quát, có thể trực tiếp quát thành đàn độn không vậy?

“Thái, Thái trợ lý! Anh chịu đựng!” Tôi cầm lấy hai chân của hắn, dùng sức kéo thân thể của hắn ra phá cửa, tôi phải cứu hắn, trước khi trở thành tình anh, tôi không thể vác trên lưng một cái án hình sự được!

“Ặc...Diệp Hồng Kỳ... cô...”

Phụt, tôi quay mặt lại, đã nhìn thấy ngón tay run rẩy của đồng chí Thái Kỳ, cũng lần nữa chậm rãi nhắm mắt lại, OMG, gần chỗ cửa lớn của phòng họp, tôi quên mất còn có một cái bậc thang nho nhỏ.

Đồng chí Thái Kỳ, anh hãy chịu đựng nhé!

Tôi ra sức đạp một cái, đá văng cửa phòng họp, một tay kéo mất cá chân của Thái trợ lý, xách hắn bằng một tay, ném ra ngoài cửa. Bên ngoài cửa, đám tình anh mặc đồ tây đi giày đen đang đứng, nhìn thấy tôi một tay quăng Thái trợ lý ra, cả đám đồng thời nhảy ra phía sau một bước.

Ánh mắt của mọi người nhìn theo máu mũi chảy đứt quãng của Thái Kỳ, dọc theo lối vào của hội nghị triển lãm, không hện mà cùng hít một hơi lạnh.

Đồng chí tình anh đứng đầu, cau mày, mặt lạnh, nhìn Thái Kỳ máu mũi chảy mãi không ngừng, sắc mặt ngày càng kém.

“Chỗ này, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Người chịu trách nhiệm triển lãm đâu!”

Tôi về mặt đau khổ, giơ tay lên, run run trả lời anh ta: “Báo cáo, phụ trách hậu cần của triển lãm chính là hai chúng tôi!”

“Bây giờ xảy ra chuyện gì?” Đáy mắt anh ta giận tái đi, “Hội nghị chỉ còn hai mươi phút nữa sẽ bắt đầu, khách hàng cũng đang đứng dưới đại sảnh rồi, bây giờ, chỗ này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Tôi nấp máy môi, chỉ vào Thái Kỳ nằm trên đất, đứt quãng giải thích: “Tai...tai nạn lao động, micro từ trên bục nện xuống!”

“...” Đám tình anh áo đen hóa đá, đồng loạt nhìn về phía micro nằm ở cửa phòng họp, cùng nhau trầm mặc.

Một lúc lâu sau, tôi nghe có tiếng nói yếu ớt từ dưới đất vọng lên.

“Báo cáo Tổng giám đốc, động đất cấp mười, đều chấn động trên mặt tôi!”

(

○

○

○

), lại là thái tử gia của Thiên Duyệt! Tôi hoàn toàn không còn tâm trạng mà ông ọ làm đáng, chỉ có thể lệ rơi đầy mặt quay mặt đi cả người tê dại, Thái trợ lý, anh thật là đàn độn, cái lý do này mà cũng một anh nghĩ ra được!

May mà thái tử gia Thiên Duyệt cũng không tra cứu, chẳng qua chỉ nghiêm túc nhìn tôi một cái, ừ một tiếng, mang theo đám tình anh kia, bước vào hội trường.

“Hồng Kỳ, máu chảy ra có đến hai trăm CC không?!”

Tôi hét to một tiếng, thiếu chút nữa bỏ nhào, đồng chí Thái Kỳ đang dùng bàn tay dính đầy máu của hắn, bắm trên chân tôi, từng chút từng chút một bò lên.

Nửa gương mặt máu chảy đầm đìa, chẳng khác nào nữ quỷ Nhật Bản.

Có cần phải kinh dị như vậy không hả! Kính nhờ, lúc anh đứng dậy, có thể đừng có nhu nhược không xương như vậy được không!

Tôi cảm lạnh nhìn hắn từng chút từng chút một đứng thẳng dậy.

“Hong Kỳ, đầu tôi choáng!” Trước khi đứng thẳng lưng, hắn đã ôm lấy cổ tôi, nhào vào bên cổ tôi, “Tôi phải bỏ máu...” Hắn cười đến âm trầm, một ngụm cắn lên cổ tôi, giống như là ma cà rồng chính hiệu vậy.

Tôi không thể nhịn được nữa, đang định vùng tay lên đập xuống...

“Diệp Hồng Kỳ, hai người đang làm cái gì?”

A? Tôi giờ tay, Thái Kỳ cũng quay mặt qua, như là kỳ tích thấy được Tiễn Đặc mặt mày xanh mét, cùng với... sắc mặt lạnh như băng của Ninh Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Tiến Đặc còn muốn nói gì đó, lại bị Ninh Mặc hung hăng kéo một cái.

“Diệp Hồng Kỳ, cô chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi!” Thời điểm hắn bước qua sát bên người, tôi nghe thấy giọng nói có chút lãnh đạm của Ninh Mặc. Tôi quen hắn lâu như vậy, cứ coi như là lần cuối cùng chia tay, hắn cũng chưa từng lạnh đến thế bao giờ.

Giống như là đợt gió lạnh từ Siberia thổi tới, khiến mỗi lỗ chân lông của tôi đều đông lại.

Tôi đón nhận cơn bão cấp mười hai bốc lên trong lòng, cả người cũng ngây dại.

Hắn tại sao có thể lạnh lùng như vậy, sau khi nói những lời tuyệt tình như thế, còn có thể đường đường chính chính mà chỉ trích tôi?!

“Ninh Mặc!” Tôi quát to một tiếng.

Ninh Mặc dừng chân lại, quay mặt nhìn tôi, cánh tay của tôi vẫn còn dính máu mũi đang chảy xuôi của Thái Kỳ, cũng không biết hắn ta nghĩ cái gì, mới vừa rồi còn có thể tự mình đứng thẳng, bây giờ lại đổ hết lên người tôi.

“Chuyện gì?” Ninh Mặc lạnh mặt nhìn tôi.

Tôi nhắm chặt mắt, nghe thấy giọng nói có chút rét run của mình: “Không phải như anh nghĩ!” Tôi sao lại phải giải thích? Hắn cần bản đầu cần tôi giải thích.

Tôi đây lại theo thói quen mà phạm tiện rồi! Con người của Ninh Mặc lóe lóe, bầu không khí lạnh như băng dần dần dịu xuống. Tôi mặt lạnh cùng hắn nhìn nhau.

“Thật đấy, Ninh tiểu tổng, không phải như cậu nghĩ đâu, Hồng Kỳ cô ấy còn cấm hận tôi ấy chứ!” Đồng chí Thái Kỳ dùng vẻ mặt nghiêm túc giúp tôi giải thích, dùng ánh mắt rất buồn bã nhìn tôi, vươn tay ra rất mập mờ nhéo vào cái eo nhỏ của tôi một cái. Tôi cúi, vươn tay chụp rót cánh tay của hắn, hung hăng nhìn chằm chằm hắn.

“Ai ai ai, Hồng Kỳ muốn hận chết tôi, tôi không nên chen giữa hai người, tôi đây là không đi được mà, đây đều là mệnh, cậu nên oán tôi đây này!” Vẻ mặt hắn buồn bã, lấy sự si tình của Vương Bảo Xuyên* che giấu ánh mắt đảo nhanh như chớp của hắn.

* “Trương truyền, Vương Bảo Xuyên là con thứ ba của tể tướng đời Đường Vương Doãn, nàng có sắc đẹp trời ban, thông minh hiền hậu. Đến tuổi kết hôn, nàng không thấy vừa mắt công tử quý tộc nào mà chỉ có cảm tình với Tiết Bình Quý là người làm công trong nhà. Trong buổi ném tú cầu trên lầu son, nàng đã chọn Tiết Bình Quý. Không ngờ cha nàng chê nghèo ham giàu nên không đồng ý. Chẳng còn cách nào, nàng và Vương tể tướng vỗ tay nhau ba cái, đoạn tuyệt cha con (hành động này là “Tam Kích Chưởng”, ý nghĩa cắt đứt tình phụ tử, nên vợ kịch về Vương Bảo Xuyên mới có tên là “Tam Kích Chưởng”). Về sau Tiết Bình Quý tổng quân chinh chiến. Vương Bảo Xuyên mãi mòn chờ đợi suốt 18 năm. Đến năm thứ 18, nàng lâm trọng bệnh, sống những tháng ngày khổ cực. Phần Tiết Bình Quý, qua bao nguy hiểm và xông pha trận mạc lập nhiều chiến công hiển hách, lấy được công chúa Tây Lương. Sau gặp lại Vương Bảo Xuyên sau 18 năm, đưa nàng vào cung phong làm chính cung hoàng hậu, nhưng cả hai mới sống hạnh phúc được 18 ngày thì nàng lâm bệnh qua đời

Tiểu dạng*, vẫn còn nói láo nữa, tôi cắn môi, thiếu chút nữa bị hấn chọc cười thành tiếng.

*Mới tra ra từ này ~ dùng để gọi một bạn giai nào đó với ý nghĩa khinh thường

Hắn quay đầu nhìn Tiễn Đặc cùng Ninh Mặc đang tối sầm mặt, vừa giải thích, vừa đấu tranh bảm bả vai tôi chống người đứng lên.

Tôi trợn mắt hà mồm nhìn hắn, hắn đang dùng một loại tư thế vô cùng thống khổ, một lần rồi lại một lần dùng sức lau máu mũi, tay run run chống đầu, một lần nữa độc lập đứng thẳng lên.

Không thể không thừa nhận, kỹ thuật diễn xuất của đồng chí Thái Kỳ lại tăng thêm một bậc.

Tôi định kéo tay hắn, dứt khoát khoác cả cánh tay quàng lên vai, quay mặt đi, ngửa mặt lên, nhìn về phía Ninh Mặc lại nói: “Bất kể là tình huống gì, anh cũng không có tư cách chỉ trích tôi, Ninh... tiểu tổng!”

Tôi đã sớm thoát khỏi bể khổ tiện cách, bước về phía nhân cách hóa, ô hô, tôi cuối cùng cũng tiến hóa....

Con người Ninh Mặc u ám nhìn qua, thoáng chốc lại đóng băng, hắn trầm mặc quét qua cánh tay đang khoác lên vai tôi kia, mấp máy miệng, khóe miệng cong lên, rồi quay đầu đi về phía phòng họp. Tiễn Đặc đi theo sau lưng hắn liên tiếp ngoái đầu lại, tôi trừng hắn một cái, khoác Thái Kỳ hoa lệ xoay người.

Đồng chí Thái Kỳ bị tôi tha đi liên tiếp nôn khan.

“Này, Diệp Hồng Kỳ, như vậy được sao?” Thái Kỳ gõ gõ đầu tôi, rất cẩn thận hỏi tôi.

Có cái gì không được chứ, như vậy là tốt nhất, hắn là Ninh tiểu tổng của hắn, tôi là Diệp Hồng Kỳ của tôi, hắn không xen vào chuyện của tôi, tôi cũng không đi quản việc của hắn.

Như vậy tốt nhất!

Tôi yên lặng chờ Thái Kỳ đến phòng y tế của công ty, đi được một nửa đường, Thái Kỳ đột nhiên rên nhẹ một tiếng, lấy tay ôm đầu.

“Thái trợ lý, anh lại sao vậy?” Tôi nhéo hông của hắn một cái, hắn hi hi né ra.

“Aiz, Hồng Kỳ, nếu không muốn ngốc thì cô cho tôi hai trăm CC đi, tôi đây mấy hôm nay đứng vào thời điểm không thoải mái của mỗi tháng, không thể thiếu máu!”

Phụt... Một ngụm nước miếng của tôi, thiếu chút nữa bắn ra.

Thái huynh đệ, Thái tráng sĩ, chẳng lẽ Di cả mẹ nhà anh tới?!

Hắn lẽ thẳng khí hùng đỡ đầu, quay mặt nhìn tôi: “Cô đang nghĩ cái gì, tôi là sinh non mà, thân thể vốn đã yếu hơn người khác, không thể thấy máu, cũng không thể tùy tiện chảy máu!”

Hắn suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Hồng Kỳ, tôi rất muốn lập tức cho cô chuyển chính thức.”

A? Thái trợ lý thất khiếu toàn thông*, thế mà lại có tư tưởng đi theo chính đạo! Tôi vui mừng nhìn hắn.

* đầu óc thông suốt – một kiểu nói mỉa

Hắn cũng vui mừng nhìn tôi, vỗ vỗ tay tôi nói: “Tôi đột nhiên nghĩ, để một kho máu di động bên người, cảm giác kia cũng không tồi nha!”

▽

(

▽ ▽ ▽

)

▽

, coi như tôi mất công khen hắn, Thái trợ lý đến bây giờ đều lấy tam quan bất chính* làm vinh dự.

* Tam quan bao gồm: thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan, ba thứ này có tương hỗ, ảnh hưởng đến nhau. Tam quan bất chính có thể hiểu đơn giản là sự lệch lạc về thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan ~ thứ lỗi cho bạn nông cạn không thể giải thích một cách rõ ràng hơn, không phải ai cũng có thể học Triết được ~

Hội nghị triển lãm nghe nói tương đối thành công, đồng chí Thái trợ lý cái gì cũng không linh, chỉ có mỗi cái miệng quạ đen là siêu cấp linh nghiệm, một

câu thành sấm, qu

a hội nghị lần này, Tường Thực đột nhiên có ý định muốn cùng Thiên Duyệt hợp tác khai thác hạng mục mới.

Lúc tôi nghe được tin này, đang chất bình trà Thiết quan âm làm của riêng, đột nhiên không hãm lại được, toàn bộ phun đến cái bàn đối diện.

Thái Kỳ xanh mặt, nước nhỏ giọt, ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Tôi ngượng ngùng chỉ cho hắn nhìn: “Thái trợ lý nhìn kia, cầu vòng!” Phì, hai chúng tôi ngồi ngay gần cửa sổ, mới vừa rồi miệng tôi phun mực, cũng đúng là phun ra văng sáng bảy màu.

Hắn âm trầm khua khua ngón tay với tôi, cười như không cười: “Diệp Hồng Kỳ, có muốn nhìn kết quả khảo hạch thành tích không hả?”

Kết quả khảo hạch? Tôi lập tức tắt ta tắt tưới cầm bình trà to dùng vurun người qua nhìn, cả màn hình đều là chữ màu xanh, đến lượt tôi cùng một vị nhân huyneh khác, liền biến thành chữ đỏ.

Tôi định thần nhìn lại, đồ là có đạo lý, bởi vì điểm của tôi và anh ta đều là bảy mươi chín, đều là thiếu một điểm.

“Thái trợ lý, không phải anh nói sẽ cho tôi một điểm cuối cùng sao?”

Thái Kỳ dùng ngón tay thon dài gõ gõ bàn phím, ngẩng đầu lên, đột nhiên nhẹ nhàng mỉm cười với tôi, cái kiểu cảnh xuân tươi đẹp ấy: “Diệp Hồng Kỳ, tôi nói nếu như tổ chức triển lãm tốt, cho cô thêm một điểm, cô cảm thấy việc chuẩn bị triển lãm lần này, cô làm rất tốt sao?”

Tôi nhìn một vết bầm xanh trên trán hắn, rất xấu hổ cúi đầu, cực kỳ khiến tốn trả lời hắn: “Thái trợ lý, tuy không làm được tốt nhất, nhưng bước đầu cũng đã đạt đến tốt hơn!”

“...” Thái Kỳ giận dữ cười lại, thế mà lại gật đầu với tôi.

“Diệp Hồng Kỳ, hai chọn một, dựa theo phiếu bầu trong diễn đàn của công ty, cùng bài viết của mọi người nhấn lại, trong vòng ba ngày, hôm nay đã là ngày cuối cùng, cô xem thế nào mà làm đi!”

Đây chẳng lẽ là Siêu cấp nữ sinh*!

* Super Girl – Một cuộc thi Tài năng ca hát dành cho phái nữ của đài truyền hình Hồ Nam – Trung Quốc

Còn diễn biến thành tranh tài có thưởng. ... OTZ, vì sao lại như vậy! Bài viết cùng bỏ phiếu, cái này cần bao nhiêu tỷ số nhân duyên chứ....

Tôi ngay cả sự tồn tại của diễn đàn công ty cũng không biết!

“Thái trợ lý, diễn đàn công ty ở đâu vậy!” Tôi hô lên, Thái Kỳ đến mắt cũng chẳng thèm ngẩng lên, cười lạnh một tiếng: “Bây giờ cô mới giác ngộ, còn kịp sao? Không bằng làm việc cho tốt, còn có một tia hy vọng!”

Tôi hoàn toàn dùng sai phương hướng rồi, tôi nên tự lực cánh sinh, chăm chỉ post bài, mà không phải tung ta tung tui chạy theo làm em gái chạy việc cho Thái trợ lý.

Tôi sai lầm rồi, tôi hao phí thời gian cùng tuổi trẻ, tất cả lãng phí trên kẻ tiểu nhân này.

Thái Kỳ thu dọn xong đồ trong tay vừa ngẩng đầu, ánh mắt nhú lại, đột nhiên ngoắc ngoắc ngón tay, tà ác cười với tôi một tiếng: “Diệp Hồng Kỳ, cô có biết có một hành vi gọi là câu bài, còn có một loại hành vi được gọi là vu hãm...”

Hắn ý tứ sâu xa, nhìn tôi, tôi cũng ý tứ sâu xa nhủ mảy theo hắn, tôi hiểu ý của hắn.

Tôi nghiêng nghiêng răng, ngồi phịch xuống, bắt đầu tìm kiếm diễn đàn công ty trong truyền thuyết kia.

Quả nhiên, mới vừa mở diễn đàn công ty ra, đã nhìn thấy phía trên dán ảnh của tôi cùng một anh trai đầu to, nhìn như hai đứa tội phạm bị truy nã ấy.

Mà anh giai kia, tôi nhìn thấy rất quen mắt.

“Khốn nạn, lại là nhu nhược huyneh!” Tay tôi run run mở ra quy tắc bỏ phiếu, quả nhiên dưới bài viết của anh ta đã có không ít phản hồi, đại đa số đều là những lời tán dương của đồng nghiệp trong công ty.

Tôi úp mặt xuống dùng đầu cụng vào bàn, mấy ngày nay tôi đều hao tổn tinh lực trên người Thái Kỳ, mười hai thoa của công ty, trừ anh rác rưởi thấy tôi liền rơi lệ bỏ chạy ra, những người khác đều đối với tôi khách khí quá trời.

Tôi chẳng trông cậy gì vào chuyện bọn họ có thể tán dương tôi cái gì.

“Đồ ta, liều mạng!” Tôi xắn tay áo lên, hét lớn một tiếng, bắt đầu tự mình câu bài.

Mỗi một bài viết tôi đều phủ lên một bộ quần áo khác nhau, từ người công nhân vệ sinh đến trợ lý các ngành, mỗi người tôi đều COS* một lần.

*Cosplay một từ tiếng Anh do người Nhật sáng tạo ra, viết tắt của “costume play”, và được phát âm là kosupure (

コスプレ

) ở Nhật. Từ này chỉ việc người hâm mộ các nhân vật trong manga, anime, tokusatsu, truyện tranh sách, tiểu thuyết đồ họa, video games, hentai và phim giả tưởng, ... ăn mặc hoặc có điệu bộ giống nhân vật mà mình yêu thích. (Wiki)

Đem mình khen giống như cô lính chi trên trời vậy, rục rờ vô cùng, ngay cả Thánh mẫu cũng không bằng một vạt áo của tôi.

Post xong cho mình, tôi cảm thấy còn chưa đủ, quyết định ẩn núp đi theo topic của nhu nhược huynh...

Post cái gì bây giờ? Tôi cắn đầu ngón tay trầm tư suy nghĩ, Thái Kỳ khoanh tay, từ sau bàn bước tới, nhìn tôi liều mạng post bài.

Chân chính là mười ngón tung bay, siêu cấp nhanh mạnh...

“Oa khôn thật, Diệp Hồng Kỳ, ngay cả chuyện chôm giấy vệ sinh cô cũng đổ lên trên đầu Tiểu Tống!” Hấn hô nhỏ một tiếng chỉ vào bài post của tôi.

Tôi nghiêng đầu, dùng ánh mắt tóe lửa nhìn hấn.

Quay đầu lại, tiếp tục bôi nhọ anh giai yếu ớt.

Ví dụ như là, ăn cơm dùng nước sôi công cộng để rửa bát. Chôm giấy vệ sinh trong công ty theo định kỳ! Còn có, chiếm dụng tài nguyên trong công ty lâu dài, sao chụp lý lịch sơ lược của cá nhân...

Tôi càng viết càng đen xì, đem tất cả những chuyện trâu bò mà tôi đã làm sau khi vào công ty gán hết cho nhu nhược huynh.

Thái trợ lý sợ hãi than: “Diệp Hồng Kỳ, tôi đúng là coi thường cô! Cô còn có thể làm chuyện gì vô sỉ hơn nữa được sao?”

Tôi âm u quay người chín mươi độ cứng đờ, nhìn hấn cười hắc hắc, thuận tay đánh lên: thu thập báo cáo cơ mật của từng người, cùng với tung ra nội bộ công ty!

Bài viết được post lên không lâu, nội tâm của tôi liền bị lương tâm khiển trách.

Lại nói, trước kia, lúc thi viết, tôi đã hãm hại anh giai nhu nhược một lần, lần này hãm hại hấn như vậy, dùng hành vi của mình để vu hãm cho hấn, cũng quá không chân chính.

“Diệp Hồng Kỳ, chẳng lẽ hôm nay cô muốn làm thêm giờ?”

A? Tan sở rồi? Tôi ngẩng đầu lên, dùng dáng vẻ thống khổ nhìn Thái Kỳ: “Thái trợ lý, tôi tôi cảm thấy lương tâm đang trừng phạt mình!”

Thái Kỳ bĩu môi: “Vậy thì làm sao, còn có năm phút nữa sẽ hết hạn gửi bài! Kết quả sáng mai sẽ được thông báo!”

Tôi đại nghĩa hùng hồn nắm tay, nhìn Thái Kỳ nói: “Thái trợ lý, tôi từ đầu tới cuối vẫn không đạt tới độ thâm như anh được, tôi quyết định buông tha cho việc vu hãm Tống Tư!”

Hấn nâng cằm, giơ tay ra hiệu cho tôi: “Aiz, mời cứ tự nhiên!”

Tôi nhắm mắt lại, trong vòng hai phút trước khi diễn đàn khóa bài post, cuối cùng không tìm được một bộ quần áo nào nữa, run rẩy đánh lên một hàng chữ nhỏ, ở ngay phía dưới bài post vừa mới được post lên: Bên trên đơn thuần là hư cấu, nếu như có sự tương đồng, hoàn toàn là do trùng hợp!

Nhu nhược huynh, tôi đã làm hết sức rồi!

Ding, đồng hồ đếm ngược của diễn đàn nhảy một cái, cuối cùng khung trả lời cũng bị khóa lại.

Tôi thở hắt một hơi, tê liệt ngồi trên ghế.

Thái Kỳ dùng ánh mắt vô cùng đồng tình nhìn tôi: “Diệp Hồng Kỳ, cô chơi xong rồi, cô chơi xong rồi!”

Tôi trừng hấn, rống giận: “Ông đây đã có không thẹn với lương tâm!”

Hấn chậm rãi lắc đầu một cái, nhếch môi không tiếng động cười: “Aiz, Hồng Kỳ đồng chí ơi, cô chẳng lẽ không biết IP trên diễn đàn công ty đều có định sao?”

A, vậy thì đã làm sao?

Tôi đáp lại hấn bằng ánh mắt không biết sợ.

Hắn đập bàn cười to, mở trang của tôi ra, tôi chỉ liếc một cái, thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống.

Tôi nhìn thấy dưới mỗi phản hồi, đều có địa chỉ IP đỏ tươi hiển thị, khủng bố như vậy, chói mắt như vậy, cũng đều hiển thị ra ngoài.

Mẹ kiếp, là đứa nào chế ra cái hệ thống này!

Đừng có cản tôi, tôi muốn lật bàn!

“Diệp Hồng Kỳ, cô biết chứ, hành vi này của cô bình thường chỉ có một danh từ có thể giải thích!” Thái Kỳ cười tít mắt khoanh tay nhìn tôi.

Tôi lệ rơi đầy mặt cào cào màn hình.

“Đây gọi là tình phân*!”

*Là bệnh tâm thần phân liệt á ๐=)), ai bầu chị ý COS cho lắm vào.

Tôi bỗng nhiên đứng phắt dậy, rút thẻ điểm ra quăng vào Thái Kỳ, “Nếu không phải anh bảo tôi câu bài, nếu không phải anh bảo tôi vu hãm, tôi cũng đâu có mất mặt như vậy!”

Thái Kỳ buông tay, tránh né tôi cười to: “Hồng Kỳ, cô thật không có kiên nhẫn, câu kia của tôi đã nói hết đâu, có một loại hành vi gọi là câu bài, có một loại hành vi tên là vu hãm, đối với một thanh niên năm tốt* mà nói. ... đều là không tốt!”

*Học tập tốt, tư duy tốt, kỷ luật tốt, lao động tốt, phong cách tốt

Grào, tôi trực tiếp đùng đầu vào bàn chết đi cho xong!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Tôi cuối cùng cũng đã hiểu ra: Ninh Mặc là dùng ánh mắt giết tôi! Còn Thái Kỳ dùng thủ đoạn mềm dẻo để giết tôi! Trên thế giới này, kỳ thực chỉ có tôi là vô tội nhất!

Suy nghĩ thông suốt xong, tôi hết như một cái bình bị đập nát tan tành!

“Diệp Hồng Kỳ, lại đây xem kết quả trên diễn đàn này!” Mới vừa vào giờ làm, đồng chí Thái Kỳ đã chạy tới nháy nháy mắt với tôi.

Tôi cười lạnh một tiếng, buông bình trà trong tay, khoát tay về phía hắn, cực kỳ có cốt khí mà đáp lại: “Không cần đâu, Thái trợ lý!”

Lúc ông đây bị quét xuống, bảo đảm ngay cả chân mày cũng sẽ không nhăn lấy một cái.

“Aiz, cô bình tĩnh!” Thái Kỳ dùng ánh mắt nhìn người Namek mà nhìn tôi, “Aiz, Hồng Kỳ, nếu cô sớm đi theo tôi rèn luyện, cũng sẽ không bị Ninh tiểu tổng đùa bỡn thành như vậy!”

Tôi hắc hắc cười với hắn, bùng bình trà to đi tới phía sau hắn, nhấc tay, đổ lên trên đầu hắn, mắng chửi người còn không vạch khuyết điểm ra, hướng chỉ là nhạo báng.

Thái Kỳ, tôi nhìn anh lâu lắm rồi!

Đồng chí Thái Kỳ hóa đá, trong ánh mắt trời mùa hè, được tắm trong mưa to tầm tã, trên mặt đọng đầy nước, trên đầu còn nhô lên một nắm lá trà.

“Diệp Hồng Kỳ. ...” Hắn giơ ngón tay cái lên, cười với tôi.

Tôi chột nhứ mày, đáp lại sự khiêu khích của hắn: “Cái gì?”

“Cô buồn quá, hết đàn ông!” Hắn rút khăn giấy ra lau mặt, giống như chẳng tức giận lắm.

Tôi lấy ra một cái thùng carton cực đại đã được chuẩn bị trước, bắt đầu thu dọn đồ dùng của mình, từ bồn hoa để bên vách tường dọn đến hộp trà trên bàn của Thái Kỳ, cả một hộp lớn.

Khóe mắt Thái Kỳ giật giật, gior chân đạp vào mông tôi: “Này, không xem xem kết quả hả?”

Tôi vừa thu dọn

n đồ đạc, vừa hừ hừ cười lạnh với hắn, cứ làm như tôi là đứa trẻ ba tuổi không bằng, làm sao có thể cứ để người ta dễ dàng đùa bỡn như vậy, tôi đây đã tinh thần phân liệt hoàn toàn, còn có thể ở một nơi bình thường như thế này để làm việc sao?

Tôi nên tới nhà thương ở Nam Kinh chiếm cái giường mới đúng!

Nếu mà tốt, còn có thể vào phòng VIP của bệnh viện khoa não, với tư chất và tài mạo đều song toàn như tôi, tuyệt đối có thể riêng một ngọn cỏ trong đám bệnh nhân tâm thần!

Tôi việc gì phải lẫn lộn với anh! Cái này gọi là lãng phí nhân tài!

“Anh thích chết thì đi mà đi, biến ngay! Cách xa tôi một chút!” Tôi đưa chân đạp lại hắn, ôm lấy hộp giấy to dùng, đi về phía cửa kính.

Thái Kỳ hoảng hồn, xông lên kéo tay tôi lại, cúi người nhìn sắc mặt của tôi, trưng lên một khuôn mặt tươi cười: “Ấy ấy ấy, Hồng Kỳ, giận thật à, cô đừng đi mà! Tôi đã nói với cô rồi...”

Tôi không thèm để ý đến hắn, cầm hộp giấy, bắt đầu hát như điên: “Anh thật độc, anh thật độc, anh thật độc độc độc độc...”

Thái Kỳ đi ngay phía sau tôi, chạy chậm chậm theo, vừa chạy vừa nhỏ giọng khuyên tôi: “Diệp Hồng Kỳ, đừng hát nữa, hôm nay bà sếp tổng của Thiên Duyệt đi kiểm tra, nghe cô hát như vậy, đến mười Thái Kỳ cũng không giữ cô lại được đâu!”

Tôi quay đầu lại nhe răng với hắn, tôi thế này rồi mà còn cần anh bảo lãnh sao, đang nằm mơ sao, chẳng lẽ tôi bị đùa giỡn như vậy còn chưa đủ sao?

“Tô tổng!” Qua một khúc ngoặt, Thái Kỳ đi theo sau lập tức thắng lại, cung kính lên tiếng chào một phụ nữ trung niên đang đi tới ở phía trước mặt.

“Diệp Hồng Kỳ, chào Tô tổng!” Hắn đá đá chân tôi.

Vị phu nhân trung niên kia đại khái chừng bốn mươi tuổi, ăn mặc rất ưu nhã, một thân đồ công sở màu ngọc trai, trên cổ đeo một chiếc dây chuyền tinh tế nhỏ nhắn bằng bạch kim, trên cổ tay thấp thoáng một chiếc vòng tay bằng phi thủy trong veo như nước, mái tóc xoăn bồng bênh xõa tung, từ bả vai buông xuống. Cả người thoát nhìn đáng vẻ rất khôn khéo.

Tôi không phản ứng kịp, quay đầu đi, nhìn về phía Thái Kỳ ngây ngốc: “Hả, cái gì?”

Thái Kỳ đá tôi một phát làm tôi khụy xuống, bấp chân tôi mềm nhũn oạch một cái, liền bò xuống trước mặt vị phu nhân kia, cái thùng giấy vĩ đại kia cũng rớt xuống.

Hộp trà trong thùng giấy theo quán tính lăn lông lốc ra ngoài, cho đến khi đụng phải mũi chân của vị phu nhân kia, mới ngừng lại.

“A? Hộp trà này nhìn quen quen!” Tô tổng cúi người, nhặt hộp trà từ trên đất lên, cầm trong tay thưởng thức, ánh mắt như có như không nhìn về phía Thái Kỳ, khóe miệng ẩn một nụ cười: “Thái Kỳ, tôi nhớ đây là hộp Thiết Quan Âm cậu lấy ở nhà tôi tuần trước đúng không!”

Khóe miệng Thái Kỳ giật giật, hiếm khi lại bảo trì im lặng.

Tôi bò lồm cồm trên mặt đất, một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại, trên dưới cả tập đoàn, thật ra chỉ có một nữ sếp tổng, cũng chỉ có một Tô tổng, bà ta... chính là đại BOSS của Thiên Duyệt!!

OMG, tôi thế mà lại quên còn có nhân vật này.

“Chào Tô tổng!” Tôi dùng nụ cười ngây thơ vô tội nghe lời tiến lên nghênh đón Tô phu nhân, tôi phải cười, còn phải cười đến hồn nhiên ngây thơ như bông hoa nơi núi rừng.

Thời khắc khảo nghiệm tôi đã tới! Tôi phải tỉnh lại!

“A, cô có phải chính là tiểu trợ lý của Thái Kỳ đúng không?” Tô tổng cười híp mắt ngồi xổm xuống, nhìn nhau với tôi, đưa tay nâng cằm tôi lên, “Đáng đáp thật đáng yêu!”

Tôi cười gượng nhìn bà ấy, khiêm tốn: “Dạ, dạ!”

Khóe miệng bà ta cong cong, ngẩng đầu chau mày nhìn về phía Thái Kỳ: “Thái trợ lý, hôm qua là thay cô bé này cầu tình?”

Thái Kỳ dùng một loại vẻ mặt cực kỳ bất đắc dĩ gạt đầu một cái, mím môi tiếp tục giả vờ im lặng.

“Để cô bé lại cũng được, nhưng mà tôi có điều kiện!” Tô phu nhân cười đến mắt hờn, làm cho tôi tê dại một hồi lâu.

Đối với một phụ nữ trung niên mà nói, một nụ cười xoắn xýt kiểu như vậy, thật đúng là bi kịch của nhân gian.

“Tôi muốn cậu lập tức dọn về chỗ tôi!”

Thái Kỳ thật khó khăn nhìn nhìn tôi, lại quay mặt đi, tay đút vào trong túi, nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, cuối cùng thỏa hiệp: “Trung tuần tháng sau tôi sẽ chuyển qua, trước đó thì đừng có nghĩ!”

“Thật nghe lời nhá!” Tô phu nhân lập tức mặt mày hớn hở, vươn một đôi ma trảo sờ loạn trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của Thái Kỳ, sờ xong mặt lại sờ tai, sờ tai xong lại sờ cằm.

Khôn kiếp, xong chưa vậy hả!

Có cần phải phóng đấng như vậy không hả!

Một tiểu cô nương từ nhỏ thuần khiết, lớn lên ngu xuẩn như tôi, nhìn thấy chuyện □ như vậy, tôi liền thấy buồn bã dâng lên trong lòng.

Tô phu nhân đã đi xa rồi, tôi vẫn còn ôm thùng giấy ngầy ngầy ngốc ngốc nhìn Thái Kỳ.

“Thái Kỳ, chúc mừng anh, được đền bù như mong muốn! Anh có thể rút lui khỏi quán cà phê Mạc Đạo rồi!”

Đồng chí Thái Kỳ về mặt vui sướng, vỗ vỗ vai tôi, đáng về đúng kiểu gian phu của sếp tổng: “Làm rất tốt, Diệp Hồng Kỳ, cô đừng có phụ lòng tôi vì cô mà hy sinh!”

Tôi vươn tay lau nước mắt, nắm tay của hắn, chân tình thực ý run rẩy hỏi: “Thái Kỳ, thế này, anh cũng đã kiếm được phú bà rồi, hay thay tôi coi chút xem có thể giải quyết luôn Đại công tử của Thiên Duyệt được không!”

Chúng ta cùng nhau giải quyết một đôi mẹ con, sau này nhất định sẽ có rất nhiều tiếng nói chung.

“Cái kia, Thái trợ lý, giải quyết Đại công tử xong, sau này anh chính là trưởng bối của tôi, chúng ta đều là người một nhà, anh phải chiều cô tôi tử tế đấy!”

“....” Mặt của Thái Kỳ thần kỳ tới sầm lại, vung tay một cái, nửa ngày không phun ra nổi một câu.

Trên đường trở về, hần vẫn xụ mặt, không thèm nhìn tôi, tôi nghĩ lại nghĩ, quyết định mở ra một đề tài mới, đánh vỡ cục diện bế tắc giữa tôi và hần, vì vậy, tôi không nhìn được mà hỏi hần: “Thái tiền bối, anh làm sao mà thu phục được Tô tổng vậy?”

Hắn quay đầu lại, như điên như cuồng, vô cùng mộng ảo và mỉa cười một tiếng: “Hong Kỳ, anh đây là truyền kỳ rồi, bọn họ đều mê huyền anh! Cô cùng đừng nghiên cứu làm gì!”

Phut... Quả nhiên là da mặt của tôi hoàn toàn không đủ trình độ dày bằng hân...

aaaaaaaaaaaaaaaa

۲

(

▽

)

0

, ngô là nhân văn phân cách tuyến aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Tập đoàn Thiên Duyệt làm việc hiệu suất rất cao, đến xế chiều, tôi đã lãnh được tấm thẻ nhân viên chính thức. Trên thẻ còn có ảnh chân dung của tôi, tôi chột da, len lén mò lên diễn đàn một lần nữa.

Hai chủ đề kia vẫn còn như cũ, tôi lẳng lẽ mở ra, một ngum nước miếng cứ như vậy cống hiến cho bàn phím. Quá thần kỳ, quá phi phàm!

Thương Đế ơi, ra ngoài mà nhìn gà me biến thành vịt đực này!

Tôi nhìn thấy những bài post dưới chủ đề của nhu nhược huynh, hoàn toàn thay đổi nghiêng trời lệch đất, từng đoạn từng đoạn hùng biện kia, từng đoạn từng đoạn tu từ kia, một đoạn dài điệu bút sinh hoa kia... Tôi không nhìn được mà lê cù tuôn trào!

Tôi thừa nhận trong nháy mắt có chút đầu vàng mắt hoa!

Tôi quá nhân tài rồi, tôi thế mà lại có thể trảo lại bài post! Những bài post phía dưới chủ đề của nhu nhược huynh, đều là những từ ngữ tự tăng bốc mà tôi COS huynh đệ của các ngành kia.

Mấy câu khen ngợi kia, giống như khủng long tuyệt chủng vậy.

Phía dưới chủ đề của tôi, đều là những bài trả lời tôi liều mạng câu. Cả một trang cực kỳ đê tiện, tôi coi như nhìn lại mình trong quá khứ, cũng cảm thấy thật là tạo nghiệp!

Tôi nước mắt ào ào run rẩy, chỉ vào màn hình quay về phía Thái Kỳ sợ hãi kêu: “Thái trợ lý, gấp gấp gấp quý rồi!”

Thái Kỳ vừa ngẩng đầu, nhìn tôi cười nhạt một tiếng: “Aiz, Hồng Kỳ, sáng nay ở hội nghị Tô tổng có khen cô đấy, khen cô là người khiêm tốn, hài hước, quên mình vì người!”

Đây là tôi?

Khốn, Thái trợ lý, anh xác định người được khen là tôi?!

“Mấy câu khen ngợi của cô dành cho Tổng Tư làm cho cậu ta khóc cả buổi sáng đấy, đến bây giờ cũng chưa ổn định lại tâm trạng! Tô tổng nể mặt tình thân quên người vì mình này của cô, quyết định lần này phá cách tuyển mười ba người!”

“Đừng nói nữa, Thái trợ lý, tự tôi cũng muốn khóc!” Tôi nhắm mắt lại, nén nước mắt, vì mình mà kiêu ngạo.

Thái Kỳ đứng lên, từ trên cao nhìn xuống tôi, cười như không cười: “Aiz, tối hôm qua, giúp cô đổi bài, đổi đến là cực khổ nha!”

A?

Tôi ngẩng đầu lên nhìn hắn: “Thái trợ lý, là anh làm sao?” Tôi đã bảo mà làm gì có chuyện tôi mất mớ choáng đầu đến cái trình độ ấy cơ hử, cả hai bài đều post nhầm!

“Đương nhiên, lỗi chính tả với dấu chấm câu của cô, tính ra phải hơn ba mươi chỗ!” Hắn ác độc chỉ trích tôi

“Chỉ sửa cái này?” Tôi vò đầu hỏi hắn.

“Chẳng lẽ còn có cái khác?”

“...”

Aiz! Thượng Đế quả nhiên là cùng một nước, tôi làm sao lại có tài như vậy chứ, ngay cả câu bài mà cũng câu nhầm, cũng tự có hàm nghĩa sâu xa của nó.

Tôi ngây ngất!

“Đúng rồi!” Thái Kỳ gõ gõ bàn tôi, cười khế với tôi: “Tôi rủ Tiểu Đặc cùng nhau sửa tài liệu giúp cô đấy!”

A...NO, Tiểu Đặc?!

Muốn chết sao, hình tượng sáng lạn của tôi ơi, từ nay một đi không trở lại!

“Đúng rồi, Hồng Kỳ, cô phải chuẩn bị một chút, bên Tường Thực, chọn cô và tôi làm trợ lý!” Thái Kỳ ý tứ sâu xa nhìn tôi, nghe răng như nhún nhún mồm với tôi: “Cô nên phấn khởi, có thể nhìn thấy Ninh Tiểu tổng cô ngày ngày mong nhớ!”

Muốn giao phong chính diện sao?! Tôi nhiệt huyết dâng trào.

Ha ha ha, tôi ngửa mặt lên trời cười dài, nhảy dựng lên siết quả đấm, từng sợi tóc ngắn trên đầu đều dựng lên, giờ khắc này, tôi không phải là một người, tôi không phải là một người, tôi là siêu nhân điện quang: “Ninh Mặc. đã bảo anh sẽ rơi vào trong tay tôi mà, ha ha ha ha!”

Thái Kỳ liếc mắt, gõ gõ bàn tôi: “Chú ý hình tượng. Diệp Hồng Kỳ, còn nữa, tôi phải cải chính cô, câu kia đáng lẽ phải đảo lại...”

Hử? Tiếng cười phóng đảng của tôi im bật.

“Phải nói là... Hồng Kỳ, cô đã rơi vào trong tay Ninh Mặc rồi!”

Ừ hử, tôi phi thân lên tung một cước, đem cái ghế của Thái Kỳ đập ra ngoài năm mươi cm, mặt căng cứng vuron ngón trở ra lác lác, đột nhiên hoa lệ biến thân, khăn giọng gào rú: “Để cho hắn đi chết đi...”

“Diệp Hồng Kỳ, cô chảy máu mũi!” Thái Kỳ đáp lại tôi bằng ánh mắt suy sụp. Thân thể của hắn run run, từ trên ghế oanh một cái cảm đầu xuống.

Tôi đưa tay sờ lên mũi, mẹ của tôi ơi!

Cố gắng lão đảo mấy bước, tôi cũng thuận thế ngã luôn trên đầu Thái Kỳ!

Chương 24

Lúc tôi tỉnh lại, đang cùng Thái trợ lý tựa đầu vào nhau ngủ trong phòng y tế của công ty, Thái đồng chí gương mặt tái nhợt, lỗ mũi cắm bông, tôi nhìn thấy trên mũi hắn còn xanh tím một khối to đùng.

Nhìn thấy tôi tỉnh, hắn bị làm cho sợ đến mức cả người đều run, giống hệt như bị đi tiểu thường xuyên vậy.

“Diệp Hồng Kỳ.... Cô tỉnh rồi!” Hắn run run giọng, che mũi, cả người trong vòng không thấy không năm giây nháy mắt bắn ra năm cm.

“Anh nói xem là ai đem chúng ta đặt cùng một giường!” Tôi rống giận, vén chăn lên ngồi dậy.

Thái Kỳ cũng ngồi dậy theo tôi, tay run run chỉ chỉ tôi, “Cô vẫn cười lên người tôi, bọn họ không cách nào tách cô ra được, phải cùng nhau khiêng tôi!”

“...” Được rồi, lúc ngủ, tôi có ý thức bảo vệ rất cao, chỉ thích ôm chặt lấy thứ gì đó, mẹ già nhà tôi nói, cái này gọi là oán niệm, cái này gọi là chấp niệm.

“Đúng rồi, lúc cô ngủ, Ninh tiểu tổng và Tiễn tiểu quản lý vừa đúng lúc tới đây bàn chuyện hợp tác hạng mục công việc, nhân tiện thăm hỏi hai chúng ta...”

Tôi mặt không thay đổi nhìn Thái Kỳ, hồi lâu sau, mới tìm lại được giọng nói của chính, nó dị thường lạnh: “Vậy thì thế nào?”

Thái Kỳ ngạc nhiên nhìn tôi, nhảy xuống giường, chân không đứng trên đất: “Diệp Hồng Kỳ, là Ninh tiểu tổng đấy, cậu ta nhìn thấy bộ dạng hai nhỏ vô tư của chúng ta rồi!”

Khốn, dùng từ kiểu gì thế, làm như là xử nữ thuần khiết không bằng.

“Cậu ta vừa nhìn thấy bộ dạng hai chúng ta đầu đuôi tương giao, giận đến đen cả mặt!”

Không, không phải là Ninh Mặc đen mặt, mà là bản nhân tại hạ đây đen mặt, đầu đuôi tương giao, mẹ nó chứ đây là từ ngữ hình dung cái kiểu quái gì thế hả.

Thái trợ lý, làm phiền anh đọc sách nhiều thêm một chút có được không?

Tôi lạnh mặt, trầm ổn tỉnh táo tiếp tục hỏi hắn: “Thế Tô Tổng nhìn thấy cái dạng đức hạnh kia của chúng ta sao?”

Thái Kỳ rất kiên định lắc đầu.

Tôi hít một hơi, một chương chụp xuống vai hắn: “Chỉ cần không phải kim chủ tương lai, vậy thì, mặc kệ là người hay quỷ, tôi đều không quan tâm, Ninh Mặc anh ta không có tư cách đen mặt!”

Thái Kỳ dùng một loại nhiệt tình kiểu gai cấp vô sản tới cầm lấy tay tôi, đem đưa qua lại: “Hồng Kỳ, cô nói thật là hay, thật là hay!”

“Mặc xác tiểu tam tiểu tứ, tiểu lục tiểu ngũ của hắn, tam nhi có thể túm được kim chủ, chính là Tam Nhi tốt!” Tôi vung tay.

Mặt Thái Kỳ lập tức cứng lại, cười hắc hắc: “Hồng Kỳ, cái này không tốt, tam quan của cô bắt đầu giống tôi rồi!”

Tôi khí thế hùng hồn nhìn hắn, vỗ vỗ vai hắn, mắt thấy chân hắn bị tôi vỗ cho sắp mềm nhũn xuống: “Thái trợ lý, anh biết chưa, trước kia Ninh Mặc là ngọn đèn sáng của tôi, bây giờ đổi thành anh!”

Khỏe miệng hắn giật giật, run run: “Hồng Kỳ, có thể không cần thẳng thắn như vậy được hay không!”

Tôi liếc mắt nhìn hắn, nhìn thấy giữa sống mũi hắn một quãng thâm tím, không nhịn được phì cười một tiếng: “Thái trợ lý, mũi anh làm sao lại thành như vậy!”

Hắn lập tức lộ ra vẻ mặt bi thương: “Diệp Hồng Kỳ, cô nói xem một bộ vị giống nhau, chịu nổi sự tấn công của cô đến hai lần sao?”

A? Tôi chẳng có ấn tượng gì cả!

“Trước khi cô xiù, cả cái mông đều tọa lên mũi tôi!”

Tôi thấy bác sĩ đứng bên cạnh nhin cười, ngoắc ngoắc tay với y tá đứng bên, bảo các cô ấy đi, đoán chừng loại đối thoại cực phẩm như thế này, y tá mà nghe được sẽ biến thân mất.

“Này, Hồng Kỳ, trước khi chúng ta hợp tác cùng với Tường Thực, tôi nghĩ, cô phải theo tôi đi công tác một lần!” Hấn xoa xoa mũi, đột nhiên giống như nghĩ ra cái gì: “Thời gian không nhiều lắm, chỉ hai ngày thôi, ngày thứ nhất đi, ngày thứ hai về, nhưng mà đối với việc hợp tác rất hữu dụng.”

Aiz, đột nhiên sao hấn lại nói mấy câu này với tôi?

Nói thật, mấy ngày qua, trừ bảng biểu, tôi cũng mới chỉ học xong cách sắp chữ trong WORD, bất kỳ kế hoạch marketing nào trong công ty, cũng không dính dáng gì đến tôi.

Làm sao mới đó mà đã phải đi công tác.

“Tôi nói với cô này!” Thái Kỳ đến gần tôi, liếc xung quanh một cái, cực kỳ thần bí nói: “Bên Tường Thực đã báo giá nguyên vật liệu rồi, chúng ta phải đến thành phố bên cạnh xem một chút giá cả tương quan, dự án mới lần này, tập đoàn Tường Thực bước vào thị trường sớm hơn chúng ta, giờ hợp tác, biết người biết ta trăm trận trăm thắng!”

Tôi cũng hạ thấp giọng trả lời hấn: “Thái trợ lý, cái này thuộc vấn đề cơ mật của công ty sao?” Tôi thụ sủng nhược kinh nha, chẳng lẽ tôi thuộc kiểu nhân tài kẻ sau vượt người trước, là quân chủ lực đời mới nhất của công ty?!

Tôi có chút cảm giác trung thành với công ty rồi đây!

Thái Kỳ tiếp tục hạ thấp giọng: “Hồng Kỳ, cô đừng nghĩ vớ vẩn, cơ mật của công ty mà đến lượt cô với tôi biết sao, đây chuyện ai ai trong công ty cũng biết, chỉ có chúng ta là rảnh rỗi nhất, cho nên bị đẩy đi!”

Tôi cáu, một cái tát vung thẳng lên mặt hấn.

Không phải là cơ mật, anh nói xem anh hạ giọng như thế làm gì.

Hại tôi mất công trung thành một phen!

“Đồ không cần thu thập đâu, chiều đi luôn!” Hấn sờ sờ sống mũi, lúc nhìn tôi, ánh mắt cười thành một vành trăng lưỡi liềm.

Giống hệt như một con hồ ly đặc đạo!

Tại sao vậy chứ, trong lòng tôi luôn có một loại phòng bị đối với đồng chí Thái Kỳ. Như vậy không được không được, lúc tôi đưa Ninh Mặc lên làm đèn sáng, là toàn thân đều nhập cơ mà.

Như vậy đối với đồng chí Thái Kỳ thật không công bằng.

Lúc xế chiều, tôi cùng với Thái Kỳ mỗi người xách một chiếc laptop bước ra khỏi cửa chính của tập đoàn Thiên Duyệt, trùng hợp nhìn thấy Ninh tiểu tổng từ bên trong xe riêng đang bước ra.

Đôi mắt kia lạnh nha, như là vọt lên từ Bắc cực vậy.

Sắc mặt của Tiễn Đặc cũng chẳng tốt lành gì, cái mặt tiểu bạch kiểm, có xu hướng đông cứng, nhìn thấy tôi và Thái Kỳ hai người đầu đội một đôi mũ tình nhân giống hệt nhau, cơ mặt lập tức biến thành đá.

Khụ, đề ý cái gì chứ, tự tôi còn chẳng đề ý, hai cái mũ kia là buổi trưa, Thái trợ lý dẫn tôi đi cò kè mặc cả.

Không mua giống nhau, làm sao mà mặc cả được! Hơn nữa, nguyên nhân được giảm giá là, tóc của hấn hoàn mỹ không tỳ vết, còn của tôi thì khắp nơi chỗ nào cũng có tỳ vết, cho nên cộng lại được giảm giá.

“Diệp Hồng Kỳ, hai người đi đâu vậy?” Tiễn Đặc bước lên một bước, dùng giọng nói vô cùng thân thiết chào hỏi với tôi, thân thiết y như là anh em ruột từ trong bụng cùng một mẹ sinh ra vậy.

Tôi cũng đáp lại hấn bằng một nụ cười sáng lạn: “Đi tản bộ với Thái trợ lý ấy mà!”

Mặc dù đi khảo sát giá thị trường không phải chuyện cơ mật gì, nhưng mà tôi với tập đoàn Tường Thực trong lòng trời sinh đã có bài xích, chuyện nói thật, tôi đây căn bản không làm được!

“Chỉ có hai người!”

A? Nói chuyện lại là Ninh tiểu tổng, gương mặt lạnh lùng, nhìn tôi và Thái Kỳ, đáy mắt viết bốn chữ to! Đó chính là... Gian phu dâm phụ!

Tôi làm sao mà dâm hã, Ninh Mặc, có cần phải nhìn tôi như vậy không?

“Chỉ có hai chúng tôi!” Thái Kỳ cười híp mắt vung tay lên, hành lý trong tay cũng quăng cho tôi, tôi vurun tay đỡ được, lắc lư hai cái, thiếu chút nữa ngã xuống.

Cũng không phải là do nhiều đồ, mà góc độ hất ném quá thần kỳ, vung tay một trăm tám mươi độ, tôi phải cơ trí lắm mới đỡ được đấy!

Thằng nhóc này, làm như tôi nhảy béc lăm ấy!

Ninh Mặc mặt lại đen lại, ánh mắt tức giận rõ ràng đã có thể thấy được: “Anh để con gái làm như vậy sao, sáng nay cô ấy còn vừa mới té xỉu!”

Khụ?! Lần đầu tiên trời long đất lở, Ninh Mặc thay tôi ra mặt.

Thái Kỳ rất tức giận nhìn hấn, ánh mắt liếc nhìn tôi đang có chút hà hê, cũng bộc phát: “Tôi còn ngắn sớm hơn cô ấy, tình lại muộn hơn cô ấy, tại sao chỉ nói có riêng cô ấy thôi!”

Phụt... Tôi quay mặt đi, nhìn cửa kính của Thiên Duyệt, đếm số người đang dựng lổ tai nghe bát quái.

Đồng chí Thái trợ lý, tại sao mỗi lần anh mở miệng, đều có thể kéo một đám người tới vậy!

Sắc mặt Ninh Mặc càng thêm khó coi, liếc mắt nhìn tôi cam tâm tình nguyện làm nô dịch, một bước bước qua, thuận tay xách cái laptop trong lòng tôi cùng với cái túi du lịch nhỏ.

“Diệp Hồng Kỳ, cô chỉ đề cho người khác bắt nạt thôi sao?”

A? Câu này, giống như hồi trước bắt nạt tôi không phải là hấn vậy, trốn tránh thực tế như vậy là không được, hấn đã không nhắc tới thì thôi, đã nhắc tới rồi, vũ trụ nhỏ dang trào của tôi lại bắt đầu thiếu đốt.

Vậy nên, tôi nhanh chóng từ người qua đường Giáp, biến thân thành nữ chính.

“Ninh tiểu tổng, anh thừa nhận trước kia có bắt nạt tôi?” Vẫn luôn mập mờ, cho dù khi tôi có tự cho là đúng coi mình là bạn gái của hấn, hấn cũng chưa từng phủ nhận qua.

Không thừa nhận, không phủ nhận, để cho tôi ba năm qua cam tâm tình nguyện bị lợi dụng.

Tôi đây là tiện cách lại phát tác!

Con người Ninh Mặc lóe lóe, nhanh chóng rũ lông mi xuống, thấp giọng đáp lại tôi: “Cái đó không giống.”

Sao lại không giống?!

Chỗ nào không giống?!

Tôi đang muốn gân cổ lý luận với hấn, đồng chí Thái Kỳ lại ở thời khắc mấu chốt, vurun tay kéo tôi qua, dùng giọng nói rất chi là căm phẫn chỉ trích Ninh tiểu tổng: “Ninh tiểu tổng, tư tưởng kiểu này của cậu là không được!”

Ninh Mặc chột nhứ mày, nhàn nhạt hỏi: “Thái trợ lý, tư tưởng gì?”

Đầu tôi nhức nhức, quay mặt đi, đưa tay xoa xoa huyệt Thái Dương, cực kỳ không muốn nghe câu trả lời của Thái trợ lý, theo kinh nghiệm dĩ vãng của tôi, đáp án này, không nghe cũng được.

Quả nhiên, Thái Kỳ dùng một loại vẽ mặt kiểu trường bối giáo dục tiểu bối vỗ vỗ bả vai Ninh Mặc, ý tứ sâu xa nói: “Ninh tiểu tổng, sở thích chiếm bòn cầu mà không đi đại tiện này của cậu, phải sửa đi!”

Grừừ... Tức giận không phải là đồng chí Ninh Mặc.

Tôi trực tiếp lấy chiếc laptop kia chào hỏi hấn

Cái gì? Chẳng lẽ tôi chính là cái bòn cầu kia, đồng chí Thái Kỳ, sự xúc phạm của anh đã làm tổn thương đến tâm hồn yếu ớt của một cô gái nhu nhược.

Thái Kỳ xoa cái đầu bị đập trúng, nhìn tôi cười cười, hai tay hạ xuống, làm động tác áp chế, “Aiz, Hồng Kỳ, đừng kích động, đừng kích động!”

Khốn nạn, giờ tôi không nén được nổi tức giận đang dâng trào này.

“Hồng Kỳ, cô phải tha thứ cho Ninh tiểu tổng, tiểu thiếu gia ngậm chìa khóa vàng mà lớn lên như cậu ấy, chắc sẽ không thông cảm được cho tâm trạng của người khác, tâm lý của cậu ta tôi có thể hiểu!”

Ninh Mặc mím môi, mặt như hàn tinh, lạnh lẽo nhìn chằm chằm Thái Kỳ,

im lặng quỳ dị.

Thái Kỳ tỉnh bơ nhìn anh ta, cười như không cười: “Diệp Hồng Kỳ cô ấy không phải là đồ vật, gọi đến thì đến bảo đi thì đi, cậu không có tư cách hưởng thụ loại cảm giác ưu việt khi được cô ấy ái mộ!”

Tôi cứng người, quay mặt đi, cảm thấy đặc biệt lúng túng.

“Cậu cho rằng cô ấy sẽ vĩnh viễn ở phía sau cậu, đuổi theo cậu, thỏa mãn thứ hư vinh buồn cười của Ninh tiểu tổng cậu sao? Làm sao có thể?” Thái Kỳ cười lạnh một tiếng, vuron tay kéo tôi qua, khiêu khích nhìn hằm: “Cậu thấy chưa, ngọn đèn sáng của Hồng Kỳ, đã đổi chủ, bắt đầu từ bây giờ, tôi chính là trung tâm của cô ấy!”

Đề tôi đi chết đi, đào huyệt cũng được!

“Cho nên, chỉ có một mình tôi có thể bắt nạt cô ấy, nếu ai dám bắt nạt Diệp Hồng Kỳ, tôi sẽ giúp cô ấy trả lại gấp mười gấp trăm lần!”

Nói hay quá đi!

Tôi cũng muốn chảy nước mắt!

Chẳng qua chỉ trong chớp mắt, loại trạng thái này chỉ giữ vững cho đến khi Thái Kỳ phun ra câu cuối cùng kia.

Thái đồng chí một lần nữa thêm dầu thêm mỡ tuyên thệ: “Ninh tiểu tổng, cậu đánh chó cũng phải ngó mặt chủ!”

Phụt, ai đấy, Tiễn Đặc, đừng can tôi, tôi muốn đập bẹp tên Thái Kỳ này! Grào Grào Grào!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Cháp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Mãi cho tới khi tôi và Thái Kỳ bước xuống cầu thang, Ninh Mặc vẫn không nói thêm câu nào, chỉ nhìn chăm chăm tôi và Thái Kỳ như vậy, nhìn mãi, nhìn mãi, giống như là đã bị dũa kích rất lớn vậy.

Tiến Đặc thở dài một hơi, đại khái cũng cảm thấy chẳng còn gì để phản bác, kéo kéo tay áo Ninh Mặc, lúc đi qua bên cạnh tôi, lặng lẽ nói với tôi: “Đi ra ngoài cẩn thận, có chuyện gì cứ gọi điện thoại cho tôi.”

Lấy lương tâm mà nói, trừ lần đầu tiên Tiễn Đặc đứng nghe lén ở góc tường ngoài ý muốn của tôi ra, thằng nhóc này đối với tôi cũng rất săn sóc.

Tôi cười một cái với hắn, rất chân thành nói: “Cám ơn anh nha, Tiễn Đặc, mặc dù anh là chân chó của Ninh Mặc, nhưng mà tôi không ghét anh!”

“...” Mặt Tiễn Đặc giật giật, siết chặt nắm đấm nổi gân xanh bước qua tôi.

Thái Kỳ cười đến rớt nước mắt, vỗ vỗ bả vai tôi, cười đến rợn cả người: “Tôi bảo này Hồng Kỳ, cô sao lại có thể nói hết sự thật ra như vậy, còn lợi hại hơn so với tôi, mắng chửi người không mang lời thô tục.”

Hừ?! Hồng rồi, bây giờ tôi mới nhớ ra, cái chữ chân chó này, đúng là không tính là trung tính* được.

*nhưng từ không mang ý nghĩa chỉ trích chê bai thì gọi là từ trung tính.

“Aiz, đi thôi đi thôi, không đi là không bắt được xe đâu!” Hắn kéo cổ áo tôi, tôi lập tức xách theo hai cái túi du lịch nhỏ, hai túi đựng laptop, chạy đến là tắt thở.

Nhưng mà, sao mấy cái này đều là tôi xách vậy?!

” Thái trợ lý, tại sao tôi phải xách hết đồ?” Đến bến xe tôi cuối cùng cũng không nhịn được, vẫn phải oán thăm một câu.

Thái Kỳ rất kinh ngạc đang suy nghĩ chợt lấy lại tinh thần, nhìn nhìn hai bàn tay không của mình, đột nhiên ngạc nhiên: “Hồng Kỳ, cô phải bảo tôi chứ, vừa nãy Ninh tiểu tổng ở đó, tôi mới thể hiện uy phong, giờ cậu ta đi rồi, cô xách làm gì chứ, người đàn ông lịch sự sao lại để cho phái nữ phải khổ cực như vậy được!”

“...” Đây không phải nói thừa, coi như anh có lịch sự nữa thì tôi cũng đã xách hành lý tới tận bến xe rồi.

đợt của chúng ta còn kém nhiều lắm!”

Bác Hà ý tứ sâu xa nhìn nhìn tôi, đột nhiên cười nói: “Aiz, bây giờ phòng thị trường của Thiên Duyệt cũng có con gái rồi, tôi nhớ Tô tổng luôn thích dùng mấy cậu trẻ tuổi!”

“Cảm thú!” Tôi và Thái Kỳ đồng thời quay lưng lại, đồng loạt ngoái nhỏ.

Tô tổng có tư đại thư kí, xưng là F4 của Thiên Duyệt, còn gọi là bốn bông hoa đẹp của Thiên Duyệt. Cái này tôi mới nghe qua, bây giờ suy xét lại, cảm thấy Thái Kỳ trà trộn vào được đúng là không đơn giản.

Trong kẻ hở muốn tìm đường sống, lấy sắc dụ người, cũng cần phải có thực lực nha.

Tôi không nói gì vỗ vỗ bả vai Thái Kỳ, đồng tình nhìn hấn một cái, hấn buồn bực hất tay tôi ra, trợn mắt liếc tôi một phát, quay mặt đi hỏi: “Bây giờ trên thị trường, loại vật liệu A này, giá bao nhiêu?”

Hấn lôi từ trong túi hồ sơ ra vật liệu bằng sắt, đưa cho bác Hà.

“Aiz, loại vật liệu này đã sớm không làm nữa rồi, các cậu lấy chỗ nào vậy?” Bác Hà kinh ngạc, móc ra cái kính lão đeo lên mặt, nhận lấy vật liệu, nhìn cẩn thận: “Đừng dùng vật liệu loại A này, khuyết điểm rất lớn, ảnh hưởng đến cả bộ máy, chỗ các cậu không phải có thiết kế sư chuyên nghiệp sao, người ta cũng phải biết chứ!”

Bác Hà nhìn một hồi, khoát tay chặn lại: “Tôi tìm cho cậu xem một loại hợp kim bán thành phẩm, cậu chờ một chút!”

Nói đến thiết kế sư chuyên nghiệp, lần này là bởi vì do Tường Thực cung cấp, Thiên Duyệt chỉ phụ trách lắp ráp hậu kì, đối với việc chọn mua nguyên vật liệu, là nhiệm vụ của bên Tường Thực kia.

Hợp tác còn chưa bắt đầu, bên trong đã có khuyết điểm, tôi trực giác, có âm mưu!

“Thu hồi ánh mắt của cô lại!” Thái Kỳ đột nhiên gõ đầu tôi, hạ thấp giọng, “Đầu óc cô đang nghĩ cái gì? Gián điệp trưng mại?”

Tôi khép chặt miệng, nhìn bốn phía im ắng, cẩn thận hỏi: “Đúng không, có phải tên tiểu nhân Ninh Mặc kia muốn đánh đổ Thiên Duyệt!”

“...” Thái Kỳ dùng ánh mắt nhìn một đũa ngu ngốc nhìn tôi.

Cũng cúi mặt qua thấp giọng nói cho tôi biết: “Loại vật liệu này là nhân viên thiết kế của công ty chúng ta đề nghị cho Tường Thực tuyển dụng, mà thiết kế sư bên Tường Thực một hồi từ chối luôn.”

Tôi sai lầm rồi, không nên đem cuộc chiến chốn thương trường kinh tâm động phách trên ti vi áp dụng vào thực tế như vậy.

“Diệp Hồng Kỳ, có lúc tôi phát hiện ra cô cũng rất đáng yêu, thật đúng là trong lòng suy nghĩ cho Thiên Duyệt sao, tôi cứ cho là cô chỉ vì trả thù Ninh tiểu tổng mới xâm nhập vào thôi.”

Tôi ngo ngẩn, thật ra thì mới lúc đầu tôi cũng là vì tức giận mới tiến vào, nhưng mà càng về sau, mỗi ngày nhìn mọi người cố gắng hướng về phía trước như vậy, mình cũng không nhịn được mà hăng hái.

Rất muốn cố gắng cho tương lai của bản thân.

Đây có lẽ chính là sức cuốn hút của Thiên Duyệt chăng, bất tri bất giác đã có thể đẩy sự tích cực của nhân viên đến mức lớn nhất.

“Tôi muốn có một công việc để có thể làm hết sức mình, tôi hy vọng có thể đạt được điều đó ở Thiên Duyệt!”

Con người Thái Kỳ sáng lấp lánh, giống như hai viên đá quý sáng chói, nụ cười đột nhiên trở nên tươi tắn, rất vui vẻ gật đầu với tôi một cái: “Lý tưởng này rất hay, hy vọng đó là lời thật lòng của cô!”

Tôi cho rằng hấn sẽ cười nhạo tôi, ai ngờ hấn ngược lại rất chân thành mà khích lệ tôi: “Diệp Hồng Kỳ, cố gắng làm đi, Thiên Duyệt sẽ là sân khấu lớn của đời cô!”

T

ôi nhiệt huyết sôi trào, mãi cho đến khi bác Hà đã giới thiệu xong tất cả nguyên vật liệu, vẫn bị vây trong trạng thái kích động.

Thái Kỳ giờ lên một túi hợp kim bán thành phẩm kiểu mới, vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy vẻ mặt kích động như gà bị cắt tiết của tôi, lập tức sợ hết hồn: “Diệp trợ lý, vẻ mặt này của cô đã duy trì bao lâu rồi!”

Tôi cười vui vẻ nhẹ nhàng nói cho hấn biết: “Từ lúc anh khen tôi!”

“...” Hấn câm lặng nhìn tôi, một lúc lâu sau, vỗ vỗ bả vai của tôi, thương hại nói: “Trước kia tôi có nghe nói qua có một loại bệnh tâm lý, do thời gian dài không được yêu mến mà thành, lúc ấy tôi rất là tò mò, bây giờ đối chiếu với cô, tôi cuối cùng cũng coi như sáng tỏ rồi!”

Hắn lắc đầu một cái, lại thờ dài một cái: “Hong Kỳ à, tôi nghĩ tôi phải đổi lại phương pháp hướng dẫn cô tiến lên thôi, như vậy mới không phụ lòng 800 CC máu cô cho tôi.”

Hắn không nhắc tới thì tôi cũng quên bég mắt bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi thè thốt của hắn ngày hôm đó.

Nói như vậy, đầu ngón không giống người bao ngày qua, đều là một loại phương thức để hắn cải tạo tôi? Tôi sai lầm rồi, không nên đem nhiệt huyết cuộn cuộn dâng cho hắn, tôi phải để cho hắn thiếu máu bỏ mình mới đúng!

“Hong Kỳ, tôi đã nói với cô rồi, tôi sẽ cải tạo cô hết sức mình, sau này tôi có dạy con gái mình chắc cũng chỉ hao tâm tốn ý đến thế là cùng!” Thái Kỳ vuốt trán, đáng về rất vô lực.

Tôi cực kỳ ngây thơ nhìn hắn, cười hi hi kêu: “Thái papa...”

Gân xanh trên trán hắn giật giật, cuối cùng không kiềm chế được, găm thét với tôi: “Diệp Hong Kỳ, cô còn có thể vô sỉ hơn được sao?”

Sao nào, tôi thấy hắn nổi trận lôi đình, nhất thời sáng khoái tận đáy lòng!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Đến tối, là đến màn hoạt động giải trí giữa các chi nhánh và tổng đại lý, tôi và Thái Kỳ được mời đến nhà của bác Hà, một cái bàn tròn to đùng, phía trên đều là món ăn.

Thái Kỳ từ đầu đến cuối mặt đều khổ sở, nhất là lúc thấy bác Hà gọi con trai ra, sắc mặt khổ đến mức có thể sánh bằng hoàng liên*.

*Hoàng liên là một vị thuốc Đông y, chữ khổ vừa có nghĩa là khổ sở, vừa có nghĩa là đắng.

Vị tráng sĩ kia nhà bác Hà nhìn chẳng khác nào một cây cột điện bằng sắt.

”Hong Kỳ à, cô đặt chỗ để nghỉ lại chưa, xác định lúc đi một mình sẽ không lạc đường?” Hắn thấp thòm mà hỏi tôi.

Tôi nghĩ lại nghĩ đến đường về, vỗ vỗ ngực, bảo đảm: “Yên tâm đi, Thái trợ lý, tôi là một cái GPS* trời sinh, cho dù là góc ngách tôi cũng tìm được chỗ ỏ.”

*Global Positioning System – Hệ thống định vị toàn cầu

Giờ, chỗ kia quá rõ ràng, bên cạnh chính là bệnh viện nổi tiếng nhất khu Tô Bắc, tôi chỉ cần nói tên bệnh viện kia ra là xong, bảo đảm sẽ linh.

Hắn giống như đã yên tâm, cả người bỗng trở nên ủ rũ.

Tối lúc bắt đầu khai tiệc, tôi mới biết, hắn bỗng nhiên ủ rũ là có nguyên nhân của nó.

”Thái Kỳ, là đàn ông thì xử nó!” Tráng sĩ mỗi lần giờ chén lên, toàn bộ ánh mắt của Thái trợ lý cũng biến thành màu đỏ, “Uống!”

“Uống!” Giọng nói Thái Kỳ run rẩy, cổ cứng lại, vừa ngửa đầu, một chén rượu trắng lập tức bốc hơi.

”Thái Kỳ, không tệ, đàn ông đích thực!” Tráng sĩ giờ ngón tay cái lên, ánh mắt đảo qua, thấy tôi đang uống sữa tươi, đột nhiên nổi giận: “Ai da? Làm sao mà giờ còn uống sữa tươi!”

Tôi rất vô tội nhìn anh ta, lại uống một hớp.

Sữa đủ đủ, uống vào sau này không cần đâm ngực, cũng sẽ... !

“Là tôi để cô ấy uống đấy!” Thái Kỳ lập tức đứng lên, giống như mẹ gà chửi cho tôi ở phía sau, vừa bùng chén rượu, “Người ta là tiểu cô nương mới vừa ra trường, ngay cả rượu nho cũng chưa uống nổi ấy, anh so đo với một tiểu cô nương làm gì, đến, người anh em, chúng ta uống!”

Tôi nhìn thấy hắn ngửa cổ, lại một chén rượu trắng đầy.

Không nhận được chọc chọc hân: “Anh như vậy có được không đây?”

Gương mặt tiểu bạch kiêu kìa của hân bây giờ hồng đến kỳ lạ, một đôi mắt, giống như sắp ngủ đến nơi, vừa lười nhác lại mơ hồ, thấy tôi hỏi vậy, hân cúi người qua, miệng đầy hàm ý: “Hong Kỳ, tôi dạy cho cô, về sau ngàn vạn đừng có hỏi một thằng đàn ông có được hay không!” Hân lại nâng chén, rống lên: “Đến, uống, là đàn ông thế nào cũng được!”

“...” Tôi nghe giọng nói của hân, nhất thời có cảm giác không ổn.

Nhưng mà, đương nhiên tráng sĩ rất vui vẻ, đứng lên găm thét theo: “Nâng chén đứng lên chạm cốc nào!”

Tôi dùng ánh mắt sùng bái nhìn một bàn toàn đàn ông chân chính này, ngay cả bác Hà vì ra về mình cũng là một người đàn ông cũng nhảy lên chạm cốc.

Một bàn người đều đứng, chỉ có một mình tôi cảm cốc thủy tinh uống sữa tươi.

Đồng chí Thái Kỳ giống hệt như một cái máy hút nước, liên tiếp sống chết tiêu diệt năm sáu chén rượu trắng, sau đó, hân cùng tráng sĩ kia bắt đầu cụng đến bia, ánh mắt tôi nhìn hân, càng thêm sùng bái.

Thật là một nhân tài, uống lâu như vậy mà không thấy vào nhà WC, tôi chỉ ngồi xem thôi mà cũng đi WC n lần rồi.

Thái Kỳ, anh quả thật chính là ngọn đèn sáng của tôi...

” Thái trợ lý, anh không muốn đi WC sao, uống nhiều bia như vậy?” Tôi cẩn thận thấp giọng hỏi hân.

Hân lập tức cười đến hoa bay pháp phối, vừa cười vừa dùng mùi thành công lực đánh tôi: “Hong Kỳ, Hong Kỳ, cô đúng là mẹ nó dễ thương quá, đến, mấy người nhìn này...”

Hân nhéo mặt của tôi, liền đứng dậy.

“Cô này là con gái tôi...”

]

(

] ▽ ˘

)

┌

, tôi cười mà cảm cốc sữa đứng dậy theo, vừa đứng vừa mắng trong lòng: Thái Kỳ, anh là cái đồ chà đạp, uống say rồi.

Đoán chừng mấy người trong này cũng chẳng tỉnh táo được mấy, nghe Thái Kỳ rống to, từng người từng người bắt đầu kéo ví tiền, “Ai ai ai, cháu gái, lại đây bác cho quà ra mắt!”

“...” Đầu tôi đầy hắc tuyến cảm một tờ tiền, bất đắc dĩ nhìn đồng chí Thái Kỳ.

Hân ra về tự hào như một trưởng bối cần phải có, vuốt đầu của tôi, cười rất dịu dàng: ‘Aiz. Hong Kỳ, nhận lấy đi, đều là tấm lòng của bác cha chứ!’

“...” Tôi chấm chấm nước miếng, đếm lại tiền một lần, vui sướng rạo rức giấu vào trong áo.

Sau đó, dùng giọng nói rất ân cần hỏi hân: “Anh thật sự không đi WC sao? Anh xem bọn họ cũng bắt đầu uống tăng hai rồi!”

Đám người kia uống bia như bò uống vậy.

Tôi nhìn bụng dưới bằng phẳng của Thái Kỳ, đột nhiên cảm thấy rất thần kỳ.

Thái Kỳ âm trầm cười một tiếng, bộ dáng rất đắc ý, cúi đầu xuống, hà hê nói: “Cứ để cho mấy ông ấy uống, ha ha ha...”

Năm phút sau, tôi rốt cuộc đã hiểu tại sao đồng chí Thái Kỳ lại ha ha như vậy.

” Thái trợ lý, xin cậu đấy, mở cửa nhà WC đi mà, chúng tôi sắp nhịn không nổi rồi!”

Tôi thấy một bàn tráng sĩ đứng xếp hàng trước cửa phòng WC nhà bác Hà gào khóc, Thái Kỳ đồng chí kể từ lúc bước vào nhà WC từ năm phút trước vẫn chưa thấy ra.

Tráng sĩ cột điện nhà bác Hà điên cuồng vò tóc của mình, tuyệt vọng rống lên: “Ba ơi, con phải nhớ ra mới đúng, con sai rồi, con phải nhớ chứ...”

Tôi trợn mắt há mồm nhìn hai người bọn họ ôm đầu khóc rống.

Bác Hà lệ cũ lại tuôn trào, vỗ vỗ con trai: “Ngay cả ba cũng quên mất, thói quen lúc uống say đều thích ôm bồn cầu không ra của tiểu Thái Kỳ, ba sai lầm rồi!”

“...” Tôi yên lặng xoay người sang chỗ khác, bắt đầu tìm kiếm cái ly duy nhất trên bàn, xét thấy lúc này uống khá nhiều sữa đu đủ, tôi cảm thấy tôi phải có sự đề phòng cần thiết với chuyện chưa xảy ra.

“Thái Kỳ, cậu đi ra đi!”

Đã bắt đầu có đồng chí quỳ rạp xuống liều mạng cào cửa, vừa cào vừa khóc lóc cầu xin: “Thái Kỳ, cậu cần gì phải ở bên trong tự làm khổ mình như thế chứ...”

Thái Kỳ ở bên trong cười hắc hắc, vừa cười thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng nôn mửa: “Tiểu dạng, tôi uống không thắng các anh, tôi phá hỏng đường lui của các anh...”

Tôi nắm chặt cái ly duy nhất trong tay, cả người run run.

Thằng nhóc này, khẳng định là đã tính kế ngay từ đầu, nhà bác Hà mặc dù là tiểu khu cũ, nhưng cũng là tiểu khu bên trong quân khu, cách trạm gác khá gần, nếu muốn xuống lầu đi tiểu, còn phải biết thăm dò tình hình.

Đám tráng sĩ này, ai cũng uống nhiều, nếu mà có đi từ lầu năm xuống, cũng cần kỹ thuật sống.

” Thái Kỳ, cậu xem tiểu trợ lý của cậu cũng uống nhiều lắm rồi, đang chờ đi WC đấy!” Gừng càng già càng cay, bác Hà liếc một cái thấy tôi đang trốn ở góc phòng, hưng phấn dị thường, vươn tay kéo tôi ra ngoài.

Tôi làm sao có thể liên lụy đến ngọn đèn sáng của mình được.

Trong một tích tắc, tôi đứng ra, lên tiếng kêu to: “Thái Kỳ, gì nhỉ, anh chịu đựng nhé, tôi tìm được cái cốc duy nhất rồi...”

“...” Mặt của mọi người đều hóa đá.

Sau đó tất cả mọi người đều tỉnh ngộ, ầm ầm xông lên, cướp bóc cái cốc trên bàn. Bác Hà thiếu chút nữa lại lệ cũ tung hoành thêm lần nữa.

Đây là một kiếp nạn, tôi xoay người qua ngắm nhìn cảnh đêm mê người của thành phố Y, đợi đến khi mọi người hoạt động tập thể xong, tôi mới xoay người sang chỗ khác, kêu về phía phòng vệ sinh: “Thái trợ lý, bọn họ xong chuyện rồi.”

Lạch cạch, cửa phòng vệ sinh mở ra, Thái Kỳ cười hi hi nhìn tôi, dùng những từ ngữ vô cùng tuyệt vời khen ngợi tôi: “Hong Kỳ, cô tiến bộ, cô xem, đi theo tôi, kiểu gì cũng có cái tiến bộ, không phải bộ ngực của cô, mà là bộ não...”

Tôi đột nhiên nhớ tới mục đích của hần lúc trước khi mua sữa đu đủ.

Không khỏi cảm động đến co rút cả người, vươn tay nắm chặt lấy tay hần: “Thái trợ lý, anh đúng là người tốt!”

“Chờ lát nữa cô sẽ không nói như vậy!” Hần nhe răng cười với tôi, ngây thơ hồn nhiên!

Ai, chờ một lúc sau quả nhiên tôi cười không nổi.

“Bác tài, đi đến bệnh viện này!”

Xin đừng hiểu lầm, tôi đây không phải là không tìm được đường về khách sạn, mà là quả thật phải đi bệnh viện này, bởi vì đồng chí Thái Kỳ trên người tôi, bắt đầu nôn mửa kịch liệt, hơn nữa nhiệt độ nóng đến kinh người!

” Hong Kỳ, cô cứ bỏ tôi lại về nghỉ ngơi đi!”

Lúc hần được đưa vào, dùng vẻ mặt rất ai oán nhìn tôi, vừa che mắt, vừa giống như con mèo nhỏ lăn lộn khắp giường: “Đầu tôi choáng váng quá ôi, choáng váng quá...”

Cô y tá dùng ánh mắt như nhìn một đứa thiếu năng nhìn chăm chăm hần, lạnh như băng cảnh cáo: “Bệnh nhân, nếu cậu còn lăn lộn khắp giường nữa, sẽ tắc động mạch não đấy!”

Tôi nghĩ nghĩ, cởi giày, anh dũng nhảy lên giường, lấy tư thế nhảy ngòi, chế trụ cánh tay của hần, hiện ngang lăm lăm kêu to với cô y tá: “Mau, lên, thừa lúc này!”

Thái đồng chí không muốn tr

uyền dịch!

Thái Kỳ hoàn toàn bị tôi chọc giận, gầm thét kêu to: “Hồng Kỳ, cô bán đứng tôi! A...” Đây là tiếng sói tru hân phát ra lúc kim tiêm cắm xuống.

“...” Người trong phòng bệnh tự động bật lỗ tai lại.

” Hồng Kỳ, cô thỏa mãn chưa?” Hân buồn bã nhìn tôi một cái, đầu quay đi, mặt nhìn tường, yên lặng rơi lệ.

Phụt, tôi thiếu chút nữa phun luôn một ngụm nước miếng lên mặt hân.

Cái bộ dạng này của hân, cứ như là tôi làm nhục hân vậy.

“Cô xuống khỏi người tôi được rồi đấy!” Hân u oán nhắc nhở tôi, “Tôi sẽ không chạy!”

Gần tới bốn giờ sáng, hân mới nhắm mắt lại, ngủ say, tôi nghĩ nghĩ, quyết định đi xuống lầu mua cho hân chút đồ ăn nhẹ làm bữa sáng.

Quầy bán đồ ăn sáng của thành phố Y mở cũng khá sớm, tôi ăn xong một bát vằn thắn, xách một phần cháo trắng, lại xách theo dưa muối nổi tiếng của thành phố Y, mới lúc lắc lúc lắc chạy về bệnh viện.

Vừa vào phòng bệnh, đã thấy đồng chí Thái Kỳ ngửa mặt lên trời ngủ.

Tôi nhẹ chân bước tới, đắp kín chăn cho hân, lại vắt khăn lông lau mồ hôi chảy trên mặt hân.

Lúc lau đến mắt, đôi mắt của hân đột nhiên giật giật một cái rồi mở ra.

“Cô là đi mua cháo sao?” Hân nhẹ nhàng hỏi tôi.

Tôi lau mũi lau miệng cho hân một chút, sau đó đáp lại hân: “Aiz, anh nôn cả đêm, hệ tiêu hóa sẽ không thoải mái, ăn cháo vào, sẽ thoải mái hơn nhiều!”

Tôi giúp hân dùng cái bát nhỏ đem cháo thổi nguội từng chút, đặt ở khế miệng thổi, đợi đến khi ấm ấm, từng thìa một đút cho hân.

Hân ăn rất chậm, vừa ăn vừa cau mày.

Một lúc lâu sau, hân đột nhiên hỏi tôi: “Lúc Ninh Mặc uống say, cô cũng hầu hạ cậu ta như vậy sao?”

Vừa vịn cháo trắng đã thấy đầy, tôi buông cái thìa keng một tiếng trở lại bát, đứng dậy đi rửa bát, cái bát này là mượn của bà cụ giường bên, phải rửa cho sạch mà trả lại cho người ta.

“Aiz, Hồng Kỳ, cô mà thật sự săn sóc như vậy, chắc tôi sẽ thích cô đấy!” Thái Kỳ nằm trên giường cảm khái.

Tôi xoay người, nghe răng với hân, xin miễn cho kẻ bất tài: “Anh đừng, Thái ba ba, anh là trưởng bối của tôi đấy!”

Bà cụ nằm giường bên lập tức dùng ánh mắt tỉnh ngộ nhìn Thái Kỳ, lặng lẽ dùng giọng nói mà bà tự cho là rất nhỏ buồn chuyện với tôi: “Con gái, cậu này là cha dượng của cháu hả!”

Phụt, tôi và đồng chí Thái Kỳ đồng loạt phun ra!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Thái Kỳ ở đó tổng cộng hai ngày một đêm, mà một ngày sau, là nằm trên giường ỉ ra, rõ ràng chỉ là dị ứng với cùn mà thôi, hân mệt lả giống như cả người bị bại liệt vậy, buổi sáng buổi trưa ba bữa đều là do một tay tôi bụng đến cho ăn, bà cụ nằm ở giường bên dùng ánh mắt đồng tình, ủng hộ chúng tôi một trăm lần nha một trăm lần.

Trước lúc ra viện, bà cụ không nhịn được nữa, dùng sức kéo tôi qua một bên, dùng giọng nói dăng trào mà khích lệ tôi: “Cháu có xem Đọc báo với Mạnh Phi không?”

*Một chương trình của đài truyền hình Giang Tô – Trung Quốc đã giành được tiếng tăm trên toàn Trung Quốc

“...” Tôi đương nhiên xem, đó chính là chương trình hàng đầu, tôi đã không muốn tới thành phố Y đương nhiên cũng sẽ có lá gan thép của đồng chí Mạnh Phi.

“Cháu đã xem một chương trình trong đó chưa?” Bà cụ đặc biệt nghiêm túc, nắm lấy cánh tay tôi lắc lắc.

Đồng chí đầu trọc Mạnh Phi* kia đọc khá nhiều chuyện, khỏi phải nói, ký túc xá chỗ chúng tôi có bốn người, thì có ba đứa bị khuất phục bởi cái đầu trọc của ông ta, đứa còn lại thì khuất phục khi ông ta nhếch miệng cười một tiếng.

*Người dẫn chương trình kiêm biên tập kiêm sản xuất của chương trình này và vô số các chương trình siêu hot khác, đầu trọc nhưng rất đẹp trai =)), các bạn có thể chiêm ngưỡng ở đây

Kẻ còn sót lại đó chính là tôi. Kẻ hèn từ trước đến nay đều thích vinh quang chói lọi!

“Bà nói với cháu này, con ạ, chương trình kia đối với cháu và cha dượng, có ngụ ý sâu sắc!” Ánh mắt bà cụ lập tức trở nên thâm thúy, xuyên qua cửa bệnh viện, chăm chú nhìn thật lâu ông cụ gây chấn phòng đối diện.

Bà cụ đưa mắt nhìn một lát, lại xoay đầu thuật lại: “Tựa đề của câu chuyện kia, đến bây giờ bà vẫn còn nhớ rõ!”

“Gì ạ?” Tôi vô đầu hỏi bà, trong lòng hận không thể khiến bà ấy nói một lượt cho xong chuyện.

Bởi vì tôi đã nhìn thấy đồng chí Thái Kỳ cười tít mắt đi về phía này.

“Tựa đề gì vậy!” Hắn còn hỏi tích cực hơn tôi, vừa đưa hành lý trong tay đặt bên cạnh chân tôi: “Hong Kỳ, nghe xong chuyện rồi thì xuất phát sớm một chút.”

“Tựa đề chính là, cha con tình địch... Nội dung là, hai cha con cùng nhau tranh giành một người đàn bà...”

Bà ấy nhắc tới rõ ràng như vậy, tôi nhanh chóng nhớ ra, đó là tin tức chấn động một thời, đồng chí cha con ngồi trong phòng thu, đến khi cha nắm tay con dâu bước tới, khuôn mặt của anh con trai cảm phần...

Thật là một tin tức đầy khí chất nhân văn nha!

Khóe miệng Thái Kỳ giật giật, chắc là cũng đang hồi tưởng lại cái tin đó, quay mặt qua, cúi người xuống, cánh tay rung rung cười.

Bà cụ nhìn về mặt này của hắn, nhất thời mất hứng, nhếch khóe miệng, cảnh cáo tôi: “Cháu gái à, nhìn thẳng nhóc này cũng không phải đáng hoàng, cháu suy nghĩ nhiều một chút.”

Bà cụ lòng đầy cảm phần chỉ gả mắt chó: “Phụ nữ Trung Quốc chúng ta hơi bị khan hiếm đấy, đừng có mà chiếm bốn cầu mà không đi đại tiện!”

“...” Bà vai Thái Kỳ nhất thời cứng lại.

Tôi cười đến chết ngắt, cái này gọi là cái gì, cái này gọi là cười người hôm trước hôm sau người cười, mới đây không lâu hắn vừa mới mắng Ninh Mặc xong, hôm nay lại có người mắng hắn như vậy.

Thái Kỳ hung hăng trợn mắt nhìn tôi một cái, nhắc đồng hành lý trên đất quăng hết cho tôi, kéo tay tôi, vội vã bước ra cửa.

Mới đi khỏi bệnh viện, di động của tôi liền vang lên.

Thái Kỳ nhíu mày, nhìn chăm chăm tôi, “Có muốn tôi giúp cô không?”

Tôi gạt đầu một cái, đưa mấy cái túi cho hắn,

“A lô? Xin hỏi ai đấy?” Thái Kỳ vô cùng lễ phép hỏi, vừa hỏi, vừa ý bảo tôi đi về phía trước, tôi đột nhiên thấy thật buồn bực, cái này với cái kia, hắn hoàn toàn có thể cầm giúp đồng hành lý trong tay để tôi tự nghe mà.

“...” Hắn cảm di động lên, mở ra, sau đó rất lúng túng đóng lại.

”Hong Kỳ, tôi phải nói cho cô biết, Ninh tiểu tổng nổi giận!” Hắn ngượng ngùng đưa số di động cho tôi xem, phía trên quả nhiên là số của Ninh Mặc.

Tôi vô cùng bình tĩnh liếc một cái, nhìn xong nói: “Anh ta có quyền gì mà nổi giận?”

Thái Kỳ dùng ánh mắt rất kỳ quái nhìn tôi, đột nhiên cười một cách bí hiểm “Hong Kỳ à, cái chiêu lật mềm buộc chặt này, thật ra thì không thể dùng nhiều lần quá, về phía Ninh tiểu tổng, bây giờ cô gọi điện giải thích đi, tôi còn có thể giúp cô làm chứng!”

Làm chứng cái gì chứ? Giải thích cái lông.

Tôi đột nhiên cảm thấy những lời Thái Kỳ nói, giống như đồ bỏ đi vậy, tựa như lúc trước hắn nói, Ninh Mặc sở dĩ không nhìn được Thái Kỳ đối xử không tốt với tôi, đó là bởi vì, hắn đã quen bắt nạt tôi, cảm thấy tôi là chút rau dưa để ăn với cơm của riêng mình hắn, một khi người khác chỉ điểm tôi làm việc, hắn sẽ nổi giận theo thói quen.

Cái này chẳng khác nào cách đi tiểu của mấy con cầu.

Thằng nhóc Thái Kỳ này, chạy đến phạm vi đi tiểu của người khác.

“Cô thật sự không gọi lại?” Thái Kỳ thò mặt qua nhìn tôi, cột nhà: “Tôi bảo này Hồng Kỳ à, cậu ta là tiểu kim quy đấy.”

Hắn ta có phải rùa vàng hay không cho tới giờ tôi chưa từng cân nhắc đến, trước kia tôi cũng chỉ là đơn thuần thích hắn mà thôi.

Tôi bị hắn hỏi đến nhẹn không nổi, câu: “Tôi thích đại kim quy, chừng nào thì anh mới giới thiệu đại công tử của tập đoàn Thiên Duyệt cho tôi quen, tôi tin tưởng mình sẽ càng thêm thuận thực vận dụng chiêu lật mềm buộc chặt.”

Mặt Thái Kỳ lập tức liền xanh mét.

“Hồng Kỳ, cô đừng có trông chờ, trên thế giới này, có người mà cả đời này cô cũng không với tới được.”

Tôi lườm hắn một cái, hỏi: “Vậy anh nhất định là không biết tiêu chuẩn bạn gái của Đại công tử rồi.”

Lông mi hắn khẽ chớp lên, bí hiểm nhìn tôi, đột nhiên nhe răng cười một tiếng: “Ai nói tôi không biết, cậu ta thích nhất là...”

“Cái gì?” Tôi không yên lòng hỏi.

“Cậu ta thích con gái tóc dài!” Hắn trả lời như vậy.

Tôi nhớ lại ba tiêu chuẩn kia của Ninh Mặc, chiếm đầu tiên chính là mỹ nữ tóc dài bay bay, lại nhớ đến chị gái thần tiên kia tóc dài bay bay kia, lập tức cả người suy sụp.

“Không có lý nào, chẳng lẽ giống đực đều thích lông dài sao?” Tôi oán hận.

Thái Kỳ cười quỷ dị: “Aiz, Hồng Kỳ, đừng oán trách nữa, thật ra thì cô chiếm ưu thế!”

Tôi vừa nhìn thấy nụ cười quỷ dị của hắn, lập tức tóc gáy dựng ngược, trong lòng thầm nhủ, tôi không muốn nghe, tôi không muốn nghe... chỉ chốc lát sau, tôi liền phát hiện ra, tôi quả nhiên là người của hành tinh Namek, bởi vì tôi phát hiện Phật Tổ ở địa cầu này chưa từng nghe thấy bất cứ lời cầu nguyện nào của tôi.

Tôi nghe thấy đồng chí Thái Kỳ dùng giọng nói rất chi là tán thưởng khen ngợi tôi: “Aiz, Hồng Kỳ, lông chân cô so với mấy cô gái khác dài hơn...”

Bốp, cái quạt máy trên mũi tôi đột nhiên bay ra ngoài, thay tôi, bắn thẳng về phía Thái Kỳ.

Tôi nghe hắn thét lớn một tiếng: “Diệp Hồng Kỳ, đồ của cô giống hệt cô... A...” Cánh quạt đập vào mắt hắn.

Hai người chúng tôi ngồi xe bảy mươi phút, cuối cùng cũng về.

Gần tới bến xe, Thái Kỳ ưu thương thờ dài một cái: “Hồng Kỳ, cô nói xem ráng chiều tại sao lại đổ đến phiên muộn như vậy!”

Tôi đang bực bội, nhìn thấy mặt trời giữa trưa đang chói chang, không nén được mà thờ dài theo: “Bởi vì nó vẫn còn tráng niên, đã bị người ta coi là ráng chiều đó!”

Thái Kỳ nhìn tôi cười ha ha, vươn tay nhắc đồng hành lý trong tay tôi.

Tôi kỳ quái: “Aiz, Thái trợ lý, không cần tôi xách hành lý nữa sao.” Mặt trời đúng là mọc đằng tây rồi, Thái đồng chí cho tới bây giờ chưa từng là người thân sĩ như vậy a.

Hắn nghiêm túc nói với tôi: “Hồng Kỳ, cô đây là đang vũ nhục một thân sĩ.”

∩

(

∩ ▽ ∩

)

∩

tôi rất thức thời mà ngậm miệng lại, cúi đầu đi theo phía sau hắn, lúc đi qua đường Tứ Bình, có ba tên say khướt đi về phía chúng tôi.

Hai to một gầy, tên gầy kia lúc đi ngang qua tôi, đưa tay bộp một cái lên ngực tôi.

“Khốn nạn...” Tôi lập tức nổi giận, nhảy ra ngoài cái lộn kịch liệt với hắn.

Tên gầy kia, chắc là anh trai của Quách Tiểu Tứ*, đặc biệt có khí chất nhân văn, đập trên cái giày cổ cao 9 cm, chửi đến l

à trời long đất lở, nhả ngọc phun châu.

*Chỉ Quách Kính Minh – SN 84 một nhà văn trẻ, hiện tượng của “văn học khái niệm mới Trung Quốc”, đồng thời cũng là nguồn cơn của vô số vụ đạo văn kiện cáo rùm beng. Search google để biết thêm chi tiết về anh giai cute này~

Nói cả nửa tiếng cũng không lặp lại một câu.

Đồng chí Thái Kỳ đứng phía sau tôi, trầm mặt, im lặng không nói gì nhìn đồng hồ, ước chừng sau 30 phút, hắn đẩy tôi ra, đi tới, quăng ngay một đám vào vị Quách tiểu ca kia.

Tên kia sững sờ một chút, lập tức liền gằm thét xông lên.

Chiến sự hết sức căng thẳng, tôi run run lấy di động ra, bắt đầu báo cảnh sát, vừa báo cảnh sát, vừa nhìn đồng chí Thái Kỳ đang bị đánh hội đồng.

“Hong Kỳ, chạy mau...” Hắn ôm đầu, ngồi nơi đó, dưới chân đám trắng sì gằm thét với tôi, ánh mắt thê lương buồn bã, giống như con thú nhỏ bị vây sẵn.

Tôi nhiệt huyết dâng trào! Tôi cảm thấy bản năng của người mẹ trong tôi đang từ từ dâng lên...

Tôi run rẩy bấm 100, rất nhanh bên đó có tín hiệu: “Số điện thoại bạn gọi hiện đang bận, xin gọi lại sau...”

Phụt...

Tôi xoay mặt qua, lần nữa nhìn thấy đồng chí Thái Kỳ u oán nhìn tôi, cuối cùng không nhận được nhiệt huyết dâng trào, giờ điện thoại di động quăng về phía tên trâu bò nhất trong đám đó.

Vị trắng sì kia sững sờ không thấy ba giây, lập tức buông tha cho đồng chí Thái Kỳ, nhào về phía tôi.

Đây là một cuộc tàn sát lẫn lộn, tôi không kịp bày ra tư thế POSE của Lý ca ca nữa, cũng không kịp thét lên tiếng nào, đã bị vị trắng sì kia đánh trúng cằm

“Hong Kỳ, cô chạy mau, tôi ôm chân bọn họ cho cô!”

Thái đồng chí đã không còn biết cái gì gọi là hình tượng nữa, phanh ngực phanh cổ, sổng chết ôm lấy anh trai của Quách Tiểu Tứ, lớn tiếng gào lên.

Thằng nhóc xui xẻo này, anh ôm Quách tiểu ca kia làm gì, đây không phải rất ngu sao, giống như là đem tên kia che chở trong ngực vậy.

Tôi méo cầm, bỏ nhào qua, vừa gào lên, vừa đánh, có lẽ là về mặt vô cùng dữ tợn, ba vị kia nhìn nhìn tôi, lại nhìn Thái Kỳ điên điên đang ôm lấy Quách tiểu ca kia, nhổ mấy bãi nước miếng, hung tợn mắng mấy câu, cuối cùng cũng biến.

Tôi giờ mới rảnh rỗi để xem vết thương của Thái Kỳ.

“Thái trợ lý, anh không sao chứ!” Tôi cẩn thận chạm vào hắn, hắn lập tức nhảy dựng lên, đứng thẳng người, sau đó dùng ánh mắt rất chi là quý dị nhìn tôi chăm chăm

“Diệp Hồng Kỳ, cảm cô không sao chứ?” Về khiếu ngao của hắn dường như thấp hơn bình thường đến mấy phần.

Hắn không hỏi thì thôi, vừa hỏi tới, tôi lập tức nhớ ra cảm còn đang trệch ra đây, miệng cũng không khép lại được!

“Thái trợ lý, cảm tôi trật khớp mắt rồi!” Tôi chảy nước miếng, thiếu chút nữa khóc rống, hình tượng ời hình tượng, mi lại một lần nữa bỏ ta mà đi.

“Diệp Hồng Kỳ, cô đừng nghịch loạn, tôi trả tiền, đi bệnh viện bên cạnh coi một chút đi!” Trên mặt Thái Kỳ thế mà lại xuất hiện cái loại vẻ mặt được gọi là thương tiếc.

Ban ngày gặp quý!

Mất tôi mò rồi!

“Thái trợ lý, anh đưa tiền cho tôi trước, tôi tự đi!” Tôi đánh giá đây chắc là thuộc về tai nạn lao động.

Hắn quả nhiên cúi đầu, soàn soạt móc từ trong ví ra một xấp tiền mặt, nhét vào tay tôi: “Cô nghỉ ngơi hai ngày đi, tôi đưa cô đi xem cảm thế nào.”

Tôi khoát tay, cầm một xấp tiền mặt trên tay nhiệt huyết lập tức sôi trào, đưa tay răng rắc một tiếng, liền khép cầm lại.

“Hắc, Thái trợ lý, tôi kiếm được tiền rồi!” Tôi mừng rỡ như điên, chống cằm kêu to.

Thái Kỳ giơ ngón tay ra, run rẩy: “Mẹ nó... Diệp Hồng Kỳ!” Ba chữ cuối cùng, là hấn rống lên nhà ra, một cái tát chụp lên lưng tôi, lực lớn vô cùng.

“Cô đi xem bệnh cho tôi!”

Hấn kéo tay tôi, giơ tay cản một chiếc taxi lại, ấn tôi vào, mình cũng ngồi vào theo.

Lúc xe bắt đầu chạy, hấn đột nhiên hỏi tôi: “Diệp Hồng Kỳ, lúc ấy cô có cơ hội chạy, tại sao không chạy?”

Tôi nghĩ nửa ngày, cũng nghĩ ra lý do cụ thể, cũng đầu thế nói với hấn, là bản năng làm mẹ trong tôi đại phát. Vậy nên, tôi ôm cầm, giả bệnh giả ốm.

Trong xe yên ắng một cách quái dị, một lúc sau, Thái Kỳ đột nhiên quay mặt lại, cổ lăm ra vẻ không sao cả: “Aiz, Hồng Kỳ, cô hay là nuôi tóc dài đi...”

“...” Thằng nhóc này quả nhiên bị đập đến ngu rồi! Lúc này lại nhớ tới thứ chết tiệt này!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Trọc cảm thật ra chẳng ảnh hưởng gì đến công tác, đạo lý này sau khi tôi nhận được thông báo của Ninh tiểu tổng mới ngộ ra được, toàn Thiên Duyệt lớn như vậy, trừ đám tình anh còn có thập nhị sai kia, hấn ta lại chỉ định có mình tôi qua.

Thái đồng chí nghe nói là ở nhà dưỡng thương, hai trợ lý, tôi một hấn một, bây giờ hấn dưỡng thương, tôi đương nhiên phải làm việc.

Cho nên khi tôi mang theo một khối ứ thanh trên cầm bước vào phòng làm việc tạm thời, ánh mắt Ninh Mặc không thể ức chế mà tối lại.

“Diệp Hồng Kỳ, bây giờ cô giỏi thật, nghe nói còn một đánh ba, quần áo với người ta ở đầu phố?”

Tôi yên lặng sờ sờ cằm, có chút buồn bực, cũng không để ý đến mấy vị quản lý đứng sau hấn, trực tiếp đáp lại: “Ninh tiểu tổng, chuyện này có liên quan đến công việc sao?”

Tôi đương nhiên không ngại ngồi rảnh rồi buôn chuyện với hấn trong thời gian công tác, mấu chốt là ánh mắt lấp lánh của đồng chí Tô tổng đang bắn thẳng về phía tôi, tôi một không có chỗ dựa, hai không có thực tài học sâu hiểu rộng, anh bảo tôi đi làm như pha trò, quá bằng bảo tôi hãy chạy làng đi hay sao?

Huống chi ánh mắt của Tô tổng ừ rừ như vậy, lại □ như vậy, chắc là trừ đám trẻ tội nghiệp F4 của Thiên Duyệt và Thái Kỳ ra, bây giờ bà ấy lại nhìn trúng Ninh tiểu tổng rồi.

Tranh giành đàn ông với cấp trên, đây là chuyện đặc biệt trâu B như thế nào chứ, Diệp Hồng Kỳ tôi nào có cái gan này.

Ánh mắt Ninh Mặc bỗng trừng lớn, vươn tay qua, dùng sức kéo tôi một cái, tôi đi theo phía sau hấn, lao đảo, cửa phòng họp bị hấn đẩy tung đập ra đập vào.

Phía sau cánh cửa gỗ chớp qua chớp lại ấy, tôi liếc thấy sắc mặt Tô tổng trở nên bí hiểm, điều này làm cho trái tim bé nhỏ của tôi cực kỳ kinh hoàng.

Bất kể thế nào, tiểu tình nhân Thái Kỳ đã không có ở đây, chính là thời điểm Tô Tổng vươn tay vươn chân, tôi lại đoạt mất phong cách của bà ta, xong rồi, Ninh tiểu tổng, anh hại tôi thảm rồi!

“Diệp Hồng Kỳ, rốt cuộc cô muốn thế nào?” Ninh Mặc vươn hai tay, đặt lên trên tường, vây cả người tôi vào trong, vẻ mặt của hấn vừa tức vừa bất đắc dĩ lại một mối, “Cầm cô thế nào? Có đau không?”

Hấn chậm chạp từ từ vươn tay chạm lên cằm của tôi, tôi ngửa đầu lên, lập tức né qua.

Làm gì vậy, phim tình cảm Đài Loan sao, có cần phải bi thương đến vậy sao, tôi nhìn chăm chăm hấn, hỏi: “Gần đây nội tiết tố của anh bị phân bố dư thừa quá hay sao? Hay là bây giờ mỗi ngày một việc thiện? Nếu không chẳng lẽ anh có đi cả mẹ đến thăm?”

Hấn bị tôi nói cho cứng người, trên mặt mang theo một tia giận tím tái: “Diệp Hồng Kỳ, trước kia bất kể thế nào, cô coi như cũng nhu thuận đáng yêu, mọi người đều là bạn học một thời, có cần phải nói năng tuyệt tình đến vậy sao?”

Hắc, thế mà anh ta cũng nói ra được!

Tôi đột nhiên cười lên: “Ninh tiểu tổng, đừng, đừng nhắc đến tình cũ, thứ kia giống như mây trôi vậy! Anh cứ coi tôi là một trợ lý nhỏ bé đi, tôi đã kiểm điểm sâu sắc rồi, trước kia tôi là mất dính đây gì, thị lực không tốt, mới đuổi theo phía sau anh, cái gì mà nhu thuận, đều là giả bộ hết, bây giờ tôi đã hoàn toàn thấu triệt, anh tìm thực nữ của anh, tôi làm lưu manh của tôi, chúng ta ai cũng đừng có động đến ai.”

Nói đến hai chữ lưu manh, tôi lập tức có một loại cảm giác thân thể run rẩy, đáng về chết cũng không biết xấu hổ.

Khỏe miệng Ninh Mặc giật giật, thu hồi tay lại, giọng vừa lạnh vừa khinh thường: “Cô và cái tên Thái Kỳ kia chỉ toàn học cái xấu xa, làm thị trường dễ bị biến chất thành lưu manh nhất, một cô gái như vậy, có thằng con trai nào thích chứ?”

Tôi lập tức cảnh giác, đã có một ông Thái papa, chẳng lẽ đồng chí Ninh Mặc cũng muốn góp một chân vào, đóng vai Ninh papa của tôi?!

Sao đầu năm nay là người hay là quý cũng đều thích giáo huấn tôi hết vậy!

Hơn nữa, người thích tôi đây hơi bị nhiều, còn mượn anh phải phiền họ sao!

Ánh mắt tôi mở lớn, vỗ vỗ bờ vai của hắn, rất vô lại huyết sáo một cái, xua tay làm bộ như không quan tâm nói: “Ninh Mặc, đừng suy nghĩ nhiều, sau này tôi sẽ không quấy rầy anh, anh cũng đừng có thử dò xét tôi làm gì, gì nhỉ, trước kia tôi nhu thuận như vậy, cũng đâu có thấy anh thích tôi. . .”

Tôi khựng lại một chút, mặc dù nói đã quyết định sẽ hoàn toàn buông tha cho người này, nhưng mà nhắc đến quãng thời gian trước kia, tôi vẫn không nhịn được mà có chút tắc thở trong cổ họng.

Hắn cũng không ngắt lời tôi, yên lặng nhìn tôi, thấy tôi khựng lại, thở dài một hơi: “Hong Kỳ, có những lời không cần phải miễn cưỡng bản thân nói ra ngoài!”

Tôi lập tức cảm thấy mình lại rơi vào thế hạ phong.

Tôi đúng là không sấm nổi vai diễn nữ vương kia, tôi đã ở nhà nghiên cứu vai Dương Tiêu của Trương Thiết Lâm kia đến mấy ngày trời, cái kiểu giương đầu kia, rồi cái kiểu uốn lười lưu manh, không biết tôi đã đóng giả bao nhiêu lần, làm sao lúc đối diện với Ninh Mặc, tôi liền lập tức trở nên lấp bắp.

“Hong Kỳ. . .” Hắn còn muốn nói thêm gì đó.

Tôi lập tức ngắt lời hắn, đặc biệt thành khẩn khai thông với hắn: “Ninh Mặc, anh đừng tự luyến, tôi bây giờ đã không còn nhớ đến anh nữa, yên tâm, sẽ không có ai nửa đêm chạy đến ném đá vào cửa kính nhà anh nữa đâu!”

Về mặt hắn hóa đá, một lúc lâu sau, trả lời tôi: “Hong Kỳ, chuyện này tôi quên không nói cho cô biết, cô ném nhầm tảng, cô ném vỡ cả cửa kính nhà hàng xóm bên cạnh của tôi.”

“...” Tôi đông cứng. Hơn nửa đêm, lại phải tránh bảo vệ, còn phải khiêng cục đá, ai mà có tinh thần tìm cho chuẩn tảng nào chứ!

Tôi cười gượng một tiếng, quyết định đem đề tài vòng trở lại: “Gì nhỉ, tôi thì ra chỉ đơn thuần thích anh mà thôi, sau này Thái Kỳ nhắc tới tôi mới phát hiện, thì ra anh là một con rùa vàng nha, nói như vậy, là tôi đã với cao rồi!”

Hắn không nói thêm gì nữa, tay rút trong túi quần, con ngói đen nhanh đưa mắt nhìn tôi thật lâu, nhẹ nhàng hỏi tôi: “Diệp Hong Kỳ, đây là lời thật lòng của cô sao?”

Thật, đương nhiên thật, so với trần châu còn thật hơn!

Tôi cười lạnh một tiếng, đẩy hắn ra, nói: “Tôi hy

vọng bắt đầu từ bây giờ, anh đừng lộ ra vẻ mặt mập mờ như vậy nữa, bởi vì tôi đã chẳng lạ gì nữa rồi!”

Tôi chẳng lạ gì tình cảm của anh, giống như tôi bởi vì đưa hầu có hột, lúc ăn sẽ rất phiền toái nên cố chấp bỏ qua thứ trái cây ngon miệng như vậy.

Mặc dù bình thường tôi luôn tiện cách, nhưng không có nghĩa là tôi không kiên định.

Tôi đẩy ra cửa phòng họp, đi thẳng tới góc, ngồi trên ghế dự bị, mở giấy ghi chép ra, chờ đợi cuộc họp bắt đầu.

Ước chừng ba phút sau Ninh Mặc mới đẩy cửa đi vào, lúc bước qua tôi, tôi nhìn thấy một tia khói thuốc vô cùng nhạt, từ trước đến giờ Ninh Mặc không thích hút thuốc lá, chỉ có dưới trạng thái tâm trạng đang cực độ buồn bực, hắn mới hút thuốc, lúc đi học, tôi chỉ thấy hắn hút thuốc có đúng một lần, đó là lúc xét học bổng hàng năm, lần đó hắn ta thì đứng thứ hai, thành tích tổng hợp xếp sau một vị bạn học đọc sách đến mất ăn mất ngủ.

Chỉ có lần đó, lần đầu tiên hắn không giành được học bổng thứ nhất, cũng là lần duy nhất tôi thấy hắn hút thuốc lá.

“Có thể bắt đầu chưa, Ninh tiểu tổng?” Tô tổng cười híp mắt nhìn hắn, tâm trạng coi bộ rất tốt.

Ninh Mặc gật đầu với bà ấy một cái, sắc mặt không gọn sóng nói: “Có thể bắt đầu, Tô Tổng!”

Hội nghị kéo dài rất lâu, lúc kết thúc, tôi đã chép đến hơn mười mấy trang giấy, chỉ chít chằng chịt đều là chữ, tôi so với những người khác cực khổ hơn một chút, người khác dùng máy tính xách tay, còn tôi dùng giấy với bút.

Bởi vì laptop đã bị đồng chí Thái Kỳ đáng xấu hổ ôm về nhà.

“Lần này hội nghị tạm thời kết thúc ở đây, về số liệu cụ thể và ghi chép, sẽ để trợ lý Diệp bên chúng tôi phụ trách hoàn thành, Ninh tiểu tổng, cậu thấy thế nào?”

Tô tổng trước sau vẫn cười tít mắt, đưa tay chỉ tôi: “Hong Kỳ à, cô sửa sang lại toàn bộ tư liệu của ngày hôm nay, buổi tối mang qua cho Thái trợ lý, hội nghị sáng mai cũng cần, thuật lại từ tở tế cho cậu ta!”

Tôi yên lặng nhận lấy một chồng tài liệu, choáng váng.

Lúc Tô tổng đi, tôi vẫn ngồi trong phòng họp múa bút thành văn, bởi vì lần đầu tiên được tiếp xúc với văn kiện của công ty cùng với tài liệu về sản phẩm mới, rất nhiều chỗ tôi vẫn không hiểu.

“Nhầm rồi, tờ đầu tiên phải đặt ở phía sau mới đúng!”

A? Tôi ngẩng đầu lên, Ninh Mặc đang ngồi ở bàn đối diện, nhàn nhã thành thoi ngồi uống trà, vờn ngón tay ra chỉ chỗ. Hắn sao còn chưa có về chứ?

Tôi nhìn hắn một cái, có chút bức mình, cúi đầu xuống, sửa sang lại tài liệu lần nữa, đem tất cả tài liệu sắp xếp chỉnh tề xong, mới thở phào một cái.

“Ninh tổng, anh còn muốn ngồi ở chỗ này sao?” Tôi đứng dậy, nhìn Ninh Mặc đang ngồi ngay ngắn trên ghế, tò mò hỏi hắn.

“Không, cùng đi đi!” Hắn nhắc cặp tài liệu lên, đưa tay tắt đèn phòng họp, ánh sáng lập tức tắt đi, tôi đẩy cửa bước nhanh ra ngoài.

Vội vã đi trước hắn.

“Hong Kỳ, tôi lái xe đưa cô đi!” Hắn từ phía sau chạy tới, khẽ nghiêng mặt qua, nhìn vết ứ thanh trên cằm tôi.

Tôi nhanh chóng khoát tay với hắn, nhớ tới còn phải đến chỗ Thái Kỳ, trong lòng chợt phiền não.

Chỗ ở của Thái trợ lý thật sự làm cho tôi phiền não, lại đi cùng một khu với chỗ tiểu khu của Ninh tiểu tổng, mọi người bảo tôi làm thế nào cho tốt, chẳng lẽ tôi thật sự nên đi nhờ xe của Ninh Mặc.

Bây giờ tôi mới cắt đứt tình cảm sơ sơ, nếu không để tôi sau này cứ xoắn xuyết triền miên mãi sao...

Quả nhiên, Ninh Mặc ngừng lại một chút, tiếp tục nói: “Mới vừa nghe Tô tổng nhắc tới, hình như Thái trợ lý ở cùng khu với tôi, thuận đường tôi đưa cô đi luôn.”

Tôi nhìn gió nóng đang cuốn bụi đất lên ở bên ngoài, nhớ tới cái máy điều hòa trong xe Ninh Mặc, một lần nữa thỏa hiệp: “Anh đừng có nghĩ là tôi mặt dày mày dạn bám lấy anh đấy, lần này là anh tự nguyện.”

Hắn lạnh lùng nhìn tôi một cái, khiển trách: “Diệp Hong Kỳ, cô dài dòng quá đi.” Đây mới là khí thế bình thường của Ninh tiểu tổng, tôi lập tức được giải thoát, ngồi xe cũng yên tâm thoải mái.

Điều hòa trong xe Ninh Mặc mở ra thật thoải mái, tôi ngồi suốt một đường, lúc gần tới tiểu khu, cuối cùng nhịn không nổi, ngủ ngon lành.

Đợi đến lúc tỉnh lại đã là nửa giờ sau.

Tôi vẫn còn ngái ngủ nhìn Ninh Mặc đang ngồi trên ghế lái, hắn đang nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, dáng vẻ rất hoang mang, giống như có chuyện gì đang quấy nhiễu hắn.

Chân mày khóa lại cùng nhau thật chặt.

Tôi nhất thời không kịp phản ứng, vờn người qua, muốn xoa lông mày của hắn, đột nhiên hắn lại quay mặt qua, nhìn thấy tôi giơ cao tay, nhú mày cười một tiếng: “Hong Kỳ, ngủ mơ sao, đang ở trong xe mà!”

Hắn thuận tiện ấn tay tôi về.

Tôi cười mĩa, cẩn thận hỏi hắn: “Anh có phải có chuyện gì khó khăn đúng không, tôi thấy anh vẫn cau mày suốt?”

Hắn sững sờ một chút, lộ ra nụ cười đối với bạn học lúc bình thường, khiêm tốn ảm áp, cực kỳ lễ phép: “Đâu có?”

Được rồi, hắn lại diễn rồi!

Coi như là tôi quan tâm vô ích, tôi lập tức đẩy cửa xe, bước ra ngoài, Ninh Mặc cũng mở cửa xe đi theo, bước phía sau tôi nhàn nhạt giống như bỏ sung:

“Tôi cau mày là bởi vì đây là lần hợp tác đầu tiên của tôi, thời gian dự toán sẽ vượt quá rất nhiều!”

Tôi kinh ngạc quay đầu, nhìn hấn, chẳng lẽ Ninh Mặc luôn luôn làm theo ý mình đang giải thích với tôi?

Thôi cho qua, hấn nhất định là thiếu hụt chỗ để phát tiết, trực tiếp coi tôi như cái thùng rác, tôi nhìn hấn cười một cái, cũng khách sáo lễ độ: “Ninh tiểu tổng, chuyện này anh phải thảo luận thật từ tế với Tô tổng, nói không chừng có thể không chế được thời gian dự toán.”

Tôi lần đầu tiên học tập nụ cười bình tĩnh kia của hấn, có lẽ là do không đúng cách, nụ cười có hơi vắn vẹo, Ninh Mặc nhìn nhìn, nửa ngày không lộ ra vẻ gì, đột nhiên nghiêng đầu, chui vào trong xe, vù một cái, phóng xe chạy luôn.

Ngay cả một câu tạm biệt cũng không có.

“Khốn nạn, quá không thân sĩ!” Tôi tức giận mắng!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Chấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Cửa chống trộm nhà Thái Kỳ mở rộng, tôi hoài nghi bước lên cầu thang, bên trong đèn sáng trưng, đợi tôi lên đến tầng hai, đã thấy đồng chí Thái Kỳ đứng trên hành lang.

Tôi cũng không biết nội tâm của đồng chí Thái Kỳ lại sống động như vậy.

Một thân áo ngủ hình con gấu cực bạo lực kia hấn mặc vào vừa dí dỏm lại bi ối, với bộ đồ ngủ này, tôi đột nhiên phát hiện ra, thì ra đồng chí Thái Kỳ còn có một mặt rất chính thái* như vậy, dưới ánh đèn của hành lang, làn da hấn sáng lên như ngọc dương chi.

*chính thái = shota : chỉ các chàng trai/ bé trai trẻ tuổi ngây thơ , bạn nào đọc Chết! Sập bẫy rồi chắc biết.

“Liều chết triền miên với Ninh tiểu tổng ?” Hấn ngáp một cái, trên gò má của khuôn mặt tái nhợt có hai quầng đỏ ửng không được bình thường.

“...” Tôi không nên trông chờ gì vào cái miệng của Thái Kỳ có thể mọc ra được ngà voi.

“Ba mươi bốn phút hai mươi giây!” Hấn giờ đồng hồ đeo tay lên, tựa vào cầu thang, cười như không cười nhìn tôi, “Xe của Ninh tiểu tổng dừng ở dưới lâu lâu như vậy! Đủ để làm rất nhiều chuyện!”

Hấn lại còn tính giờ.

Tôi tròn mắt nhìn hấn, hấn lập tức liền vui vẻ, đưa tay qua, kéo tôi, lấy khuỷu tay đặt lên gáy tôi, “Thành thật khai báo, tán gẫu cái gì với cậu ta rồi?”

Tôi lè lưỡi, tròn mắt nhìn thẳng, liều mạng giật cánh tay của hấn ra: “Tôi ngủ quên mất trên xe anh ta! Xe anh ta có điều hòa!”

Thái Kỳ lập tức buông tay ra, âm trầm cười gian: “Chẳng lẽ nhà tôi ngay cả điều hòa cũng không có?”

Tôi gãi gãi đầu, đối với cái kiểu suy luận một bước ba nhảy của hấn thật bất lực không tài nào lý giải nổi.

“Vào đi!” Hấn hất đầu về phía tôi, ý bảo tôi bước theo hấn vào nhà, ánh đèn bên trong ấm áp vô cùng, phòng của Thái Kỳ được dọn dẹp cực kỳ sạch sẽ, cả phòng lấy màu xanh nước biển làm chủ đạo, nhẹ nhàng thoải mái, giống con người của hấn.

Tôi vừa vào cửa đã quăng giày, ngó dáo dác nhìn xung quanh.

Thái Kỳ vừa quay đầu, lập tức cười đến vui vẻ: “Hong Kỳ, thà cô đừng bỏ giày ra còn hơn, xem chân cô đen chưa kia!”

Tôi yên lặng cúi đầu nhìn chân mình, bởi vì mấy ngày phơi nắng liên tiếp, nó đã đen thành cháy sém, tôi lại chỉ có bảo vệ mặt, vậy nên tôi đau lòng giải thích với Thái Kỳ: “Tôi quyết định lần sau thoa xong mặt xong, nhân tiện cũng thoa lên chân luôn, kem chống nắng sắp dùng hết rồi!”

Hấn thoa một chút, tiện tay ném tới một bình kem chống nắng to đùng, không biết làm sao mà nhìn tôi: “Diệp Hong Kỳ, cô có chút tự giác của một đứa con gái có được không!”

“...” Tôi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của hấn, lại nhìn xuống, quả nhiên thấy một đôi bàn chân lớn trắng bóc, không khỏi co quắp: “Thái trợ lý, là con gái thì đều phải bảo dưỡng giống anh sao?”

Hắn giận quá hóa cười, ngoắc ngoắc ngón tay với tôi, vỗ vỗ chiếc ghế sa lon bên cạnh.

Tôi suy tư trong không phẩy năm giây, quyết định vẫy chân, vui vẻ ngồi bên cạnh nghe hắn huấn luyện, bởi vì tôi đột nhiên nhớ ra, phí đi đường hôm đi công tác tôi còn chưa được trả.

Tôi đúng là chỉ vì năm đầu gạo mà cúi mình...

“Diệp Hồng Kỳ, tài liệu đâu?” Thái Kỳ nhìn nhìn bàn tay trống rỗng của tôi, cực kỳ quái hỏi: “Chẳng lẽ cô ghi chép nhân tạo trong não sao?”

Hắn tặc tặc khen ngợi: “Ninh tiểu tổng hợp hành thế nào? Truyền thụ ý chỉ thế nào vậy? Có thể chữa khỏi chứng mất trí nhớ của cô vậy? Tôi nhớ bình thường cô thích ghi ghi chép chép lắm cơ mà, sao đến lúc cậu ta hợp, cô lại thành nhân tài tốc kí vậy?”

Tôi cứng đờ người cười khan, một xấp tài liệu cực dày kia, đã bỏ trên xe Ninh Mặc mất rồi, lúc tôi đi lên, chỉ vinh dự cầm mỗi cháo trắng của Tô tổng.

Tôi ngượng ngừng dâng cháo trắng lên, che khuất mặt mình.

Thái Kỳ quả nhiên rất là kinh ngạc: ‘A? Cô nấu cháo sao? Cô thần kỳ quá nha, giờ làm việc, cô nấu ở đâu được?’

Tôi lấp bấp cắn đầu ngón tay: “Là gian phụ bếp Tô già của anh tự mình nấu đấy!”

Phụt, một hóp cháo trắng bị hắn phun lên mặt tôi, tôi mở to mắt, nhìn từng hạt cháo trắng từ trên đầu tôi sền sệt chảy xuống.

Bụng đột nhiên kêu lên rầm rì.

Thật là mẹ nó tiện cách, lúc này, tôi đáng lẽ phải rống to một tiếng, giận dữ lật bàn, sau đó lòng đầy căm phẫn mà chỉ trích đồng chí Thái Kỳ đang cười sặc sụa kia chứ.

Sao lại đói bụng chứ! Lại còn kêu vang dội như vậy.

Thái Kỳ yên lặng lấy một tờ giấy, suy yếu đưa tới, miệng nuốt nuốt cháo: “Nếu cô muốn ăn, thì cứ lấy mà ăn, tay nghề của sếp T

ô già cô đừng có ôm hy vọng nhiều!”

“...” Tôi lúng túng không phẩy một giây, cúi người xuống, đoạt lấy chiếc chén sứ màu trắng trong tay hắn, nuốt một hơi, cười trừ: “Tôi quên tài liệu trên xe Ninh Mặc mất rồi, tôi đi tìm anh ta, anh ăn cháo trước đi...”

Thái Kỳ khoanh tay ngồi trên sa lon lười biếng nhìn tôi, hỏi: “Lại là cố ý ném trên xe cậu ta chứ gì?”

Tôi lập tức liền nổi giận!

Muốn tôi bây giờ bình tĩnh như vậy, lại nhân văn như vậy, hồng đầu phát tiện hay sao mà lại đi làm chuyện tiện cách như vậy, cố ý ném tài liệu trên xe Ninh Mặc chứ.

Tôi tức đến cả người run rẩy, vung tay một cái, kêu to: “Tôi cứ thích lạt mềm buộc chặt như thế đấy, làm sao!”

Thái Kỳ đột nhiên cười toe toét, bộ dáng cực kỳ vui vẻ: “Aiz, tôi sai rồi, cô đừng tức mà!”

Tôi vẫn còn đang phát run, bởi vì tôi phát hiện bên trong bình giữ nhiệt của Tô tổng, hình như có một chú ruồi đen đang ngao du trên cháo trắng, vừa nãy không nổi lên, bây giờ từ góc độ tôi đang đứng, liếc cái là thấy.

Nó vĩ đại như vậy, lại bắt phàm như vậy, khiến cho bình cháo trắng đẹp đến mộng ảo kinh người.

Tôi bị thực đơn chay mặn kết hợp này của Tô tổng khiến cho rung động!

“Aiz, cô có cần tức đến như vậy không?” Thái Kỳ cười híp mắt, đoán chừng tâm tình đột nhiên chuyển biến, trở nên rất tốt, lại còn tự động vươn tay múc thêm một bát cháo trắng nữa, một đôi mắt hoa đào trước sau vẫn cười híp mắt nhìn tôi, đôi đũa bên miệng sùm sụp sùm sụp nhanh chóng húp cháo.

Tôi chỉ thấy con ruồi vĩ đại kia càng ngày càng gần miệng hắn, không nhìn được muốn nhắc nhở Thái đồng chí một chút.

Mới vừa há miệng...

“Tôi nên nhận lỗi, đoán chừng với cái trí thông minh của cô cũng chẳng chơi được cái gì lạt mềm buộc chặt đâu!” Thái Kỳ vui vẻ tiếp tục ăn cháo.

Tôi chậm rãi im lặng, nhìn hắn sụp một cái, đem cái con giàu protein kia húp xuống.

Lập tức che miệng lại, xông về phòng vệ sinh của hắn, ỏi đến trời đất quay cuồng...

Thái Kỳ cảm bát với đũa, đi đến phía sau tôi, nhìn tôi như vậy, không nhìn được cau mày: “Hong Kỳ, cô bị cảm nắng sao, sao lại nôn thành như vậy.”

Nước mắt tôi dào dạt, lập tức hối hận, run run miệng nói cho hắn biết: “Thái trợ lý, tôi mới vừa thấy anh nuốt một con con ruồi, con ở trong cháo ấy...”

Tôi vừa mới khoa tay múa chân, sắc mặt của hắn liền thay đổi.

Cũng xong tới, liều mạng móc họng mà nôn ra.

“Nôn ra chưa vậy! Cô nhìn giúp tôi xem nào...” Hắn kiêu gì cũng buộc tôi phải giúp hắn, tôi nhắm hai mắt lại, vừa nghĩ tới con ruồi kia, lại nôn ra theo...

Tôi nôn...

Hắn cũng nôn theo...

Hắn nôn...

Tôi cũng nôn theo...

Cả một đêm, chúng tôi đều bận rộn nôn với nhau.

Sau mười một giờ, Tô tổng cuối cùng cũng gọi điện thoại tới.

Tôi mệt là nằm trên ghế sa lon, Thái trợ lý cũng mệt là, ngồi sát bên tôi trên ghế, tay cầm điện thoại vẫn còn run rẩy.

“Thái Kỳ, trợ lý Diệp đưa tài liệu cho cậu chưa?”

Thái Kỳ nhắm rồi lại nhắm mắt, hiển nhiên là đang đè nén tâm trạng của mình.

“Cô ấy vẫn đang ở đây, Tô tổng!”

Tô tổng dùng cái giọng rất chi là vui mừng nói: “Aiz, cũng mười một giờ rồi, hai người vẫn đang nghiên cứu tài liệu sao, Thái Kỳ, cậu đúng là nhân tài đấy!”

Gân xanh Thái Kỳ lại giật một cái, câu: “Sao phải nấu cháo chứ?”

Giọng nói của Tô tổng lập tức trở nên thẹn thùng vô cùng: “Kỳ à, cậu có ăn hết không vậy, trong cháo nội dung hơi bị phong phú đấy!”

“...” Tôi nhìn thấy khuôn mặt Thái Kỳ từ trắng biến thành đen, hơn nữa có dấu hiệu nôn nữa lần hai.

Vội vàng kiên cường nhảy qua, vươn tay đón lấy điện thoại, giờ về phía nhà WC, mặc Thái Kỳ một đường chạy như bay qua.

Trong điện thoại, Tô tổng vẫn còn đang say mê: “Trong bình thật ra còn có một quả trứng luộc đấy! Tôi giấu phía dưới!”

Tôi yên lặng cúng bái Tô tổng một vạn lần trong lòng.

Thì ra chẳng những có thịt mà còn có cả trứng nữa, quả nhiên là một bát cháo trắng muôn màu muôn vẻ...

Vốn là đi thăm bệnh, lần này, đợi đến khi Thái Kỳ nôn xong, tôi kỳ tích phát hiện, bệnh tình của Thái đồng chí lại còn nặng hơn.

Sắc mặt của hắn so với lúc tôi tới còn tái nhợt hơn.

Cuốn chăn điều hòa, giống hệt như cái nem rán, mũi sứt sứt, ừ ừ ừ ừ.

Tôi rất ân cần hỏi hắn: “Thái trợ lý, sao mới đó đã thành như vậy?”

Hắn ngẩng đầu nhìn tôi một cái, trong mắt không khỏi bi thương, “Tôi là do bị kinh hải quá độ nên thế, vụ ẩu đã ngày hôm trước làm tôi liên tiếp gặp ác mộng, sáng sớm đã phát sốt!”

“...” Tôi dùng ánh mắt thăm thiết biểu đạt thái độ đồng tình.

“Diệp Hồng Kỳ, sao cô lại dùng khúc mắt khinh bỉ tôi!” Thái Kỳ lập tức giận dữ, mở vỏ nem đưa chân đá lung tung trên ghế.

Tôi nghĩ lại lúc trước cười bình tĩnh một tiếng, làm cho Ninh tiểu tổng tức đến bỏ đi, bây giờ quan tâm đồng tình một cái, lại tức chết đồng chí Thái Kỳ, không khỏi có chút mất mát.

“Thái trợ lý, tôi sai rồi, tôi phải luyện tập trước gương nhiều một chút, tôi kỳ thực đang đồng tình với anh mà!” Tôi trung thực giải thích.

Hắn hừ lạnh một tiếng, lại cuốn chặt cái vỏ nem lại, hỏi tôi: “Tài liệu nhớ được bao nhiêu?”

A? Tôi vô đầu, nhớ đến nội dung bên trên, cảm thấy rất nhức đầu, tựa hồ có vô số danh từ nghĩ rách cả não, nhưng mà để cho tôi cụ thể mà nói ra một cái, trái lại một chữ cũng không bật ra nổi.

Thái Kỳ có chút bất đắc dĩ xoa xoa huyệt Thái Dương, an ủi tôi: “Thôi, sáng mai đi gõ cửa nhà Ninh tiểu tổng đi, cậu ta chắc cũng không đến nỗi thấy chết mà không cứu đâu, dù gì chúng ta cũng là nhân tài giúp đỡ!”

Tôi cười mĩa, đang chuẩn bị đáp lại hắn, đột nhiên chuông cửa nhà hắn vang lên. Đồng hồ đã chỉ mười một giờ rưỡi, giờ này, người bình thường chắc sẽ không chọn lúc này mà tới thăm hỏi đâu.

Thái Kỳ nhú mày, đột nhiên nhìn không được cười một tiếng, ném cái chăn điều hòa xuống, bật dậy từ trên ghế sa lon, lúc đi ngang qua tôi, còn đưa tay vỗ vỗ đầu tôi.

“A? Ninh tiểu tổng, đã trễ thế này rồi...” Thái Kỳ vừa mở cửa ra, liền cố làm ra vẻ kêu lên.

Ninh Mặc đứng ở ngoài cửa, lạnh như băng nói: “Trợ lý Diệp đề quên tài liệu trên xe tôi, tôi vừa mới xuống lầu lấy đồ mới phát hiện ra, thuận đường đem đến cho anh.”

Tôi thuận thế từ trên ghế sa lon ghé đầu qua xem.

Ánh mắt lập tức đối diện với Ninh Mặc, tôi thấy ánh mắt vốn lạnh lùng đậm đặc của hắn loáng cái bỗng lóe lên, mang theo tràn đầy tức giận, hắn đuổi đầu ngón tay, chỉ về phía tôi: “Diệp Hồng Kỳ, tại sao cô vẫn còn ở đây?!”

Giọng nói có chút ít kinh sợ!

Tôi cuộn tròn trên ghế sa lon, dùng cái chăn điều hòa mà Thái Kỳ mới bọc người lúc nãy quấn quanh mình, hi hi cười với hắn: “Chỗ này máy điều hòa không khí tốt, ngồi hong một chút!”

Thái Kỳ quay đầu nhìn tôi cười cười một tiếng, nụ cười kia ấy, giống hệt như Hắc sơn lão yêu vậy, khiến cho tôi sợ đến thiếu chút nữa rớt xuống từ trên ghế.

Rồi sau đó, tôi nghe thấy hắn phi thường lễ độ mời Ninh Mặc: “Ninh tiểu tổng có muốn vào ngồi hong một chút không? Dù sao tiền điện vẫn như thế, ba người ngồi vẫn lợi hơn hai!”

Phụt, tôi thấy sắc mặt của Ninh Mặc càng thêm tối lại.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Chắp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Tôi thấy Ninh Mặc nghiêng đầu, khẽ nhú nhú mày, lại quay đầu qua, liếc mắt nhìn tôi đang ngồi trên ghế sa lon tha thiết chờ Thái Kỳ đóng cửa lại, hơi nghĩ ngợi, thế mà lại đẩy cửa đi vào thật.

“Ninh tiểu tổng, dừng bước!”

Ninh Mặc đi hai bước, dừng chân lại, chậm rãi nghiêng đầu qua, đồng chí Thái Kỳ vô cùng suy yếu tựa vào tường, chỉ chỉ dưới đất, “Đôi dép đã...”

Tôi thấy khoe miệng Ninh Mặc giật giật, cúi đầu xuống, trước cửa có một đôi dép đồ chóc, gất gao nhìn chăm chăm, nửa ngày vẫn không nhúc nhích.

Đó là một đôi dép nữ cỡ 37, tôi trước tới giờ quen tùy ý, cho nên vừa vào cửa đã chọn một đôi dép nam, còn đôi của nữ kia bị tôi vứt lại.

Hồi lâu sau, tôi nghe thấy giọng nói buồn bực của Ninh Mặc: “Thái trợ lý, chỗ anh có còn đôi nào khác không?”

Thái Kỳ cau mày, rất ngạc nhiên hỏi hắn: “Tôi một chàng trai độc thân, cần nhiều dép như vậy làm gì?” Về mặt vô tội, động tác ngây thơ.

Sự hồn nhiên ngây thơ của hắn, làm cho tôi phát run. Tôi yên lặng quay mặt đi, đưa mắt nhìn mấy điều hòa thổi ra khí lạnh, quyết định hóa thân thành một hạt bụi mờ nhạt trên ghế sa lon.

Tôi muốn đem cảm giác tồn tại của mình chèn ép đến mức thấp nhất.

Nếu không, lấy cái tính đánh chết cũng không chịu mất mặt của Ninh Mặc, chắc chắn tí nữa sẽ giành dép của tôi.

Quả nhiên, tầm mắt Ninh Mặc lại chuyển qua tôi: “Diệp Hồng Kỳ, ra đây đổi dép với tôi!” Giọng điệu mang theo ra lệnh, mặc dù nhàn nhạt, nhưng mà bá đạo chán.

Tôi yên lặng đem tầm mắt ngưng tụ thành một đường thẳng, nhìn bóng đèn, ngắm đồ dùng, cảm thấy trong phòng này có phong cảnh vô tận để thưởng thức, mặc xác đồng chí Ninh Mặc.

Hắn có chút thẹn quá thành giận, cời giầy da, chân không đứng trên mặt đất.

“Aiz, Ninh tiểu tổng, bộ dạng này của cậu tôi không dám lưu cậu lại đâu, nếu mà bị cảm, trên dưới Tường Thực sẽ nắn tôi mất!” Thái Kỳ khịt khịt mũi, đáng vẻ rất chân thành.

Mặt Ninh Mặc lại giật một cái, thả lỏng giọng ngoắc ngoắc tay với tôi, cực kỳ dịu dàng nói: “Hồng Kỳ, qua đây, đổi dép cho tôi.”

Không hiểu sao, tôi đột nhiên có dũng khí, dùng một loại giọng nói ngu xuẩn không biết sợ, đáp trở lại: “Tôi không muốn, tôi thích dùng đồ rộng rãi một chút!”

Mặt của hắn lập tức tối lại.

Tôi thấy Thái Kỳ quay mặt qua, bả vai hơi hơi run run, lúc quay mặt lại lần nữa, nghiêm nhiên đã thành đáng vẻ suy yếu không chịu nổi: “Ninh tiểu tổng, nếu không cậu đi của tôi đây này, tôi đi chân không cũng được, dù sao cũng bớt sốt.”

Hắn làm bộ muốn bỏ dép ra, vừa nói vừa ho khan kịch liệt.

Ninh Mặc buồn bực, rầu rầu nhìn hắn một cái, nói: “Thôi, không cần như vậy, anh cũng đừng bắt tôi vô nhân đạo.”

“Tôi biết Ninh tiểu tổng vô cùng nhân đạo mà!” Thái Kỳ lộ ra hàm răng trắng như tuyết, rất ngây thơ vô tội tán dương Ninh Mặc.

Mặt của Ninh Mặc lại đen thêm mấy phần, bối rối đứng tại chỗ.

Tôi và Thái Kỳ nhìn nhau một cái, trao đổi một chút, đại khái đều cảm thấy hắn sắp bị buộc phải rời đi rồi.

Nhưng mà, chúng tôi đều sai lầm rồi, sự vô sỉ của Ninh tiểu tổng lại thăng thêm một cấp, hắn thế mà lại cúi người xuống, cầm đôi dép đỏ chói điểm lệ vô song kia xỏ vào chân.

Sau đó điểm m

ũi chân, đi đến là đong đưa sinh động. Thần kỳ nhất chính là, trên mặt của hắn vẫn duy trì nụ cười khiêm tốn lễ độ như bình thường.

Sau khi ngồi xuống, hắn cũng không nói thêm câu nào nữa, duy trì thái độ im lặng, vẫn nhìn chòng chọc tôi.

Tôi và Thái Kỳ nhất trí im miệng, mỗi người ôm một cái chăn điều hòa đóng giả làm nem rán, đại khái là, Ninh Mặc nhìn tôi, tôi nhìn Thái Kỳ, Thái Kỳ chống cằm mỉm cười.

Ngồi im đến tận nửa giờ.

Ninh tiểu tổng cuối cùng không kiềm chế được, gơ tay nhìn đồng hồ một chút: “Hồng Kỳ, cô định thế nào? Đã qua giờ giới nghiêm của ký túc rồi.”

Đúng rồi, mấy hôm trước tôi cuối cùng cũng dọn ra khỏi trường, cùng Hữu Bảo thuê một căn hộ nho nhỏ ở tầng trệt, cũng chính là cái loại nhà cải tạo đến một phần hai ấy.

Cho nên cũng không có vấn đề gì với chuyện đi về, nhưng mà Ninh Mặc hắn không biết, sau khi chúng tôi đoạn tuyệt xong, lần cuối cùng tôi nhìn thấy hắn ở trường học, cũng không thêm chào hỏi.

Thái Kỳ ngáp một cái, đáng vẻ rất không có tinh thần, phát tay với tôi một cái: “Nếu không có chỗ đi, thì ở đây luôn đi, cho cô ngủ ghé, tôi ngủ giường bên trong!”

“Không được!” Tôi còn trong trạng thái do dự, Ninh Mặc đã bắn lên trước, bộ dáng rất chi là căm phẫn sôi trào, chỉ vào tôi, phản nộ: “Diệp Hồng Kỳ, cho dù có thuê phòng ở bên ngoài, tôi cũng không cho phép cô ngủ lại nhà đàn ông độc thân!”

Thái Kỳ vui vẻ, đôi mắt hoa đào nheo lại, cuốn chăn lên lên lên dùng khẩu hình nói với tôi.

Tôi nhìn ra, hắn đang nói là... Ninh ba ba...

Phụt, tôi đột nhiên không nhịn được liền cười. Nụ cười này, khiến cho cơn tức của Ninh Mặc hoàn toàn bộc phát, hắn chột đứng dậy ngay lập tức, lạnh như băng nói: “Là nói cái gì, khiến cho cô cảm thấy buồn cười như vậy?”

Đôi mắt lạnh của hắn đảo qua Thái Kỳ, Thái Kỳ lập tức căng mặt, dùng cái giọng của trường bối ý tứ sâu xa an ủi tôi: “Hong Kỳ à, cô không nên để cho Ninh... hắc hắc hắc của cô, lo lắng như vậy!” Hắn căng không nổi nữa, bả vai run run lên, nhìn tôi nháy nháy mắt.

Mặc dù mấy tiếng hắc hắc hắc kia của hắn khiến cho Ninh Mặc rất hoang mang, nhưng thấy Thái Kỳ đúng là đang đứng về phía hắn, khuôn mặt của Ninh Mặc cũng hòa hoãn đi chút ít.

“Hong Kỳ à, cho dù để cô ở nhà tôi, cô nam quả nữ, tôi cũng sẽ không đồng ý để cho cô đi ra ngoài thuê phòng!”

A? Tôi kinh ngạc xoay mặt nhìn Thái Kỳ, lời này của hắn, rõ ràng là đang khiêu khích Ninh Mặc.

Ninh Mặc đột nhiên chẳng hề tức giận, khóe miệng cong lên, khẽ cười một tiếng: “Ý của Thái trợ lý là, không yên tâm để tôi đưa Hong Kỳ đi ra ngoài thuê phòng?”

Giọng nói sắc mùi thuốc súng, cách xa mấy mét cũng nghe thấy được.

“Tôi và Hong Kỳ là bạn tốt bốn năm đại học, còn là bạn bè giúp đỡ lẫn nhau từ nhỏ, chẳng lẽ anh cảm thấy tôi sẽ chiếm tiện nghi của cô ấy?” Hắn càng giận lại càng cười đến ôn nhu, chỉ vào tôi hỏi: “Chỉ bằng cô ấy?”

Bằng tôi thì làm sao hả?

Tôi lập tức nổi giận, vũ trụ nhỏ bé dâng trào trong lồng ngực, cái áo sơ mi Thái Kỳ nhét trên ghế sa lon bị tôi giầy xéo, bung ra mấy sợi chỉ.

Thái Kỳ mới liếc mắt nhìn tôi một cái, mặt đã xanh lét.

“Diệp Hồng Kỳ, cái áo đấy là để tôi đi Mạc Đạo uống cà phê đấy, một cái hơi bị nhiều tiền...” Hắn tức giận, chạy qua, nhìn cái áo sút ra từng sợi chỉ nhẹ nhẹ bay bay.

Ninh Mặc hoàn toàn bị ngớ lơ...

Tâm trạng phức tạp, tôi yên lặng nhìn Ninh Mặc một cái, nhìn hắn xoay người qua, hít sâu một hơi, lại từ từ thở ra, sau đó, hết như kì tích, hắn lại trở thành một đóa hoa hướng dương, cười đến là nắng về rực rỡ luôn!

Đưa nhỏ Ninh Mặc này chắc là bị Thái Kỳ làm cho tức quá đến vận vẹo luôn rồi!

“Thái trợ lý, nếu nhà anh nhiều đồ quý như vậy, tôi vẫn nên đưa cô ấy đi thôi, cô ấy tay chân vụng về, lại làm hỏng cái gì nữa thì không hay lắm!” Ninh Mặc cười đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Tôi cũng không biết, hắn ta để ý tôi như vậy làm gì?

Chẳng lẽ trong mắt hắn, tôi thật sự đúng là bạn học thân thiết? Thế thì thật phi phạm, bạn học nhiều năm như vậy, cũng chỉ có tôi đuổi theo hắn, bình thường ở trường học, hắn đều không cho phép tôi chào hỏi. Đây gọi là kiểu bạn gì chứ?

Thái Kỳ căng mặt nhìn tôi, đáng vẻ dường như rất phẫn nộ, một lúc lâu sau, hắn quay đầu, phất tay một cái hỏi Ninh Mặc: “Ninh tiểu tổng, nếu mà đi thuê phòng, tiền phòng tính thế nào đây, tôi với trợ lý Diệp chức vụ cũng chẳng kiếm được mấy, còn phải giữ lại mấy đồng để còn giả làm tiểu tư ấy!”

Tôi lập tức bắn cho đồng chí hắn một ánh mắt tán dương!

Thái Kỳ, anh thật sắc bén, liếc mắt đã thấy mấu chốt của vấn đề, tôi sao lại không nghĩ tới cơ chứ, sự thật chứng minh, hắn quả nhiên cao hơn tôi một bậc!

Tiền cách quả nhiên không phân biệt nam nữ, trời sinh đã có!

Ninh Mặc lần này cả khuôn mặt đều co giật, tôi thấy hắn đè nén tức giận, dùng giọng nói tận lực hòa hoãn trả lời Thái Kỳ, “Thái trợ lý, anh không cần phiền lòng chuyện này, tiền phòng tôi sẽ thanh toán, tôi và Hong Kỳ dù sao cũng là bạn học một thời...”

Hắn còn định nói tiếp, Thái Kỳ đã khoát tay làm động tác dừng lại, rất lễ phép cười cười một tiếng: “Được, Ninh tiểu tổng, đàn ông đích thực, đi đi, đưa Tiểu Hồng Kỳ đi thuê phòng đi!”

Tôi yên lặng đập hắn một cái, lời này của hắn sao lại đâm đả như thế chứ!

Ninh Mặc đoán chừng đã hoàn toàn mất đi tính nhẫn nại, kéo tay tôi, lê đôi dép đỏ chóc kia, nhón chân, bước đi rõ nhanh.

“Diệp Hồng Kỳ, lần sau không được lấy cớ này nữa! Về sau không cho phép trễ vậy mà còn không về nhà!” Hắn khiển trách tôi.

Tôi rất vô tội nhìn hắn, vừa đi theo sau hắn trốn mắt, giờ tôi thật buồn bực, không nhịn được mở miệng: “Ninh Mặc, anh không có quyền quản tôi như vậy!”

Hắn quả nhiên im lặng, quay đầu lại đôi mắt mờ ảo liếc tôi một cái, tay căng thẳng, siết cổ tay tôi đến phát đau: “Tôi cho rằng chúng ta là bạn bè!”

Bạn bè cái mẹ hần ấy!

Tôi còn đang muốn phân bác hần, ánh mắt đảo qua Thái Kỳ, thấy hần làm động tác ra dấu hãy bình tĩnh, nhắc nhở tôi: tiền phòng đây tiền phòng...

Tôi lập tức hiểu ra!

Đổi lại bộ dáng rất bình tĩnh, mặc cho đồng chí Ninh Mặc mỗi ngày làm một việc tốt làm bạn bè với tôi cho xong.

“Thái Kỳ, tôi đi đây!” Tôi đứng ở cầu thang, nói tạm biệt với Thái Kỳ.

Thái Kỳ ở trong phòng loạt xoạt thu áo lại, vừa thu vừa rất lễ phép trả lời tôi: “Aiz, đi chung với Ninh tiểu tổng cho tử tế nhá, đừng có cẩu kính!”

Ninh Mặc cuối cùng cũng không nhịn được, nằng nhớn một câu.

Thần kỳ quá, tôi thật muốn vọt vào bắt tay với Thái trợ lý, tôi vậy mà có thể nghe thấy Ninh Mặc đang chửi tình hoa văn hóa này, mặc dù trước mắt, không biết là hần đang thăm hỏi mẹ nhà ai, nhưng mà tôi có lý do để tin tưởng, đoán chừng tám mươi phần trăm là cái người tên Thái Kỳ kia.

Lúc xuống cầu thang, Ninh Mặc chọn không nói tạm biệt với Thái Kỳ, đi rõ là nhanh, cho đến khi cánh cửa chống trộm được đóng lại xong, tôi mới phát hiện, Ninh Mặc thế mà lại len lén thở phào một hơi.

“Tôi đưa cô đến khách sạn Kim Lăng!” Hần buông tay ra, xoa xoa huyết Thái dương, đáng vẻ rất mệt mỏi.

Tôi đi theo phía sau hần, yên lặng bước.

Mới đi được hai bước, đã nghe thấy Thái Kỳ đứng trên ban công nhà hần kêu to: ”A... Ninh tiểu tổng, từ từ đã, chúng ta cùng nhau đi thuê phòng đi!”

Tôi thấy bà vai hần cứng ngắc.

“Thảo nê mã *!” Hần cuối cùng cũng nổi cơn thịnh nộ.

*Từ hài âm trên mạng của f*ck ur mother, cũng là tên của một loài vật hư cấu. Được đưa vào từ điển baidu năm 2009 =))

Thượng Đế Mary ơi, hần thế mà lại sau khi chửi kiểu văn hóa xong, còn học được chửi kiểu chợ búa! Tôi thật muốn nhảy ra, vỗ tay nhiệt liệt một lúc lâu.

Thái Kỳ à, anh đúng là một ngọn đèn sáng...

Két két, tiếng cửa chống trộm vang lên, đồng chí Thái Kỳ lần này xuống rõ nhanh, một chút yếu ớt của bệnh nhân đang sốt cao cũng không có, hần cầm theo hai cái chăn điều hòa, e thẹn chạy ra.

Lại vô cùng ngượng ngùng giải thích: “Đừng nên lãng phí, mọi người cùng nhau đi đi, đỡ phải lãng phí vòi hoa sen với điều hòa của nhà mình!”

“...” Tôi đối với Thái Kỳ đơn giản là kính ngưỡng tựa như nước sông cuộn cuộn chảy mãi không ngừng.

Đùng, Ninh tiểu tổng đâm một phát lên trên mũi chiếc xe thể thao của hần, trong màn đêm tĩnh lặng, phát ra tiếng kêu thê lương.

Rất nhanh có người mở cửa sổ ra chửi đồng.

Thái Kỳ và tôi cùng nhau liếc mắt nhìn Ninh Mặc đang xanh mét mặt mày, cùng nhau ngửa đầu tức giận mắng kẻ vừa mở cửa sổ mắng chửi người trên lầu: “Không có tư cách!”

“...” Ánh mắt Ninh Mặc vừa suy sụp lại vừa bắt đầu dĩ.

Đến cuối cùng, một đêm kia, đồng chí Ninh tiểu tổng thuê một buồng hai phòng, tôi ngủ bên trong, hần và Thái Kỳ cùng ngủ bên ngoài.

Ngày thứ hai lúc tỉnh dậy, tôi nhìn thấy đáy mắt hần có một quầng thâm thật đậm.

Đồng chí Thái Kỳ thần thanh khí爽: “Hong Kỳ, cô thiệt rồi, tôi tắm những năm lần rồi, cô còn chưa được lần nào!” Chỉ bằng một câu cực kỳ vô sỉ này thôi, lần đầu tiên tôi có nổi xúc động bội phục sát đất với Thái Kỳ.

Chỉ có Ninh Mặc là thờ dài, yên lặng quay đầu, hơn nữa còn im lặng không nói một thời gian dài.

Tôi đoán qua đêm nay, hần đã hiểu ra, Diệp Hồng Kỳ trong dĩ vãng, là một sự tồn tại nhỏ bé đến cỡ nào chứ, có Thái đồng chí, hết thấy đều có thể!

Chương 31

Lúc đến công ty, tôi và Thái Kỳ cùng chen chúc trong cái xe kia của Ninh tiểu tổng, lúc đẩy cửa kính bước vào vừa đứng nhìn thấy Tô tổng đang đứng bên cửa chờ thang máy, tôi và Ninh Mặc thức thời lui về phía sau một bước.

Thái Kỳ xanh mặt ném qua một cái liếc mắt.

“Kỳ Kỳ à, cháo có ngon không?” Bữa nhân như Tô tổng lại còn có dũng khí nói ra chuyện cháo này, tôi thấy gân xanh trên trán Thái Kỳ nhảy một cái.

Thái Kỳ nghiêng đầu đi không để ý tới bà ấy.

Tô tổng dùng ánh mắt hoang mang nhìn tôi, tôi vừa thấy Tô tổng, liền nhớ lại con ruồi ngao du kia, không nhịn được nôn khan một tiếng.

Tô tổng dùng một loại ánh mắt hiểu rõ đáo qua đáo lại giữa tôi với Thái Kỳ, đến khi tầm mắt lướt qua tôi, chạm đến Ninh tiểu tổng, rống lớn một tiếng: A?

“...” Ba người chúng tôi đều dùng ánh mắt hóa đá nhìn về phía bộ mặt dữ tợn của Tô tổng, không biết làm sao bà ấy lại vọt ra một tiếng như vậy.

“Ninh tiểu tổng, sao cậu cũng ở đây? Khụ, cậu tới sớm thật đấy

yl!” Tôi thề, tôi thấy trong ánh mắt Tô tổng ngưng tụ lại thành một luồng sát khí sắc bén, bắn thẳng về phía Ninh tiểu tổng.

Tô tổng, bà cũng quá phi phạm, cái đầu 1m85 của Ninh Mặc đứng lù lù bên cạnh tôi, bà không cần xem nhẹ sự tồn tại của anh ta như vậy chứ!

Ninh Mặc trấn định cau mày, bình tĩnh cười một tiếng: “Cũng đâu còn sớm, hôm qua ngủ chung một giường với Thái trợ lý, 4 giờ rưỡi đã rời giường!”

Sắc mặt lập tức vừa hồng vừa trắng, gợn ngón tay, run rẩy chỉ về phía Thái Kỳ.

Rồi sau đó, tôi thấy Tô tổng dùng cái giọng rất khổ não chui qua ri tai tôi với Thái Kỳ. “Kỳ Kỳ à, tôi cũng đâu có cách nào để Ninh tiểu tổng tự mình đưa tài liệu cho cậu chứ... Lần này mục tiêu quá không lồ!”

Thái Kỳ nổi giận, cất cao giọng nhắc nhở bà ấy: “Tô tổng, xin chú ý tình huống, đây là tập đoàn Thiên Duyệt!”

Tô tổng giống như kỳ tích ngừng nỉ non, lúng túng ho khan một tiếng, dùng ánh mắt vô cùng áy náy nhìn tôi, lại dùng một loại ánh mắt vô cùng thương thức nhìn về phía Ninh tiểu tổng.

Tôi và Ninh Mặc đều bị ánh mắt bi ối mà cường đại của bà ấy làm cho kinh hoàng.

Đợi cho đến khi thang máy xuống, chúng tôi mới từ trong ánh mắt bao la toàn diện của bà ấy giãy giụa nhảy ra, tôi thấy Ninh Mặc vèo một cái, cầm túi tài liệu, lắc mình thoáng cái đã bắn vào trong thang máy.

Tôi là người thứ hai nhanh chóng biến vào, Thái Kỳ là người cuối cùng.

Hắn mới vừa bước vào, đã liều mạng nhấn nút đóng cửa, vừa nhấn, vừa chỉ vào quầy tiếp tân kêu to với Tô tổng: “Tô tổng, ở quầy tiếp tân có thư riêng của ngài!”

Tô tổng dùng một loại ánh mắt bí hiểm nhìn tôi một cái, lại nhìn Ninh Mặc, hắc hắc cười với Thái Kỳ một tiếng, nói: “Cậu nói có thư, thì là có thư!”

Lúc cửa thang máy sắp khép lại, tôi nghe thấy Tô tổng cách cửa lại hắc hắc cười hai tiếng, giọng cười kia có chút quỷ dị, khiến cho tôi với Ninh Mặc trong phút chốc cảm thấy không rét mà run.

Tôi nghĩ đến Thái Kỳ đối mặt với tình nhân cường đại như thế bao ngày, không khỏi sùng bái hắn từ tận đáy lòng.

Mặt của Thái Kỳ từ lúc một khắc gặp phải Tô tổng kia liền ở trong trạng thái giữ nguyên không thay đổi, cho đến khi vào phòng họp, hắn mới lộ ra chút loi lóng.

Trong phòng họp, đã có không ít đồng nghiệp ngồi đó, dễ thấy nhất chính là Tiền Đặc, gục xuống bàn, đang giả vờ ngủ, nghe thấy tiếng động ở cửa, lập tức ngồi dậy.

“Tiền Đặc, đem tài liệu đổi mới cho tôi!” Ninh Mặc kéo kéo cà vạt, tiện tay đặt túi tài liệu lên vị trí hàng trên, mới vừa ngẩng đầu, đã thấy tôi đang xám xịt đi theo sau Thái Kỳ ngồi xuống hàng phía sau, ngón tay hắn giờ lên, gọi: “Diệp Hồng Kỳ, tới đây!”

“...” Tôi dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Thái Kỳ.

Thái Kỳ khép mắt lại, làm động tác trấn định, đẩy tôi về phía trước: “Đi đi, chắc là Ninh ba ba của cô muốn trao đổi tình cảm với cô ấy mà!”

Phụt, tôi không nói gì xoay người, cứng người đi qua.

“Cô không muốn ngồi hàng sau, thì ngồi bên cạnh tôi đi, tôi nghĩ rồi, hạng mục hợp tác lần này, tôi cần một trợ lý của Thiên Duyệt.”

Lý do này thật đường đường chính chính.

Tôi về mặt đau khổ, dựa vào hán ngồi xuống, ngửi thấy mùi khói nhàn nhạt trên người hán, đột nhiên thật tò mò, hỏi hán: “Anh hút thuốc!”

Hán đang sửa sang lại tài liệu trong tay, nghe tôi hỏi, hán quay mặt lại, gạt đầu với tôi một cái: “Hút một bao, đã tắm rửa rồi mà vẫn có mùi sao?”

Tôi bĩu môi.

Đây là kích thích cỡ nào chứ, có thể khiến cho đồng chí Ninh Mặc hút sạch một bao thuốc lá trong vòng một đêm, đồng chí Thái Kỳ à, anh rút cuộc đã làm cái gì?!

“Ninh Mặc, Thái Kỳ làm gì, mà để anh hút sạch cả bao thuốc vậy?” Tôi cuối cùng cũng nhịn không nổi, thấp giọng hỏi hán.

Tay của Ninh Mặc khựng lại bên mép túi tài liệu, hồi lâu sau, hán xoa xoa khoeo mắt, thờ dãi: “Ham mê cá nhân của Thái trợ lý rất nhiều, tôi thực sự thương thức không nổi.”

Tôi hắc hắc cười, quyết định an ủi hán: “Không cần vội, Tô tổng thương thức là được rồi.”

Ninh Mặc đột nhiên ngẩng đầu, mắt sáng lên nhìn tôi, đột nhiên khoe miệng cong lên một nụ cười: “Cô nói, Thái trợ lý và Tô tổng...”

A, tiết lộ chuyện riêng của cấp trên là vô đạo đức!

Tôi dùng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nhìn hán, khinh bỉ nói: “Aiz, anh đoán mò cái gì đấy, bọn họ chính là quan hệ nam nữ thuần khiết.” Tôi sợ hán không tin, đặc biệt nhấn mạnh: “Chính là cái loại vô cùng thuần khiết ấy!”

Ninh Mặc không phản bác tôi, rũ mắt xuống, giờ nắm tay lên khệ khệ, tôi lại nhìn thấy cánh môi hán sau nắm tay len lén cong lên.

Đứa nhỏ này, vui sướng khi người gặp họa.

Tôi cảm thấy tôi rất cần thiết phải lấy lại mặt mũi cho Thái Kỳ cùng chiến tuyến.

“Ninh Mặc, anh đây là cười trên nỗi đau khổ của người khác, ăn no không biết nỗi khổ của kẻ đói, anh không nên nhìn Thái Kỳ như vậy!” Tôi tiếp tục rất nghiêm túc nói chuyện với hán.

Ninh Mặc xoay người qua, nhìn tôi chăm chú, trong giọng nói mang theo ý cười: “Hong Kỳ, cô nhìn anh ta thế nào?”

Tôi gãi gãi đầu, quyết định dùng vốn từ ngữ hoa mỹ gần như mù chữ của tôi khen ngợi Thái Kỳ: “Thái trợ lý là một người tích cực có chí tiến thủ, tôi cảm thấy cái chuyện một tuần giả B một lần của anh ấy, khiến cho tôi rất cảm động!”

“...” Ninh Mặc xoa xoa huyệt thái dương, im lặng cầm nín, vờn tay, ý bảo tôi tiếp tục.

Tôi dùng khoeo mắt liếc sang bên cạnh, cái người tên Tiền Đặc kia đang lặng lẽ dựng lỗ tai, yên lặng không tiếng động nhích dần về phía tôi với Ninh Mặc.

Quả nhiên bát quái thì không phân nam nữ.

Tôi đề giọng xuống thấp hơn: “Ninh Mặc, cuộc đời này chỉ có một khang nhiệt huyết thôi thì chẳng có ích lợi gì, chỉ có cô bé con mới có thể ngây thơ tin vào cái chuyện hoang đường rằng trên đời này sẽ có tình yêu.”

Sắc mặt Ninh Mặc biến đổi, lông mi rũ xuống, cau mày nghe tôi nói.

“Cũng chỉ có cô bé con, mới có thể theo đuổi nhưng thứ không thực tế kia!” Tôi nghĩ lại hành động điên cuồng theo đuổi Ninh Mặc hồi trước, đột nhiên cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nhìn xem tôi đã làm những gì?

Khi Thái trợ lý mặc đồ trắng chói lòa ngồi trong Mạc Đạo giả B làm tiểu tư, tôi lại đang đang vờ mờ hỏi giúp cái vị hoàng tử chỉ có thể ngấm không thể động này làm mấy thứ ngu xuẩn, hơn nữa ngay cả một chút thù lao cũng không có!

Khi Thái trợ lý thành công nhảy lên trở thành tình yêu của Tô tổng, tôi lại đang ngu xuẩn rơi lệ, kiểm điểm đi kiểm điểm lại bản thân tại sao mình không thể lọt vào mắt của vị hoàng tử này được.

Tôi đã đem tình cảm ôm ấp nhiệt tình nhất của mình đều dâng hiến cho tình yêu say đắm ngu xuẩn này, tôi đây chính là già xéo tuổi trẻ mà!

“Hong Kỳ...” Ninh Mặc cắt đứt sự trầm tư của tôi, dùng nét mặt gần như đau lòng, vô cùng kỳ lạ nhìn tôi: “Tôi rất xin lỗi! Tôi...”

“...” STOP, tôi cũng đâu chỉ trích anh, Ninh tiểu tổng, tôi chẳng qua chỉ đang phê bình cùng tự phê bình mà thôi.

“Không cần nói xin lỗi!” Tôi giơ tay, chặn lời hắn lại, “Tôi chẳng qua đang tiếc nuối tôi đã theo sai đèn sáng, nếu sớm một chút, nói không chừng tôi đã sớm giống với Thái trợ lý, đã sớm tài sắc đều thu!”

“...” Ninh Mặc cùng Tiền Đặc mặt đồng thời xanh mét, ánh mắt kia giống hệt như đang nhìn một nữ thanh niên sa đọa vậy.

Tiền Đặc hiển nhiên còn kích động hơn Ninh Mặc, xông lên cầm tay tôi, dùng giọng nói đau đớn kịch liệt khiển trách tôi: “Hong Kỳ, cô đây là đang vận vẹo thể giới quan, nhân sinh quan cùng giá trị quan của bản thân...”

Khốn thật, tôi bị làm cho sợ đến mức thiếu chút nữa té xuống từ trên bàn họp!

Đồng chí Tiền Đặc, có cần phải nghiêm túc như vậy không hả!

Tam quan bất chính chính là mục tiêu mà tôi và đồng chí Thái Kỳ cùng nhau theo đuổi mà...

Mục tiêu xa xôi của tôi...

“Cô hãy nghe tôi nói!” Tiền Đặc tiếp tục lắ tôi, đem tôi lắ giống như là chạy bằng mô – tơ điện vậy, “Hong Kỳ, khi đó cô đừng cảm theo đuổi Ninh Mặc không hề sai, theo đuổi tình yêu là không có sai!”

“...” Tôi đột nhiên nhận ra, Tiền Đặc đã quên không chế cái giọng quang quác của hắn lại.

Tôi vừa nghiêng đầu, toàn bộ người trong phòng họp, đều dùng ánh mắt quỷ dị nhìn về phía tôi và Ninh Mặc, vẻ mặt của mỗi người, đều tràn ngập sùng bái với tôi.

Tôi lệ rơi đầy mặt quay đầu nhìn Thái Kỳ đứng trong góc, bắn ra ánh mắt cầu cứu: Thái trợ lý, Thái đèn sáng, giang hồ cấp cứu a...

Thái Kỳ cười khúc khích, đứng dậy, ngoắc ngoắc tay với tôi, giống như gọi một con chó nhỏ: “Đến, Hong Kỳ, qua đây, đừng chơi trò đại mạo hiểm nói thật với quản lý Tiền và Ninh tiểu tổng, cẩn thận bị bọn họ chinh đây!”

Hu... Tôi thở dài một hơi, cầm tài liệu của mình, muốn bay qua chỗ Thái Kỳ.

Tiền Đặc phật một cái đứng dậy, túm lấy tay tôi, đột nhiên cắn răng kêu to: “Diệp Hong Kỳ, không phải nói đùa...”

“A?” Tôi ngơ ngác quay đầu lại nhìn hắn.

Mặt của Ninh Mặc đã đen chẳng khác nào cái đít nồi, tôi nhìn hắn vừa vuốt sống mũi lại vừa xoa huyết thái dương, đáng vẻ như sắp hồng mắt tới nơi.

“Không phải nói đùa, nếu Ninh Mặc không cần cô, vậy tôi cần cô, cô làm bạn gái của tôi đi, tôi sẽ sửa chữa cho cô thoát khỏi những thứ tà môn ngoại đạo kia!” Tiền Đặc rất nghiêm túc nhìn tôi.

Người anh em, xin hỏi anh là cộng hành nào vậy....

Tôi bị làm cho sợ đến kêu to, hai tay giơ cao lên đỉnh đầu, “Tiền Đặc, tôi sai rồi, anh đừng đùa tôi nữa.”

Hắn túm lấy tay tôi, chỉ vào cửa phòng họp, nói: “Đi ra ngoài nói!”

“...” Tôi nhìn thấy đáng vẻ hóa đá của mọi người, bao gồm cả Thái Kỳ và Ninh Mặc, thật ra thì tôi cũng phong hóa rồi, xuân hạ thu đông? Sai rồi, bắt đầu từ bây giờ, tôi rất phụ trách mà nói cho mọi người, mùa hè qua đi, thật ra chính là mùa xuân.

Mùa hè đã qua, là lúc mùa xuân của Diệp Hong Kỳ tới tới!!!

“Diệp Hong Kỳ, làm bạn gái tôi đi!” Tiền Đặc vừa ra khỏi cửa, vừa nhấn mạnh lại một lần.

Tôi bây giờ không nhin nổi sự nhiệt tình của một kẻ xa lạ, cẩn thận hỏi hắn: “Tiền Đặc, anh bị cảm nắng hả?”

Gân xanh của Tiền Đặc giật giật, vron tay ra ngắt lời tôi: “Diệp Hong Kỳ, là thật, tôi muốn bồi dưỡng tình cảm với cô!”

“Tại sao chứ?”

Hắn hình như bị tôi hỏi làm cho khựng lại, hồi lâu sau, cau mày trả lời tôi. “Có lẽ là bởi vì những cô gái theo đuổi tôi từ trước tới nay chưa từng trả giá nhiều như cô chẳng! Tình yêu của cô so với các cô ấy mù quáng hơn!”

Khốn thật, tôi thật sự nổi giận!

T

ôi vung một quyền về phía Tiễn Đặc, đáy lòng không ngừng được mà bạo phát, “Tiễn Đặc, không ai có tư cách dùng mỗi tình đầu của tôi để cười nhạo tôi!”

Tôi tức đến phát run người.

Tiến Đặc bị một quyền của tôi đánh cho khóe miệng ứa máu, hần sừng sờ một chút, đột nhiên kinh hoàng đứng dậy: “Diệp Hồng Kỳ, cô đừng khóc mà, ý tôi không phải như vậy đâu...”

Ai? Khóc, tại sao lại khóc?

Tôi đưa tay sờ sờ mặt, quả nhiên ướt nhẹp một mảnh. Khốn thật, nhất định là tại sáng nay không đi WC đây mà, lượng nước lại một lần nữa phân phối phát tiết mà chảy ra theo đường mắt.

Tôi lau nước mắt, nấc lên thút thít nghẹn ngào: “Nói hươu nói vượn, con mắt nào của anh thấy tôi khóc!” Tiễn Đặc càng thêm lúng túng, đứng tại chỗ, tay chân luống cuống.

Tôi tiếp tục thay đổi sắc mặt lung tung.

“Ừ, cô đây là mắt chảy mồ hôi!” Tôi nghe thấy tiếng của đồng chí Thái Kỳ, từ sau vọng đến.

“Hồng Kỳ, qua lau mồ hôi đi!” Tôi bị hần xoay lại nửa vòng một trăm tám mươi độ, bụm một cái, cả đầu chìm vào trong cái ôm của hần.

Qua cái ôm của hần, tôi nhìn thấy bàn tay đang rút trở về của Ninh Mặc, trên đó còn có một bọc khăn giấy mới tinh.

“Diệp Hồng Kỳ, chuyên tâm một chút, cô đang bị thương cơ mà!” Hần liếc mành ghì lấy đầu tôi, dùng một loại giọng điệu vô cùng tình cảm lại đặc sệt chất văn nghệ ngâm nga: “Hồng Kỳ, cô cứ ở trong lòng tôi mà khóc cho thoải mái đi, để cho nước mắt của cô chôn vùi tâm nhĩ của tôi đi...”

“Ừ...” Tôi co ngón tay, vô lực quơ quạng trên không, vô lực trợn trắng mắt trong lồng ngực hần, không thở nổi!

Tôi không có cách nào hít thở, tay của hần lại dùng sức ghì chặt như vậy, lỗ mũi của tôi cũng bị lồng ngực của hần ép cho biến dạng, cuối cùng tôi cũng không nhin nổi nữa, cắn luôn một phát lên ngực hần.

Cả người Thái Kỳ run lên, lại càng thêm dùng sức ấn đầu tôi, vô cùng kiên định an ủi tôi: “Aiz, Hồng Kỳ, cô có tui thân thì cứ tận tình phát tiết đi!” Hần cắn răng nghiêng lợi gào thét: “Tôi không sợ đau...”

Giờ khắc này, tôi thiếu đường khí mà lệ rơi đầy mặt!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Đợi đến khi Thái trợ lý phát hiện ra sự bất ổn, buông tôi đang trợn trắng mắt ra khỏi cánh tay hần, tôi đã bị hần ép cho thở không ra hơi.

“Diệp Hồng Kỳ, cô khóc đến rút gân luôn?” Thái đồng chí rất ngạc nhiên hỏi tôi.

Tôi bị phần nhìn hần, ôm cổ, đưa lưng về phía hần nhìn tường, hít sâu!

Hần vui vẻ, đưa tay tới xoa xoa tóc tôi, đột nhiên vui mừng kêu một tiếng: “Hồng Kỳ, tóc của cô dài hơn lúc mới đến rồi này...”

Hần lại tiện thể sờ thêm mấy cái nữa.

Tôi tức nghẹn, quay người lại, đánh rớt tay hần, đầy bụng ức chế gãi gãi đầu, cáu: “Lát về tôi cạo trọc!”

Tóc đương nhiên là dài hơn rồi, đã đến cổ, tóc tôi từ trước tới nay vẫn nhanh dài, vào Thiên Duyệt lâu như vậy, để tiết kiệm tiền, nên chưa để ý đến chuyện tóc tai, Thái Kỳ nhắc nhở như vậy, đột nhiên cảm thấy tóc dài thật vướng víu, khiến cho cổ tôi nóng chết được.

Thái Kỳ nhéo nhéo mặt tôi, thân mật cười: “Aiz, còn nói mấy lời nhõng nhẽo của trẻ con như vậy, nghe lời, tan làm tôi dẫn cô đi sửa.”

Tôi tròn mắt nhìn hẩn một cái, đột nhiên nhớ ra Ninh Mặc và Tiền Đặc vẫn còn đứng bên cạnh, không nhìn được mà buồn bực, che mặt, không muốn đối với với ba người này. Thái Kỳ kéo tay tôi xuống, siết chặt lấy tay của tôi, nháy mắt với tôi mấy cái. Tôi thấy hẩn cau mày, giống như lại đang nghĩ ra cái quỷ gì rồi.

Quả nhiên hẩn ngẩng mặt lên, nhìn về phía Ninh Mặc đang chuẩn bị bước vào phòng họp, đột nhiên hỏi: “Ninh tiểu tổng, tôi có chuyện hỏi cậu!”

A? Lần này, giọng của Thái trợ lý cực kỳ nghiêm túc.

Cả người Ninh Mặc khựng lại một chút, sau đó chậm rãi quay người lại, nhàn nhạt nói: “Thái trợ lý, chỉ còn mười phút nữa, hội nghị sẽ bắt đầu, có lời gì, mời nói nhanh gọn!”

Thái Kỳ giờ ngón tay ra lắc lắc, “Không mất nhiều thời gian của cậu đâu!”

Ninh Mặc chau mày, nhìn hẩn, ánh mắt nhân tiện lướt qua tôi, cực nhanh.

“Tôi thay Hồng Kỳ mạo muội hỏi một câu, Ninh tiểu tổng, cậu từ trước đến giờ, có từng thích Hồng Kỳ sao?”

“...” Tôi lập tức hóa đá, phản xạ có điều kiện muốn tránh.

Vấn đề này tự tôi cũng không dám hỏi Ninh Mặc, sợ mình bị tổn thương nặng nề hơn, cho nên không tiếc bốn cột bản thân, để cho bản thân có thể hết hy vọng với Ninh Mặc.

Tôi muốn trốn, tôi không muốn nghe câu trả lời của Ninh Mặc chút nào.

Thái Kỳ tay nắm thật chặt, siết tay của tôi càng thêm mạnh, giống như phát hiện ra ý niệm muốn trốn của tôi, hẩn cúi đầu, hung hăng tròn mắt nhìn tôi một cái, nhẹ giọng dạy bảo tôi: “Hồng Kỳ, đến lúc phải nói cho rõ ràng rồi!”

Tôi cứng người lại, thật lâu sau, mới cưỡng ép mình ngẩng đầu lên, nhìn về phía Ninh Mặc.

Đôi mắt Ninh Mặc trước sau như một vẫn thanh lãnh như vậy, như mực phiếm lạnh, tôi chỉ nhìn hẩn một cái, đã không chống cự nổi, lại cúi đầu xuống.

Một lúc lâu sau, Ninh Mặc mới chậm rãi mở miệng: “Thái trợ lý, anh có tư cách gì thay cô ấy hỏi vấn đề này?”

Thái Kỳ nhún nhún vai, tránh không đáp: “Ninh tiểu tổng đây là đang trốn tránh vấn đề sao?”

Tôi, Ninh Mặc, Thái Kỳ, Tiền Đặc đều rơi vào sự lúng túng vô hình, nhất là Tiền Đặc, tay rút túi quần, dáng điệu rất chi là ảo não.

Hiển nhiên là đang hỏi hẩn chuyện nào đó.

Trong chuyện này, trước mắt mà nói, tôi là người qua đường Giáp, hẩn là người qua đường Ất, đều là mệnh dự thính*. Đáng thương làm sao...

*tham gia nhưng không được quyền phát biểu và lên tiếng.

“Tôi sở dĩ hỏi cậu vấn đề này là vì, hy vọng cậu và Hồng Kỳ có thể sớm chấm dứt sự mập mờ giữa hai người một cách sạch sẽ, bởi vì, chỉ như vậy, Hồng Kỳ mới có thể bước vào đoạn tình cảm tiếp theo được!” Một lúc lâu sau, Thái Kỳ lạnh như băng mở miệng, hẩn đột nhiên vươn tay ra, kéo lấy tay tôi, giờ lên cao: “Cậu nhìn cho rõ, Diệp Hồng Kỳ cô ấy không thua bất kỳ danh môn thực nữ nào! Cậu nghĩ cho rõ rồi trả lời, đây là cơ hội cuối cùng!”

Tôi được sủng mà kinh, đánh giá này của đồng chí Thái Kỳ làm cho tôi có nỗi xúc động muốn thăng thiên.

Ninh Mặc yên lặng hồi lâu, cuối cùng cũng trả lời: “Tôi thích cô ấy như một người bạn thân!”

Chẳng qua chỉ là một câu, đã phá tan vỏ ngoài cứng rắn chống đỡ của tôi, máu tươi thay thế cho nước mắt của tôi, đầm đìa lan tràn trong ngực tôi, tôi đột nhiên phát hiện, thì ra từ trước tới nay, tôi thực ra trốn tránh chưa đủ triệt để.

Tôi nên rời khỏi thành phố xui xẻo này, giống như vô số những nữ chủ trong tiểu thuyết Đài Loan, quanh co lại dễ dàng tha thứ, chờ đợi năm tháng gột sạch đoạn tình yêu ngu xuẩn này.

Nhưng mà, tôi không làm vậy, tôi trái lại còn vào Thiên Duyệt, trái lại còn cùng xuất hiện một cách khó hiểu với Ninh Mặc.

Đây đều là mệnh sao... Tôi thở dài, cuối cùng cũng không muốn chảy nước mắt nữa!

“Cậu xác định, Ninh tiểu tổng!” Thái Kỳ cười như không cười.

Ninh Mặc tựa hồ như lọt vào một tình trạng cực kỳ hoang mang, hẩn thoáng nghiêng đầu nhìn tôi, chân mày nhíu chặt lại cùng một chỗ, con ngươi trong tròng lạnh lùng, đột nhiên lại trở nên mê man.

“Tốt rồi, Ninh tiểu tổng, hãy nhớ lời của cậu ngày hôm nay, đừng có bất cứ cừ chi mập mờ nào với Hồng Kỳ nữa! Như vậy đối với cô ấy cực kỳ không công bằng!” Thái Kỳ đột nhiên giống như thả lỏng vậy, bàn tay siết chặt lấy cổ tay tôi, cũng dần dần buông lỏng.

Ninh Mặc mấp máy miệng, lông mi run run, giống như có chút rối rắm quay người qua.

Thái Kỳ lập tức ha hả, lắc lắc bả vai của tôi, kêu to; “Hồng Kỳ, cô được giải thoát rồi, biết chưa?”

“...” Không, Thái trợ lý, tôi là bị hóa đá rồi!

Chuyện yêu đương này là anh với Ninh tiểu tổng nói, anh nhìn xem hai người các anh, một hoang mang, một nặng nề, căn bản chẳng có chuyện gì liên quan đến Diệp Hồng Kỳ tôi cả.

Tôi là người qua đường Giáp!

Thái Kỳ tiếp tục lay lay bả vai của tôi, dùng loại tình cảm mãnh liệt mệnh mông khích lệ tôi: “Hồng Kỳ, chúng ta phải có mục tiêu lớn hơn nữa, tôi thề...”

Tôi tròn mắt há mồm nhìn sự kích động của hắn, đột nhiên muốn nghe coi hắn muốn thề cái gì.

Hắn giơ tay thề: “Tôi nhất định giúp cô theo đuổi Đại công tử của Thiên Duyệt!”

Oh oh oh, tôi cũng đang trào rồi, quăng hết mấy chuyện ngôn ngữ kia ra sau đầu, vươn tay cầm lấy tay hắn.

Dùng giọng nói vô cùng cảm kích run rẩy gọi hắn: “Thái papa... Chúng ta sau này là người một nhà rồi! Anh chắc phải thủ thi bên gối Tô tổng tử tế một chút!”

Phụt... bóng lưng của Ninh Mặc hóa đá, Tiền Đạc chống tường thiếu chút nữa ngã nhào, mà mặt của Thái Kỳ thần kỳ lại biến thành màu xanh, cảm tức nhìn tôi một lúc lâu, hắn quay mặt không thể làm gì thờ dài, tiếp đó không chút thương hương tiếc ngọc nào xách cổ tôi, lôi tôi vào trong phòng họp.

Cả một ngày, tôi đều ủ rừ cúi đầu, Ninh Mặc thấy tôi không có hứng thú, ngầm cho phép tôi ngồi trở lại hàng sau, trong lúc họp, tôi lúc nào cũng có thể cảm thấy ánh mắt của đồng chí Tiền Đạc không ngừng bắn phá.

Thực sự là nhiệt tình như lửa vậy...

Gần đến giờ tan làm, tôi đổi đồng phục xong, lại bị Tiền Đạc chặn ở cửa, lần này hắn đổi một tư thế tương đối đẹp trai, lấy hình tượng của một công tử phóng đảng, nghiêng người tựa vào cửa phòng thay đồ nữ.

“Hồng Kỳ, tôi vẫn muốn giải thích một chút!” Nhìn thấy tôi ra ngoài, hắn lập tức đứng thẳng người, một đôi mắt to ngây thơ vô tội tựa như chú nai con, chớp chớp nhìn tôi.

Tôi cố gắng hít sâu vài hơi, ý bảo hắn: “Nói đi!”

Hôm nay đã bị đá kích nhiều lần rồi, đón thêm một phát thiên lôi nữa sau khi tan làm cũng không sao.

“Những lời tôi nói hôm nay, không phải là muốn châm chọc cô đâu, là thật!” Hắn chỉ kém không giơ ngón trỏ lên mà thề nữa thôi.

Tôi gật đầu một cái.

Hắn tiếp tục giải thích: “Hồng Kỳ, ý của tôi là, tôi chưa từng thấy ai toàn tâm toàn ý yêu một người như vậy, tôi thấy cô đối xử với Ninh Mặc như vậy, ban đầu có chút khinh thường, nhưng mà từ sau hôm tiệc rượu đó, tôi vẫn không tự chủ được mà nghĩ, nếu như tôi là Ninh Mặc, thì sẽ thế nào...”

Đứa nhỏ này có chứng vọng tưởng! Tôi dùng ánh mắt đồng tình nhìn hắn, hơn nữa còn dùng nụ cười của Thánh mẫu để trấn an hắn, ý bảo hắn nói tiếp.

“Mỗi một lần nghĩ như vậy, sau mọi chuyện tình cảm của tôi đối với cô càng thêm phức tạp, cho đến gần đây, tôi đột nhiên thấy rất hâm mộ Ninh Mặc...”

Tôi day

day trán, quá rắc rối, nghe đến xoắn cả não, đồng chí Tiền Đạc, cảm xúc thay thế của anh không khỏi mạnh mẽ quá đi!

“Tôi đã nghĩ rồi, nếu như cô đối với tôi như vậy, tôi nhất định sẽ quý trọng cô thật tốt, bởi vì, thấy được sự chân thành của cô, thấy được nước mắt của cô, cũng nhìn thấy sự cố chấp của cô, tôi đột nhiên rất muốn được yêu như vậy một lần!”

“...” Tôi không duy trì nổi nụ cười Thánh mẫu nữa rồi.

Day huyết Thái Dương lần nữa, tôi quyết định nghiêm túc chấm dứt đề tài này: “Tiền Đạc, tình yêu cũng có giới hạn, tôi đã dùng hết một phần kiên nhẫn kia với Ninh Mặc rồi, cho nên anh đừng hy vọng xa vời rằng tôi sẽ thích một người như vậy nữa, vĩnh viễn cũng không!”

Lời này đáp lại phải tuyệt tình một chút, tôi còn có mục tiêu cao hơn, tôi muốn của đại kim quy, những đám tôm tép lật vớt kia, xin mời cút sang một bên đi!

Tiền Đạc bị lời nói của tôi đâm cho một phát, sững sờ tại chỗ, tôi thừa lúc hấn thất thần, vội vã xách túi, vòng qua đi ra.

Vừa mới đi qua góc tường, đã thấy Thái Kỳ khoanh tay, tựa vào tường, trầm tư giống như đang ngồi thiền vậy.

“A? Anh nghe lên góc tường!” Tôi đá chân hấn.

Hấn ngẩng đầu lên, nhưn mày, đột nhiên cong môi cười một tiếng: “Cô không còn nhiệt tình nữa sao?”

“Hả?” Tôi kinh ngạc nhìn hấn.

Hấn lại lặp lại: “Cô đã không còn nhiệt tình để theo đuổi một đoạn tình cảm mới nữa sao?”

“...” Tôi rất vô tội nhìn hấn, vẻ mặt hấn đúng là vừa mất mát cộng thêm thất vọng.

“Cô sao có thể quên mục tiêu phía trước được!” Hấn giận, nện một đấm trên tường: “Diệp Hồng Kỳ, cô biết không...”

Tôi bị một quyền kia của hấn làm cho sợ bắn về phía sau mấy bước, đứng cách một cái thùng rác nhìn về phía hấn. Đạo này Thái trợ lý rất có thể có đi cả mẹ đến thăm, tâm trạng cực kỳ không ổn định, thường hay nổi giận bất ngờ.

Tôi run giọng hỏi hấn: “Tôi phải biết gì chứ?”

Hấn vô cùng đau đớn vỗ vào tường: “Cô mà của được Đại công tử của Thiên Duyệt, cấp bậc của hai chúng ta sẽ ngang hàng, tôi coi cô là đồng chí cùng chung tiến thoái đấy!”

Tôi bị tình hữu nghị giai cấp của hấn làm cho cảm động.

Nhanh chóng chui ra từ phía sau thùng rác, vỗ ngực tuyên thệ: “Thái trợ lý, tôi đối với Đại công tử của Thiên Duyệt tuyệt đối có nhiệt tình, anh cứ tiếp tục bày mưu tính kế cho tôi đi!”

Tôi nhìn thấy cặp mắt hoa đào của Thái Kỳ, trong phút chốc lung linh tuyệt trần, hấn nắm lấy tay tôi, dùng thái độ đúng trọng tâm tán thành tôi: “Hồng Kỳ, giữ gìn sự nhiệt tình, tôi thấy vụ này, có thể thành!”

Moah ha ha, tôi cười phóng đảng, vỗ vai hấn, khen ngợi hấn: “Thái papa, tôi sẽ luôn luôn hiếu kính anh!”

“Hừ hừ, Thái papa chứ gì!” Ánh mắt Thái Kỳ nheo lại, cười lạnh một tiếng, đột nhiên khom người xuống, cắn một miếng lên môi tôi.

Địa cầu một lần nữa bị lực lượng □ chinh phục, tim gan của tôi thỉnh thoảng nhảy lên, cứng đờ người, nhìn đôi mắt đen nhánh ở cự ly gần kia của hấn.

Chóp chóp rồi lại chóp.

Hấn đột nhiên cười, rời khỏi môi tôi, mừng rỡ: “Aiz, Hồng Kỳ, nháy mắt gần như vậy, coi hay lắm nha!”

Phụt, tôi lặng lẽ rơi lệ, xoay người qua chỗ khác cào tường, trong lòng buồn bực đến chết đi sống lại, Thái trợ lý, cái anh nên nói không phải là cái này...

“Thái Kỳ, đó là nụ hôn đầu tiên của tôi đấy!” Tôi quay lưng về phía hấn, giọng nói buồn bực vô cùng đứng trong góc tường vẽ vòng tròn.

“Hồng Kỳ, tôi không ngại sự ngây ngô của cô đâu mà...” Thái trợ lý rất biết lắng nghe trả lời tôi.

Tôi xoay người qua chỗ khác run rẩy, không có cách nào để biểu đạt sự căm tức của mình,

“Hồng Kỳ, kiềm chế một chút! Vỗ nữa là thành hai cái hố đấy...”

A a a, Thái trợ lý, xin không cần dùng giọng nói ngọt ngào như vậy để nói những lời ác độc như thế!

“Hồng Kỳ, chúng ta chóp mắt lần nữa đi, chơi rất vui nha!”

“Ừm...” Tôi vùng vẫy túm lấy tóc trên đầu hấn, Thái trợ lý, tôi thật sự muốn nổi con thịnh nộ đấy!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Chớp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Có một câu đã lưu truyền từ cổ chí kim, vẫn còn nhắc tới, chính là: Miệng người chảy vàng, góp lại tan xương.

Có một diễn viên, tên là Nguyễn Lâm Ngọc, trước khi chết đã từng buồn bã nói: “Lời người đáng sợ...”

Tôi không nghe lời các cụ dạy, cũng không hấp thụ được di chúc của thần tượng Nguyễn Lâm Ngọc, lần này đúng là chọc phải phiền toái.

Bên trong phòng pha trà cũng khá lớn, tôi đang cầm cái chén bự chất trà làm của riêng, vừa vênh lỗ tai lên hóng chuyện.

“Cơ bản là Thái trợ lý thông đồng với Tô tổng, Tô tổng coi trọng Ninh tiểu tổng, Ninh tiểu tổng coi trọng trợ lý Diệp, trợ lý Diệp lại bị Thái trợ lý bao dưỡng...”

Phụt, một ngụm nước miếng của tôi văng lên góc tường, rất muốn nhìn coi vị tài tử nào đã nói ra lời này, một vòng quan hệ như vậy nói ra, thế mà rằng lưỡi anh ta không va vào nhau lấy một lần.

“Thôi đi, bản tôi nghe được là, Tô tổng bao dưỡng Thái trợ lý, bây giờ lại ngấm trúng Ninh tiểu tổng, Thái trợ lý ăn dấm chua, liều mạng đoạt lấy bạn gái trước của Ninh tiểu tổng là Diệp Hồng Kỳ...”

Tư duy logic này... thật mạnh mẽ!

Tôi nâng chén trà lên, trộm uống một hớp, giọng của người anh em tiếp đó, tôi coi như nghe ra.

“Aiz, mấy người đều sai bét rồi, Ninh tiểu tổng và Thái trợ lý yêu nhau đã lâu, tôi nghe nói tiểu Phó tổng Tiền Đạt là bạn học của Thái trợ lý, hai người trước kia đã mập mờ rồi, lần này tôi hợp tác, không ưa Tô tổng chúng ta chiếm Thái trợ lý, Ninh tiểu tổng nổi giận, kéo Tiền Đạt đến hội đồng ấy mà!”

Aiz, bản này hơi bị cường đại nha, hoàn toàn không có phần của tôi! Tôi đang vui sướng, liền nghe thấy rác rưởi huynh nói tiếp: “Cái cô Diệp trợ lý kia á, chính là bia đỡ đạn kẹp ở giữa thôi, mọi người nhìn mà xem, chẳng khác nào con trai, ai nhìn vào mà mê được chứ!”

Phụt, tôi phun nước trà lần hai, đứng phắt lên.

Ba kim thoa bên ngoài phòng, nhìn vào trong, cũng hóa đá luôn.

Rác rưởi huynh tay run đến kỳ lạ: “Diệp Diệp Diệp trợ lý...”

“Diệp cái mẹ anh!” Tôi cố gắng hiển cho hấn cả một chén trà, đỉnh đầu hấn đầy lá trà, hai chân run run.

“Không có ai mê, ngày hôm qua Thái Kỳ lại cắn miệng tôi!” Tôi nổi giận, siết chặt nắm đấm rống lên.

Đám kim thoa bị tôi làm cho sợ đến mức lệ hoa đái vũ, ai nấy tự cầm lấy chén trà của mình, im thin thít lặn mất tăm, lưu lại một mình tôi, bị thương vô ích nhìn cái ấm trà to đùng.

Xong rồi xong rồi, sao tôi lại tự mình xô toẹt hết chuyện ngày hôm qua ra chứ? Thái trợ lý người ta là lợi dụng lúc tan tâm tự mình chỉ dạy kỹ xảo cho tôi mà.

Xem qua cái gì mà cô gái vào nhằm quân đội chưa, trên căn bản, trước khi thi hành nhiệm vụ, đều phải học bỏ túi chuyên nghiệp, Thái papa đó là dụng tâm lương khô đấy!

Tôi lại lấy oán trả ơn hấn... Tôi có tội!

“Hồng Kỳ, cô ở đây làm gì?” Cách, cửa kính đối diện chậm rãi mở ra, tôi thấy Thái Kỳ bung chén trà nhìn tôi phi thường hoang mang: “Sao lại cào thủy tình hử?”

Ken két ken két, móng tay nhọn của tôi cào lên thủy tinh, mỗi người đi ngang qua đều rút cổ bịt lỗ tai.

Tôi lệ rơi đầy mặt, lần này không có cảm giác thành tựu chút nào.

“Ủây? Tâm trạng cô không tốt?” Hấn cúi nửa người, nhìn tôi đang ngồi chồm hổm trên mặt đất cào thủy tinh, vươn một tay ra, xoa xoa tóc tôi: “Sắp trưa rồi, dẫn cô đi sửa tóc đi, sửa xong tóc, tâm trạng sẽ tốt hơn một chút!”

“Thái trợ lý, tôi sai rồi!” Tôi nước mắt rung rung nhìn hấn.

Thái Kỳ sợ hết hồn, nháy mắt kéo tôi dậy từ trên đất, vô cùng cẩn thận nhìn quanh một chút, thờ hồn hèn, hạ thấp giọng hỏi tôi: “Sao vậy, có phải đánh rơi tài liệu của hội nghị rồi đúng không? Hay là nhầm số liệu? Nếu không, chẳng lẽ là vứt nhầm tài liệu quan trọng?”

Tôi lắc đầu một cái, vô cùng thê lương nhìn hắn.

Thái trợ lý, anh từ nam hai trong ngôn tình đã chuyển thành nam nhất, tôi thật xin lỗi anh mà.

“Chuyện gì, cô nói, tôi gánh cho!” Hắn vỗ ngực một cái.

Tôi rung rung nước mắt túm lấy áo hắn, buộc hắn thề: “Anh bảo đảm sẽ không tức giận nhé?”

Thái Kỳ liếc mắt, giọng tay thề: “Nếu như tôi mà tức giận, thì tôi đây sẽ không của nổi phú bà, không giả được tiểu tử!”

Aiz, thề độc rất có đẳng cấp.

Tôi lập tức thả lỏng, rất cẩn thận nói cho hắn biết: “Tôi nói ra chuyện anh phụ đạo cho tôi ngày hôm qua mất rồi!”

Hắn hoang mang nhìn tôi, hỏi: “Chuyện nào cơ?”

“...” Tôi đột nhiên nhớ tới hắn còn cắn lỗ tai và cổ tôi, lập tức dùng giọng nói nghiêm túc biện giải cho mình: “Chuyện cắn tai cắn cổ tôi không có nói, thật đấy, tôi chỉ nói mỗi chuyện cắn môi kia thôi.”

Đồng chí Thái Kỳ đột nhiên cười lên, rất bình tĩnh vỗ vỗ tôi: “Cứ để bọn họ loan truyền đi...”

Tôi rồi rảo nhìn hắn, nhỏ giọng phản bác: “Nhưng mà sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch lâu dài của chúng ta!” Tô tổng của anh, Đại công tử của tôi, sẽ bị lời đồn đại đánh sập nha.

“Người khác muốn đồn đại một chút, đối với chúng ta mà nói, là hết cách!” Hắn làm ra vẻ rất chi là buồn bực, nhìn thấy Tiễn Đặc đang bước ra khỏi phòng họp gần người, ánh mắt chợt lóe lên.

Tôi thấy nụ cười của hắn trở nên gian xảo mà ý tứ sâu xa vô cùng: “Hong Kỳ à, mùi vị bị hiểu lầm khó chịu lắm đúng không! Rõ ràng chúng ta chẳng có chuyện gì!”

Tôi gạt đầu một cái, hùa theo về phiên muộn của hắn.

“Nếu vậy, không bằng cho nó thành thật, như vậy tương đối không chịu thiệt!”

A? Nói vậy nghe cũng có đạo lý!

Tôi lại gạt đầu một cái.

Thái Kỳ lập tức cực vui vẻ, nháy mắt sắp lại gần, miệng thủ thi: “Aiz, chớp mắt mấy cái nữa đi, tôi nhớ mong cả đêm đấy, vui chán!”

“...”

Đứa nhỏ này cầm tinh con chó, hơn nữa lại chỉ thích ăn hai miếng môi trên môi dưới, tôi nhìn vào mắt hắn, thiếu chút nữa chết chìm, một đôi mắt hoa đào của tiểu Thái đồng chí giống hệt như nước hồ thu, sóng biếc lăn tăn, đang vô cùng dịu dàng nhìn về phía tôi.

Tôi run run, lập tức cảm thấy bàng quang thít chặt, vậy nên kẹp chân sợ hãi hỏi hắn: “Thái Kỳ, có phải anh thích tôi đúng không!” Không được, chuyện này phải hỏi cho rõ ràng, nếu không sẽ thực sự biến mấy lời đồn tiểu bạch kiểm bao đường tiểu hắc kiểm kia thành sự thực.

Thái Kỳ gạt mình lùi về phía sau một bước, sau đó cúi đầu xuống, nhìn tôi giống như nhìn một đứa thần kinh, một lúc sau, hắn bí hiểm lộ ra hàm răng trắng như tuyết, âm u vừa cười vừa hỏi tôi: “Cô cho là sao...”

Tôi lập tức mềm nhũn, tiện cách lại một lần nữa chiến

thắng nhân cách, giờ hai tay lên, đầu hàng: “Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi!” Hắn chẳng qua là nhìn tôi buồn cười, muốn đùa giỡn tôi thôi.

Sao lại liên quan đến tình cảm được chứ?

Giống như chính lời hắn đã nói, tôi không có gia thế, mà cũng không phải rực rỡ như tiên, cả người còn ngốc ngốc động kinh, có thể thích tôi, chẳng khác nào sao Hỏa đụng Trái đất cho lắm.

Đã qua Ninh tiểu tổng, tôi đối với những chuyện mập mờ đã hoàn toàn cách ly!

Vậy nên, tôi chớp mắt, vuốt vuốt môi, câu: “Chỉ là chớp mắt thôi, anh đâu cần phải cắn môi tôi chứ!”

Đây căn bản không phải là một nụ hôn mập mờ gì cả, tôi bị ai nhận ra, nụ hôn đầu của tôi đây vẫn còn vinh quang tồn tại.

Đồng chí Thái Kỳ chính là một con chó săn đói khát, nhào lên, chỉ có cắn, cũng không có động tác khác, hôm qua lúc về tôi còn tra tư liệu chi tiết về hôn môi mà.

Căn cứ vào tài liệu tin cậy trên internet mà nói, cái loại này của hần rất khó có thể gọi là hôn.

“Không cần, thì làm sao mà tôi gần được, chớp như vậy không thú vị!” Thái Kỳ đưa tay nhận lấy chén trà trong tay tôi, uống sạch sẽ trà ngon lành lần hai của tôi, sau đóalet quẹt đôi dép, lại chui tọt vào phòng họp.

Tôi nghĩ bây giờ Thái Kỳ đã là đèn sáng của tôi, tôi cần phải đứng sau đèn sáng. Vậy nên một đường bì bạch chạy theo, lúc đi ngang qua Tiền Đặc đang hóa đá, tôi rất lễ phép chào hần một tiếng.

“Ô, buổi sáng tốt lành!”

Tiền Đặc vẫn hóa đá ở bên cạnh cửa kính, về mặt cứng nhắc, nghe tôi thăm hỏi, cổ cứng ngắc xoay lại 45 độ, ngo ngắc đáp lại tôi: “Ô, buổi tối tốt lành!”

Đáng thương, đứa nhỏ này hợp nhiều quá nên ngu luôn rồi! Chẳng trách một đám bên Tường Thực kia cứ ngồi xuống là chẳng khác nào một hàng cọc gỗ, bao gồm cả Ninh tiểu tổng nhà bọn họ, mới sáng sớm đã thần thờ, nào có tinh thần phấn chấn như tinh anh Thiên Duyệt chúng tôi, nghĩ đến đây, tôi chạy thẳng như bay qua, quyết định theo sát đèn sáng của mình.

Dưới ánh nhìn trừng trừng của mọi người, tôi nịnh nọt đưa chén trà mình vừa mới rót đầy cho Thái Kỳ: “Thái trợ lý, trời nóng khô hạn, uống nhiều nước vào!”

Suy nghĩ một chút đến đám hần gian trong phòng pha trà, cảm thấy không đủ để tôi biểu đạt tình cảm chân chó dữ dội của mình, tôi bắt đầu phe phẩy sổ ghi chép quạt cho hần.

Thái Kỳ híp mắt, cong môi hưởng thụ tôi vỗ mông ngựa, vừa cười nói: “Aiz, ngoan ngoan ngoan! Hồng Kỳ lớn rồi, hiểu chuyện đấy!”

Mẹ kiếp, hần thực sự coi hần là Thái pa pa sao!

Một buổi sáng, Ninh Mặc đi vệ sinh những tám lần, mỗi lần đi qua chỗ tôi và Thái Kỳ, đều lạnh lùng hừ, vừa hừ vừa dùng ánh mắt lạnh như băng trừng Thái Kỳ.

Bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, hần lại hừ lạnh chạy ra ngoài cửa, lúc đi ngang qua Thái Kỳ, Thái đồng chí cũng không giữ được nụ cười bình tĩnh nữa.

Tôi thấy Thái đồng chí rất lễ phép nghiêng người qua, lặng lẽ ngoắc ngoắc ngón tay với Ninh Mặc, ý bảo hần ta lặng lẽ lại gần.

Ninh Mặc ngẩn người, neho mắt, quả nhiên tiền lại gần.

“Aiz, Ninh tiểu tổng, cậu bị trĩ đúng không, đi đường kiểu gì cũng phải kẹp chân rên hừ hừ vậy...”

“Anh anh anh...” Tay Ninh Mặc run run, không nói thành câu.

Thái Kỳ lại dùng cái giọng càng mềm mại càng quan tâm trấn an hần: “Không cần nóng vội, Ninh tiểu tổng, Hồng Kỳ đâu phải người ngoài, cô ấy sẽ không nói lung tung chuyện này đâu, thật ra bị trĩ cũng đâu phải chuyện gì to tát, bôi thuốc vào là OK!”

Phụt, cái tay đang bung chén trà của tôi run lên, lúc ngẩng đầu lên nhìn, mặt của Ninh Mặc đã hoàn toàn đen sì, hần chỉ liếc tôi một cái, càng thêm lấp bấp chỉ vào Thái Kỳ, nhin hồi lâu, đột nhiên cao giọng, tức giận mắng: “Anh, vô si!”

Các đồng nghiệp bên trong phòng họp đều khựng lại, nhìn về phía chúng tôi.

Thái Kỳ vừa mới lúng ta lúng túng móc từ trong túi xách ra tuýp thuốc bôi gì đó, đang định đưa cho Ninh Mặc, hần lại rống như vậy, tay liền dừng lại giữa không trung, chẳng qua chỉ là mấy giây ngắn ngủi, mấy vị ở gần cũng đã nhìn thấy được mấy chữ trên tuýp thuốc đó.

Tạo nghiệt rồi... Tôi yên lặng lên uống một ngụm nước, bảo trì yên lặng, bởi vì tôi nhìn thấy đó là một tuýp thuốc bôi trị bệnh trĩ.

Xét thấy độ mỏng của da mặt Ninh tiểu tổng, tôi quyết định im lặng.

Khỏe mặt Ninh Mặc liếc qua tôi một cái, đoán chừng là thấy được ánh mắt bao dung rộng lượng của tôi, khuôn mặt thanh thoát xoẹt một cái đỏ bừng lên, hơn nữa còn phỉếm đen.

Cả người đều gợn đến phát run.

Thái Kỳ lập tức lĩnh ngộ ra, rút tay lại, dùng cái giọng rất chi là kinh hoàng liên tiếp khoát tay nói: “Aiz aiz aiz, Ninh tiểu tổng, không có gì đâu, tuýp thuốc kia của tôi, không phải đưa cho cậu, thật đấy, không phải đưa cho cậu đâu.”

Hần quay mặt đi giải thích với mọi người: “Không ai bảo tôi đưa thuốc cho cậu ấy cả, đấy cũng không phải thuốc bôi trị bệnh trĩ đâu, tuýp thuốc kia là tôi dùng, chuyên trị muỗi đốt, thật đấy! Thật mà!”

Giọng nói thành khẩn, thái độ vô cùng chân thành tha thiết.

Tôi thấy mặt của Ninh tiểu tổng hoàn toàn xanh mét, trên mặt đượm vẻ buồn bã giống như bị trúng mai phục, hấn đỡ tường, sụp vai từng bước từng bước lết ra ngoài.

Thật đáng thương, Ninh Mặc tuổi chưa cao, đã mắc phải bệnh trĩ... Aiz, tôi nhìn qua Thái Kỳ đang cực lực biện bạch, hỏi hấn: “Thái trợ lý, anh thật từ tế, cái gì cũng đổ hết lên người mình!”

Ánh mắt của mọi người cũng giống tôi, lóe lên vẻ đồng tình.

Chỉ có Thái trợ lý vẫn bình tĩnh như cũ, dùng vẻ mặt núi lở trước mắt cũng không đi tiêu, chậm rãi, một lần nữa dùng cái giọng tuy rằng rất thấp nhưng tất cả mọi người đều có thể nghe thấy nói: “Hong Kỳ, cô nghe cho kỹ, làm một trợ lý, là phải biết che giấu khuyết điểm cho cấp trên...” Lời này dùng lại ý còn chưa hết, cộng thêm ánh mắt như có điều dạy của hấn, trong nháy mắt tôi liền hiểu rõ rồi.

Ha... Vì vậy ánh mắt của mọi người lại càng thêm sáng tỏ.

Ngay cả tôi, cũng bắt đầu cảm thấy kính nể Thái Kỳ.

Vậy nên, tôi nắm tay hấn, sùng bái nói: “Thái trợ lý, thiết thời cho anh rồi!”

Hấn cười khiêm tốn: “Không không không, đây là việc nên làm mà...” Hấn vuốt cằm, sau đó rất không sao cả hất tay, cười gian xảo gian xảo: “Dù sao người bị trĩ cũng không phải tôi!”

A? Nói vậy, người thiết thời hơn là Ninh tiểu tổng?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Mãi cho đến khi tan làm, Ninh Mặc vẫn cứng người ngồi một chỗ, lần này ngay cả tầm mắt cũng không muốn ném qua người tôi với Thái Kỳ.

Tôi nhìn bóng lưng của hấn, đột nhiên bắt đầu cảm thấy thật xa lạ. Thái Kỳ chọc cánh tay tôi, trêu chọc cười nói với tôi: “Aiz, sao hà, nhớ lại ký ức ngọt ngào đắng cay.”

Tôi lặng lẽ ghé miệng qua, ở gần lỗ tai hấn thấp giọng nói: “Thái Kỳ, tôi thấy lúc tôi nhìn Ninh Mặc, không còn cảm giác tim đập nữa!” Tôi cẩn thận tìm từ: “Aiz, nhìn anh ta không khác với các bạn học thân thiết tạo nào!”

Đây là lời nói thật, có lẽ máu trong lòng đã chảy khô, mấy đêm nay lệ cũng đã rơi cạn, tôi nhìn hấn, càng cảm thấy xa lạ.

Thái Kỳ rất hưng phấn, đôi mắt giống như ánh sao lóe lên nơi cuối trời, đột nhiên vụt một cái, nhanh chóng ánh lên một trăm tám mươi độ, “Vậy là đúng rồi, cô chính là thái tử phi của Thiên Duyệt, không cần phải mù quáng dầy vò vì Ninh tiểu tổng! Cậu ta không xứng với cô!”

Phụt, tôi lập tức nhiệt huyết sôi trào: “Thái Kỳ, anh thực thật thà! Khen người ta cũng không quanh co lòng vòng!” Tôi hắc hắc say mê cười hai tiếng, vỗ hấn: “Tôi thích anh khen ngợi tôi như vậy!”

Thái Kỳ cười như không cười nói: “Cô không biết làm người của bộ thị trường, nói chuyện chỉ có ba phần thật sao? Mới vừa nãy tôi mới chỉ dùng bảy phần giả kia, đối đãi với quân ta, phải đối trá hơn! Biết chưa, cùng ngành chính là kẻ địch!”

“...” Tôi bị hấn làm cho kích thích, một lúc sau, tôi tỉnh lại nói sang chuyện khác: “Thật ra thì xét tình hình trước mắt, tôi thấy chúng ta phải gia tăng những lần gặp gỡ bất ngờ với Đại công tử! Tranh thủ sớm một ngày thoát khỏi cảnh dân thường!”

Thái Kỳ ngoáy ngoáy lỗ tai, tiếp tục khinh bỉ tôi: “Hong Kỳ, không thể đánh một trận khi chưa chuẩn bị được, cô phải chuẩn bị tốt, rồi mới chiến đấu được! Giờ cô ăn mặc thành như vậy, trừ phi mắt của Thái tử gia bị đui, nếu không tuyệt đối sẽ ghê tởm cô!”

Lời của tiền bối luôn có đạo lý, tôi quyết định mù quáng theo Thái đèn sáng.

Vừa mới qua năm giờ, Thái Kỳ len lén kéo tôi đi xuống cầu thang phía sau công ty.

“Diệp Hong Kỳ, cô nên chỉnh lại đầu tóc, sau đó để dài, bảo đảm là một giai nhân nhỏ bé thanh tú!” Thái Kỳ đưa tay gầy gầy mấy sợi tóc dài quá tai của tôi, đột nhiên có một loại vẻ mặt rất chi là xúc động.

Tôi nhớ lại bảy phần giả kia của hấn, quyết định giữ vững im lặng.

“Aiz, lúc cô mới vào công ty, tôi thấy cô vẫn còn là một đứa con gái không biết xấu hổ là gì, sao bây giờ nhìn lại thuận mắt thế nhỉ?” Hân tiếp tục xúc động.

Hoàn toàn không nhìn thấy khuôn mặt đã bí xị của tôi. Tôi yên lặng cắn răng, siết chặt quai túi xách trong tay, lúc nào cũng có thể hóa thân thành nữ hiệp bạo lực.

“Hong Kỳ này, cô phải bôi kem chống nắng đi, cả đồ dưỡng da cũng phải nhanh chóng đổi đi, đúng rồi, cô dùng sữa rửa mặt gì?”

Dọc theo đường đi, đồng chí Thái Kỳ vẫn thao thao bất tuyệt.

Tôi buồn bực: “Thái trợ lý, tôi dùng xà phòng rửa mặt.”

Hân nhìn tôi giống hệt như nhìn người ngoài hành tinh, tiện tay lôi kéo, siết chặt lấy tay của tôi, sáp lại gần nhìn da tôi, lại vuron tay chấm một cái, ngạc nhiên: “Hong Kỳ, cô chà đạp da mình như thế, mà vẫn có thể giữ được độ sáng bóng như vậy, cô đúng là phí của trời đấy!”

Hân dứt khoát nói xong, kéo tôi vào một cửa hàng mới mở ở đầu ngã tư, mua một đồng hồ trang điểm, quăng hết cho tôi: “Đây coi như nợ, lúc nào lãnh lương trả cho tôi!”

Tôi khóc không ra nước mắt cầm một đồng hồ trang điểm, cẩn thận quan sát quầy hàng, định chờ đồng chí Thái Kỳ quay đi một cái, tôi liền bỏ hết đồng hồ trên tay lại.

“Hong Kỳ, cô đừng có mơ!” Thái Kỳ cau mày nhìn tôi, vuron hai ngón tay thon dài ra, lôi từ đồng hồ trang điểm ra một tờ giấy nho nhỏ, giơ tay lên, liếc mắt nhìn.

Sau đó, chậm rãi xé nó ra thành từng mảnh.

Tôi lập tức ừ ừ.

“Còn nữa, đừng có để tôi thấy cô bán đồ trên internet!” Hân hung tợn uy hiếp tôi. Tôi lại nhớ tới cái lần bị hân hãm hại, nhất thời chìm trong không khí bi thương.

g

Hân chỉ liếc tôi một cái, lập tức đã đoán ra được tôi đang nghĩ cái gì: “Hong Kỳ, nhớ lại khiến cho người ta già nhanh, chúng ta nên nhìn về phía trước!”

Tôi buồn bực gạt đầu một cái, bị hân kéo vào một cửa hiệu làm tóc tráng lệ, bên trong một hàng trai xinh gái đẹp, tôi run run, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Bao nhiêu là vật thể chói sáng như vậy, bình thường tôi cũng chỉ dám ở nhà nhìn ti vi mà thường thức trai đẹp nha...

“Chào anh, cắt tóc?” Tiểu thư phục vụ ôm bảng giá cắt tóc tiến lên, hoàn toàn không để mắt đến sự tồn tại của tôi, thẳng tắp vọt về phía Thái Kỳ.

Tôi nhìn theo, phát hiện cô nàng đáng yêu kia, trên mặt còn nhẹ nhàng xuất hiện hai tầng mây đỏ.

Cái tên Thái Kỳ yêu nghiệt này, lại bắt đầu vào vai kim cương vương lão ngũ, tôi thấy hân lôi từ trong túi quần quả Rolex mua được ở chợ đêm kia ra, giả vờ giả vịt liếc mắt nhìn, kinh ngạc: “A, trẻ vậy rồi sao, hôm nay sửa cho cô ấy trước đi, lát nữa bọn tôi còn phải đi ăn tối ở QUEEN nữa!”

Phụt... Hân lại tới nữa rồi, vừa đến chỗ nào nghiêm chỉnh, y như rằng hân lại thích diễn vai công tử nhà giàu, đây là kết luận tôi rút ra được sau vô số lần lên quan sát.

QUEEN cái mốc xì, không phải là tiệm Nữ Hoàng sao, tôi roi lệ, tôi khinh nhất là cái kiểu trung tây kết hợp thế này.

Nhưng mà lại có người thích cái trò này!

Trong mắt tôi cô nương lập tức hiện lên vẻ sùng bái, tiện tay trình lên một tấm danh thiếp: “Aiz, lần sau anh đến cắt, để tôi phục vụ nhé!”

Mẹ nhà nó, dám hoàn toàn vứt tôi qua một bên!

Thái Kỳ phát tay một cái, kéo tôi đến trước mặt hân: “Chỉnh trang lại đầu tóc của bạn gái tôi cho tử tế, giữ độ dài, không cần cắt quá ngắn, nhân tiện sửa lông mày một chút.

Hử? Tôi không có quyền phát ngôn gì sao?

Thôi được rồi, tôi đành nhắm mắt ngủ thôi!

Từ đầu tới cuối, thợ cắt tóc đều hỏi ý kiến của Thái Kỳ, tôi vẫn nhắm mắt lại ngủ khi khi, thật ra thì cũng không có ngủ thật. chỉ là mệt, muốn rên mấy tiếng...

Khoảng chừng nửa tiếng sau, tôi nghe thấy thợ cắt tóc hài lòng kéo chiếc khăn choàng qua cổ tôi ra nói: “Hoàn mỹ!”

Tôi nhắm mắt sửa lại cho anh ta: “Sai rồi, là hoàn thành!”

Thái Kỳ lập tức cười ra tiếng.

“Nhìn cho tôi, xem kiểu gì!” Hắn đẩy cái ghế của tôi, tôi mở mắt, đẩy hắn ra, quay về phía gương nhìn kỹ kiểu tóc mới.

Đột nhiên liền rung động.

Thì ra thay đổi kiểu tóc, thực sự có thể thay đổi khí chất và vẻ ngoài của một người, mặc dù chỉ là những chi tiết rất nhỏ, nhưng cả người nhìn qua thực sự khác biệt.

Tóc được tỉa thành mái mỏng, mềm mại rủ xuống trán, những chỗ khác được cắt tỉa rất khéo, thành từng tầng lớp, đuôi tóc được uốn hơi cong lên, vô cùng tự nhiên dạt qua mang tai.

Lông mày cũng được tỉa gọn gàng, cả người nhất thời đẹp đẽ lên không ít, xứng với mái tóc ngắn đáng yêu này, ngay cả tôi cũng cảm thấy mình thật sự quá xinh đẹp.

“Là phong theo kiểu tóc ngắn của Audrey Hepburn*!” Nhà tạo mẫu tóc đứng bên cạnh giải thích.

* Audrey Hepburn : Một diễn viên điện ảnh huyền thoại của thập niên 1950, 1960.

“Được rồi, cô ấy chắc cũng chẳng biết Audrey là ai đâu!” Thái Kỳ hớn hờ, hai tay vịn lấy bả vai tôi, xoay tôi lại.

Sau đó, giống như kỳ tích, tôi thấy ánh mắt hắn sáng lên, mang theo sự nóng bỏng, nhìn về phía tôi: “Hong Kỳ, cô là một viên ngọc thô chưa được mài giũa!”

Hắn lại lần nữa nhiệt tình ca ngợi tôi!

Đáng tiếc tôi căn bản không tin hắn, tôi chỉ tin hắn là đồng nghiệp của tôi, là một tên làm marketing thị trường, mẹ kiếp, giữa người cùng ngành đầy dối trá, đây là cái hắn vừa mới dạy tôi không lâu. ...

“Cô rất đẹp!” Hắn vươn tay sờ sờ vành tai của tôi, ngón tay thon dài từ từ vờn về vành tai tôi, về đến mức tôi nổi cả da gà, rồi sau đó, hắn chậm rãi cúi đầu tìm môi tôi.

Tôi cong gối, lập tức đẩy hắn ra, quát: “Biến, đừng có dùng mấy lời dối trá của anh tán dương tôi! Đồng chí cùng ngành!”

Hắn lúng túng cười cười, ánh mắt vẫn vô cùng nóng bỏng, nhìn tôi chăm chú, hắn xoa xoa bụng, chợt nhả nói: “Hong Kỳ, hay chúng ta chớp mắt mấy cái đi!”

Tôi nhìn anh chàng cắt tóc đã khiếm tốn đến mức hợp thể làm một với cái ghế cắt tóc, nhất thời cảm thấy rất ngượng ngùng, lập tức nổi quát: “Không được, tôi muốn chớp mắt với Đại công tử Thiên Duyệt, sau này không cho anh chớp nữa!”

Mặt hắn lập tức căng thẳng, giận dữ: “Diệp Hong Kỳ, cô thử xem!”

“...” Tôi lại nghĩ hắn vẫn là quân đồng minh của mình, vẫn phải giúp tôi trả tiền, lập tức liền nhụt chí, giờ cái lược trong tay lên, nhào qua, nện nện: “Thái pa pa, tôi đùa anh ấy mà!”

Hắn cười như không cười nhìn tôi, cứ nhìn chăm chăm như vậy, nhìn đến mức tôi toát cả mồ hôi lạnh, sau lưng đều ướt đẫm, một lúc lâu sau, hắn hừ một tiếng, coi như là bỏ qua cho tôi, siết chặt lấy mặt tôi, vô cùng lưu manh nói: “Diệp Hong Kỳ, cô mà chọc giận tôi, tôi sẽ tự mình trừng trị cô!”

“...” Tôi không nói gì, đối mặt với một tên tiểu bạch kiểm cường đại, tôi ngoài việc dùng ánh mắt sùng bái sâu sắc ra, không còn lời nào khác.

Tôi nghĩ lại nghĩ, trước khi ra khỏi cửa, vẫn không nhịn được, lặng lẽ kéo một cánh tay của hắn, hỏi: “Thái Kỳ, anh bảo trừng trị tôi, có phải giống cái ý mà tôi nghĩ?”

Hắn cau mày, cúi thất lưng đùa giỡn lưu manh, chọt một cái, hút lấy môi tôi: “Mới vừa nãy không có ý tứ sâu xa như vậy, nhưng mà cô đã suy ra như vậy, tôi đột nhiên có ý tưởng sẽ phát triển từ ngữ này!”

Tôi vả vào mồm mình, sau đó điên cuồng vò tóc, khốn thật, tôi đây là tự mình đẩy mình vào trong lò lửa rồi.

Thái Kỳ hẳn là tiểu bạch kiểm đó, tôi không thể sa sút đến mức đi của tiểu bạch kiểm được.

Quá sa sút!

“Hong Kỳ, cô mà vò tóc thêm một lần, tôi sẽ chớp mắt với cô một lần, tôi nói được làm được!” Thái Kỳ lạnh mặt, đưa tay qua chỉnh lại mái tóc vừa bị

tôi vô loạn.

Động tác nhẹ nhàng vô cùng như đang vuốt ve, tôi ngược mắt nhìn hấn, trong cặp mắt hoa đào kia của hấn giống như chứa đầy một hồ nước, ánh đèn cửa hiệu chiếu lên, tràn đầy linh động, đặc biệt xinh đẹp.

“Hong Kỳ...” Hấn tựa vào, lần này không cần môi tôi.

Tôi hoảng sợ phát hiện, hấn chen đầu lưỡi vào...

Chẳng lẽ đây chính là hôn lưỡi trong truyền thuyết...

“A, ọe...” Tôi cắn răng một cái, cùng với hấn, hai người đứng trước cửa hiệu làm tóc che miệng kêu to.

“Thái Kỳ, anh thật ghê tởm!” Tôi đập cho lão nhị nhà hấn một cước, bung mặt chạy vội ra ngoài, trái tim đập lên bình bịch, dọc theo đường đi, tôi đều không ngừng nhổ nước miếng.

Chạy thật xa, tôi đột nhiên nghe thấy Thái Kỳ kêu lên một tiếng quái dị, “Diệp Hồng Kỳ, cô cắn chảy máu...” Bịch một tiếng thật to, tôi cam chịu số phận quay người qua chỗ khác, thở dài một cái, quay về chỗ cũ, bởi vì tôi nhìn thấy Thái đồng chí mặt mày xanh xết đang nằm đo đất.

Tạo nghiệt mà... Giờ tôi lại phải khiêng hấn đi bệnh viện!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Thái trợ lý nhất định cực kỳ được cung chiều, lúc tôi hầu hạ hấn nằm viện, chẳng những Tô tổng tới, mà ngay cả vị Đại công tử lạnh như băng của Thiên Duyệt kia cũng tới thăm nom hấn.

Vừa vào cửa, đôi mắt lạnh của anh ta đảo qua, liền đặt ở trên người Thái Kỳ đang truyền nước, tôi vốn đang nằm bên giường ngủ gà ngủ gật, bị ánh mắt lạnh lùng kia kích thích, lập tức run rẩy tỉnh lại.

“Người trông nom sao lại ngủ được, nước truyền dịch mà cạn! Máu sẽ chảy ngược!” Câu đầu tiên anh ta mở miệng chính là dạy bảo tôi.

Cau mày, con ngươi lạnh như băng, nhìn thấy Thái Kỳ đang suy yếu nằm trên giường, sắc mặt thoáng hòa hoãn, khẽ gật đầu, giống như chào hỏi.

Thật là một tình thế quý dị.

“Hong Kỳ, đi gọi y tá đi!” Tôi hoảng hồn, Thái Kỳ đang nửa ngồi nửa nằm, chỉ vào chai truyền dịch, làm động tác phát tay với tôi, giống như đang đuổi ruồi vậy.

Thái trợ lý, anh thật là giao hoạt, tôi lệ rơi đầy mặt đứng dậy, giống như một chú ong mật cần cù bay ra ngoài tìm y tá.

Chỉ có ba phút ngắn ngủi thôi, mà lúc về, vị đại công tử ngạo mạn kia đã không thấy bóng dáng đâu, chỉ còn lại đồng chí Thái Kỳ tinh thần phấn chấn đang ngồi trên giường, đã tự mình rút kim ra, ra sức cầm một quả dưa, gặm ròn rột.

“Thái Kỳ, kim quy huynh đâu?” Tôi roi lệ, chạy tới túm ga giường, vén rèm cửa, lấy trạng thái hỗn loạn của bệnh nhân tâm thần, tìm kiếm thái tử gia Thiên Duyệt đột nhiên mất tích.

“Đi rồi!” Thái Kỳ chẳng thèm ngẩng đầu lên, tiếp tục gặm dưa, “Tôi bảo này Hong Kỳ, cô cả đêm còn chưa ngủ. giờ đã vội bồi dưỡng tình cảm với vị kia, chẳng phải là rất hoang đường?”

Tôi lạng lẽ bóp cổ tay, xoay người qua chỗ khác, nghĩ đến cơ hội lại vượt mặt, không nhịn được mà muốn lao vào tường.

“Sẽ có cơ hội thôi, Diệp Hồng Kỳ!” Hấn an ủi tôi, đưa tay kéo tôi, ngồi bên mép giường hấn: “Hai ngày cuối tuần cố mà ngủ cho ngon, nghỉ ngơi một chút, thứ hai có tiệc giao lưu, tôi muốn thấy cô với vẻ mặt rạng rỡ nhất!”

Hấn không nói thì tôi cũng quên mất, Đại công tử Thiên Duyệt được trao quyền chủ trì bữa tiệc lần này, may thay là phòng thị trường cùng với bộ kỹ thuật cũng chỉ có mình tôi là con gái, nếu không không biết sẽ có bao nhiêu đối thủ cạnh tranh chứ...

“Nhớ đắp mặt nạ cho tốt, chiều chủ nhật tôi sẽ đến đón cô, dẫn cô đi thử mấy bộ đồ!”

Tôi kinh ngạc nhìn hấn, hỏi: “Sao lại phải long trọng như vậy?”

Con người của hấn lóe lóe, giống như bỗng nhiên nhớ tới điều gì bật cười một tiếng, vươn tay ra, nhàn nhã gói đầu, nói: “Hồng Kỳ, chẳng lẽ cô không muốn để Ninh Mặc thấy đáng về bây giờ của cô, cô chẳng lẽ không muốn được làm công chúa Bạch Tuyết một đêm sao?”

Tôi lập tức mù quáng, lòng hư vinh không ngừng tăng lên.

“Diệp Hồng Kỳ, phải khiến cho tất cả mọi người rớt kính mắt!” Ánh mắt Thái Kỳ nhấp nháy, nắm lấy tay tôi, cánh môi cong lên, vẻ rất đắc ý.

Hấn chậm rãi kéo tay tôi qua, đặt bên khoe miệng, giống như một hoàng tử ưu nhã mà cao quý in lên đó một nụ hôn, tôi cứng tay lại, nhìn về trần đầy kiêu ngạo tự hào tràn ngập trong mắt hấn, cặp mắt hoa đào của hấn, ánh sáng lưu chuyển, giống như có tình ý thật sâu đậm, quả nhiên là trời sinh đã phong lưu.

Tôi hơi hoảng hồn, để hấn túm được sơ hở. Chờ tôi lệ rơi đầy mặt rớt tay về, trên tay đã có một dấu răng rõ sâu.

Grào.... Tên này đúng là cảm tình con chó mà!

“Hồng Kỳ nhà ta, nhất định sẽ khiến cho tất cả kinh diễ

m!” Hấn một bộ tràn đầy tự tin, nhìn về phía tôi cau mày, sau đó, vuốt trán, thôn thức phìền muộn: “Aiz, nhà có con gái mới lớn...”

Thái papa bắt đầu có ý thức lo âu!

Đến lúc đi được, đồng chí Thái Kỳ nổi hứng chơi đùa, lôi kéo tôi, nhất định phải chơi trò chơi, “Hồng Kỳ, chớp mắt chơi hết vui rồi, có muốn chơi trò mới không?”

Hấn híp mắt cười: “Chơi rất vui nhớ...”

Aiz, lòng hiếu kỳ của tôi nhất thời bị hấn khơi dậy.

Hấn cong cong ngón tay, kéo cổ tôi qua, lè lưỡi liếm liếm cổ tôi, tôi sợ hết cả hồn, một chương vung qua, “Anh là chó à, không người thì lại liếm!”

“Ngốc ạ, đây là khúc dạo đầu, trước phải tẩy độc, rửa sạch bụi bặm!” Hấn cười to, lại kéo cổ tôi qua lần nữa, đè tôi lại, hung hăng hút trên cổ tôi một cái, sau đó, ánh mắt cong cong cười to: “Hắc hắc hắc, Hồng Kỳ, con dấu, dấu đỏ nhớ!”

Thấy tôi lạnh lùng nhìn hấn, hấn ngượng ngừng giờ mu bàn tay ra, rất ngại thẹn hờn nhiên cười: “Cô có muốn đóng dấu một cái không? Rất thú vị!”

Anh là cái đồ ngớ ngẩn, cái trò này từ hồi tiểu học tôi đã không chơi nữa rồi, đẳng cấp thấp! Tôi hoàn toàn khinh bỉ hấn, hơn nữa không chút lưu tình đánh hấn: “Thái Kỳ, anh thật ngại thẹn!”

“Ủây? Bị khinh bỉ rồi đây!” Hấn như đang suy nghĩ cái gì vuốt vuốt cằm, tà tà cười một tiếng: “Aiz, Hồng Kỳ, thì ra là tôi đã coi thường cô.”

“...” Tôi hoàn toàn trượng nhị hòa thượng không sờ nổi đầu*.

*Thường nói là “Trượng nhị kim cương không sờ nổi đầu” – nghĩa là pho tượng kim cương cao hai trượng, chúng ta không sờ đến đầu của nó ~ đơn giản mà nói chính là chẳng hiểu gì cả, giải thích xong +”+

“Được!” Hấn vỗ mặt một cái, điệu bộ rất chi là vui vẻ: “Như cô mong muốn, lần sau chúng ta chơi trò nào người nhón một chút!”

Phụt, tôi mửa ngay tại chỗ.

Lời của hấn quá nhiều nghĩa bóng, tôi lại liếc mắt nhìn về ngại thẹn hờn nhiên của hấn, buồn bực ản ản, vỗ ngực đẩy cửa bước ra ngoài, mặc dù lời của hấn có nghĩa bóng, nhưng mà tôi phải giả như không biết, nếu mà để hấn nhìn ra, kiểu gì cũng sẽ cười nhạo tư tưởng của tôi không thuần khiết!

∩

(

∩ ▽ ∩

)

∩

, thực ra thì hấn không biết, nội tâm của tôi trong vắt như thủy tinh vậy....

Lúc tôi về nhà đã là giữa trưa, đẩy cánh cửa của căn phòng dưới tầng hầm, đã thấy trong phòng có ánh đèn màu cam mờ mờ.

Hữu Bảo tiểu thư đang khoanh chân, ngồi trước bàn sùm sụp húp mì ăn liền.

Thấy tôi đẩy cửa đi vào, thất kinh, sau khi nhìn rõ là tôi xong, sợi mì trong miệng cũng lộp bộp rớt trở lại, vón cái bát sứ đã voi đi một nửa lập tức lại đây.

“Hong Kỳ, mày phẫu thuật chỉnh hình à?” Nó thét chói tai.

Nhào tới nhìn mặt tôi, kéo tóc tôi: “A a a, quả đầu này được đây, thì ra mặt mày xinh xắn sáng sủa như vậy, lại còn là tiểu mỹ nhân bại hoại nữa chứ...”

“...” Tôi tiếp nhận sự thác loạn thần kinh của con bé, yên lặng cầm túi đồ trang điểm đặt trên bàn.

Hữu Bảo chỉ liếc một cái, mặt nạ trên mặt nhanh chóng nứt ra: “Oa... Đây là hàng chợ đen đúng không, mày sao mua nổi mấy thứ đồ trang điểm mắc vậy chứ...”

Nó sáp lại gần nhìn tôi cẩn thận, ánh mắt dừng lại trên gương mặt rũ xuống của tôi, một điểm trên cổ, đột nhiên hóa đá.

Tôi nhìn thấy vô số phần nền tuôn rơi là tả, ánh mắt của nó trùng to bằng cái chuông đồng “Hong Kỳ, mày không có tiết tháo, vô nguyên tắc...”

A? Tôi sao lại không có tiết tháo, vô nguyên tắc chứ!

“Ngày hôm qua mày làm gì, có phải là đi viện giao* đúng không!” Con bé nước mắt rưng rưng nhìn tôi, đâm lên vai tôi: “Cho dù Ninh Mặc không cần mày, mày cũng không được tự giận mình như thế!”

* một thuật ngữ xuất xứ từ Nhật bản, ban đầu dùng để chỉ các cô gái vì tiền mà hẹn hò cùng với đàn ông, nhưng không nhất định phải có các hành vi liên quan đến tình dục. Hiện nay, ý nghĩa của từ này được hiểu thay cho việc các học sinh hoặc người chưa thành niên tự đi tìm khách mại dâm.

Tôi thấy gân xanh trên trán mình giật giật, trong khoảnh khắc, có nỗi xúc động muốn lật bàn: “Bạn Hữu Bảo, con mắt nào của bạn thấy tớ làm cái trò đó!”

Con bé này, xem phim điện ảnh của Đài Loan Nhật Bản nhiều quá, rất hay có cảm giác nhập vai, thích gọi ngã tư mới đầu phố là Ginza*, gọi mấy cô nàng đứng đó là viện giao.

* Ginza là khu thương mại sang trọng nhất Tokyo, được coi là nơi tập trung của các cửa hiệu đắt nhất thế giới.

“Mày không thừa nhận?” Con bé lòi từ trên bàn ra một cái gương con, chiếu vào cổ tôi, “Thấy không, đây chính là chứng cứ!”

Tôi cúi đầu nhìn, phía trên có một vết hồng hồng như quả anh đào, giống như một vết bớt nho nhỏ, nằm trên cổ tôi.

“Aiz, đây là cái gì?” Tôi tò mò dùng đầu ngón tay捏, ngẩng đầu nhìn Hữu Bảo, hỏi nó: “Là muỗi cắn sao?”

Hữu Bảo nổi giận, cầm lấy tay tôi, dùng miệng liều mạng hút vào, không lâu sau, tôi nhìn thấy, phía trên quả nhiên có một vết giống hệt vết kia.

Grào, tôi thấy dấu vết, đột nhiên ký ức vọng lại, nhảy về phía sau một bước, bám lấy cửa không dám nhìn Hữu Bảo.

“Nói nói nói, là ai?” Hữu Bảo gấp gáp, chạy tới gỡ tay tôi ra, nồn nóng: “Hong Kỳ, mày đừng có mà học cái xấu xa, chúng ta mới bước vào xã hội, đi nhầm một bước, sau này coi như hỏng.”

Đâu có nghiêm trọng như vậy chứ...

Tôi xấu hổ vô cùng quay đầu đi, nhìn nó, lấp ba lấp bắp: “Hữu Bảo, không phải như mày nghĩ đâu...”

“...” Hữu Bảo dùng ánh mắt nhìn một đứa thiếu năng nhìn tôi: “Diệp Hồng Kỳ, mày là đồ ngu, có phải bị người khác chiếm tiện nghi, bản thân còn không biết?”

Chiếm tiện nghi? Tôi nhớ lại cặp mắt ngây thơ vô tội kia của đồng chí Thái Kỳ, lập tức lắc đầu phủ quyết, vậy nên tôi gãi đầu, cười trừ: “Đó là dấu ấn của Thái papa tao, ông lúc nào cũng thích làm mấy trò ngây thơ.”

Hữu Bảo khóc thật, ôm đầu tôi, nói không mạch lạc: “Hong Kỳ à, mày còn học người ta nhận cái loại đó làm cha nuôi sao, mày sa đọa rồi!”

“...” Tôi hoàn toàn nổi giận, lắc đầu, phản bác: “Tao mà sa đọa, mới không thèm tìm mấy lão già ấy! Mục tiêu của tao là đại công tử tập đoàn Thiên Duyệt!”

Hữu Bảo vẻ mặt phức tạp nhìn tôi một cái, cho là tôi đang giận, vỗ vỗ bả vai tôi, an ủi: “Hong Kỳ Hong Kỳ, đừng như vậy, không có Ninh Mặc, chúng ta còn ngàn vạn những anh chàng đẹp trai khác...”

Chim sẻ mới biết chí lớn của thiên nga, tôi say mê nhắm mắt lại, nhún nhún vai, aiz, con bé hoàn toàn không hiểu mục tiêu xa xôi mà đầy vinh quang kia của tôi. SIGH, đây chính là tác hại khi không tìm được một ngọn đèn sáng.

Tôi bình tĩnh đáp lại nó: “Hữu Bảo, tao không thích Ninh Mặc nữa!”

Nó vẫn đang tự mình lầm bầm: “Mặc dù phần lớn không đẹp trai được như lão ấy, cũng không có tiền như lão, nhưng lại có một thứ lão ấy không có!”

“...” Tôi nhìn nó, thật sự tò mò không biết con bé sẽ phun ra từ gì.

“Thứ đó gọi là lương tâm!”

Tôi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hữu Bảo, đột nhiên cười, thật ra thì tôi vẫn rất hạnh phúc, bên cạnh vẫn có bạn bè thay tôi tức giận, che chở cho tôi, điền với tôi, dung túng đủ loại hành vi hâm dở của tôi.

Tôi vỗ vỗ bả vai Hữu Bảo, rất nghiêm túc nói cho nó biết: “Hữu Bảo, cảm ơn mày, tao đối với Ninh Mặc, đã không còn bất kỳ cảm giác nào nữa rồi!”

Tôi thật sự đã buông tay!

Hữu Bảo cũng không tin tôi, thở dài một hơi, dọn dẹp chén đĩa tiếp tục chạy đi làm cái mặt nạ khác.

Trước khi đắp mặt nạ, nó nghiêm túc hỏi tôi: “Thái papa kia của mày, là một ông chú trung niên đẹp trai hử? Có đối xử tốt với mày không vậy!”

Tôi đang uống một ngụm nước, đều đặn hiển hết cho nó, đối với vấn đề này, tôi bây giờ không trả lời nổi, Thái đồng chí hào hoa phong nhã, một bộ tiểu bạch kiếm tuần tú, phỏng chừng chẳng liên quan gì đến ông chú trung niên đẹp giai nào cả.

Thật ra thì tôi cũng chẳng phải buồn lòng lâu, vì buổi tối Thái Kỳ đã giúp tôi đưa ra một câu trả lời thuyết phục.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Lúc nhá nhem tối, có người đến gõ cửa căn hầm dưới đất chỗ chúng tôi.

Hữu Bảo xách gậy bóng chày, kéo tôi ra phía sau lưng nó, sau đó cẩn thận mở cửa, chẳng qua chỉ mới nhìn một cái, nó đã hóa đá.

“Hữu Bảo...” Tôi kéo kéo tay nó.

Nó á khẩu quay đầu, cười đến vô cùng bí ối: “Hong Kỳ, tao nhìn thấy Hoàng đại tiên...”

Nói đến Hoàng đại tiên, là bởi vì căn phòng chìm dưới đất gần nửa chỗ chúng tôi, thường hay có tiếng gõ cửa không giải thích nổi, tôi và Hữu Bảo thuộc loại chẳng có bạn bè thân quen gì, thế nên tiếng gõ cửa như vậy đáng sợ vô cùng, hai đứa ngồi rình rập mấy ngày, cuối cùng mới giải được câu đố không người mà có tiếng gõ cửa.

Đó là một con chồn*, chắc là gian phòng này trước không có ai ở, nó xây tổ ở chỗ này, đến khi chúng tôi vào ở xong, nó không cam lòng, giống như đùa dai vậy tôi đây gõ cửa, chỉ cần chúng tôi vừa mở cửa, nó liền lù mất ngay, biến mất tăm mắt tích không bóng dáng.

*Chồn – nguyên văn là Hoàng thử lang

Hữu Bảo cười đến cực bí ối, khiến cho tôi đột nhiên dâng lên một tia hiếu kỳ.

Tôi vươn tay kéo nó ra, kéo cửa ra nhìn, phụt, Thái Kỳ đang đứng ở cửa, vẻ mặt nghi ngờ, mặc một chiếc T-shirt màu vàng, đầu tóc vẫn ướt nhẹp, thấy tôi mở cửa, hấn vung một chưởng đẩy cửa ra luôn.

“Diệt Hong Kỳ, cô ở chỗ thế này à!” Hấn vừa vào nhà đã soi mói xung quanh, nhìn cái chiếu trải trên sàn của hai chúng tôi, chân mày nhíu lại, quay mặt qua, dáng vẻ như có chút không đành lòng.

“Hong Kỳ, hai người ở trong tầng hầm này mà ngủ luôn dưới đất?” Giọng điệu của hấn có chút nghiêm túc.

Tôi cười gượng chỉ vào hấn giới thiệu cho Hữu Bảo vẫn còn đang ngây người: “Thái Kỳ, là chỗ chúng tao...”

Hữu Bảo cười gian, chột hiểu ra: “Hê hê hê, Thái papa!”

Mặt Thái Kỳ lập tức tối lại, cười lạnh nhìn tôi, sáp tới véo tai tôi, “Cô nói với người ta về tôi thế nào hả?”

Hữu Bảo thức thối chọc chọc tay tôi, kéo cửa sắt: “Hong Kỳ, tao ra ngoài đi dạo, hai người cứ từ từ tán gẫu!”

Tôi không thèm đếm xỉa, kéo nó lại, “Hữu Bảo, mày ở lại tiếp khách với tao chứ.” Tôi có chút không được tự nhiên, mặc dù thường xuyên bị rớt lại hai người nhìn nhau với hân, nhưng mà kia đều là nơi công cộng, gặp gỡ ở nơi riêng tư như vậy, vẫn là lần đầu tiên.

Hữu Bảo nháy mắt với Thái Kỳ mấy cái, quay lại chụp tay tôi ra: “Aiz, Hong Kỳ, Thái papa của mày đáng đáp đúng là không tồi.” Nó hạ thấp giọng nói, ghé lại gần, “Đẹp

tra hơn Ninh Mặc nhiều, Hong Kỳ, hàng tốt, yêu đương cho từ từ vào!”

Nó vỗ vỗ cánh tay tôi, đẩy cửa sắt ra, nhanh chóng bắn ra ngoài.

Tôi vừa định kéo nó lại, đã bị Thái Kỳ cản lại: “Hong Kỳ, cô phải đưa tôi ra khỏi nơi quái quỷ này, cô nhìn kia kia, chỗ này còn thấm nước!”

Hân chỉ vào một cái góc nhỏ, chỗ đó có một vũng nước mưa.

Chỗ này vốn nối liền với nhà để xe phía ngoài, nước đọng trong nhà để xe, sẽ chảy qua đây, nhưng xét về giá phòng, chỗ này coi như cũng tiện nghi.

Mấy thứ tỳ vết nho nhỏ này, cơ bản không đáng kể.

“Diệt Hong Kỳ, bất kể thế nào, đây cũng không phải chỗ cho người ở!” Hân vươn tay kéo tôi, ánh mắt liếc qua chần dệm dưới sàn, thờ dài một hơi: “Con gái mà ngủ trên mặt đất ẩm ướt lạnh lẽo, muốn bị bệnh sao?”

Tôi quanh co nhìn hân: “Nhưng mà tiện nghi!”

Hân có chút giận, xách cổ tôi, ghé qua nghiêng răng nghiêng lợi: “Cô mà bị bệnh, là hết cả tiện nghi.”

Tôi im lặng.

Nhớ tới căn phòng nắng chiếu chói chang khi trước, trong lòng cũng cảm thấy thật bi thương, chỗ này đông sinh viên, vừa đến kỳ nghỉ hè, giá phòng sẽ tăng lên gấp mấy lần, tôi cùng Hữu Bảo đều là con nhà làm công ăn lương, tiếc rẻ không dám vùng tiền to mà đi thuê một cái phòng khá hơn.

Cha mẹ không dễ dàng gì, làm con gái cũng nên biết điều.

“Như vậy đi, Hong Kỳ, cô với bạn cô đến chỗ tôi đi!” Hân quay mặt qua nhìn tôi, lập tức sửa lại: “Qua chỗ tiểu khu nhà tôi đi, chỗ tôi có người ra nước ngoài, phòng để trống, đang muốn tìm người trông giúp!”

Tôi nửa tin nửa ngờ nhìn hân.

Tiểu khu chỗ hân và Ninh Mặc ở là khu nhà cao cấp Thịnh Thế, là nơi văn hóa cao, người ở đó, không phải là thành phần chi thức tinh anh, thì cũng là giáo sư tiến sĩ.

“Thật sự có sao?”

“Có!” Thái Kỳ rất khẳng định trả lời tôi, cuối cùng, nghiêng răng nghiêng lợi bảo đảm: “Không có cũng phải có!”

Hiệu suất làm việc của hân thật là nhanh chóng, tôi thấy hân chạy ra ngoài cửa gọi mấy cuộc điện thoại, rất nhanh đã thấy công ty chuyển nhà phái xe tới, trên xe còn có cả Hữu Bảo vừa mới đi dạo lúc này.

Hữu Bảo vừa thấy tôi, liền eo eo eo gọi: “Hong Kỳ, họ nói giúp chúng ta chuyển nhà, mày tìm được chỗ mới à?”

Thái Kỳ kéo tôi, thân mật vuốt vuốt tóc tôi, trả lời nó: “Nhà sớm đã có, nhưng mà Hong Kỳ cứ coi tôi như người ngoài, ngại mở miệng!”

Câu này sao lại mập mờ vậy chứ, mặt của tôi xoẹt cái đã đỏ lựng lên.

Hân tiếp tục giải thích: “Đều là nhà của người quen, để không cũng vậy, qua đó ở, mọi người còn quan tâm lẫn nhau được!”

Hữu Bảo hưng phấn gạt đầu lia lịa, lao xuống xe, bắt đầu nhanh chóng thu dọn đồ đạc, tôi đi theo sau nó, cũng thu dọn đồ đạc, thật ra thì cũng chẳng có gì nhiều, chỉ có một rương quần áo, cộng thêm một cái đệm mới mua.

Lúc tôi kéo cái rương và cái đệm ra, Thái Kỳ thiếu chút nữa lao đảo một cái ngã xuống.

Tay hân run run hỏi tôi: “Tí đồ như vậy?” Vừa nói vừa quay đầu lại nhìn cái xe chở hàng khổng lồ, “Aiz aiz aiz, đệm của hai người, vút luôn được rồi!”

Vậy nên, tôi và Hữu Bảo hai người, xách theo hai cái rương da, vinh quang tiến vào khu nhà cao cấp Thịnh Thế.

Chiếc xe tải kia vừa mới rẽ vào cổng tiểu khu, đã bị đụng.

Đối phương là một chiếc xe nhỏ màu đen bóng, thân xe thon dài, khéo léo tinh xảo, vừa nhìn đã biết là đắt tiền, sau khi va chạm, sườn xe cạch cạch một tiếng, cửa xe chậm rãi nâng lên.

Một anh chàng lạnh như băng bước ra từ bên trong, chỉ vào Thái Kỳ đang ngồi trên xe tải, quát: “Thái Kỳ, tối nay hội họp ở nhà, anh biết chưa hả, chẳng lẽ kiểu gì cũng bắt tôi phải tới rước mới được! Còn nữa, sao anh dám chiếm hang ổ Giang Duyệt hả? Cần thận buổi tối anh ấy quá chết anh!”

Thái Kỳ cột nhà nhìn anh ta, cúi người qua, phất tay với anh ta: “Giang Tương, mấy người chờ đi, tôi đưa người lên đã, thuận đường cùng đi.”

Người tên Giang Tương kia lúc này mới chuyển mắt qua bên này, nhìn thấy tôi, khựng một chút, lại hỏi: “Cô chính là cái cô trợ lý Diệp kia?”

Tôi khom lưng cúi đầu trả lời anh ta: “Aiz, là tôi!”

Thái Kỳ kéo cổ tôi, cười hi hi: “Đáng yêu lắm đúng không?”

Mặt Giang Tương căng cứng, than thở: “Aiz, Thái Kỳ, cô ấy còn chẳng đẹp bằng Tô Tổng!”

Phụt, tôi ngồi trên xe tải, cuối cùng cũng nhớ ra, vị đồng chí tên Giang Tương này, thực ra có lai lịch cực kỳ hoành tráng, anh ta chính là một trong bốn mỹ nam tử đứng đầu công ty F4 Giang Tương.

Nghe nói cũng là đồng chí được Tô tổng thích nhất.

Thái Kỳ nghiêm nghị trả lời: “Tô tổng, bà ấy là Thánh Mẫu sống, không thể so sánh được, Giang Tương.”

Lần này, cả Giang Tương và Thái Kỳ cùng im lặng, hai người nhìn nhau một cái, đồng loạt quay người ra sau, nôn mửa. Tôi ngồi trên xe, đồng tình vỗ vỗ Thái Kỳ.

Đợi đến khi Giang Tương lái xe rời đi, tôi mới hạ giọng nhỏ nhẹ an ủi hắn: “Thái Kỳ, anh có hy vọng làm tình nhân số một đấy, trong mắt tôi, anh đẹp trai hơn Giang Tương nhiều!”

Thái Kỳ cười như không cười nhìn tôi, siết chặt lấy mặt tôi, nói: “Aiz, cảm ơn lời vàng của cô.” Ngừng lại một chút, hắn lại tự cười, thấy tôi hoang mang, hắn cong khóe miệng nhìn tôi: “Hong Kỳ, có câu, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi!”

Hử? Có ý gì?

Hữu Bảo khinh bỉ nhìn tôi một cái, nhỏ giọng ở bên cạnh lẩm bẩm lầu bầu: “Diệp Hong Kỳ, mày thật là đàn!”

Phụt, từ khi nào, ngay cả con nhóc này cũng khinh bỉ mình!

∩

(

∩ ▽ ∪

)

∩

Chỗ Thái Kỳ tìm cho tôi và Hữu Bảo cực gần chỗ hắn, chỉ cách một hành lang nhỏ, cửa sổ vừa mở ra, cũng có thể gọi nhau qua hành lang.

Bên trong đã đầy đủ đồ dùng, ngay cả trong tủ lạnh cũng chất đầy nước trái cây cùng với đồ uống.

“Mấy thứ này đều có thể ăn, tôi trả tiền!” Thái Kỳ xoa xoa đầu tôi, chỉ vào một đồng rau xà lách trong bếp, nói: “Đói bụng có thể tự nấu cơm.”

Hắn trái lại rất tinh tế, đến việc nhỏ như phiếu mua bình nước cũng chuẩn bị xong cho tôi.

Tôi cầm một xấp các loại phiếu, ngây ngốc mãi, cho đến khi hắn đi xuống lầu, tôi mới thả lỏng thở một hơi, “Hữu Bảo, kiếm được rồi, cả tiền phòng cũng không phải trả.”

Hữu Bảo vuốt cằm, đưa tay vuốt vuốt cái ria vàng bên mép tường, vừa gầy vừa cười sung sướng: “Hong Kỳ, luôn tên này đi, mày cư xử cho tử tế, anh ta đáng tin hơn Ninh Mặc nhiều!”

“...” Tôi đứng sau lưng nó, nắm xấp phiếu, nhỏ giọng nhắc nhở: “Hữu Bảo, tao quên nói cho mày biết!”

“Sao?” Hữu Bảo nhào tới con sư tử vàng bên cửa, mở miệng dùng sức gặm.

“Thái Kỳ anh ta, thực ra là tiểu bạch kiểm, đang dây với Tô tổng công ty bọn tao!” Tôi đúng là đang xoắn xuýt chuyện này, qua lại gần gũi với một tên tiểu bạch kiểm như vậy, tôi thật sự sợ sẽ bị Tô tổng giết trong nháy mắt.

“Hà?” Hữu Bảo vừa quay đầu lại, rống lên hung bạo: “Diệp Hồng Kỳ, mày nói mày để tiểu bạch kiểm bao dưỡng, mày giỏi thật đấy!”

Phụt, tôi thấy răng của Hữu Bảo bắt đầu chảy máu.

“Thôi cho qua, chúng ta cười nghèo chứ không cười Nhị gia!” Con bé phát tay một cái, tiếp tục quay đầu đi, ôm tất cả những thứ lấp lánh ánh vàng trong phòng găm một lần.

Một cái cũng không bỏ qua.

Tam quan của đồng chí Hữu Bảo dưới sự chiếu rọi của đồng đồ lấp lánh ánh vàng trong phòng, bắt đầu vận vẹo một cách thần kỳ, “Hồng Kỳ, để anh ta của, tiểu bạch kiểm đều có tiền!”

Tôi yên lặng lấy trong tủ lạnh ra một hộp sữa chua, uống sùm sụp, quyết định đi tắm, ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Có lúc, thật ra thì con người rất tiện, giống như tôi và Hữu Bảo trước kia ở trong căn phòng chìm dưới đất một nửa kia, hai người ngày ngày ăn mì úp bánh bao, vậy mà vẫn ăn ngon lành, ngủ cũng đến tối trời tối đất.

Mà giờ cấp bậc lập tức thăng lên, ở trong khu nhà cao cấp lâu, tôi cùng Hữu Bảo lại ăn không ngon, ngủ không yên.

“Hồng Kỳ, mày nói xem ai ở chỗ này?” Hữu Bảo giống tôi, tiện cách phát tác, đem cái giường ở nhà này phá hủy, hai chúng tôi lại khôi phục lại trạng thái lăn ra đất nằm như trước.

Tôi nằm trên một cái đệm khác, suy tư: “Chắc là một vị Nhị gia khác, mày nhìn coi, cả phòng lấp lánh ánh vàng, không phải là tâm lý vận vẹo thì là cái gì?”

Mắt Hữu Bảo lóe sáng, cười híp mắt trả lời tôi: “Chúng ta đi hỏi Thái Kỳ được không, tao muốn để tên tiểu bạch kiểm ở nhà này bao...”

Phụt... Chỉ mới một tối, căn phòng lấp lánh ánh vàng này đã khiến cho Hữu Bảo sa ngã thành nữ thanh niên sa đọa rồi.

Tôi yên lặng nghiêng đầu đi, vì tam quan vận vẹo của Hữu Bảo mà bi ai.

Đợi đến sáng chủ nhật khi Thái Kỳ tới, Hữu Bảo đã hoàn toàn ở trong trạng thái điên cuồng, con bé từ trong phòng vệ sinh lôi ra một bộ dao cạo râu mạ vàng, hưng phấn dâng trào: “Thái tiên sinh, giới thiệu chủ nhà này cho tôi đi, tôi muốn của người giàu có! Tôi muốn xử lý anh ta!”

“...” Thật thẳng thắn, tôi nghiêng đầu nhìn Thái Kỳ đang giật giật khoe miệng mà cười khan.

“Tôi thích sự thưởng thức cao nhã của anh ta!” Hữu Bảo về mặt say mê, tôi phải nói là, tôi thực xin lỗi chủ nhân của cái nhà này, hể là món đồ nào lấp lánh ánh vàng đều bị nó găm qua một lần. May mà chủ nhân cái nhà này không có bệnh đến nổi dát vàng lên bồn cầu, nếu không, tôi tuyệt đối muốn nổ tung.

“Cá tính của cậu ta tương đối vận vẹo, cô mà túm được cậu ta, coi như là xây bảy tòa tháp!” Thái Kỳ giật giật hồi lâu, từ trong túi tiền móc ra một tấm danh thiếp mạ vàng đưa cho Hữu Bảo, “Cố gắng lên! Xử lý cậu ta!” Hắn nắm quyền, vươn tay kéo lấy tay tôi, đi rõ là nhanh.

Tôi bị hấn kéo cho đầu óc choáng váng, cho đến khi ngồi lên xe, mới hét rầm lên, “Thái Kỳ, anh mua xe rồi?”

Oh oh oh, thật là trâu bò mà, lại còn là một chiếc Kỳ Thụy QQ tôi vẫn tha thiết ước mơ nữa chứ!!

Khoe miệng Thái Kỳ giật giật, xoay đầu lại nói đùa: “Xe này là đồ chơi của cháu ngoại tôi, tôi mượn chạy một lát!”

Tôi cười to, vỗ đầu hấn vui vẻ: “Làm gì có ai đem xe ra làm đồ chơi chứ.”

Thái Kỳ bắt đầu nhìn tôi một cái, thờ dài, biết nghe lời gật đầu một cái: “Đúng đúng đúng, xe này là của anh trai tôi mua, tôi mượn đi tạm, cô đừng có chán ghét nhé!”

Đối với một kẻ giai cấp vô sản ngay cả xe đạp cũng khô

ng có mà đi như tôi, hẳn nói vậy đã quá nề mặt tôi rồi.

Tôi yên lặng dùng đầu đập vào cửa kính xe, từng cái từng cái, một lúc lâu sau, tôi thấy xe rẽ vào đường khác ngoài tiểu khu sang trọng.

“Thái Kỳ, không phải đi mua lễ phục sao?” Tôi tò mò.

Thái Kỳ nhún nhún vai, quay đầu lại, giong ngón trỏ lên, thờ dài một tiếng: “Hong Kỳ, tôi không mua nổi lễ phục đắt tiền đâu, tìm người khác dựa theo kiểu dáng, làm cho cô hàng son trại đừng thôi!”

〕

(

〕 ▽ 〕

)

〔

, đúng là một người tốt bụng dụng tâm lương khô!

Bác gái may đồ ăn mặc hết như một bà quả phụ, toàn thân đều khoác vải rách, mới nhìn một cái, nhìn chẳng khác nào như ma không mặt mặc đồ tang trong phim truyền hình vậy.

“Thái Kỳ à, đồ làm xong rồi đấy, cậu nhìn được chưa?” Tay bà ta run lên, cầm một bộ lễ phục toàn màu trắng, chiều dài chỉ hơn đầu gối tôi một chút, kiểu cách đơn giản tới cực điểm, chỉ là trên vai có một đóa hoa son trà màu trắng viền bạc.

Tôi giong tay, cự tuyệt mặc.

“Tôi không mặc!” Thái độ của tôi vô cùng kiên quyết.

Thái Kỳ lập tức vô cùng lúng túng, kéo tôi qua, giận: “Diệp Hồng Kỳ, cô làm gì thế, bao nhiêu người muốn bà ấy son trại cho bà ấy còn không làm đấy, bộ này của cô là bộ lễ phục XX được XXX nổi tiếng thiết kế, hơi bị hot đấy!”

“...” Tôi dùng ánh mắt khinh thường nhìn hắn.

Bộ đồ này còn không bằng đồ của các thầy trên miếu ấy! Tối thiểu cũng phải rộng thùng thình như một năm nay chứ, cho dù có ăn đến mức bụng biến thành cái hốt rác, cũng không ai phát hiện ra.

Bà cô kia vô cùng buồn bực, thờ dài, kéo tay tôi hỏi: “Cô gái nhỏ, sao cô không thích bộ đồ này chứ, bộ này vừa đơn giản, lại đáng yêu, bao nhiêu người cầu cũng không cầu được ấy.”

Tôi mím môi, lấy tay ôm đầu, sợ hãi liếc mắt nhìn Thái Kỳ, hỏi: “Tôi nói thật, hai người không được uyển tôi!”

“...” Tôi thấy nụ cười của bà cô kia động lại trên mặt, xứng với gương mặt đầy nếp nhăn như hoa cúc, cũng giật giật.

“Tôi... Khôn thật!” Thái Kỳ ôm đầu, xoay người đấm một quyền, sau khi quay mặt lại, đã là dáng dấp của một ông bố hiền từ, “Hong Kỳ, cô có ý kiến thì nói đi!”

Thái papa thật là hiền lành, tôi nhất thời dừng khí mười phần, nhảy dựng lên chỉ vào lễ phục: “Bộ đồ này ngắn quá, không che được bắp đùi tôi!”

Tôi nhìn dáng vẻ ngây ngốc của bà cô, nói: “Bác à, còn nữa, đóa hoa này quá trắng, phải thêm chút màu đỏ mới tươi!”

Bà cô kia từ lúc bị tôi gọi là bác đã hoàn toàn đứng trong trạng thái hồng бет, đợi cho đến khi tôi đề nghị đính hoa đỏ vào, đã hoàn toàn mất chứng cuồng loạn.

“Tiểu thư, vậy cô mặc bộ đồ này là được!” Tay bà ta run lên, lại là một bộ lễ phục màu đỏ như lửa, độ dài xấp xỉ cái lúc này, trên bà vai có đính một đóa hoa son trà màu vàng.

Lần này, Thái Kỳ hoàn toàn nổi giận: “Lộ Na, đây là cái gì hà, bây giờ chị vứt bỏ luôn nguyên tắc độc nhất vô nhị khi may lễ phục rồi hay sao?”

Vị bà cô kia rất u oán nhìn Thái Kỳ, thờ dài nói: “Son trại quá lợi hại, không bằng tự mình son trại chính mình! Bây giờ tôi kiếm luôn cả bán buôn nữa!”

Phụt... Thật tài tình!

Mặt của Thái Kỳ trong phút chốc xanh mét.

Tôi nhận lấy cái váy đồ tươi, trốn vào phòng thử quần áo, sau khi mặc xong đồ, dài gần đến đầu gối, tôi dùng sức kéo kéo, dậm chân một cái, mới bước từ trong phòng thay đồ ra.

“Hoàn mỹ!” Bà cô bật tay hưởng ứng.

“Gà tây!” Thái Kỳ gắt một cái, bà cô đành nhe răng nửa ngày mà không sao nói chuyện nổi.

“Diệp Hồng Kỳ, cô coi ngay cái đồng ngôn ngang này xuống cho tôi!” Hấn cuối cùng cũng nổi giận, kéo bà cô lại uy hiếp: “Đem ngay mấy bộ đồ dính của cửa hàng chị ra đây, tôi không muốn ngày mai phải xách theo một con gà tây đi tham gia tiệc tối đâu!”

Hấn buồn bực vò vò tóc, lại nhìn tôi một cái, bi thương: “Hồng Kỳ, cổ nhân có câu, mặc long bào mà không giống thái tử, chắc là giống kiểu như cô rồi!”

Tôi mặc bộ đồ giống con gà tây kia, đứng trước gương trầm tư. Thật ra thì tôi thấy vẫn còn đẹp chán, bộ đồ này so với bộ màu trắng kia có lộ liễu hơn một chút, chỉ có mỗi một chiếc dây mảnh vắt qua vai.

“Cậu chủ Thái, còn mỗi một bộ, là tôi làm để giữ lại làm kỷ niệm cho mình!”

Thái Kỳ liếc xéo bà ta, đột nhiên cười nói: “Bác gái, chị khoác vài rách nhìn rất có ý vị, học người ta làm đồ kỷ niệm làm gì, Lộ Na vĩnh viễn đi về phía trước, không cần hồi ức!”

Bác gái kia lập tức kích động, dùng ánh mắt nhìn tri kỷ liếc Thái Kỳ một cái, xoay người từ trong góc tường rút ra một chiếc sườn xám xinh đẹp màu trắng, cứ như vậy đón gió mà triển lãm, tôi thấy mắt Thái Kỳ lập tức sáng lên.

“Diệp Hồng Kỳ, lên!” Hấn vỗ đầu tôi, chỉ vào sườn xám kêu to.

Tôi từ từ nhận lấy chiếc sườn xám, do do dự dự đi thay, lúc đi ra, bà cô rót nước mắt: “A, thật giống tôi hồi trẻ.”

Thái Kỳ đang uống nước, cho ngay bà cô kia một nỗi buồn, quay người lại phun luôn lên bộ đồ lễ phục son trại.

Hấn cười ha ha, không thèm để mặt mũi cho bác gái tạo náo: “Lộ Na, chị hồi trẻ mà mặc được sườn xám như thế này, cũng đâu cần phải khoác bao tải bao nhiêu năm như vậy!”

“...” Bà cô hoàn toàn bị đá kích. Trong nháy mắt già đi mười mấy tuổi.

Tôi mặc chiếc sườn xám xoay qua chỗ khác soi gương, một thân sườn xám này được may có thể nói là thực khiêm tốn một cách xa xỉ, mỗi đường khâu, đều lấp lánh.

“Hồng Kỳ, đẹp lắm!” Thái Kỳ tới gần, đưa tay sờ lên thắt lưng tôi, vừa sờ vừa than thở: “Cô coi vòng eo này, nhìn xem đám tua rua này, coi bộ ngực này này...”

Tôi cuối cùng không thể nhịn được nữa, quăng cho hấn một cái tát.

Hấn nhất thời tỉnh ngộ lại, rút lại bàn tay đang đặt trên ngực tôi, cười mỉa: “Aiz, Hồng Kỳ, rất chân thực, một chút cũng không giống như là độn ngực!”

Tôi cúi, nắm tay hấn đặt lên trên ngực mình, giậm chân giận dữ: “Đây là thật, đây là thật, không tin anh sờ thử coi!”

Hấn đứng là sờ lên thật, ngẩng mặt lên, đỏ bừng say mê: “Aiz, Hồng Kỳ, bình thường vỗ nhiều có khác, thật săn chắc!”

Tôi cũng ngây ngất theo, vô cùng tự luyến tán dương: “Đúng không đúng không, hàng thật mà!”

Quay mặt lại, lập tức bị dọa cho sợ đến nhảy dựng.

Máu mũi của Thái đồng chí như hai con sâu róm, chậm rãi, chậm rãi, từ trong lỗ mũi chảy xuống miệng.

“Thái trợ lý, mắt nhìn thẳng tôi, đừng có nhìn xuống!” Tôi bung lấy mặt hấn kêu to, nhớ tới vụ lần trước phải khiêng hấn đi bệnh viện, quá sợ hãi.

Ánh mắt Thái Kỳ như si như ngốc nhìn tôi say đắm, trong mắt hiện lên một màn sương mù nồng đậm, thấy tôi nói như vậy, giờ ngón trỏ ra lướt trên mặt tôi, ngốc ngơ ngơ nói: “Hồng Kỳ, em có bảo tôi dời mắt đi, tôi cũng không dời nổi!”

Hấn lại xích lại gần, chuẩn bị chớp mắt cùng tôi, mặt tôi cọ đầy máu mũi của hấn.

“Hồng Kỳ, sao cô lại chảy máu mũi chứ!” Phụt, trước khi hấn ngã xuống, còn không quên vu hãm cho tôi một lần. Đổng máu mũi mãnh liệt kia, nói kiểu gì cũng không phải của tôi.

Bà cô dùng ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn tôi, thấy tôi kéo Thái Kỳ than thở, cười một cái nói: “Aiz, cô gái, cô mê hoặc chết cậu Thái rồi, không đơn

giản!”

Bà ta dựng ngón tay cái lên, tôi nhìn bà ta, chậm rãi giờ ngón trở lên, rất oán giận đùng đùng: “NONONO, bác gái, xin đừng kích thích tôi!”

Mẹ nó chứ, có ai thích khiêng đàn ông đi bệnh viện bao giờ!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Kết quả là sáng thứ hai tôi phải phụng bồi đồng chí Thái Kỳ đến bệnh viện kiểm tra máu, may mà kiểm tra xong, tất cả đều tốt, cái bệnh thấy máu là choáng này của Thái Kỳ, thực ra là một loại tâm lý ám thị mạnh mẽ.

Bác sĩ ở bệnh viện cũng đã quá quen với hấn, thấy tôi khiêng hấn qua, lời nói thành khẩn khuyên nhủ: “Cậu Thái, cậu phải đi gặp bác sĩ tâm lý đi, cứ như vậy mãi, có bao nhiêu cháo gà cũng chẳng bổ lại được đâu...”

Về mặt Thái Kỳ buồn bực liếc trộm tôi, đoán chừng là sợ bị tôi liệt vào cái loại tâm lý không lành mạnh kia, cả buổi sáng cứ muốn nói lại thôi.

Tôi thấy hấn xoắn xuýt như vậy, trong lòng buồn cười, nghĩ mấy câu trấn an hấn: “Thực ra thì Thái trợ lý, trong lòng ai chẳng có chút bí mật, bởi vì chút ký ức thời niên thiếu tạo thành thói xấu, giống như nhìn nhiều cũng thành quen thôi!”

Thái Kỳ nghe ra là tôi đang an ủi hấn, cười mỉm, vươn tay tôi nắm lấy tay tôi, nói: “Hong Kỳ, thực ra thì cô rất cẩn thận, cũng rất săn sóc, lại luôn dùng thái độ dửng dưng để che giấu đi chút ưu điểm này, không cảm thấy thiệt thòi cho bản thân sao?”

A? Tôi mà tốt như hấn nói sao!

“Cô rất tốt!” Hấn kéo tay tôi, như tuyên thệ lặp lại một lần, đôi mắt con người như lưu ly của hấn lóe lóe, như có nhu tình tràn ngập bên trong đang bùng bùng.

Tôi lập tức không nhìn được, cười điên cuồng: “Thái Kỳ, anh cứ ra về đi! Nhìn anh làm cái điệu bộ đó, Tô tổng bị anh túm được kiểu đấy đúng không!” Không phải nói, nếu hấn mà làm điệu bộ thâm tình, chắc là không một người con gái nào có thể chạy thoát nổi, cho dù là tôi, cẩn thận như vậy mà cũng sợ sẩy đập nước mắt một lúc lâu.

Mặt của hấn lập tức vặn vẹo, vùng vằng ngồi dậy, nhào tới cắn một phát lên cổ tôi, liều mạng cắn.

“Diệp Hồng Kỳ, lúc cô không mở miệng, đúng là một đứa bé ngoan, cô vừa nói, tôi liền muốn cắn chết cô!” Hấn ác độc trừng tôi.

Tôi đưa tay sờ sờ cổ, thiếu chút nữa khóc ra.

Mẹ kiếp, tôi dễ dàng lắm sao, mạng chó đại đi tiêm phòng dại, còn bị chó đại cắn ngược lại một cái, lật bàn, tôi muốn bạo phát!

“Diệp Hồng Kỳ, mẹ cô không phải đàn bà!” Thái Kỳ ngồi trên giường bệnh vỗ vỗ miệng, nổi giận.

Tôi bị hấn khiến cho tức sôi người, nghiêng răng nghiêng lợi gầm thét: “Sao tôi lại không phải đàn bà?”

Hấn vỗ miệng, đáp lại: “Cô mấy ngày không tắm rồi hả, cắn một phát mồm toàn mồ hôi!”

Grào, tôi lập tức hóa thân thành người sói, nhào tới, ấn hấn lên trên giường cắn. Thằng nhóc này không có lương tâm, từ hôm qua đến giờ, truyền dịch đều do tôi hầu hạ, tôi làm gì có thời gian mà đi tắm.

Huống chi tôi đâu phải là nữ chủ trong mấy cái truyện ngựa đực kia chứ, ra mồ hôi đương nhiên là đầm đìa, tác giả của ông đây là một đứa biến thái!!! Bà ấy chỉ biết viết nữ chủ chảy mồ hôi hôi thối thôi!!! Grào, cắn chết bà...

Thái Kỳ vừa xoay xoay người, vừa cười đùa tránh tôi, bị tôi cắn mất cũng neho lại cong lên, lăn lộn khắp giường xin tha: “Ai ai ai, Hồng Kỳ, cô mà cắn nữa, sẽ nổi bật lắm, ai ai ai, buổi tối còn phải đi dự ti

ệc tối đấy!”

Tôi không quan tâm, tôi chỉ biết là tôi đang nổi giận!

“Ừ...” Tiếng phản kháng của đồng chí Thái Kỳ dần trở nên yếu ớt, tiếng phát ra so với nữ chính trong phim A còn mất hồn hơn, tôi run lên, phát lực tiếp tục cắn hần.

Chờ đến lúc tôi ngừng lại, mới phát hiện ra bác sĩ và y tá đã hóa đá ở cửa, hai người nhìn chăm chăm, miệng có thể nhét vừa một quả sầu riêng.

Vẫn là đồng chí bác sĩ lớn tuổi hơn, kiến thức rộng rãi, ho khan một tiếng, lúng túng nói: “Ài, cậu Thái, vận động nhiều sẽ giúp kéo dài sinh mạng...”

Thái Kỳ che cổ, khuôn mặt nhỏ nhắn lần đầu tiên ửng đỏ một mảnh, quanh co cười nói: “Dạ dạ dạ...”

Tôi trực tiếp lao ra xúc miệng,

▽

(

▽

)

▽

,đồng chí Thái Kỳ, thực ra thì anh cũng giống tôi mà thôi, cả người toàn mồ hôi á!

Làm xong thủ tục ra viện, mấy chuyện linh tinh, đã là hơn hai giờ chiều.

Tôi xách theo bộ sườn xám, định quay về tắm rửa.

“Hong Kỳ, đừng về nữa, 5 giờ sẽ phải đến công ty, chúng ta tìm một chỗ, sửa sang lại một chút là được!” Thái Kỳ kéo tôi lại, chỉ chỉ đồng hồ đeo tay.

Tôi nghĩ nghĩ, thấy cũng có lý.

Thái Kỳ chọn một khách sạn hai sao, tôi phờ phạc đi theo phía sau hần, đầu tóc bị tôi gỡ cho rối bời, cô nàng tiếp tân dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nhìn tôi, lại nhìn Thái Kỳ một chút, đại khái là có một loại ý nghĩ tiếc hận.

“Hong Kỳ, cô lại vô đầu rồi!” Thái Kỳ quay lại nhìn tôi, thờ dãi một cái, kéo tay tôi, vừa đi vừa thay tôi chỉnh lại tóc.

Vào trong phòng, hần chạy luôn đến nằm trên cái giường lớn, lắc lắc chân, y như đại gia vậy, nói: “Đi, tắm đi, tắm xong bốn thiếu gia tắm!”

Thực buồn nôn, tôi giơ chân đá hần một phát, “Thái thiếu gia, hành nghề ở quán nào vậy?” Đầu năm nay, thiếu gia tiểu thư đều mang nghĩa xấu, tôi là lần đầu tiên thấy có người còn đem cái danh hiệu này dính trên người mình.

Thái Kỳ ngẩn người, ngay sau đó bó tay liếc tôi một cái, cũng giơ chân ra đá vào bắp chân tôi, cả giận nói: “Mau đi! Tắm xong thì thay quần áo đi!”

Chờ tôi tắm rửa xong, Thái Kỳ đã sớm tựa vào trên gối ngủ đến bất tỉnh nhân sự. Tôi thấy hần ngủ ngon lành như vậy, thực không đành lòng đánh thức hần, đơn giản mở TV lên xem truyền hình vệ tinh.

“Diệp Hồng Kỳ, sao cô không gọi tôi?” Thái Kỳ giống như gặp ác mộng vậy, đột nhiên tỉnh lại, đưa tay nhìn đồng hồ đeo tay, sắc mặt đại biến.

“Gần đến năm giờ rồi!” Hần nổi giận dưng dưng kéo tay tôi, nhanh chóng xuống lầu tính tiền.

“Cũng không kịp trang điểm nữa rồi!” Hần nhìn nhìn mặt tôi, duỗi ngón tay thay lược, giúp tôi chải chải tóc, đột nhiên khoe miệng cong lên, nói: “Thực ra thì Hồng Kỳ như vậy rất đẹp, không nhất định phải son phấn đầy mặt!”

Hần kéo tay tôi, lúc đi qua hành lang công ty, tiện thể mượn hoa khôi phòng hành chính Điền Điền son môi và phấn nền, kéo tôi, núp ở bên khoảng trống giữa hành lang, nhẹ nhàng giúp tôi tô trát.

Cũng không phải là trực tiếp thoa lên giúp tôi, tôi thấy Thái Kỳ dùng ngón út dính chút son môi, thay cẩn thận từng chút từng chút một thoa lên, lực đạo ngón út tương đối êm ái, chạm lên môi tôi, tôi cảm thấy mặt mình lập tức trở nên nóng bỏng.

“Cô đỏ mặt gì hả?” Thái Kỳ đột nhiên vui vẻ, bỏ ngón tay xuống quan sát tôi, xoay người một cái, vỗ nhẹ, “Đi đi, xem xem bản thân thế nào, tránh cho tôi đem cô biến thành Liễu Như Hoa!”

Tôi còn sợ hần vẽ loạn thật, thế thì sao mà dự tiệc được.

Tôi do dự bước vào phòng vệ sinh, lúc Tiểu Cửu phòng bên cạnh đi sát qua người tôi, xoay mặt nhìn tôi một cái, thấy tôi nhìn cô ta, rất lễ phép cười một tiếng, vậy mà lại không nhận ra tôi.

Tôi bước tới trước gương, mở mắt nhìn, không nhận được cười tâm đắc, đây là lần đầu tiên trong hai mươi mấy năm qua, tôi giống một người con gái

nhất, mày liễu mắt to, mắt đen mà linh động, môi hồng nhè nhẹ, trên dưới đều mê ly, có chút ý vị không nói thành lời, xứng với một thân sườn xám ngắn vừa người, vóc người lồi lõm đầy hứng thú, gấp quý rồi, tôi vậy mà lại có thể có nữ nhân vị đến vậy.

〕
(
〕 ▽ 〕
)
〔

Lúc Thái Kỳ kéo tay tôi vào hội trường, hội trường huyền ảo đột nhiên im lặng trong ba giây, tôi thấy Ninh Mặc nâng chiếc ly thủy tinh chậm rãi xoay người lại, con ngươi lập tức liền mờ dần.

“Thái Kỳ, Diệp Hồng Kỳ đâu?” Cái tên Tiền Đặc lỗ mãng này, lúc đi ra đón vậy mà lại không nhìn ra chị đây đã biến thân thành thiếu nữ xinh đẹp vô địch, đúng là mắt mọc sau gáy.

Tôi ngẩng đầu ưỡn ngực, ném qua một ánh mắt mê hoặc, mắt thấy mắt của Tiền Đặc đã biến thành màu đỏ, hần ho một tiếng chậm rãi quay mặt đi, ngừng lại không phẩy ba giây, đột nhiên quay đầu lại, giờ ngón tay, run rẩy kêu lên: “Diệp, Diệp Hồng Kỳ, cô là Hồng Kỳ!”

Tôi giẫm quả giày cao gót chín phân, từ trên cao nhìn xuống bốn phía, vô cùng đắc ý nghênh cô lên: “Tiền Đặc, chị đây hôm nay có đẹp không hả?” Tiền Đặc đỏ mặt nhìn tôi, tầm mắt từ mặt chạy tới trước ngực tôi.

Thái Kỳ trầm mặt, vung tay một cái, chắn trước mắt của tôi, tôi giẫm lên đôi giày cao gót kia, thiếu chút nữa đứng không vững, quay người lại giương nanh múa vuốt nhào vào trong ngực đồng chí Thái Kỳ.

“Diệp Hồng Kỳ, cô muốn cầu người, phải thành tâm một chút!” Thăng nhóc chết bầm này, vậy mà lại không đưa tay đỡ tôi, mặc kệ tôi kéo vạt áo hần mà lung lay.

“Thái papa!” Tôi kéo vạt áo hần, ổn định thân hình của mình, cảm thấy vô cùng oan ức.

Một tiếng Thái papa vừa thốt ra, ánh mắt Thái Kỳ lập tức mềm nhũn, hần đưa tay đỡ lấy cánh tay tôi, nhân tiện sửa sang lại tóc tôi, chỉnh lại chiếc vòng ngọc trai trước cổ tôi một chút.

“Thái papa, tôi đói bụng!” Bữa trưa, Thái Kỳ chết cũng không cho tôi ăn, nói là sợ ảnh hưởng đến hiệu quả lúc mặc quần áo, giờ tôi đã có chút hiện tượng choáng váng.

Đầu vàng mắt hoa, chỉ muốn chui vào trong ngực hần.

Thái Kỳ vươn tay, kéo tôi từ trong ngực hần ra, thở dài, vuốt vuốt tóc tôi nói: “Cô ngoan ngoãn đứng đây, chờ tôi, tôi đi lấy cho cô chút hoa quả vậy!”

Tiệc tối tự phục vụ còn chưa bắt đầu, vẫn chưa có ai bắt đầu ăn uống, tôi thấy đồng chí Thái Kỳ trắng trợn giờ nữa, vừa gấp hoa quả, vừa cầu nhàu.

Đoán chừng là càng nhìn càng thấy tươi mới, tôi thấy vẻ nghiêm túc của hần, không nhịn được mà buồn cười.

“Hồng Kỳ. ...”

Ừ? Tôi đáp lại quay đầu, trên mặt còn mang theo nụ cười lúc nãy, mới nhìn qua một cái, nụ cười nhất thời cứng ngắc, “À, Ninh Mặc!”

Tròng mắt của hần vẫn đen nhánh thâm thúy như cũ, không nhìn ra đáy lòng hần rốt cuộc đang nghĩ gì, một thân áo sơ mi màu lam nhạt càng tôn lên vẻ tuấn dật phi phàm của hần. Dường như hần đã thành thực hơn hồi còn đi học, đây là mùi vị chín chắn thành thực giữa lúc một chàng trai trở thành một người đàn ông, dù chưa trưởng thành, cũng mê người trí mạng.

“Hôm nay cô rất đẹp!” Tôi thấy tròng mắt hần lóe lên, lần đầu tiên từ trong mắt hần thấy được hai chữ kinh diễm, cũng lần đầu tiên nhìn thấy bóng dáng mình trong mắt hần.

Tôi mím môi, nhìn ly nước trái cây trong tay hần, hỏi hần: “Có thể cho tôi uống trước một ngụm không, lát nữa sẽ bảo Thái trợ lý trả lại cho anh!”

Miệng tôi đã sớm bốc hơi, cả một đoạn đường, nước miếng của tôi đã sớm tiêu hao hết.

“Không cần phiền phức như vậy, cô uống trước đi!” Ninh Mặc đưa ly nước trái cây tới, tôi đón lấy ngửa cổ uống luôn, khoe mắt liếc Thái Kỳ đang liêu mạng gấp đồ ăn, một hơi sặc luôn lên mũi.

Thăng nhóc chết tiệt kia đang lườm tôi, một cặp mắt bốc lửa hừng hực, nhắm thẳng tới đây, thấy tôi nhìn hần, trực tiếp dùng khẩu hình khiển trách tôi: Diệp Hồng Kỳ, xem đức hạnh của cô kia!

Phụt... Tôi còn chưa khinh bỉ hán hai tay cầm sáu cái đĩa thì thôi, hán lại còn khinh bỉ tôi trước.

Tôi bị ho khấn sặc sụa, Ninh Mặc chần chừ một chút, vươn tay qua, kéo tôi vào giữa lồng ngực hán, lập tức cực kỳ nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng tôi.

“Ninh tiểu tổng, cách xa Hồng Kỳ nhà chúng tôi xa một chút!”

Tôi vừa định né khỏi cánh tay của Ninh Mặc, đồng chí Thái Kỳ đã bê sáu cái đĩa nổi giận đùng đùng vọt tới, vừa đi vừa cầm tức nhìn tôi, “Diệp Hồng Kỳ, cô chết qua đây cho tôi!”

Tôi run lên một cái, nhớ tới quý kẻ tăng tăng lớp lớp bất tận của Thái trợ lý, trong lòng run lên, khiếp sợ chạy lại phía hán.

Con người Ninh Mặc lập tức âm u, tay giờ ở giữa không trung, lúng túng mất mát.

Một lúc sau, tôi nghe thấy tiếng nói trầm buồn của hán, giọng nói bị đè nén thật thấp, giống như mang theo chút bất lực: “Thái trợ lý, đừng có hồ đồ đến hồ đi với cô ấy như vậy!” Ngừng lại một chút, hán lại bổ sung: “Hồng Kỳ không nên bị đối xử như vậy!”

Tôi kinh ngạc xoay người qua chỗ khác nhìn hán, hán đưa mắt nhìn tôi, ánh mắt mang theo vẻ mất mát, chậm rãi hạ xuống, đột nhiên dừng ở chỗ nào đó trên cổ tôi, tôi thấy vẻ mặt của hán lập tức ứ đọng, cả khuôn mặt tái nhợt thành một mảnh, vẻ nho nhã ung dung trong dĩ vãng lập tức đóng băng, cả người tựa như đã chịu đả kích rất lớn, ngây ngốc cứng người.

“Hồng Kỳ...” Hán gọi tôi, trong giọng nói có chút run rẩy, “Hồng Kỳ...”

Chẳng qua chỉ là gọi hai tiếng, trong lúc bất chợt, tôi lại cảm thấy hán đã trở nên ủ rũ.

Tôi cùng Thái Kỳ đưa mắt nhìn nhau, một lúc sau, Thái Kỳ nhỏ giọng nói với tôi: “Hồng Kỳ à, Ninh tiểu tổng đây là có triệu chứng của tắc nghẽn cơ tim đấy, đáng thương thật, tuổi còn trẻ, đã trĩ lại còn táo bón, ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát nữa!”

Phụt... Tôi không còn gì để nói.

Hán lại đau lòng: “Hay là, cô ra an ủi Ninh tiểu tổng đi, tiệc tối quan hệ hữu nghị, tâm trạng sa sút cũng không tốt lắm?”

Tôi ngảnh cổ, ngẩng đầu nhìn Ninh Mặc, lộ ra một nụ cười vô cùng thuần khiết: “Ninh tiểu tổng, nếu không thì ăn quả cam này đi, coi như trả lại ly nước cam vừa rồi của anh...”

Ninh Mặc cắn môi nhìn tôi và Thái Kỳ, hai tay từ từ nắm thành quyền, im lặng một hồi, nghiêng đầu xoay người bước ra khỏi phòng khách.

“Cô cái đứa xúi quẩy này, cô tưởng Ninh tiểu tổng cũng giống cô thích gặm cam trước mặt mọi người sao, mất mặt!” Thái Kỳ dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn tôi, vươn tay cướp quả cam trong tay tôi, vung tay, đưa cho đồng chí Tiền Đặc đang ngo ngắc đứng một bên.

“Bổ sung vitamin C, thích hợp nhất cho người nào tiểu não bị thiếu dưỡng!”

Phụt... Tôi một lần nữa không chút lưu tình nào phun ra.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Lúc tiệc tối vừa bắt đầu, tôi thấy Ninh Mặc kéo chị gái thần tiên lần trước tiến vào hội trường, chị gái thần tiên hôm nay mặc một bộ váy điểm hoa bằng sa tanh màu vàng, bên tai cài một đóa hoa mẫu đơn màu đỏ, vốn là một bộ đồ tục tĩu, không hiểu sao mặc trên người cô ta, lại trở nên đẹp một cách đương nhiên.

Thái Kỳ đang cướp đồ ăn trên tay tôi, năm ngón tay biến thành cái móc, từng cái từng cái đem tay của tôi từ chiếc bánh sữa búng ra: “Diệp Hồng Kỳ, tôi nói với cô rồi còn gì, cô mà ăn, sẽ lộ cả bụng ra đấy!”

Tôi trơ mắt nhìn hán một ngụm nuốt luôn cái bánh bơ nhỏ đó vào bụng, lại cúi đầu nhìn bụng mình, không khỏi buồn từ trong ra ngoài.

Chỉ vào chị gái thần tiên đang đứng xa xa: “Anh xem, mỹ nữ đến rồi, đâu còn việc của tôi nữa, anh cho tôi ăn cho hòa vốn đi!”

Tiền Đặc vẫn như một tên đầu gỗ đứng bên cạnh tôi, nghe vậy len lén đưa một cái đĩa ra, phía trên đây là bánh bơ.

Tôi lấy một miếng nhỏ, mặt Tiền Đạc giống hệt như nở hoa, hưng phấn đem mấy chiếc bánh bơ còn lại nhét vào trong miệng mình, vừa ăn, vừa nhìn tôi cười.

Tôi lại nhìn qua mười hai sai đứng trước bàn ăn, ai ai cũng mang dáng vẻ căm hận đói khát, thấy Tiền Đạc cũng len lén lấy đồ ăn, mọi người cuối cùng cũng không kiềm chế được, cứ mạnh mẽ đòi thời gian ăn trước một giờ đã.

Mắt Thái Kỳ liếc về phía chị gái thần tiên, nheo lại, nói: “Cô xinh đẹp hơn cô ta, cũng tươi mới hơn cô ta, người đàn ông nào thích cô ta là tự ngược, người đàn ông nào thích cô mới là người biết hưởng thụ cuộc sống!”

〕
(
〕 ▽ 〔
)
〔

hắn vậy mà lại đánh giá cao tôi đến như vậy.

Tôi cảm thấy tôi có thể viên mãn rồi!

“Aiz, dù sao ngược mình cũng không bằng ngược người ~” Hắn cong mắt cười, chỉ vào cái mặt căng thẳng của Ninh tiểu tổng “Cô có tin không, nếu để cậu ta lựa chọn, cậu ta nhất định sẽ chọn một đóa hoa đại!”

Tôi nhìn theo tay hắn, con người Ninh Mặc như có như không nhìn về phía chỗ tôi, lập tức chạm phải ánh mắt của tôi, ngẩn người, sau đó lập tức quay mặt đi, bung ly nước trái cây trên bàn lên, mềm giọng nhỏ nhẹ đưa cho chị gái thần tiên.

Loại dịu dàng này quá khứ tôi cũng đã từng thấy, mỗi lần hắn có chuyện muốn cầu cạnh tôi, chính là dịu dàng săn sóc như vậy.

Chị gái thần tiên đáng thương, phải làm Diệp Hồng Kỳ đệ nhị, tôi vô cùng đồng tình nhìn chị gái thần tiên một lúc, xoay đầu lặng lẽ nói nhỏ với Thái Kỳ: “Tôi nói với anh cái này, Ninh Mặc không thích chị gái thần tiên đó.”

Mặc dù cô ta tóc đen như mực, mặt mũi tinh xảo, khí chất cao nhã, trong mắt Ninh Mặc ngay cả một chút rung động cũng không có.

Hắn vẫn đeo cái mặt nạ nhả nhận trước sau như một.

Thái Kỳ khẽ thở hắt, nhún vai nói: “Cậu ta thích chị gái thần kinh, không thích chị gái thần tiên.”

“...” Tôi quay đầu nghi hoặc nhìn hắn.

Hắn vỗ vỗ tôi, nói: “Đừng hoài nghi, tin tưởng sức quyến rũ của mình, chị gái thần kinh đó rất có thể chính là cô!”

“Không thể nào!” Tôi và Tiền Đạc cùng nhau phủ quyết. Hai giọng nói một đáp án, giọng của Tiền Đạc còn vang dội hơn cả tôi.

Tôi và Thái Kỳ đồng thời quay đầu nhìn hắn, cái tật xấu hóng hớt của tên nhóc này thực nghiêm trọng.

Tiền Đạc không cảm thấy mình không đúng một chút nào, rất tiến bộ phản bác Thái Kỳ: “Sao có thể như vậy, tôi đã hỏi Ninh Mặc rồi, cậu ấy còn chẳng thêm trả lời vấn đề này!”

Tôi lệ cũ lại tung hoành quay đầu đi, néo cánh tay Thái Kỳ, Tiền Đạc thật là thiếu đầu óc, hắn không sợ tôi bị kích thích sao?

Thái Kỳ nhe răng với tôi, điệu bộ rất chi là đắc ý, hoàn toàn bỏ qua lời giải thích Tiền Đạc, nhìn về phía Tiền Đạc cười khê: “Tiền Đạc, đánh cuộc với cậu, lát nữa điệu nhảy đầu tiên, cậu đoán xem Ninh Mặc có tới đây mời Hồng Kỳ không?”

Tiền Đạc rất chắc chắn ngẩng cổ lên nói: “Cuộc với cậu luôn!”

Hai người lại nhỏ giọng thương lượng về tiền đánh cược, hoàn toàn bỏ qua một trong những nhân vật chính là tôi đây.

Tôi cắn đầu ngón tay, buồn bã nhìn sàn nhảy.

Lúc âm nhạc vang lên, tôi thấy Ninh Mặc nhìn về phía chị gái thần tiên làm động tác mời, hai người tác phong nhanh nhẹn lập tức tiến vào sàn nhảy.

Mặt của Thái Kỳ lập tức cứng lại.

“Thái Kỳ, cậu thua!” Tiền Đạc cười đến run rẩy, chỉ vào Ninh Mặc rồi lại chỉ vào tôi: “Tôi đã bảo là cậu ta không có cảm giác gì với Diệp Hồng Kỳ rồi mà!”

“...” Tôi lại bị hắn đá kích lần nữa, cũng may tính chống đá kích ngày càng cao, không còn cảm giác đau lòng chút nào.

“Tại sao, Diệp Hồng Kỳ?” Thái Kỳ tìm không ra đáp án, đổi qua hỏi tôi.

Tôi chép miệng trả lời hắn: “Bởi vì tôi không biết khiêu vũ, Ninh Mặc biết chuyện này, mấy cậu nam sinh cùng khoa lúc khiêu vũ với tôi, đều bị đập thành móng heo!”

Thái Kỳ vuốt cằm, điệu bộ như đã ngộ ra.

Tôi nhìn thấy một nụ cười xấu xa từ trên khóe miệng hắn lan rộng ra, hắn kéo tay tôi, nhìn về phía tôi mắt chớp chớp: “Đi, Hồng Kỳ, dẫn cô nhảy điệu nhảy đầu tiên!”

A? Miệng tôi còn có một miếng dưa ha mi, cứ vậy mà bị hắn kéo ra sàn nhảy.

Có lẽ là kỹ thuật nhảy của Thái Kỳ rất tốt, bởi vì với trình độ của tôi, mà hắn có thể một bước không sót mang tôi nhảy chẳng khác nào múa ballet.

“Mẹ kiếp, Thái trợ lý, đây là slow, đâu phải nhảy Latin, anh lôi tôi sắp ói rồi đây này!” Tôi cảm thấy đồng chí Thái Kỳ giống như đang quăng bánh nướng Ấn Độ, tay trái tay phải đều giang rộng, cả người tôi đều ở trong trạng thái rung chuyển, lúc thì bay đến bên trái hắn, lúc lại bắn qua bên phải.

Thật là đầu vầng mắt hoa.

Thái Kỳ thở hổn hển, mặt mũi như là chó già kéo tôi phịch một cái ra phía sau, quay đầu đưa tay tìm lấy tay tôi, luống cuống tay chân oán trách: “Diệp Hồng Kỳ, cô cho là tôi muốn vậy sao, với cái thể loại nhảy như rút gân này của cô, tôi không quăng xa một chút, chẳng lẽ lại đi tìm tự ngược!”

Lúc nói chuyện, chân của tôi không cẩn thận giẫm lên mũi giày hắn, hắn kêu lên một tiếng, khoát tay, liền quăng tôi văng ra ngoài, chẳng qua là chỉ trong không phẩy năm giây, hắn lại vèo một cái, đầu gối trượt trên đất bay qua tiếp lấy tôi, toàn bộ khách khứa đều dừng về mặt hóa đá nhìn màn trình diễn của hai chúng tôi.

Tiền Đạc lệ rơi đầy mặt giờ cái ly đứng bên ngoài buồn bực: “Hồng Kỳ, đây là điệu slow mà, sờ lâu ấy...”

∩
(
∩ ▽ ∩
)
∩

“Hồng Kỳ, giai điệu của vũ khúc này quá mãnh liệt, tôi muốn ói...” Thái Kỳ lè lè lưỡi, đứng tại chỗ đung đưa lão đảo.

Tôi hoàn toàn chết lặng... lắng nghe tiếng nhạc cất cao dai dẳng, xứng với tà âm của Đặng Lê Quân, rất có một loại cảm giác như thời gian đã dừng lại.

Giai điệu mãnh liệt ở chỗ quái nào chứ! Thăng nhóc Thái Kỳ này rõ ràng là đang chọc tôi! Tôi hung hăng đập vào chân hắn một cái, sắp nổ tung!

Ai, ai cho tôi cái khay nào, tôi muốn đập chết thằng nhóc này!

“Thái trợ lý, chúng ta đổi bạn nhảy đi!”

Aiz, tôi đang mờ mịt, bị một bàn tay kéo qua, không cần đóng làm bánh nướng Ấn Độ nữa rồi, tôi hất đầu, giờ móng vuốt ra tóm được vị trao đổi tôi kia, cố gắng lấy lại bình tĩnh, kinh ngạc kêu lên: “A? Ninh Mặc?”

Là Ninh Mặc kéo tôi qua.

Hắn nhìn tôi khe mỉm cười, con ngươi đen như mực mang theo vài phần ấm áp, nhiều hơn nữa là vẻ mặt: “Hồng Kỳ, cô bay khắp sàn khiến tôi hoa cả mắt!”

Ai u... Mẹ của tôi ơi, Ninh tiểu tổng mà cũng biết nói đùa.

“Hồng Kỳ!” Hắn muốn nói lại thôi, đưa tôi chậm rãi chuyển động khắp sàn, tôi nhìn chằm chằm trông mắt sâu thẳm của hắn, lập tức có một tia khăn trương, một cước dẫm luôn lên giày hắn.

Mặt của hắn vặn vẹo mấy phần, nhú nhú mảy, lại đột nhiên nở nụ cười: “Aiz, đau quá, là trả thù sao, Diệp Hồng Kỳ?”

Tôi vô cùng đau lòng nói xin lỗi: “Không phải tôi cố ý đâu. Ninh Mặc, chúng ta đều là bạn học thân thiết, sao lại nói trả thù gì chứ?” Tôi cảm thấy giọng mình vừa khách khí vừa xa lạ. Ninh Mặc đột nhiên siết chặt tay, lông mi rũ xuống.

Tôi còn trả thù hấn cái gì chứ, trước hấn trêu chọc tôi vui đùa, nếu như tự bản thân tôi có chút cốt khí, cũng đâu có trở nên mất mặt như vậy, sai là do tôi, tôi đã đánh giá bản thân quá cao, tôi có quyền gì mà đi trả thù hấn chứ.

“Diệp Hồng Kỳ!” Ninh Mặc nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng tôi, xoay một vòng, đưa tôi khỏi trung tâm sàn nhảy, ra gần phía bên ngoài.

“Ừ?” Tôi ngẩng đầu nhìn hấn, ý bảo hấn cứ hỏi tiếp.

“Cô và Thái Kỳ đang yêu nhau?” Hấn tựa hồ rất khó hỏi ra được, mỗi một chữ phun ra, đều nhú mày.

“A?” Tôi dùng giọng nói vô cùng kinh ngạc hỏi: “Ninh Mặc, con mắt nào của anh thấy tôi và anh ta đang yêu nhau?”

Ánh mắt Ninh Mặc chậm rãi dời đến cổ tôi, dừng ở nơi nào đó.

Tôi hắc hắc cười gượng: “Thái trợ lý thích đùa dai, anh biết mà, tôi trời sinh bộ dạng ngu ngốc, người thích trêu chọc tôi có khối người.”

Tôi chẳng hề để ý nhún nhún vai: “Aiz, tôi cũng quen rồi, mọi người chẳng qua là vui đùa một chút thôi mà.”

Ninh Mặc chần chờ một chút, liền ngẩng đầu lên, con ngươi nhìn thẳng vào tôi, trong mắt vừa đau đớn vừa hốt hoảng: “Hồng Kỳ, không phải vậy đâu!”

Tôi dùng giọng nói phẫn chấn, nắm quyền: “Ninh Mặc, tôi đã nghĩ rồi, tôi muốn học tập Thái trợ lý, của được Thái tử gia của Thiên Duyệt, sau khi cao cao tại thượng rồi, sẽ không có ai dám trêu chọc tôi nữa.”

Có tiền có quyền, luôn không bao giờ sai.

Ninh Mặc trầm mắt, nhìn tôi thật lâu, cánh tay đặt trên thắt lưng tôi vẫn đang run rẩy.

Lại quay một vòng, hấn cuối cùng cũng không nhịn được nói: “Hồng Kỳ, bây giờ tôi mới hiểu trước đây...”

Tôi đang tập trung nghe hấn nói, đột nhiên, một sức mạnh kéo tôi ra đằng sau, phục hồi tinh thần lại, đồng chí Thái Kỳ đã mặt đầy hưng phấn kéo cổ tay tôi: “Ninh tiểu tổng, bạn nhảy hoàn bích quy Triệu*!”

* Vật về chủ cũ, điển tích: thời Chiến quốc nước Triệu có viên ngọc họ Hoà của nước Sở, Tần Triệu Vương dùng 15 ngôi thành để đổi viên ngọc này. Triệu Vương phái Lạn Tương Như mang ngọc đi đổi thành, Tương Như đến nước Tần dâng ngọc, nhìn thấy Tần Vương không có thành ý, không muốn giao thành, bèn nghĩ cách mang ngọc trở về, phái người trả lại cho nước Triệu. Ví với vật còn nguyên vẹn quy trả về cho chủ cũ.

“...” Tôi im lặng, hình như câu hoàn bích quy Triệu không nên dùng vào lúc này thì phải.

Thái Kỳ ngược mắt lên, bí hiểm nhìn Ninh Mặc, dưới ánh đèn ngũ sắc rực rỡ, ánh mắt lóe lên như đám lửa, “Ninh tiểu tổng, hy vọng Hồng Kỳ nhà tôi cũng là hoàn bích quy Triệu.”

Lông mi Ninh Mặc chậm rãi rủ xuống, phủ k

ín trong mắt của hấn, một lúc lâu sau, hấn chậm rãi nói: “Thái trợ lý, tôi còn chưa kịp nhìn rõ bản thân, anh, vẫn nhanh hơn tôi một bước!”

Thái Kỳ cười cười một tiếng, điệu bộ rất đắc ý mênh mông, kéo cổ tay tôi, đi về phía bàn bánh ngọt mới được đưa lên. “Diệp Hồng Kỳ, mau mau mau, ăn trước món chính đi!”

Tôi quay đầu lại liếc mắt nhìn Ninh Mặc, cảm thấy lúc này không có câu nào an ủi hấn được, vậy nên, vẫy cái khăn nhỏ trên tay đi theo sau Thái Kỳ, vừa chạy vừa gọi: “Thái trợ lý, anh xông lên trước đi, chọn đồ ngon vào ~ phải chọn miếng lớn ấy ~”

“Rồi rồi, cô cầm thêm mấy cái đĩa đi, chúng ta hội họp ở phía trước!” Thái Kỳ vui sướng chạy ở phía trước, giơ đĩa lên, lập tức cả thể xác và tinh thần đều tập trung vào sự nghiệp chọn đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Khi điệu nhảy thứ ba kết thúc, đèn flash chiếu vào Đại công tử của Thiên Duyệt vừa mới bước vào hội trường, toàn trường đều hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào Đại công tử, mắt thấy gương mặt lạnh lùng của anh ta, hết sức hồ hững bước lên trên bục, tôi và Thái Kỳ nhìn nhau

một cái, đều hết sức không tình nguyện bỏ bánh xuống, vậy nên, hai người song song cúi người làm bộ như không thấy nhân vật chính đã lên sàn.

Tiếng vỗ tay như sấm, tiệc tối lại đẩy lên một làn sóng nhỏ. Thừa dịp mọi người đang vỗ tay, Thái Kỳ lén lấy từ trong đĩa của Tiền Đặc ra mấy miếng dưa Ha Mi tôi thích ăn.

Tôi thấy đồng chí Tô tổng giơ micro, thần thái sáng láng tuyên bố: “Hôm nay, tôi xin phép được tuyên bố một tin vui ở buổi tiệc chào mừng ngày hôm nay...”

Tôi và đồng chí Thái Kỳ bỏ bánh bơ lại, giương mắt nhìn về phía Tô tổng.

“Giang Duyệt nhà chúng tôi, Tổng giám đốc Giang, hôm nay muốn tuyên bố kết hôn!”

Phụt... Tôi phun một miếng dưa hấu ra ngoài, trên đầu Thái Kỳ bắn đầy nước, hấn tròn mắt nhìn, vờn tay cầm lấy bánh bơ bỏ vào trong miệng, nổi khùng nhai nghiền ngấu.

“Cái tên Giang Duyệt này nghe rất quen?” Tôi nhìn Hoàng thái tử mặt lạnh, quay mặt lại nhìn Thái Kỳ, hỏi, “Aiz, đại công tử sắp đính hôn rồi, vậy tôi biết triển khai hoạt động thế nào đây? Anh ta là mục tiêu của đời tôi mà!”

Thái Kỳ nhìn tôi cười lạnh, xoay người qua chỗ khác không để ý tới tôi.

Tên nhóc này, lại bắt đầu giận dỗi rồi, tôi chọc chọc cánh tay hấn, hấn dùng sức vùng ra, gạt cánh tay khỏi tay tôi, đè nén giọng nói giận dữ: “Diệp Hồng Kỳ, cô rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Tôi mặt như dưa ớt nhìn hấn, nói: “Anh ta cũng đính hôn rồi, tôi sao mà câu anh ta được nữa?”

Thái Kỳ cười lạnh xoay người lại, nhéo mặt tôi, âm u nói: “Yên tâm, cậu ta kết hôn, cô cũng có thủ đoạn khiến cho cậu ta ly hôn, cậu ta có con, cô có thủ đoạn, có thể khiến cho con cậu ta gọi cô bằng mẹ, nếu như cái gì cũng không như ý, vẫn là câu nói kia, cô có thủ đoạn, hoàn toàn có thể làm tiểu tam, tiểu tứ của cậu ta, cứ xếp hàng đi xuống, kiểu gì cũng đến phiên cô!”

A! Tôi tỉnh ngộ rồi.

Dùng ánh mắt liếc Thái Kỳ một lần rồi lại một lần, Thái đồng chí đây đã coi tôi như quân mình, đem hết kinh nghiệm truyền thụ lại cho tôi, tôi mà không làm một tiểu tam tử tế, thì thật xin lỗi Thái Kỳ, xin lỗi Thiên Duyệt.

Liều mạng đi!

Vậy nên tôi nắm quả ớt, quay mặt đi, nói với Thái Kỳ: “Thái trợ lý, tôi quyết định, tôi sẽ kiên trì lòng tin, tiếp tục theo đuổi!”

Thái Kỳ dùng ánh mắt nhìn một đứa thiếu năng để nhìn tôi, dứt khoát buông tay, hoàn toàn bỏ rơi tôi.

Giang Duyệt trên đài mặt lạnh tanh, giống như người khác thiếu của anh ta vài tỷ đô la vậy, mặc dù Tô tổng đứng bên cạnh nhiệt tình vỗ tay ào ào, anh ta vẫn cầm tay trong túi quần trầm tư.

“Giang tổng à, cô dâu sắp cưới đâu?” Tô tổng cuối cùng cũng không kiềm chế được, chọc chọc Giang Duyệt, Giang Duyệt nhắm mắt lại, gân xanh trên trán giật giật, hai nắm đấm siết chặt hai bên, một lúc sau, quay ra phía ngoài đại sảnh kêu to: “Mạnh Hữu Bảo, em vào đây cho anh...”

Phụt... Đây là lần thứ hai trong ngày tôi phun dưa hấu ra, Thái Kỳ đáng thương, đã lười phải lau tóc, mặt lạnh mặc cho tôi phun.

“Diệp Hồng Kỳ, hừ hừ hừ!” Hấn cười lạnh.

Mấy tiếng hừ hừ hừ đó, khiến tôi rợn hết cả tóc gáy, tôi yên lặng kéo lấy rèm cửa sổ nơi góc tường, kéo xuống đầu Thái Kỳ, lau lau cho hấn.

Mắt Thái Kỳ sắp bốc lửa đến nơi, bỏ rèm cửa sổ ra nhìn tôi: “Diệp Hồng Kỳ, cô mà quậy nữa, tôi khiêng cô ra ngoài!”

▽

(

▽

)

▽

, tôi bị kinh hãi rồi.

Dĩ nhiên là không phải lời cảnh cáo của Thái Kỳ khiến cho tôi kinh sợ, mà là, tôi nhìn thấy Mạnh Hữu Bảo, mặc một thân váy dạ hội ánh vàng lấp lánh, cứng đơ người, từ bên ngoài đại sảnh chậm rãi bước vào.

Vừa đi động, còn không quên lộ ra nụ cười giống như Công nương Anna, cái tay nhỏ bé vẫy vẫy, chẳng khác nào đồng hồ quả lắc.

Giang Duyệt vươn tay day day huyệt Thái Dương, lập tức nhảy xuống đài, xông thẳng tới, kéo tay Hữu Bảo, dùng sức lôi, Hữu Bảo lao đảo đi theo sau anh ta, tiếp tục duy trì nụ cười, không quên đóng vai đồng hồ quả lắc.

“Hữu Bảo, Hữu Bảo!” Tôi liều mạng phát tay dưới đài, vừa phát vừa cất giọng gọi nó.

Tĩnh thần Hữu Bảo giống như hoảng hốt lợi hại, vẫn mang theo nụ cười mộng ảo, si ngốc đứng trên đài, một đầu tóc rối như tảo biển, trên đỉnh đầu lại còn cài một chiếc mũ nhỏ cắm mấy cây trâm màu vàng khéo léo, ánh đèn chiếu lên, lấp lánh lấp lánh.

“Đây là cô dâu sắp cưới!” Giang Duyệt kéo tay Hữu Bảo, giống như là tuyên thủ quyền anh giành được chiến thắng, giơ cao tay con bé lên.

Hữu Bảo mất đảo rồi đảo, quét qua tôi một cái, đột nhiên giống như khôi phục thần chí, miệng toé toét, lấy tay làm động tác bắn súng.

“...” Các đồng chí dưới đài đều hóa đá.

Tôi cũng phong hóa luôn, phối hợp với Hữu Bảo, run rẩy cũng làm động tác bắn súng, oanh... trúng đầu!

Giang Duyệt đoán chừng đã gần như sắp hồng mắt, tuyên bố cô dâu sắp cưới xong, như một cơn gió vác Hữu Bảo ánh vàng lấp lánh lên trên vai, không thèm quay đầu lại chạy luôn ra ngoài.

Tôi há to mồm, nhìn Hữu Bảo kéo chiếc đồng hồ quả quýt lấp lánh ánh vàng của Giang Duyệt đại công tử, treo ngược cán rồi cán...

Thật mất thể diện, nước miếng theo viền vàng chảy đầy tay.

“Aiz, cô nương Hữu Bảo này thật có tiềm lực nha!” Thái Kỳ vuốt cằm, neho mắt, đột nhiên nở nụ cười, quay mặt lại hỏi tôi “Sao rồi, cùng với cô ấy noi theo các chị em mỹ nhân của hoàng đế, cộng thị nhất phu?”

Bây giờ tôi thực rồi rầm!

Quay mặt đi hỏi Thái Kỳ: “Như vậy được chứ?”

Thái Kỳ cười lạnh nói: “Aiz, có gì không tốt chứ, người mình đánh vào quân địch trước, lúc cô vào làm tiểu tam, chị em cũng quan tâm nhau tốt hơn!”

Thật là chua chát, tôi dù có tri độn nữa cũng nghĩ thấy, vậy nên, tôi ngheh mặt cười: “Thái trợ lý, anh đang ghen sao?”

Thái Kỳ đang ăn từng miếng từng miếng pudding, vừa nghe tôi nói như vậy, ngheh đến đỏ cả mặt.

“Diệp Hồng Kỳ, cô định mưu sát quân đồng minh sao?” Hấn mặt đỏ tới mang tai, một cặp mắt hoa đào xấu hổ mang theo giận dữ, “Từ sáng đến tối toàn nói nhảm!”

“...” Tôi sai rồi, không nên tỉ mỉ dò xét tiểu bạch kiểm.

Hấn một phen buông cái đĩa trong tay ra, nhào tới neho neho mặt tôi, vừa neho vừa cười: “A? Cô thông suốt rồi sao, sao bây giờ mới biết tôi đang ghen chứ, tôi đã ăn mấy lượt đấm rồi!”

Cột nhà, một chút bộ dạng nghiêm chỉnh cũng không có, tôi một phen đánh rớt tay hấn, nghe rằng: “Cho qua đi, đồng chí tiểu bạch kiểm, Tô tổng của anh còn đứng trước đài nhìn anh kia kìa!”

Kể từ khi Giang Duyệt đại công tử khiêng Hữu Bảo chạy như bay biến mất xong, tôi thấy Tô tổng chính là ở trong trạng thái thần kinh thác loạn hóa đá, giờ thấy Thái Kỳ động tay động chân với tôi, trên mặt bà ta lại bày ra một loại trạng thái vui mừng cực kỳ cổ quái.

Cái này quá kinh khủng, có lẽ là đã kích trong một ngày quá nhiều, Tô tổng đã có triệu chứng của trúng gió.

Thái Kỳ đang quàng cổ tôi, theo phương hướng tôi chỉ nhìn qua, cười đến càng thêm vui vẻ, vươn tay phát về phía Tô tổng, quay ra phía lỗ tai của tôi, khiêu khích cắn một cái.

Cả người Tô tổng run lên, đỡ trán quay người qua chỗ khác, chống sân khấu trước mặt hít sâu kịch liệt.

“Xong rồi, Thái Kỳ, anh đắc tội chủ nhân rồi!” Tôi dùng ánh mắt đồng tình nhìn Thái Kỳ, hấn chẳng quan tâm chút nào, cười hi hi xoắn xoắn tóc tôi, vừa xoắn, vừa hỏi: “Aiz, tôi hỏi cô, nếu như Tô tổng không nuôi tôi nữa, cô nuôi tôi được không?”

Tôi muốn khóc, tiểu bạch kiểm muốn dính lấy tôi.

Tôi lập tức cắn phần dăng trào, ưỡn thẳng lưng, túm lấy hai cánh tay của Thái Kỳ, rất nghiêm túc dạy dỗ hấn: “Thái trợ lý, anh nên làm tiểu bạch kiểm rất có triển vọng của anh cho từ tể đi, người khác đều là cá chép vượt vũ môn, sao anh càng vượt lại càng thấp vậy! Một tháng lương của tôi có một ngàn sáu, ngay cả tiền thừa để nuôi một con thú cưng cũng không có, anh tỉnh lại đi, tỉnh lại đi!”

Trong lúc nói chuyện, tôi dùng sức túm lấy cánh tay, lay lay, chỉ sợ đầu óc hẳn không tỉnh táo.

Mặt của Thái Kỳ bỗng trầm xuống, dùng sức kéo tóc tôi, câu: “Đồ vô tình vô nghĩa không có lương tâm, đối với cô tốt vậy, mà cũng đẩy tôi ra ngoài!”

Hắn đột nhiên nhào tới, nhoáng cái đã ôm tôi vào lòng, cọ cổ tôi làm nũng: “Cùng lắm thì buổi tối tôi đi ra ngoài của phú bà, ban ngày trở về nuôi cô, được không hả?”

Quá vô sỉ!

Tôi nghiêm túc cự tuyệt hẳn: “Đồng chí Thái Kỳ, như vậy anh quá cực khổ, hai mươi tư giờ đều phải lao động! Tôi không thể chiếm dụng những đồng tiền mồ hôi nước mắt của anh được... à, còn có tiền bán mình nữa!”

Hắn lập tức sốt ruột, liếc mắt nhìn Tiền Đặc đang đứng thẳng tai nghe lên đến hai mắt đăm đăm, một phen kéo tay tôi, lôi tôi đến bên cạnh góc tường, nói: “Cô xem, bạn cùng phòng của cô đã xử lý Đại công tử rồi, cô có phải nên suy nghĩ kế hoạch của mình một chút! Nên đi đường vòng hoàn thành kế hoạch lâu dài của chính mình!”

“A?” Tôi quay mặt qua, mặt của Thái Kỳ nghiêm túc vô cùng.

“Nếu em không muốn dây với Ninh tiểu tổng, Tiền Đặc lại là đứa thô lỗ, em chỉ có thể chọn anh!” Hắn trắng tráo nói, chỉ vào mũi mình, hất đầu, “Cả Thiên Duyệt, không có ai có tiền bằng anh, Hồng Kỳ, bỏ qua thôn này, sẽ không có quán khác!”

“...” Rõ ràng là hắn đang nói đùa, nhưng tim tôi lại thỉnh thoảng thỉnh thoảng nhảy lên kịch liệt.

Mặt của tôi và Thái Kỳ gần sát nh

au như vậy, cũng có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của nhau, tôi đột nhiên rất sợ hắn sẽ phát hiện ra nhịp tim kịch liệt của mình.

Tôi sợ hắn sẽ nói: Này, Hồng Kỳ, tôi đang đùa với cô chơi thôi!

Giống như sự ngu dốt ba năm trước đây, sau cùng những gì tôi có, là vô cùng vô tận xấu hổ cùng tự trách.

Thấy tôi một lúc lâu không đưa ra câu trả lời, Thái Kỳ quả nhiên buông lỏng tay, nhìn tôi nhún vai một cái, nói: “Anh không uống rượu, anh cũng rất tỉnh táo, hơn nữa...” Hắn ngừng lại một chút, cực kỳ nghiêm túc quan sát về mặt của tôi, “Anh từ trước đến nay đều không thích dùng tình cảm làm trò đùa!”

“Diệp Hồng Kỳ, anh nghiêm túc đây! Em đừng nên trốn tránh, tóm lại cứ suy nghĩ đi, anh chờ đáp án của em!”

Kinh động lòng người, tôi bị hắn khiến cho rung động mất rồi!

Phản xạ có điều kiện cự tuyệt hẳn: “Không được!”

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi cười, đút tay vào túi quần, liếc xéo tôi: “Vậy anh sẽ chờ, chờ đến khi em có đáp án thuyết phục mới thôi, Diệp Hồng Kỳ, anh kiên nhẫn hơn em, bền bỉ hơn em!”

hơ...

Tôi sững sờ không thấy một giây, đột nhiên xoay người, nhanh chân chạy về phía cửa đại sảnh.

Thái trợ lý, tôi lẩn nhanh hơn anh! À há!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Tôi vội vội vàng vàng trốn về, mới phát hiện ra căn phòng ở khu nhà tôi đang ở kia đã bị thay khóa, cổng chính lấp lánh ánh vàng đã bị khóa lại, càng thêm vững chắc.

Bóng đêm đã buông xuống, tôi ngồi bên dưới cửa chống trộm bên ngoài khu nhà, bó chân khổ não.

Tôi không muốn gọi điện cho Thái Kỳ, luôn cảm thấy mọi đầu mối vẫn chưa được sắp xếp rõ ràng, trừ Thái Kỳ ra, tôi chỉ có thể tìm Hữu Bảo, tôi bắt

đầu gọi điện cho Hữu Bảo, di động của nó vẫn lặp đi lặp lại: Số điện thoại bạn gọi hiện đang tắt máy, vui lòng gọi lại sau. ...

Tôi ngơ ngác ngồi một lúc, định đóng điện thoại ra ngoài tiểu khu tìm một quán net nào ngồi qua đêm được.

Tiết trời rất oi bức, trước khi ra khỏi tiểu khu, một trận gió lớn mang đầy bụi đất bốc lên, đột nhiên, từng hạt mưa lớn như hạt đậu rào rào đổ xuống.

Tôi mặc một thân sườn xám kia, đứng trong mưa, bị dội cho trở tay không kịp, vừa rét lạnh vừa ướt sũng, bùn đất theo từng trận mưa to bắn lên khiến cho chiếc sườn xám của tôi cũng biến thành màu xám đen.

“Diệp Hồng Kỳ. ...”

Tôi run run quay đầu lại, xuyên qua tóc mai dính ướt trên khuôn mặt, nhìn thấy xe của Ninh Mặc vô thanh vô tức từ sau lưng tôi chạy tới, cửa sổ xe hạ xuống phân nửa, trên mặt Ninh Mặc mang theo vẻ kinh ngạc, ghé đầu nhìn tôi, đột nhiên mở cửa xe, lôi tôi cả người ướt đầm kéo vào trong.

“Cô ở đây chờ Thái trợ lý?” Hần hỏi tôi.

Tôi do dự một chút, lắc đầu một cái, suy nghĩ một chút, lại không nhin được gật đầu.

Thực ra tôi vốn định đứng ở cửa tiểu khu “vô tình” gặp lại hần, kết quả, lúc đi ngang qua khu nhà hần ở, mới phát hiện, đèn nhà hần vẫn tắt ngúm.

Thái Kỳ vẫn chưa về.

“Thái trợ lý được Tô tổng đưa về rồi, chắc là uống nhiều, tạm thời không về được đâu.” Ninh Mặc quay đầu nhìn tôi, ném cho tôi một cái khăn lông mới tinh, “Lau qua đi, có chỗ nào đi chưa?”

Tôi sừng sốt một chút, cúi đầu, chậm rãi lắc đầu.

Ninh Mặc ngồi ngay ngắn ở ghế lái, trầm mặc một hồi lâu, buồn buồn nói: “Đến chỗ tôi đi.”

Tôi nghĩ nghĩ mình chính xác chẳng có chỗ nào đi cả, trước mắt chắc chỉ có thể lẫn lộn theo hần thôi.

“Ninh Mặc, anh yên tâm, tôi không có ý phụ thuộc vào anh đâu, lúc Thái Kỳ về, tôi sẽ tìm anh ấy lấy chìa khóa phòng! Rất nhanh thôi, sẽ không quấy rầy anh lâu đâu!”

Tôi nghĩ mình đã giải thích tương đối rõ ràng, trước kia mỗi lần để tôi giúp hần khâu đồ, hay là đưa đồ, đều bảo tôi đặt trước cửa phòng, trong ấn tượng của tôi, hần là một chàng trai khá chú trọng vấn đề riêng tư, giờ mời tôi đến nhà hần, đoán chừng cũng là cực không tình nguyện.

Ánh mắt Ninh Mặc có chút mất mát, mặt mũi cười một tiếng: “Hồng Kỳ, không giống cô, trước kia cô luôn nghĩ cách để đến nhà tôi.”

Hần dừng một chút, vừa chua xót nói: “Tôi và cô quen biết hơn ba năm, gần bốn năm, Thái Kỳ và cô quen biết chưa được mấy tháng, chẳng lẽ tôi không đáng tin bằng anh ta?”

Tôi bữu môi, trả lời hần: “Cái đó không giống, anh ấy là quân đồng minh của tôi, mọi việc đều sẽ che chở cho tôi, coi như là anh em thân thiết, anh là bạn học chung trường với tôi, không nên phiền toái anh nhiều chuyện như vậy!”

Ninh Mặc xoay tay lái, trầm mặc không đáp lời tôi.

Tôi có chút nhàm chán, kéo mép sườn xám, xé cái mác phía trên.

Bên trong xe hoàn toàn yên tĩnh, chẳng qua chỉ là bốn năm phút ngắn ngủi, tôi ngồi mà giống như mấy thế kỷ, đợi đến khi tiến vào trong gara, tôi cuối cùng cũng thở hắt một hơi.

Cạch một tiếng, cửa xe liền mở ra, tôi lập tức bắn ra ngoài, theo thói quen vào lúc Ninh Mặc đứng dậy, cầm lấy mấy tính xách tay cùng một xấp tài liệu dày cộp tự động tự phát ôm vào lòng.

Ninh Mặc vừa quay đầu, dáng vẻ có chút thẫn thức, thờ dài một cái, đi tới, từ trong tay tôi nhận lấy những thứ kia, trầm buồn nói: “Sau này cô không cần làm những chuyện này nữa.”

Tôi và vả miệng, đột nhiên cảm thấy cuộc sống thực vô nghĩa, chắc là do trước kia làm mấy việc tiện cách này nhiều quá, giờ Ninh Mặc không ngược tôi, cả người tôi lại thấy không thoải mái.

Aiz, chút nhân cách được bồi dưỡng ở chỗ Thái Kỳ, chạy đến chỗ Ninh Mặc đều tái phát hết.

Ninh Mặc móc chìa khóa ra, mở cửa chống trộm, đặt mấy thứ đồ trong tay xuống xong, đột nhiên xoay đầu lại, kinh ngạc nhìn tôi đứng bên ngoài cửa sát: “Hồng Kỳ, sao không vào đi!”

Tôi cũng muốn đi vào lắm chứ, đáng tiếc cả người tôi ướt sũng, tôi nhớ từng có một lần, tôi cũng dầm mưa đưa Ninh Mặc về như vậy, đứng trước cửa nhà hần, vừa định đi vào, vết chân màu đen còn chưa kịp in lên cái thảm chùi chân trắng như tuyết để ở cửa, hần đã xua tôi ra ngoài, kèm thêm cả cái

thậm có giá trị không nhỏ kia nữa.

Lúc đấy tôi thực lúng túng, nhưng may mà tôi là một đứa mặt dày vô sỉ quá mức, từ mình cuốn cái thảm lại, đem về treo trên tường, làm tranh treo tường!

▽

(

▽

)

▽

, mặt mũi của tôi cũng bị cái sự tư ngu tự sướng của chính mình làm cho mất sạch!

“Sẽ bắn, mắc mưa!” Tôi đơn giản đáp lại hắn.

Có lẽ hắn cũng nhớ ra cái chuyện tôi tặc kia, ánh mắt trầm xuống, nhũn mỳ một cái, đột nhiên trở nên nôn nóng, bước ra cửa dùng sức kéo cánh tay tôi, lôi tôi vào trong.

Đôi xăng đan của tôi bẹp bẹp rớm nước, quả nhiên khiến cho tấm thảm kia ẩm ướt.

Tôi nhìn lại, là một bức họa Vân nam ngũ sắc, lập tức vui vẻ, xoa xoa tay nói xin lỗi: “Ninh Mặc, anh quăng tôi ra ngoài đi, nhân tiện quăng luôn tấm thảm chùi chân này đi, ướt hết rồi!”

Cái này mà đem về treo tường thì trâu bò cỡ nào chứ, giống như tranh của dân tộc vậy, hớ hớ hớ, Diệp Hồng Kỳ, mi kiếm được rồi, nghĩ đến đây, tôi lập tức chỉnh trang thái độ, dùng ánh mắt mãnh liệt có nhu cầu được ném ra, nhìn Ninh Mặc.

Trong con người Ninh Mặc lập tức giống như nổi lên gió lốc cấp 10 vậy, nắm lấy cổ tay tôi, càng siết càng chặt, tôi chỉnh trang thái độ, trước sau vẫn dùng ánh mắt sấm hồi nhìn hắn, một lúc lâu, hắn cuối cùng không nhìn được, đột nhiên quay người lại, hít sâu vài hơi, quay đầu nói xin lỗi: “Hồng Kỳ, thực xin lỗi!”

Giọng nói chân thành tha thiết, trong mắt chứa đầy vẻ đau đớn cùng áy náy.

Tôi lập tức hiểu ra, cái thảm này chắc đắt hơn cái lần trước rồi, cho nên mặc dù bị tôi làm dơ, Ninh Mặc vẫn không nỡ quăng nó và tôi ra khỏi cửa.

Tôi cười mỉa hai tiếng, thừa lúc hắn cúi đầu tìm dép cho tôi, tự động tự phát lượn vòng qua chiếc thảm, chạy ra bên ngoài cửa, đứng ở đó nhìn Ninh Mặc.

Ninh Mặc quay mặt qua, liếc thấy tôi đã bắn ra ngoài, cuối cùng cũng nổi giận, một tay chống trên cửa, nhắm mắt lại, khàn giọng hỏi tôi: “Diệp Hồng Kỳ, muốn tôi phải xin lỗi thế nào, mới có thể khiến cô tốt đẹp trở lại, giống như lúc đứng trước mặt Thái Kỳ, đứng trước mặt tôi!”

Tôi tới giờ chưa từng thấy một Ninh Mặc mặt mũi như vậy bao giờ, trên khuôn mặt tuấn dật đầy vẻ bi thương, cánh tay chống trên cánh cửa, bởi vì cảm xúc mãnh liệt dao động mà khẽ run rẩy.

Tôi ngăn người, đoán mò trong lòng có lẽ là do sự mặt dày vô sỉ của Thái trợ lý đã kích thích hắn, tôi vô cùng đồng tình dùng ánh mắt an ủi hắn.

Hết sức nhu hòa trả lời hắn: “Tôi không phải vẫn đang đứng trước mặt anh sao, Ninh Mặc, hôm nay anh uống bao nhiêu rượu vậy?”

Bà vai hắn lập tức sụp xuống, trên mặt lại khôi phục vẻ lạnh nhạt không gợn sóng, hắn yên lặng ngồi xổm xuống, kéo cái chân không ngừng cọ vào nhau của tôi qua, vươn tay nâng lên, định xỏ chiếc dép trong tay vào cho tôi.

Tôi nhất thời bị kinh sợ, nhảy về phía sau khoảng ba bước dài, chỉ vào Ninh Mặc, kêu lên quái dị: “Ninh Mặc, anh không sao chứ, đừng có đùa tôi như vậy!”

Grào, loại phục vụ của hoàng tử này, tôi không hy vọng xa vời có thể được hưởng thụ từ Ninh Mặc.

Đối với sự thất thường mấy ngày nay của Ninh Mặc, tôi đột nhiên linh quang chợt lóe, nhất thời ngộ ra. Con người của Ninh Mặc lòng tự ái rất cao, cao hơn bất cứ ai, Thái trợ lý khiến cho hắn ngậm cục tức mấy lần, chắc chắn là hắn đầy một bụng bức dọc rồi, thấy đáng về quân đồng minh thân mật khăng khít của Thái trợ lý với tôi, trong lòng lập tức không thoải mái là đúng.

Lòng tôi thông thấu như gương sáng, hắn coi tôi như là một công cụ để giành chiến thắng, muốn dùng độ thân mật để áp đảo xu thế, đánh cuộc lại một hồi.

Hắn lại tính toán lợi dụng tôi!

Trái tim tôi không nhịn được trùng xuống, nhất thời giọng điệu cao lên: “Ninh tiểu tổng, chúng ta đã quen biết lâu như vậy, những hành vi có khí chất nhân văn như thế, không cần xài với tôi.”

Hắn nửa quỳ, vẫn giữ nguyên động tác đó, tay nâng dép, cả người cứng đờ, cũng không ngẩng đầu lên.

Tôi phỏng đoán có thể lại chọc thủng lòng tự ái kiêu ngạo của hắn một lần nữa, ngẫm nghĩ một chút vô số lần dễ dãi tha thứ cho hắn trong quá khứ, lại nghĩ nghĩ, hắn vốn là Ninh Mặc cao cao tại thượng, lần này lại bị Thái Kỳ kích thích cho thâm như vậy, lập tức

c liền tiêu tan.

Tôi cũng đã buông tay, còn so đo chuyện hắn lợi dụng lần nữa làm gì, cần gì phải kích thích vị thiếu gia luôn tự cho mình ưu việt hơn người khác quá mức như vậy.

Vậy nên, tôi mềm giọng, an ủi hắn: “Ninh Mặc, anh yên tâm đi, anh không cần phải làm mấy chuyện này, trong lòng tôi anh cũng vĩnh viễn là bạn bè thân thiết nhất, Thái trợ lý làm việc tính tình có chút trẻ con, anh cần gì phải so đo với anh ấy, tôi với anh ấy đều tùy ý quen rồi, lời nói ra cũng không có ác ý gì đâu.”

Tôi nghĩ nghĩ, thấy không đủ, lại bổ sung: “Nếu là anh ấy làm chuyện gì, khiến cho anh trong lòng không thoải mái, tôi thay mặt anh ấy xin lỗi anh.”

Ninh Mặc vốn đang nửa quỳ, đột nhiên đứng lên, nở nụ cười, nụ cười lạnh lùng kiêu đó, mang theo cảm giác mát mát đến cực độ: “Diệp Hồng Kỳ, đây chính là điểm khác nhau!”

A? Tôi bị nụ cười của hắn hù dọa, phản xạ có điều kiện lui về phía sau giật bản mình. Hừ, hình như sau Thái trợ lý, tôi lại kích thích Ninh tiểu tổng rồi.

“Diệp Hồng Kỳ, tôi sai rồi!” Ánh mắt hắn lấp lánh nhìn tôi, đem tôi ép sát đến góc tường, sau đó, vươn tay, chạm lên mặt tôi.

Tôi bị hắn làm cho sợ hết hồn, theo phản xạ có điều kiện né đầu ra, rống giận: “Ninh Mặc, anh phát bệnh thần kinh gì vậy!”

Hắn chẳng lẽ không biết, sau hơn ba năm hư tình giả ý, giờ tôi chán nhất là mấy thứ lẫn lộn mập mờ không rõ ràng kia sao?

Tôi hận mập mờ chết đi được, càng thêm hận bản thân mình lún sâu trong mập mờ, làm một thằng hề.

Hắn tiếp tục vươn tay ra, vuốt tóc tôi: “Hồng Kỳ, tôi nghĩ tôi...”

Một trận cuồng phong, khiến cho cánh cửa chống trộm quên đóng lại lúc trước bật ra, ken két ken két đung đưa, lắc lư không yên.

“Hồng Kỳ, anh đến đón em về nhà đây!”

Tôi và Ninh Mặc đồng thời quay mặt nhìn về phía cửa, dưới ánh đèn hắt lại, tôi thấy gương mặt tái nhợt của Thái Kỳ, hai tay chống trên thành cửa thờ hồn hèn.

Đứng xa như vậy mà tôi vẫn còn ngửi thấy hơi rượu trên người hắn.

Hắn thờ hồn hèn, chậm rãi chìa tay về phía tôi, đột nhiên sáng chói cười lên một tiếng, nói: “Hồng Kỳ, về nhà đi! Thực xin lỗi, anh đến chậm một chút, chỉ mong rằng sẽ không quá muộn!”

Nụ cười xuân về hoa nở kia, khiến cho trái tim của tôi lập tức bình yên trở lại, tất cả bút rút bất an, lập tức biến mất không còn dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Chắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Ninh Mặc siết nắm đấm, chậm rãi đứng lên, nhìn về phía Thái Kỳ, khóe miệng nhếch lên, miễn cưỡng cười một tiếng nói: “Thái trợ lý, anh luôn tới rất kịp thời!”

Thái Kỳ cười hi hi nhìn hắn, cũng không đáp lại, bước về phía tôi, cúi người xuống, đột nhiên hé miệng, hà hơi với tôi, mùi rượu thiếu chút nữa hun chết tôi.

“Diệp Hồng Kỳ, tại sao tắt máy?” Hắn vươn tay nhéo tai tôi, tôi kêu đau ai á, một cước đạp luôn lên chân hắn.

Hắn cúi đầu, thấy tôi vung vẩy đôi giày xăng đan lẹp bẹp nước, kinh ngạc: “Diệp Hồng Kỳ, hàng hiệu xịn vậy mà em cũng mặc ra hiệu quả tàu ngầm được, em hơi bị trâu đấy! Giẫm mấy cái nữa xem nào, để anh xem bong bóng...”

Tôi nhìn hắn, trong lòng không hiểu sao trở nên rất vui vẻ, làm theo ý hắn, thực sự nhảy nhảy mấy cái, trong cái lỗ nhỏ ở gót giày quả nhiên phun ra không ít bong bóng. Tôi hắc hắc cười ngây ngô, hắn cũng cười ngây ngô hai tiếng theo, đột nhiên ngừng cười, rất nghiêm túc nhìn tôi.

Sau đó, chợt giơ chân đá lên chân tôi, giận dữ: “Em là đồ ngốc, thế mà cũng nhảy thật, chính vì em cứ như thế, nên mới bị người ta đùa giỡn từ sáng đến tối, mau cởi cái đôi tàu ngầm kia ra cho anh, cởi ra!”

Lẽ nào muốn tôi chân trần lăn lộn với hắn, tôi cúi, giơ chân ra đá lại hắn, hai người dưới chân đều là bùn đất, đá vào chân nhau, từng mảng từng mảng bùn bắn lên.

“Khụ khụ...” Ninh Mặc cuối cùng cũng không nhịn được, giơ nắm tay lên ho khan hai tiếng.

Thái Kỳ giống như kỳ tích hồi hồn lại sau khi phát hiện ra kỳ quan thứ chín của thế giới vậy, kinh ngạc: “Ninh tiểu tổng, sao cậu vẫn còn ở chỗ này vậy?”

“...” Tôi không còn gì để nói, tên ma men này đứng ở hành lang nhà người ta, chỉ trích nơi người ta xuất hiện

↵

(

↵ ▽ ↵

)

↵

, thật vô đối.

Mặt của Ninh Mặc đen xì, nhìn có vẻ rất dè dặt tức giận, hỏi: “Thái trợ lý, tôi không đứng ở nhà tôi, tôi nên ở đâu hả?”

Thái Kỳ sợ hết hồn, nhìn xung quanh, đột nhiên hỏi tôi: “Hồng Kỳ, sao em lại chạy đến nhà Ninh Mặc...”

Phụt... Thì ra là say rượu chưa tỉnh.

Hắn vò vò đầu, đột nhiên quay mặt đi, nhìn vào bên trong nhà Ninh Mặc, cười hi hi nói: “Ninh tiểu tổng, có thể mượn nhà vệ sinh của cậu một chút chứ?”

Tôi nhớ lại sự hỗn loạn ở thành phố Y, đột nhiên tỉnh ngộ ra, một phen kéo lấy tay hắn, quay ra chào Ninh Mặc: “Ninh Mặc, đừng để ý đến anh ấy, tôi lỗi anh ấy về đây!”

Đứa nhỏ này nếu mà vào được nhà vệ sinh của Ninh Mặc, tôi thực sự sẽ phải ngã ra đất nghỉ ở nhà Ninh Mặc.

Thái Kỳ vừa giãy dụa vừa tức giận: “Diệp Hồng Kỳ, em vô nhân đạo, anh ngàn dặm xa xôi chạy tới giải cứu em, thái độ của em như vậy là sao hả?”

Tôi khóc không ra nước mắt, nói với Ninh Mặc: “Cho tôi cái cốc dùng một lần đi, không thì túi ny lon cũng được, tôi đưa anh ấy ra bên ngoài giải quyết!”

Ninh Mặc trợn mắt há mồm hóa đá ở cửa.

Thái Kỳ giận dữ, nghiêng đầu bĩu môi, thờ phỉ phỉ hỏi tôi: “Em tưởng anh là người tùy tiện như vậy sao, tùy tiện cái gì cũng có thể tạm bợ như vậy? Không phải là bồn cầu, anh không giải quyết được~”

Một đôi mắt hoa đào của hắn, nhiễm quanh một tầng hơi nước, trên gương mặt trắng nõn bùng lên hai mảng đỏ đỏ, chu môi, cực kỳ đáng yêu.

Tôi giơ tay vỗ vỗ đầu hắn, an ủi hắn: “Sẽ nhanh thôi, anh thấy tầng thứ tư của tòa nhà trước mặt không, đi qua chỗ đó, sẽ có một chiếc bồn cầu xinh đẹp, phía trên có đệm hình Mashimaro nhé, bên trên nắp bồn cầu còn dán giấy màu hồng, không phải anh vẫn thích vậy sao?”

Hắn mơ màng một cái, lại tỉnh táo lại, vỗ đầu, cười hi hi chào Ninh Mặc, nói lời từ biệt: “Ninh tiểu tổng, tôi đưa Hồng Kỳ đi trước đây!”

Ninh Mặc không nói gì, mặt đen đưa một đôi dép nữ ra, vừa mới chuẩn bị thay cho tôi, Thái Kỳ ngoái đầu lại suy nghĩ một chút, đột nhiên ngồi xổm xuống, kéo cái thảm chùi chân của Ninh Mặc qua, lót dưới chân tôi, tháo đôi xăng đan của tôi ra: “Không cần phiền toái như vậy, ngày mai đỡ khỏi phải đến lần nữa...”

Hắn cúi người, quay mặt qua, vỗ vỗ bả vai của mình, lộ ra hàm răng trắng bóng, cười ngây ngô: “Lên đi, Diệp Hồng Kỳ, hôm nay em cho em cười miễn phí!”

Từ ngữ mới phóng đảng làm sao.... Mặt tôi lập tức nóng lên.

Do dự một chút, tôi liền lập tức nhảy lên, Thái Kỳ bị tôi nhảy lên đến bảy ngất tám đổ, chống lên cửa, hít sâu một trận, quay đầu lại, tức giận: “Diệp Hồng Kỳ, em kiểm chế một chút, em cho là ai cũng giống Ninh tiểu tổng, nắm một hơi có thể quăng em ra ngoài cửa được chắc!”

“Thái trợ lý! Chú ý lời nói của anh!” Ninh Mặc giống như bị đâm phải đuôi, vẻ mặt vừa đau đớn lại vừa hối hận, đứng ở bên trong, ánh mắt nhìn tôi chăm chú, hai tay nắm chung một chỗ, nhìn rõ cả khớp xương.

“...” Tôi bị kinh sợ, đối với chuyện bị Ninh Mặc quăng ra khỏi cửa, mặc dù mặt dày như tôi, cũng cảm thấy xấu hổ từ tận đáy lòng, chuyện này ngay cả Hữu Bảo tôi cũng không nói, sao hắn lại biết được chứ.

Tôi lập tức cúi gằm đầu xuống.

“Thôi, sức lực của anh nhỏ hơn em, khí thế cũng yếu hơn em, em tìm một thằng như anh để bắt nạt là đúng rồi!” Hắn vừa lảm bảm vừa cồng tôi đi về phía cửa.

Đoán chừng là do say lợi hại, trước khi ra khỏi cửa, đầu hắn đụng phải cánh cửa chống trộm, phát ra một tiếng bốp thật to, hắn choáng váng đầu óc xoa đầu, ngửa mặt lên trời gầm thét: “Aiz, đây đều là mệnh ư... Diệp Hồng Kỳ...”

Phì, tôi kẹp chặt lấy hông hắn, chỉ sợ hắn say khướt, bỏ rơi tôi.

“Diệp Hồng Kỳ...” Hắn chóng mặt gọi tôi, chân đi thành hình chữ bát (

八

).

“Ừ!” Tôi ậm ừ, hai tay quàng qua cổ hắn, hai chân vòng qua hông hắn, dùng sức áp trên người hắn, nếu hắn mà té xuống, tôi ít nhiều cũng có cái đệm để dựa.

“Em mà kẹp nữa anh sẽ tiểu ra quần!” Hắn bị thương gầm thét.

Tôi sợ đến mức lập tức buông lỏng chân, ôm lấy đầu hắn an ủi: “Chịu đựng đi, Thái trợ lý, anh có thể làm được mà!”

Hắn quay đầu nhìn cánh cửa chống trộm vẫn còn mở nhà Ninh Mặc, vô liêm sỉ nói: “Ninh tiểu tổng đã vào trong rồi, không cần phải đóng kịch nữa, Diệp Hồng Kỳ, em xuống công anh đi, anh đi không nổi nữa!”

Cái tên vô lại không biết xấu hổ này!

Tôi cau, phản bác hắn: “Anh hẳn tâm để một phụ nữ cồng anh sao?”

Hắn quay mặt lại, cực kỳ vô sỉ trợn mắt, nói: “Mẹ anh chẳng lẽ không phải phụ nữ sao, anh từ nhỏ chính là lớn lên từ trên lưng mẹ đấy!”

“...” Tôi không còn gì để nói.

Hắn đưa tay kéo tay tôi, cười hắc hắc: “Diệp Hồng Kỳ, xuống, bằng không anh ném em xuống đấy!”

Tôi cau, tiếp tục phản bác hắn: “Em không có đi giày mà!”

Hắn trầm mặc một lúc, rất có tiếng cũng rất có miếng nói cho tôi biết: “Diệp Hồng Kỳ, cái này không thành vấn đề, anh cởi giày của anh cho em, em có thể tiếp tục đến công anh!”

Tôi á khẩu không trả lời được, tự nhận không thể đạt tới cảnh giới vô sỉ của hắn được, dứt khoát vòng tay, chôn mặt trên lưng hắn, làm bộ ngủ thiếp đi.

Hắn đi vài bước, dừng chân, nghiêng mặt qua, lắng nghe hơi thở của tôi, đột nhiên ngửa đầu cười to: “Diệp Hồng Kỳ, em quá vô sỉ, dám giả chết! Ông đây cũng biết!”

Hắn vậy mà dám học đầu gối, cách nhà chỉ còn có mười bước thôi, lại đứng ngây ngốc bất động.

“...” Tôi bám lấy hắn, nhả rồi lại nhả, cuối cùng vùng vằng nhảy xuống, chạy đến trước mặt hắn, tát nhẹ lên mặt hắn: “Thái Kỳ, anh là cái đồ đàn nhĩ*!”

*mời bạn liên tưởng đến động tác “cưa gỗ” khi kéo đàn nhĩ, đại khái nghe rất ghê tai, rất tởm

)

Hắn chớp chớp mắt, nhếch môi cười đắc ý: “Diệp Hồng Kỳ, em thua, cồng anh đi!” Lập tức nhào tới bên người tôi, quần lấy tôi chạy về phía nhà.

Tôi khóc không ra nước mắt khiêng hắn, bước từng bước lên lầu, vát và lảm mới lên được trên lầu, đẩy cửa ra, hắn lập tức buông lỏng, thế mà dựa vào

tôi ngủ thiếp đi thật.

Tôi nhẹ nhàng đem hán chuyển qua giường lớn trong nhà, đắp chăn thay hán, có lẽ là bởi vì say rượu, hán ngủ cực kỳ ngon lành, chẹp chẹp miệng, còn phát ra tiếng ngáy khe khẽ.

Tôi thấy buồn cười, v

ươn tay bóp mũi hán, hán không nhận được, trở mình, mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy là tôi, cười cười với tôi, nói: “Mau tắm rửa đi ngủ đi, mua áo ngủ cho em rồi đó!”

Bên giường lớn, một bộ áo ngủ cổ rộng mới tinh được xếp lại, cùng với bộ đồ của hán thành một cặp đầy thú vị, nhưng mà là đồ của nữ, tôi cảm áo ngủ lên, chạy vào phòng tắm nhà hán, vội vã tắm rửa sạch sẽ.

Sau đó liền chiếm dụng sa lon nhà hán, mơ màng thiếp đi.

Cảm giác này thật tốt, lúc tỉnh lại, tôi phát hiện mình đang nằm trên đất, trên ghế sa lon, đồng chí Thái Kỳ đang ôm gối nằm yên ổn.

Tôi eo mỗi lưng đau bò dậy, giơ chân đạp hán: “Thái Kỳ, sao lại giành ghế sa lon của em!”

Hán oan ức chớp chớp mắt mấy cái, nhìn tôi, vẻ mặt như đưa đám: “Không phải anh, không phải anh!” Hai tay khua loạn lên, giống như chỉ sợ tôi mắng hán vậy: “Diệp Hồng Kỳ, em phải nói thật với anh, em có phải mắc chứng mộng du không hả?”

A? Tôi sợ hết hồn.

Hán chỉ vào cái bát trên bàn, bữu môi nhìn về phía tôi: “Ban đêm tự em nấu mì ăn, sau khi ăn xong... ôm anh khiêng cả người lẫn chăn mang ra ngoài...”

A? Tôi thực kinh sợ, quay mặt qua, trên bàn quả nhiên có một bát mì ăn liền đã bị ăn sạch sẽ, chẳng lẽ tôi thực sự có chứng mộng du?

Tôi cứng cổ, từng chút từng chút quay đầu lại, hạ thấp giọng hỏi Thái Kỳ: “Là em làm sao?”

Hán túm chăn, gật đầu một cái.

Tôi bị khiến cho kinh sợ núp sau ghế sa lon, ngồi tại chỗ cào sàn nhà: “Vậy sau đó thì sao...”

“Sau đó em cười trên người anh, ngủ cả đêm!” Hán nhảy dựng lên, cho tôi nhìn cái thất lưng cứng đờ muốn gãy của hán, dáng vẻ rất chi là bi phẫn: “Cô của con gái, thất lưng con trai, đây đều là đều là vốn liếng để khoe khoang, em cười anh trật cả khớp, chẳng lẽ em để anh phụ trách!”

“...” Tôi đau lòng vô cùng, cách cái ghế sa lon nhìn hán cười ngu ngốc: “Aiz, em phụ trách.”

Hán ngẩn người, một lúc sau, đột nhiên tỉnh ngộ lại, hai con mắt tỏa sáng lấp lánh, từ sau lưng ghế một phen đào tôi lên, vui mừng hỏi: “Em đáp ứng rồi!”

Tôi cúi thấp đầu, gật đầu với hán một cái, không nhận được cười hi hi một tiếng, “Thái trợ lý, nếu không, anh bao em đi!”

Hán vỗ đầu tôi, cười như không cười nhìn tôi: “Diệp Hồng Kỳ, sai rồi, là em bao anh mới đúng!”

A?

Tôi nhìn chăm chăm hán, chẳng lẽ hán muốn bỏ việc, chính thức làm tiểu bạch kiểm?

Hán cười hi hi nhìn tôi, nói: “Tiền lương của anh phải để dành, để làm vốn lấy vợ, tiền của em mới là tiền để chúng ta tiêu, như vậy, không phải là em nuôi anh sao?”

Tôi nhất thời phản ứng không kịp, ngây ngốc gật đầu.

Hán lại nói: “Nếu như em thuê phòng của anh, trả tiền phòng cho anh, em chính là Thượng Đế, khách thuê nhà của anh, anh có phải dựa vào tiền của em mà ăn cơm mua đồ không?”

Nói vậy, cũng không phải không có lý, tôi lại khò đại gật đầu một cái.

“Thật ra thì, trừ bao nuôi anh, anh còn là chủ nợ lớn nhất của em!”

(

○

○

○

) hã! Tôi gãi gãi đầu, bắt đầu đầu vầng mắt hoa.

Thái Kỳ rất nghiêm túc, tiếp tục càn cù hỏi tôi: “Em cứ nghĩ đi, em và Tô tổng ai nhiều tiền hơn?”

Tôi không chút do dự trả lời: “Tô tổng!”

“Aiz, anh bỏ qua bà ấy, toàn tâm toàn ý làm bạn trai em, có phải tôn thất rất lớn đúng không?”

Tôi nhún vai, rất chân thành vỗ vỗ bờ vai hã.

“Mà những tôn thất về kinh tế này, thì phải tìm ngọn nguồn của nó đúng không, mà ngọn nguồn của nó chính là em, Diệp Hồng Kỳ, tất cả đều bởi vì em, anh mới tôn thất số tài vật này!”

Tôi gật đầu một cái.

“Cho nên, em phải gánh lấy món nợ khổng lồ này!”

“À!” Tôi choáng váng đáp ứng hã.

Hã cười hi hi ôm tôi xoay một vòng, chỉ vào cái bát trống không trên bàn, nói: “Đi đi, bây giờ bắt đầu trả nợ, tự nấu mì ăn đi, nhân tiện rửa luôn cái bát trên bàn!”

A? Còn ăn nữa, tôi nhìn cái bát trên bàn, lắc đầu một cái, thành thật trả lời hã: “Em không ăn đâu, Thái Kỳ, lúc mộng du buổi đêm, đã ăn no rồi!”

Hã tròn mắt nhìn tôi một lúc lâu, đột nhiên ôm bụng cười to: “Aiz, Diệp Hồng Kỳ, em nghe tiếng bụng em kêu gào kia!”

Ục ục ục ục....

Tôi roi lệ, quay mặt đi, yên lặng cào ghế sa lon.

“Diệp Hồng Kỳ, anh lừa em chơi ấy mà, bát mì kia là lúc sáng, anh đói nên tự nấu ăn!” Hã tiếp tục cười to.

Khốn nạn, tôi vẫn còn đang tưởng mình là bệnh nhân mắc chứng mộng du mà thấp thòm từ nãy đến giờ.

Tôi thực sự nổi giận rồi đây!

“Thái trợ lý!”

“Aiz...” Hã vừa quay đầu lại, bị tôi dùng gối ôm đè xuống, vùng vằng quấy tay kêu to: “Diệp Hồng Kỳ, em mưu sát Nhị gia nhà mình!”

Tôi nhỏ!

Tôi giờ chân đạp lên bụng hã một cước, bạo rống: “Thái Kỳ, ông đây không bao Nhị gia!”

Đôi mắt hoa đào của hã nhìn chăm chăm tôi, đảo qua đảo lại, cười hi hi hỏi tôi: “Vậy em bao cái gì?”

Tôi gãi gãi đầu, liếc hã một cái, nói: “Bao nuôi Thái ba ba!”

Hã nhào tới, lập tức chớp mắt với tôi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Chớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Sáng sớm lúc đi làm, bộ nhận được thông báo, lần này Thiên Duyệt sẽ cử mười người mới đến MCU thành phố S để bồi dưỡng nghiệp vụ.

Công ty MCU là một tập đoàn đa quốc gia khổng lồ, cũng là đầu rỗng lão Đại trong ngành, trên căn bản chính là tập đoàn cho dù là người phàm cũng đều ngưỡng mộ.

Cũng giống như tôi vậy, cho tới bây giờ chưa từng có hy vọng xa vời được đến đó bởi đường

“Diệp Hồng Kỳ, cô không muốn tiến bộ hơn sao?” Lúc Tô tổng gọi tôi đến phòng làm việc, tôi sợ hết hồn, quay mặt ra phía ngoài cửa, Thái Kỳ đang đứng đó.

Tôi biết Tô tổng muốn tách tôi ra khỏi tên tiểu bạch kiểm này. Chúng tôi chính là mệnh làm tình địch mà... Tôi yên lặng rồi rầm

Lại trù trù một chút, hỏi: “Tại sao lại cho tôi cơ hội này? Tôi cũng không phải người ưu tú nhất.”

Tô tổng khẽ mỉm cười, liếc mắt ra ngoài cửa, trả lời tôi: “Thái trợ lý đề cử cô.”

Tôi vội vàng cúi đầu, che giấu nụ cười của mình. Tôi sợ tôi quá kiêu ngạo, khiến cho Tô tổng tình trường thất ý bùng nổ, đứng lên quát tôi thì chết.

“Thái Kỳ nói với tôi, có lẽ bên trong tập đoàn này, có ngàn vạn người có năng lực tốt, Diệp Hồng Kỳ chỉ có thể coi như là một trong số những nhân viên tích cực, cực kỳ bình thường, nhưng mà... cô ấy có tinh thần cầu tiến, tôi nghe cô ấy nói với tôi, muốn có một công việc để dốc hết sức mình, có một công nhân viên có ý nguyện như vậy, không phải tập đoàn nào cũng có.”

Tôi sững sờ một chút, đột nhiên cảm thấy rất chạnh lòng. Mỗi một câu tôi nói, hẳn đều nghe rõ ràng, mỗi một chuyện tôi làm, hẳn mặc dù miệng thì cay nghiệt với tôi, nhưng cũng đều bao dung.

Tôi đã từng xử sự giống như một thằng con trai, dùng những hành động động kinh để nguy trang đi vết thương lòng của mình, tôi rõ ràng đã kiên định kiên định nói với mọi người, tôi không quan tâm đến những đau đớn kia, chỉ có khi Thái Kỳ đứng trước mặt tôi, tôi mới không cần phải đối mặt với dĩ vãng, chỉ có ở trước mặt hắn, tôi mới giống một nàng công chúa chân chính.

Tôi nghĩ, chỉ có hoàng tử thực sự mới có thể ở trong hàng ti cô gái, tìm được công chúa đầu phụ của mình. Thái Kỳ tìm được tôi, hơn nữa thật sự coi tôi là công chúa của mình.

Tôi cảm thấy rất hạnh phúc.

“Những người khác, đều là công nhân viên đã thực tập được một năm ở công ty, cô đi theo bọn họ, phải cố gắng học tập tử tế!”

Tôi cười ngớ ngẩn từ trong ra ngoài, nhìn thấy Thái Kỳ nhún mày nhìn tôi, “Diệp Hồng Kỳ, nếu em đi học bỏ túc, chúng ta sẽ không gặp nhau trong gần ba tháng đấy!”

Hắn hung tợn đề trên lưng tôi, câu: “Em là cái đồ vô tình vô nghĩa, anh đây thực bị thương, mà em sao lại cười đến vui vẻ như vậy hả!”

Tôi vung một quyền đánh vào bụng hắn, hắn thoáng dừng thẳng thắt lưng, gào khóc: “Em thật thô lỗ!”

“Thái Kỳ, MCU có lớn không vậy?” Tôi đột nhiên ao ước đến MCU, nơi đó vốn là nơi tôi ngưỡng mộ, đột nhiên có cơ hội đến đó bởi đường, cảm giác như bánh thịt rơi xuống từ trên trời.

Thái Kỳ xoa xoa bụng, liếc tôi một cái: “Vâng vâng vâng, giấy vệ sinh ở chỗ đó tốt hơn chỗ này nhiều! Còn in màu nhá!”

.... Như vậy thì làm sao mà lau sạch PP* được!

*PP = mông (từ mạng)

“Bên trong tòa nhà đó đều là màu xám tro, khiến cho người ta rất bị áp bức!” Hắn vỗ vỗ bả vai của tôi: “Chỗ kia, ai cũng làm việc giống như liều cái mạng già, chẳng thú vị tí nào!”

Tôi lại quay qua hỏi: “MCU có kim quy không?”

Thái Kỳ ngẩn người, sau đó chau mày, cười như không cười nhìn tôi: “Ngại quá, nếu như hai vị Đại tiểu thư của MCU là bách hợp*, may ra em còn có cơ hội!”

*bách hợp = lesbian

Aiz, tôi lập tức mất hết hứng thú.

Thái Kỳ chấp tay sau lưng, đi được mấy bước, lại trầm tư quay đầu lại, hỏi tôi: “Bên trong MCU nếu quả thực có một vị tiểu kim quy, nhiều tiền đa tình, em có thực sự dính vào làm mợ hai không?”

Tôi cười to, bỏ nhào qua, ghé lên lưng hắn: “Thật xin lỗi, đồng chí Thái Kỳ, em nói thật nhé, em hận giàu, tiền nhiều quá, em sợ giữa đường em sẽ chuồn mất!”

~

(

」 ▽ 「

)

「

, nếu thực sự có một kẻ nhiều tiền đứng ở đây, tôi mới không cần anh ta, có tiền sẽ không coi trọng một đứa như tôi.

Thái Kỳ lại không cười cùng tôi, lần đầu tiên mặt đầy nghiêm túc rơi vào trầm tư.

Cho đến tận cửa phòng họp, hắn cũng không nói thêm một câu.

Lúc đẩy cửa phòng họp ra, hắn quay đầu sang, nhìn tôi sáng lạn như ngọc cười một tiếng: “Hong Kỳ, em phải bỏ thái độ hận giàu của em đi, nói không chừng sau này anh chính là Lý Gia Thành thứ hai*!”

* Lý Gia Thành: Tỉ phú người Triều Châu, Trung Quốc. Tuy là một trong những người giàu nhất thế giới nhưng ông có phong cách sống rất giản dị.

Phì, mặc dù tôi biết từ tiểu bạch kiểm biến thành giai cấp vô sản sẽ phải tốn sức, nhưng mà nếu nằm mơ, bây giờ vẫn còn quá sớm.

Tôi vừa mới ngồi xuống, Ninh Mặc liền quay đầu nhìn tôi, hỏi: “Hôm qua, cô ở chỗ anh ta?”

Tôi nhe răng cười với hắn, hỏi một đấng đáp một nẻo: “Ninh Mặc, chúc mừng tôi đi, hôm qua Thái Kỳ thổ lộ với tôi!”

Hắn ngẩn người, từ từ rũ lông mi xuống, che khuất con ngươi của mình, lại mở mắt ra, nhìn tôi lộ ra một nụ cười: “Hong Kỳ, xin chào, tôi là Ninh Mặc!”
Hắn vươn tay ra bắt tay tôi.

Tôi mặc cho hắn bắt mà chẳng hiểu làm sao.

“Tôi hy vọng, có thể quen biết cô lại từ đầu!”

Tôi rồi rầm để hắn bắt tay, cực buồn bực nhìn hắn: “Ninh Mặc, anh bị động kinh à?”

Đầu ngón tay hắn cứng đờ, chậm rãi rút về, cười khò: “Vẫn không thể sao?”

Bệnh thần kinh, anh tở

ng anh đang quay phim Đài Loan sao? Tôi trừng hắn một cái, vỗ vỗ vai hắn: “Chúng ta có bốn năm tình hữu nghị bạn học, chẳng lẽ anh muốn để tôi tính lại từ đầu?”

Hắn mắt mát nhìn tôi, nói: “Không thể bắt đầu lại một lần nữa sao?”

“Bắt đầu làm đồng nghiệp đây, giống nhau mà!” Tôi vỗ vỗ hắn, nhanh chóng trở lại chỗ ngồi, bởi vì cuộc họp sắp bắt đầu.

Hắn nhìn tôi, hơi có chút nôn nóng, quay mặt đi.

Bắt đầu cuộc họp, là báo cáo số liệu các hạng mục.

Tôi ngồi ở hàng sau, cúi đầu so sánh tài liệu, chân mày Thái Kỳ càng nhíu càng sâu, “Hong Kỳ, hình như không đúng!” Hắn lặng lẽ cúi qua chỉ vào một hàng số liệu.

Vừa dứt lời, tôi đã nghe thấy Ninh Mặc gõ bàn một cái, nói: “Chờ một chút!”

Quả nhiên là làm sai số liệu, kiểu này, sẽ ảnh hưởng đến tiến độ công trình. Phụ trách phần này chính là nhu nhược huynh, phát hiện sai lầm, cả người đều ủ rũ.

Miệng run run phân bua: “Tôi là người cuối cùng thẩm duyệt, trước đó...”

Ninh Mặc lạnh lùng nhìn anh ta, quay mặt lại nói với Tô tổng: “Nhân viên như vậy, nếu ở Trường Thực chúng tôi, tôi sẽ không giữ lại.”

A? Thật nghiêm túc!

Vị nhu nhược huynh kia lập tức liền luống cuống: “Phần số liệu này đều là do một mình tôi phụ trách, nếu không có tôi, nếu thay người, sẽ mất rất nhiều thời gian!”

Ninh Mặc cười lạnh, hỏi: “Bây giờ vẫn là anh một mình phụ trách sao?”

Sắc mặt của Tô tổng cũng không khá lắm, chỉ vào anh ta, hỏi Ninh Mặc: “Dựa theo quy định bên cậu, thì xử lý thế nào?”

Ninh Mặc lúc nào cũng kiêu ngạo lạnh lùng, trước kia ở trong hội học sinh của trường, người khác chỉ làm sai một chuyện nhỏ thôi hắn cũng không chấp nhận, y theo kinh nghiệm dĩ vãng của tôi, chức vị của nhu nhược huynh đoán chừng là không giữ được rồi.

Thái Kỳ lắc đầu một cái, dùng bút ký tên gỗ gõ lên sách.

Ninh Mặc gõ laptop, nhàn nhạt trả lời Tô tổng: “Công ty là một bộ máy lớn, tất cả mọi con ốc đều phải ở vị trí vận hành của mình, nhưng mà, ốc vít chẳng phải là vật hiếm hoi gì, thiếu đi một con, rất nhanh sẽ có con thứ hai bù lại!”

Tô tổng lập tức hiểu rõ, gật đầu một cái, nói với nhu nhược huynh: “Tiểu Tổng, cậu đến chỗ Giang Khương, xử lý cho tốt việc bàn giao công việc!”

Nguy ý, phản công việc này của nhu nhược huynh, đã đến điểm dừng.

Tổng Từ hít sâu một hơi, cầm lấy tập tài liệu, ngơ ngác như tượng gỗ đứng một chỗ hồi lâu, sau đó giống như một tên u linh, từ cửa phòng họp, lao đảo đi ra ngoài.

“Xi, quá khoa trương rồi!” Thái Kỳ cười lạnh một tiếng, quay mặt lại nhìn tôi, “Cho dù có sai sót, cũng nên kiểm tra lại, sao lại xử lý dứt khoát như vậy được?”

Tôi á khẩu không trả lời được, Thái Kỳ cầm phần một hồi, khép laptop lại, định nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Hội nghị vẫn tiếp tục đến một giờ chiều.

Mới bước ra khỏi cửa phòng họp, tôi đã thấy nhu nhược huynh mặt mũi ướt nhèm, ôm túi của mình, thấy Ninh Mặc liền xông tới: “Ninh tiểu tổng, cho dù số liệu của tôi có sai đi chăng nữa, anh lấy lập trường gì mà khiến Tô tổng khai trừ tôi!”

Ninh Mặc lạnh như băng nhìn anh ta, vẻ mặt ngạo mạn, ngay cả nụ cười giả tạo bình thường dùng để che giấu cũng không thấy: “Vốn đúng là không đề cập đến chuyện khai trừ anh, nhưng mà, anh biết sai lầm của mình sao?”

Nhu nhược huynh cả người run rẩy, rất nghẹn uất nhìn hắn.

“Đây là bài học đầu tiên cho anh, bất cứ vấn đề gì xảy ra, trước phải tự mình kiểm điểm, sau đó mới nói đến giải quyết, anh nên nghĩ, là phải làm sao để khiến cho tổn thất từ sai lầm của mình hạ đến mức thấp nhất, mà không phải là đem trách nhiệm đẩy cho người khác!”

Ninh Mặc dừng lại một chút, lại nói: “Không có công ty nào, mất đi một nhân viên thì sẽ đóng cửa cả, chuyện đầu tiên khi bước chân vào xã hội này, chính là hạ thấp tư thái của bản thân!”

Tôi và Thái Kỳ đứng phía sau nhu nhược huynh, Thái Kỳ bắt đầu dĩ thử dài, nói với tôi: “Có lý, nhưng thái độ quá mạnh mẽ cứng rắn!”

Quả nhiên nhu nhược huynh không phục, xông tới kéo tay áo Ninh Mặc: “Cho dù lần này tôi có sai, tôi giờ đã thất nghiệp, còn phải trả tiền mua nhà, cuối tuần còn phải đi gặp người nhà của bạn gái, thất nghiệp bây giờ, tất cả đều xong rồi!”

Ninh Mặc lạnh như băng kéo tay áo của anh ta, chỉ vào bóng lưng Tô tổng, mỉm cười: “Xin lỗi, anh nên đi cầu xin lão tổng công ty các anh mới đúng!”

“Cầm thú!” Tôi và Thái Kỳ đồng nghiệp quay người, gằn giọng nắn một câu.

Hắn rõ ràng có thể nói giúp mấy câu, lại kiên quyết cự tuyệt như vậy. Thái Kỳ nghĩ nghĩ một chút, vỗ vỗ vai tôi, nói: “Em tự đến nhà ăn đi, anh đi trao đổi trao đổi với Tô tổng một chút!”

Hắn lăm lăm bầu thờ dài, nói: “Bây giờ, tìm việc đâu có dễ!”

Tôi khoát tay, nói: “Đi đi, Thái trợ lý, hàn huyên từ từ một chút!” Đúng là, trong xã hội này, tìm được một công việc tốt, thực không dễ dàng.

Huống chi, người nước này thích đem tất cả móc nối với công việc, mất đi phản công việc này, có lẽ cuộc sống của nhu nhược huynh sẽ sụp đổ.

Tôi theo Ninh Mặc xuống thang máy, vừa mới đi qua một khúc ngoặt, lập tức không thắng được chân, trực tiếp nhảy qua cái chân dài của Ninh Mặc.

Ninh tiểu tổng không hiểu là bị đứt cái dây thần kinh nào, nghiêng người dựa vào chỗ ngoặt giữa thang máy và thang bộ, một chân duỗi ra, giả bộ ngã.

Tôi bị hắn làm cho sợ hết hồn, phục hồi tinh thần lại, gằn dữ: “Ninh tiểu tổng, anh đây là ý gì, muốn làm tôi té sao?”

Hắn vội vã rút chân lại, tôi thấy Lý kế toán cách đó không xa đang dùng ánh mắt tán dương nhìn tôi, bộ dáng cảm phần ngút trời.

Đoán chừng tiếng vang thật lớn trước mặt chính là tiếng của Lý kế toán.

“Hong Kỳ, cùng nhau ăn cơm đi!” Ninh Mặc cười dịu dàng vô cùng nhìn tôi, đưa tay cầm lấy túi xách trong tay tôi. Tôi bị hắn dọa cho sợ luôn.

Chương 44

Đây là lần đầu tiên Ninh Mặc xách đồ thay cho tôi, tôi không khỏi lại hai mắt nhìn hấn, lúc đi ngang qua quầy bán đồ lật vật, tôi mua thêm 5 bình nước trong quầy hàng, ôm trên tay, quả nhiên, hấn xoay người qua, lại cầm lấy.

“Hong Kỳ, mua nhiều nước như vậy làm gì?” Đi tới cửa phòng ăn, hấn xoay đầu lại hỏi tôi.

Tôi nhún vai, thành thật nói cho hấn biết: “Xem xem anh có giúp tôi cầm không!” Chiều theo dĩ vãng, phải là tự tôi cầm mới đúng, cho nên tôi thực hoài nghi có phải Ninh Mặc bị người nào đó cho xuyên qua rồi không.

“Diệp Hồng Kỳ!” Dáng vẻ của hấn vừa bất đắc dĩ vừa buồn bực.

“Đừng, Ninh Mặc, tôi sai rồi, anh đừng rống nữa, tự tôi cầm!” Tôi đón lấy túi và nước trên tay hấn, cười một cái với hấn.

Lần này, tôi dám khẳng định, đứa nhỏ Ninh Mặc này lại khoe tốt với tôi đây.

Nhưng mà tôi không cần!

Tôi có tay có chân, không cần người khác giúp tôi xách đồ.

“Diệp Hồng Kỳ, tôi giúp cô cầm!” Hấn cúi người qua, lại muốn đoạt đồ từ trong tay tôi, tôi lắc mình một cái, tránh ra, nhìn hấn lắc đầu một cái.

“Anh cứ xách túi của anh đi, tôi không xách giúp anh, anh cũng không cần xách giúp tôi!” Tôi thấy mặt hấn lại bắt đầu chuyển sang nhiều mây, lập tức lại bổ sung: “Đều tự lực cánh sinh đi!”

Hấn trầm mặc một lúc, xách túi đi hai bước về phía nhà ăn.

Đột nhiên, từ lầu hai của nhà ăn truyền đến tiếng gầm bùng nổ của nhu nhược huynh, quả đúng là khí vận đan điền, hoàn toàn là hai mươi mấy năm qua, lần đầu tiên rống giận MAN được như vậy: “Chó chết Ninh Mặc...”

Phi... tôi lập tức rất không nể mặt cười luôn.

Cái ngoại hiệu này nghe quá vui!

Tôi len lén liếc Ninh Mặc, mặt của hấn đã xanh mét.

“Anh không cho tôi đường sống, tôi chết cho anh xem!” Anh ta rống to, từ trên lầu hai thò ra một cái chân, đang đưa giữa không trung, vô cùng xoắn xuýt nhìn ra phía sau lưng.

Đáng tiếc khoảng thời gian này, trùng hợp là giờ ăn cơm của mọi người, đều tập trung hết ở lầu một lặng lẽ ăn cơm, anh ta quay lại hồi lâu, lại chẳng thấy ai chạy ra ngăn, không khỏi lúng túng.

Ninh Mặc đầu tiên có chút luống cuống hoảng hốt, lại thấy anh ta do dự nhìn mãi về phía sau, khéo miệng chậm rãi dần dần lộ ra một nụ cười, ho khan một tiếng.

“Ninh Mặc, anh cười cái gì, anh cho rằng tôi không dám nhảy sao?” Nhu nhược huynh cuối cùng cũng bị chọc giận, hai chân đều bước ra ngoài lan can.

Vào một cái, trực tiếp bỏ nhào xuống Ninh Mặc.

Tôi nghe thấy bịch một tiếng, tiếng xương gãy lia. Ninh tiểu tổng lộ mặt ra ngoài bả vai của nhu nhược huynh, thống khổ tái nhợt.

“Hong Kỳ, gọi điện thoại, 120...” Hấn vươn một tay đẩy nhu nhược huynh trên người ra, nhu nhược huynh vô lực rũ đầu xuống, dáng vẻ giống hệt như đã hôn mê sâu.

Tôi luống cuống tay chân gọi điện thoại, không lâu sau, xe cứu thương đã tới, ồ ồ ồ, nghe mà phiền cả lòng.

Lúc cửa xe mở ra, tôi thấy Ninh Mặc vẻ mặt tái nhợt, lại thấy hấn bây giờ bên cạnh chẳng có ai, khẽ cắn răng, đi theo lên xe cứu thương.

“Cậu nhảy lầu bên trong đó, đầu gối rách một chút!”

Phụt... Nghe xong kết quả chẩn đoán của bác sĩ mà tôi muốn quát người, “Vậy xin hỏi anh ta tại sao lại hôn mê bất tỉnh?”

Bác sĩ mặc blouse trắng đầy đầy mắt kiếng, nói: “Bị sợ quá, cô xem quần anh ta, vẫn còn ướt kia kìa!”

]

(

] ▽ \

)

[

, tôi xoay người, định làm bộ như không có gì cả, bởi vì, lúc bác sĩ nói mấy lời này, tôi thấy khóe miệng của nhu nhược huynh co rút mãnh liệt một cái.

“Vậy vị tiên sinh này thì sao?” Tôi chỉ vào Ninh Mặc hỏi.

Blouse trắng rất nghiêm túc nhìn tôi, xoắn xuýt: “Vị tiên sinh này có chút nghiêm trọng, đầu đập xuống đất trước, tạo thành chấn động não nhỏ, tay bị đụng gãy xương, còn nữa, vết thương của anh ta nằm ở tay phải, bên cạnh phải có người!”

Tôi nhìn Ninh Mặc đang tái mặt, hần cau mày đưa tay trái ra chọc tay phải của mình, sau đó khoa trương hét to một tiếng.

Thật là quá già!

Tôi không kiềm chế được, đi tới, giờ ngón tay dùng sức chọc vào cái tay què của hắn, lần này hắn thực sự rớt mồ hôi lạnh đầm đìa rống lên một tiếng.

Ánh mắt lộ ra một tia buồn bực, nhìn chằm chằm tôi.

Tôi nhún vai, buông tay cười với hắn: “Aiz, Ninh Mặc, như vậy mới gọi là đau thật, anh bắt chước không giống rồi, làm bộ cần phải có ba phần thật, bảy phần giả, người khác nhìn thấy, mới đồng tình được!”

Quả nhiên đạo lý của đồng chí Thái Kỳ vĩnh viễn lóe sáng huy hoàng, làm đèn sáng, hắn đã nhen nhóm lên cuộc đời của tôi, à há....

“...” Ninh Mặc buồn bực vô cùng, lộ

t mình, quyết định không để ý tới tôi.

Quay mặt lại, tôi nhìn thấy bác sĩ khóe miệng co quắp, rất chủ nghĩa nhân đạo nhắc nhở tôi: “Vị tiểu thư này, bệnh nhân què tay là không thể nghi ngờ!”

Ngụ ý, chính là cái chọc vừa nãy của tôi tương đối vô nhân đạo.

Tôi nghe ngoài cửa vang lên một tiếng cười, nói: “Bác sĩ Lưu, bác sĩ nhiều chuyện quá đấy, tôi đoán chừng Ninh tiểu tổng trên giường đang ước gì để cô ấy chọc cho thành tàn tật, trực tiếp để cô ấy phụ trách ấy!”

Bà vai Ninh Mặc cứng đờ, ngay sau đó, chậm rãi xoay người lại, sắc mặt không gọn sóng nhìn Thái Kỳ đứng ở cửa, hỏi: “Thái trợ lý, công ty chẳng lẽ có chế độ một tuần nghỉ hai ngày sao, công nhân viên có thể tùy ý bỏ bê công việc?”

Thái Kỳ hi hi cười, sáp lại gần cũng chọc vào cánh tay hắn, Ninh Mặc rống lên một tiếng, trực tiếp vung tay chụp rớt tay của Thái Kỳ.

“Ninh tiểu tổng, tôi là đại diện cho bộ thị trường chúng tôi đến thăm hỏi cậu!”

Hắn vừa cười vừa ôm lấy bà vai tôi, “Tôi gọi điện cho Tiền Đặc, cậu nói có khéo không cơ chứ, Tường Thực có lệnh triệu tập gấp, cậu ta bây giờ bận rộn hết cách, còn những người khác, tôi chẳng liên lạc được ai, Ninh tiểu tổng, nhân duyên của cậu thật là kém!”

Ánh mắt Ninh Mặc trầm xuống nhìn hắn, đáng vẻ buồn bực đến cực điểm.

“Nằm viện chắc chán muốn chết, lúc tôi tới, có mang cho cậu quyển sách xem cho đỡ buồn!” Hắn ngồi bành trướng trên đầu giường Ninh Mặc, từ trong ngực móc ra một quyển sách, đưa cho Ninh Mặc.

Ninh Mặc mặt đen sì sì đón lấy, mới nhìn qua một cái, kêu một tiếng vút luôn quyển sách xuống giường.

Tôi nhặt lên nhìn, trên đó viết một hàng chữ dài, tên sách rất dài, tên đầy đủ là: Làm sao để khiến bạn trở thành một mỹ thiếu niên người gặp người thích, hoa gặp hoa nở. Đề mục nhỏ: Từ nam độc miệng lột xác thành nam khí chất!

Tôi không chút phúc hậu nào cười thành tiếng.

Ninh Mặc ngồi ngay ngắn trên giường, giận quá hóa cười, giữa hai hàng lông mày ẩn nhẫn lửa giận: “Diệp Hồng Kỳ, buồn cười lắm sao?”

Nụ cười này thật quen thuộc, tôi ước chừng đã nhìn hơn ba năm.

∩
(
∩ ▽ ∩
)
∩

Đáng tiếc tôi đã thoái hóa, một kẻ nhân văn như tôi sẽ không tiện cách đến mức e ngại nụ cười của hắn nữa.

“Ninh Mặc, anh phải học cho tử tế vào, theo Thái Kỳ nhà chúng tôi mà học tập, anh ấy mắng tôi, đều chẳng cần lời thô tục! Lúc gạt tôi, đều nói tiếng người tiếng quý vớ va vớ vẩn!”

Thái Kỳ cười cười gõ lên trán tôi, cười như không cười giận: “Làm phản, Diệp Hồng Kỳ, trước mặt người ngoài hạ thấp mặt mũi của bốn thiếu gia!”

Mặt của Ninh Mặc bây giờ căng cứng, cho đến khi thấy môi của Thái Kỳ sắp dán lên tôi, cuối cùng không kiềm chế được, ho khan tê tâm liệt phế.

“Thái Kỳ, anh có chừng có mực một chút!” Hắn giận đến ngay cả Thái trợ lý cũng không gọi.

Thái Kỳ ôm lấy thất lưng tôi, rất áy náy nhìn Ninh Mặc, nói: “Xin lỗi, bọn tôi ra ngoài cửa giải quyết trước, xong lại vào thăm bệnh sau!”

Hắn kéo tôi đi vài bước, rất thành khẩn quay đầu lại, nhìn Ninh Mặc sắp hồng đến nơi bỏ sung: “Chúng tôi vừa mới thành một đôi, cảm giác mới mẻ còn chưa có hết, tình lữ trẻ tuổi, dễ dàng vong tình, Ninh tiểu tổng lượng thứ lượng thứ!”

Sắc mặt Ninh Mặc không chút gọn sóng ôm đầu, chậm rãi cúi người xuống, dùng cái tay không bị thương nhặt lên một cái giày da của mình, đột nhiên ném về phía Thái Kỳ.

(
○
○
○

) oa, đây là lần đầu tiên tôi thấy Ninh Mặc bạo lực như vậy đấy.

Kính ngạc một hồi, tôi quay đầu qua, bật ngón tay cái về phía Thái Kỳ: “Thái Kỳ, anh thật là trâu, ngay cả Ninh Mặc mà cũng bị anh chinh thành bạo lực cuồng!”

Thái Kỳ đắc ý cười to, chột lách người, kéo tôi ra đóng cửa lại.

“Thái Kỳ, tôi muốn cho anh hoàn toàn xuống dốc!” Tôi nghe thấy Ninh Mặc ở bên trong nghiêng răng nghiêng lợi rống giận.

Rất không bình tĩnh...

“Hồng Kỳ, anh mà xuống dốc, em phải nuôi anh!” Cả người Thái Kỳ đều ngả lên tôi.

Tôi không chút do dự trả lời hắn: “Được!”

Cùng lắm thì để hắn ra ngoài của phú bà, phú bà kia ba năm bảy, tôi hai bốn sáu, chủ nhật để cho hắn nghỉ ngơi, tôi đúng là quá thiên tài mà!

“Hồng Kỳ, em là tìm một cọng rom cứu mạng, hay là thực sự thích anh?” Thái Kỳ đột nhiên nghiêm nghị.

Tôi nghĩ nghĩ, nhún vai một cái, “Em chưa từng nghĩ đến vấn đề này.” Nếu mà bắt cọng rom cứu mạng, tôi bắt Tiền Đặc không phải cũng là bắt sao?

Tôi thấy Thái Kỳ bình thường tràn ngập tự tin, lúc này lại toàn hỏi mấy câu ngu ngốc.

“Nếu như em thực sự thích anh, cho dù là anh nghèo khó hay giàu có, khỏe mạnh hay bệnh tật, em cũng phải yêu anh!” Hắn chơi xấu.

Nắm tay tôi, tiếp tục uy hiếp: “Em nên thích anh vô điều kiện!”

“Tại sao phải thế?” Tôi rút tay lại, khinh thường nhìn hắn.

Hắn vênh mặt, thâm tình chân thành đưa mắt nhìn tôi: “Hong Kỳ, nguyên nhân rất đơn giản, anh đây là mối tình đầu! Trên tình cảm, anh chỉ là một đứa trẻ....”

Phụt... Tôi nghe thấy bác sĩ Lưu, Ninh Mặc cùng với nhu nhược huynh vẫn diễn vai hôn mê ở bên trong, đồng loại phun ra một ngụm nước miếng.

Tôi bị hắn kéo cho thần hồn điên đảo, kéo tay hắn, đáp lại hắn: “Thái ba ba, vậy em là trẻ sơ sinh, em còn ngây thơ hơn so với anh!”

“Em còn có thể vô sỉ được hơn nữa sao, thực sự, Diệp Hồng Kỳ, em mà là ngây thơ, Ninh Mặc bên trong tính là gì?” Hắn đột nhiên cất cao giọng kêu lên.

“Ông đây liều mạng công tác cũng muốn hỏi cho rõ ràng!” Giọng này so mới vừa nãy còn lớn hơn, phối hợp với bộ dáng rung đùi cười gian của hắn, giống hệt một tên lưu manh.

Tôi gãi gãi đầu, chặc chặc trả lời hắn: “Ninh Mặc đó là sùng bái một người....”

Hắn cuối cùng cũng hài lòng, vô liêm sỉ cười: “Aiz, Hồng Kỳ, hai chúng ta đều là trẻ con mà!”

Chờ đến lúc vào phòng bệnh, tôi thấy mặt của Ninh Mặc càng thêm tái nhợt so với lúc nãy, con ngươi đen nhánh không có một tia sáng, nhìn thấy tôi, nhếch khóe miệng cười một tiếng, “Diệp Hồng Kỳ, tôi chưa từng thua!”

Tôi bị nụ cười của hắn làm cho rợn cả tóc gáy.

Thái Kỳ bước lên một bước, chặn trước mặt tôi, cũng học Ninh Mặc cười âm u, bắt chước giọng điệu, đem giọng điệu phía trước học mười phần cả mười: “Ninh tiểu tổng, tôi cũng chưa từng thua!”

Tôi kích động, căn cứ vào học lý cân bằng xã hội, chen vào giữa bọn họ, âm u học theo: “Các đồng chí, tôi thường xuyên thua sạch...”

Phi... Thái Kỳ tay biến thành dao, bổ cho tôi choáng váng đầu óc.

“Diệp Hồng Kỳ, mắt mặt anh quá!”

“...” Em sai rồi, Thái trợ lý, không thể nào ổn định được khí thế của anh từ tế được!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Cháp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Tan làm, tôi thấy Hữu Bảo lái một chiếc Buick, anh tư hiên ngang dừng trước cổng Thiên Duyệt, vừa thấy tôi đã phát tay kêu to: “Diệp Hồng Kỳ, chị dẫn cung đi hong gió nào...”

Tôi vốn đã hẹn với Thái Kỳ làm xong sẽ đi KFC ăn phần ăn dành cho trẻ con, vừa thấy Hữu Bảo vài ngày không gặp, lập tức sôi trào, hoàn toàn quên mất bên cạnh còn có một Thái Kỳ đang giúp tôi xách túi.

Tôi tung tẩy chạy tới, mở cửa xe, vui sướng rạo rực định ngồi vào trong.

Thái Kỳ bước dài một bước, vọt vào trước tôi, yên tâm thoải mái ngồi dựa vào cửa sổ bên trái. Hữu Bảo quay đầu lại, liếc hắn một cái, nói: “Thái trợ lý, anh cũng muốn đi sao?”

Thái Kỳ cảm tức nhìn nó một cái, nói: “Nể tình cô là chị dâu, tôi nể cô, mau lái xe đi, lát nữa Hồng Kỳ còn phải đi ăn phần ăn trẻ em với tôi!”

Hữu Bảo không chút khiếp đảm nào nhìn qua, khinh bỉ hắn: “ lát nữa tôi sẽ đưa Hồng Kỳ đi ăn bữa ăn đắt vàng, phần ăn trẻ con ấy của anh, biến qua một bên đi, người anh em!”

(

o

o

) a! Chúng hám vàng tổng hợp của Hữu Bảo đã trở nên nghiêm trọng!

Ngay cả ăn cơm cũng phải có vàng.

“Hong Kỳ, chúng ta ăn xong bữa ăn dát vàng, sẽ đi uống Hoàng kim âm. ... sau đó đi spa Hoàng kim!”

Phụt... Hữu Bảo à, mày có phải có chứng ép buộc không hả!

Tôi nhìn cái tay lái dát vàng trên tay nó, không còn lời nào để nói.

Thái Kỳ lạnh mặt ngồi ở ghế sau, nắm chặt thành xe, mắt thấy xe vòng vo bốn năm vòng tại chỗ xong, rốt cục không nhện được, nôn khan rút đi động trong túi ra gọi điện thoại!”

“Giang Duyệt, tôi bảo anh, anh mau đưa bà điên nhà anh về đi, nếu mà cô ta lại chạy xe vòng quanh tại chỗ nữa, tôi sẽ gõ cho cô ta hôn mê luôn!”

Tôi ngồi bên cạnh Thái Kỳ cũng có thể nghe được tiếng rống giận dữ không bình tĩnh chút nào của Giang Duyệt: “Cậu gõ, lập tức gõ ngất cô ấy cho tôi, cô ấy không có bằng lái mà cũng dám trộm xe của tôi đi lái!”

“...” Tôi và Thái Kỳ lập tức hóa đá.

Hữu Bảo một tay xoay tay lái, một tay đoạt lấy điện thoại của Thái Kỳ, oang oang nói: “Em không có bằng lái, nhưng em có mua bảo hiểm, người được lợi là anh!”

“Mạnh Hữu Bảo, dừng xe ngay cho anh...”

Giang Duyệt hoàn toàn biến thân, một tiếng rống thô bạo này, khiến cho Hữu Bảo sợ run lên một cái, kết một tiếng, dừng xe lại.

Tôi và Thái Kỳ mỗi người kéo một bên cửa xe, xe vừa dừng, đã nhảy luôn ra ngoài.

Hữu Bảo nhô đầu ra gọi tôi: “Hong Kỳ, tao đưa mày đi ăn cơm!”

Tôi và Thái Kỳ cùng nhau lắc đầu, trăm miệng một lời: “Bọn này còn chưa mua bảo hiểm đâu!”

Phụt, vẫn là ăn KFC tương đối thực tế.

Ngày kia chính là ngày đến thành phố S, Thái Kỳ mấy ngày nay dính tôi một tắc cũng không rời, hơi rảnh một chút là bắt đầu giúp tôi phổ cập kiến thức về con nhà giàu.

“Hong Kỳ, có tiền không phải là tội! Không có tiền càng không phải là tội, người với người đều ngang hàng!”

Đây là câu mở đầu hần giết bên miệng mấy ngày qua.

Tôi biết nghe lời phải đáp lại hần, thuận miệng hỏi: “Thái trợ lý, gần đây sao miệng anh lại lảm nhảm như vậy?”

Hần sững sờ một chút, có chút khó xử cúi đầu, nhỏ giọng trả lời tôi: “Tháng nào cũng có mấy ngày như vậy, lượng thứ!”

“Em đi MCU, sẽ rất lâu không được gặp nhau, Thái Kỳ, anh cũng nên nói với em cái gì chứ!

Thái Kỳ cau mày một lúc, suy tư hồi lâu, đắn đo nói: “Hong Kỳ, thật ra thì bọn mình sẽ không tách ra lâu, ít lâu nữa anh cũng sẽ đến MCU, anh muốn nói với em...”

Hần lập tức dừng lại, rất khổ não vò đầu, nôn nóng bất an.

“Nói gì?” Tôi thấy hần cũng không ổn, liền tiếp mấy ngày nay, đều áp a áp ứng, ngay cả lúc đi họp Tô tổng gọi hần, hần cùng đều ở trong trạng thái mờ mịt.

“Em nói xem, nếu trước kia em nuôi một con mèo,” hần ngẩng đầu rất bút rút khoa tay múa chân với tôi, “Vốn chỉ là mèo đực,

kết quả có một ngày, em đột nhiên phát hiện, nó mang thai, hoàn toàn ở trạng thái đảo ngược, em sẽ nghĩ thế nào?”

“Từ từ từ từ, lại ví dụ như, vốn là có một con gà trống, ngày ngày gáy cho em, đột nhiên có một ngày, em phát hiện ra, con gà trống biết gáy này bắt đầu đẻ trứng cho em! Em có thấy bất an mãnh liệt hay không?”

(
J ▽ L
)
r

, gà trống vừa biết gáy lại vừa biết đẻ trứng, sao em lại phải bất an chứ?

Khốn thật, Thái trợ lý, chẳng lẽ anh định nói cho em biết, anh thật ra là động vật giống đực, gần đây đổi tính, lại coi trọng đàn ông, không khéo còn có thể nam nam sinh con.

Cách hỏi sét đánh như vậy khiến cho tôi thực sự kinh sợ.

“Thái Kỳ, gần đây anh có phải nhầm trùng ai rồi đúng không? Ninh Mặc, Tiền Đạc? Hay là Tống Từ? Đàn ông với đàn ông thì không sinh con được đâu!” Tôi xông tới, nắm hún lắc lắc: “Cho dù anh có lấy mèo làm ví dụ, cũng vô ích!”

“...” Hún rối rắm, tay khựng giữa không trung, dừng một chút, đột nhiên dờ khóc dờ cười một tiếng, ghé mặt qua, tỉnh tề hôn lên môi tôi.

“Nói hươu nói vượn, anh vẫn luôn chỉ thích em! Thích từ ba năm trước!”

A? Tôi kinh hãi, hỏi: “Ba năm trước?”

Mắt hún đảo một vòng nhìn tôi, ánh sáng trong mắt lấp lóe, lại rừ mi xuống, than thở: “Em nghe nhầm, anh nói là ba tháng trước!”

Tôi hoài nghi nhìn hún, gãi gãi đầu: “Thái Kỳ, gần đây anh rất cổ quái!”

Tay hún cắm trong túi, tâm sự nặng nề, nghe thấy tôi nói vậy, quay mặt sang, hỏi: “Anh hỏi em, Ninh Mặc đã lừa gạt em sao?”

Tôi gật đầu một cái, Ninh Mặc đương nhiên đã lừa gạt tôi, mập mờ ba năm, lừa tôi hơn ba năm.

“Em có hận cậu ta không?” Hún lại hỏi.

“Trước kia hận, giờ có anh, không muốn hận nữa!” Tôi thành thật trả lời hún.

Khóe miệng hún cong lên, điệu bộ rất vui vẻ, đưa tay vuốt vuốt tóc tôi: “Hong Kỳ, tính khí của em rất nóng nảy, hơn nữa còn rất đa điều, có chuyện không nói cho em, là bởi vì anh muốn từ từ để em biết, không phải cố ý lừa em, biết không?”

Tôi mở mắt nhìn chăm chăm hún, một lúc lâu, cố gắng hít sâu vài hơi, hỏi: “Anh có chuyện gì gạt em, đều nói hết đi!”

Tôi tự thấy năng lực chịu đựng của mình không kém.

“Hong Kỳ, em biết lý tưởng anh vẫn nung nấu chứ?”

Tôi nghĩ cũng chẳng cần nghĩ trả lời hún: “Ngày ngày làm tân lang, đêm đêm đều động phòng, lên được toàn bộ giường khắp Trung Quốc này, phú bà nào cũng tiến vào phòng của tôi!”

Hún sững sờ một chút, đột nhiên vỗ tôi cười to: “Hong Kỳ, sao em vẫn còn nhớ cái này!”

Tôi đương nhiên nhớ, ==, bởi vì cái lý tưởng lừa lỏ này, mới có cái món nợ Thái đồng chí anh mang em đến quán cà phê Mạc Đạo.

“Thật ra thì, anh vẫn luôn trốn tránh trách nhiệm của mình! Lý tưởng của anh thực ra rất đơn giản, đó là có thể có một sự nghiệp của riêng mình, hơn nữa có thể hết mình vì nó!”

A? Quá vô sỉ, dám đạo văn của tôi để giải thích! Tôi xoay mặt nhìn hún, hún rút tay trong túi quần nhìn dòng xe cộ tấp nập ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau, thờ dãi: “Em nói xem, tự do cùng trách nhiệm, làm sao mới có thể làm tốt được cả hai?”

Tôi lắc đầu một cái, khốn nạn, tôi đây loại người xong ba bữa còn không biết sau đó thế nào, nào có tư cách nghĩ đến vấn đề thượng tầng như vậy chứ, suy nghĩ mỗi ngày của tôi phải là, làm sao có thể kéo dài hợp đồng của mình, làm sao mới tìm được một căn nhà tốt để thuê, tích chút tiền.

Tự do cùng trách nhiệm, những thứ này đều không phải thứ loại người như tôi nghĩ đến.

Thái Kỳ vươn tay lại, nhaoáng cái đã kéo tôi vào trong ngực, dùng đầu tựa lên tôi, thấp giọng nói: “Hong Kỳ, SORRY, có lẽ sau này em sẽ phải suy nghĩ một chút về vấn đề này, trách nhiệm cùng tự do, thực ra không thể làm tốt được cả hai!”

Tôi nhìn vào mắt hún trong khoảng cách gần, trong con ngươi nghiêm túc hiếm thấy.

“Anh không muốn em biết một số chuyện từ miệng người khác, cũng không muốn em ngốc nghếch cho rằng anh cũng đùa giỡn em giống Ninh Mặc, cho nên, mặc dù lúc này nếu nói ra một số chuyện, sẽ phản tác dụng, nhưng anh vẫn muốn thẳng thắn với em!” Hần liếc mạng nắm lấy cánh tay tôi, sợ tôi sẽ chạy mất bất cứ lúc nào.

Tôi kích động, cũng nắm lấy tay hắn: “Anh nói đi, Thái trợ lý, em sẽ gắng đứng vững!”

Hần liếm liếm môi, nhắm nghiền mắt, dùng một giọng nói vô cùng cẩn thận, nhỏ giọng không xác định nói: “Diệp Hồng Kỳ, thật ra anh là tiểu kim quy của MCU!”

Ha ha ha, tôi rất không nề mặt hắn cười to.

Vừa cười, vừa đập vào hông của hắn: “Thái Kỳ, đừng đùa, MCU không phải chỉ có hai nàng công chúa Bạch Tuyết sao, sao lại lôi ra một bạch mã hoàng tử nữa!”

Lần này, Thái Kỳ hiếm khi không cười với tôi, vươn tay xoa huyệt Thái dương, đáng đáp như sắp sụp đổ: “Anh thật sự là tiểu tổng của MCU, không tin em đi hỏi Tô tổng đi, bà ấy là cô anh...”

Mạng lưới quan hệ này, hẳn vậy mà cũng có thể chinh ra được.

Tôi bắt đầu lặng lẽ rút tay về, ngoài miệng vẫn cười ha ha: “Thái Kỳ, em tin anh, cho dù anh chỉ vào hình tròn nói đó là hình vuông, em cũng không có ý kiến! Nhưng mà anh dùng dê tài con nhà giàu buồn nôn như vậy để đùa giỡn em, thì quá đáng quá!”

Hắn ngẩn người, hỏi tôi: “Em để ý sao, nếu như anh là người nói nghiệp của MCU!”

Tôi ngẩn ngơ, phản ứng kịp, một cước đá vào bụng hắn, xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa đáp lại hắn: “Thái ba ba, anh lại bị tinh thần vọng tưởng rồi? Chẳng qua, nếu như anh thật sự là người nói nghiệp của MCU, như vậy xin thay tôi gửi đơn từ chức cho Thiên Duyệt!”

Tôi vung tay một cái, lúc chạy ra cửa, quay đầu kêu to: “Tôi không chơi đùa với các người nữa!”

Tôi chạy rất nhanh, Thái Kỳ ngây người, vậy mà lại không đuổi theo.

Tôi thở hắt ra, một hơi chạy thẳng, đứng dưới ánh nắng chói chang, đột nhiên trở nên mê man. Thật ra thì chuyện chim sẽ biến thành phượng hoàng này, từ trước đến nay đều có kỹ thuật hàm lượng cả.

Tôi tin lời của Thái Kỳ, hắn vừa mới bắt đầu nói, tôi đã tin, nhiều ngày ở bên nhau như vậy, tôi hiểu rõ vấn đề mang tính nguyên tắc, hắn sẽ không gạt tôi, luôn luôn.

Nhưng mà, tôi không thể tiếp nhận hắn.

Tôi có thể liều lĩnh ở chung một chỗ với hắn, một năm, hai năm, thậm chí là mười năm, nhưng mà sau đó thì sao, cho dù tình cảm bất hòa, ra tòa ly dị, tôi cũng không có chỗ dựa.

Mẹ già đã nói qua, môn đăng hộ đối mới là vương đạo!

Thừa lúc tình cảm còn chưa sâu đậm, tôi vẫn là nên tự tìm đường ra cho bản thân thôi, MCU à, một tập đoàn lớn đến thế nào chứ, tôi cũng không trông mong vào chuyện bản thân mình có thể giữ vững tiểu kim quy của MCU.

SORRY, Thái ba ba, tôi lại làm đả điều, dù sao người như tôi, trên đường đi qua cũng có một đồng lớn, thỉnh thoảng để tôi làm công chúa một lần, ánh vàng lấp lánh tôi sẽ rất vui vẻ, nhưng mà ngày ngày bắt tôi làm công chúa lấp lánh rực rỡ, tôi sẽ cảm cực không nổi.

Tôi cầm điện thoại lên, nhanh chóng bấm một chuỗi dãy số.

Điện thoại được nối, tôi đột nhiên bình tâm: “Diệp Hồng Quân, em gái anh thất tình, muốn đẹp đường về phủ!”

Trong điện thoại lập tức truyền đến một trận ồn ào, “Diệp Hồng Kỳ, về đây đi, anh cũng đang dưỡng béo đây, đến đền đến, về nhà đi, dù sao u già nhà mình cũng không ngại nuôi thêm một đứa gặm nhấm tuổi già nữa!”

Phụt, tôi nghe thấy tiếng mẹ già rống giận nhào tới, một tiếng cách vang lên, điện thoại đã cúp.

Tôi cúp điện thoại di động, quyết định, về nhà gặm nhấm tuổi già!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Chớp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Nhà tôi thực ra ở ngay vùng ngoại ô của thành phố N, trong nhà ruộng tốt hai mẫu, cũng đều đã cho mướn, mẹ già là thầy tu có tiếng, người ta gọi là bà đồng thần bí, cha là một quân nhân cách mạng vinh quang, đương nhiên là cái loại giải ngũ xong không tìm được việc làm ấy.

Lúc tôi về đến nhà, mẹ già đang đối mặt với một cuộc đại nạn.

“Bà nói tôi sẽ có một đứa con trai, một đứa con gái, tại sao cả hai thai của tôi đều là con gái?” Dưới bàn đầu là mảnh vỡ của bình.

Phụt, nước miếng đều bắn hết lên mặt tôi, tôi đưa tay lau lau, thấy khí thế u già nhà mình lại tăng lên một cấp, đang móc kê chân, về mặt thần hồn điên đảo.

“Aiz, là có một đứa con trai, một đứa con gái, cô chỉ cần kiên nhẫn sinh tiếp đi, con trai sẽ có, con gái cũng sẽ có!” Bà còn cố ra vẻ thần bí bấm bấm đầu ngón tay, vỗ đùi, kêu to: “Hong Quân, cầm pháp bảo ra đây cho mẹ, mẹ đến làm phép, bảo đảm sẽ có một đứa con trai!”

Tôi thấy trên đầu Diệp Hồng Quân buộc một mảnh vải đỏ nho nhỏ, một đường gờ lên cái chướng của mẹ già điên cuồng đi qua, nhắm hai mắt giật giật: “Mẹ à mẹ à, con nhìn thấy rồi...”

Xong rồi, đồng chí Hồng Quân đã hoàn toàn sa đọa rồi.

Lần trước tôi gặp lão, lúc ấy lão đang làm nghiên cứu sinh ở đại học NH, chuyên tấn công chủ nghĩa Mác Lênin, tư tưởng của Mao Trạch Đông, lý luận của giai cấp vô sản, đối với tất cả những thứ thuộc về duy tâm, lão đều chán ghét đến cực điểm.

Cứ nói đến bà cốt ở nhà, đức hạnh cũng giống như cha già, giận đến trắng mặt cứng cổ, sao mới một dạo không thấy, đã thành trợ lý của thầy tu rồi?

Thật bị thương quá....

Tôi thấy cha già nhà mình, ngồi trong góc, gờ ngón tay đếm đếm mấy lưỡi dao trên bàn, từng cái từng cái, đếm xong lại cười ngây ngốc, cười ngây ngốc xong lại tiếp tục đếm....

“A, Hồng Kỳ...” Vẫn là Hồng Quân tinh mắt, liếc thấy tôi, lao đến, ôm cổ tôi, kêu to: “Em gái của anh ơi, hôm qua anh đã bấm ngón tay tính, hôm nay quả nhiên đúng giờ này cô về!”

(

o

o

o

) oa, sóng sau xô sóng trước, bây giờ lão này còn trâu B hơn cả Tạ thầy tu, vậy mà còn có thể bấm ngón tay....

Mẹ già theo khí chất lạnh nhạt khôi phục lại như cũ, nhất thời hóa thân làm người không lồ xanh, cầm cái chổi treo ở góc tường vọt tới: “Con bé chết tiết kia, cô mà không dưỡng già, có phải cũng không định về nhà nữa đúng không?”

Đúng rồi, tôi đã không về nhà chừng bảy tám tháng rồi.

Cha già dùng một nụ cười khách hàng là Thượng Đế cúi người tiễn khách: “Đi đi đi đi, về nhà đọc triết học nhiều một chút, sẽ có con trai, sẽ có con gái,.. nhớ mỗi tháng phải quay lại trả lễ đấy...”

Phụt,... Xong rồi, ngay cả cha cũng bị sa ngã rồi!

“Cô nói, ở ngoài làm gì hả, vác người không về, cô cho rằng mẹ không biết sao, anh trai cô lần trước đến xem, nói cô ở trong tầng ngầm dưới đất đấy!”

Tạ thầy tu vừa mới nói xong, vừa khóc vừa đâm tôi: “Con về rồi tìm một công việc ở trần trên kh

ông được sao, cứ phải lên thành phố chịu khổ làm gì, con cái con bé chết tiết này, không để mẹ an tâm gì cả!”

Hồng Quân cũng nhào tới, kích động ôm lấy tôi: “Hồng Kỳ, cô về là đồng đủ rồi!”

Tôi lập tức lệ nóng quanh tròng, quả nhiên chỉ có người nhà mới có thể vô điều kiện mà nhiệt tình thương yêu tôi, bạn xem, ngay cả đồng chí Hồng Quân cũng biết quan tâm đến em gái.

“Sau này chơi mạt chược, không cần làm chân lon ton đi tìm bài cho u già nữa rồi, haiz, viên mãn!” Lão say mê đưa tay.

丿
(
丿 ▽ 丿
)
┐

, tôi không nên đánh giá cao tình thương của lão này, đồng chí Hồng Quân, em sai lầm rồi.

“Hồng Quân, sao anh cũng về vậy?” Tôi nói sang chuyện khác.

Diệp Hồng Quân mặt tối sầm, nổi giận: “Không phải bây giờ anh đang có một công việc rất triển vọng sao, u già mình coi bói, anh đoán phong thủy, phong sinh thủy khởi nhà...”

“...” Tôi cầm nín, một lúc lâu sau, cẩn thận hỏi: “Thế công việc trong thành phố N thì sao?”

Lão ấy vốn làm biên tập cho một công ty, chuyên chỉnh lý về mảng thuyết vô thần, lần trước đi gặp lão, lão đang diễn giải, làm sao để vạch trần bản chất của mê tín.

Cô bồ nhỏ của lão lúc đó đang mặc một cái váy của PORTS chen chúc trong đám người, bóp mũi nổi giận.

“Không làm nữa, bây giờ anh đã tìm được sự nghiệp của mình, anh muốn vận dụng kinh nghiệm bao năm qua của mình, nỗ lực trên con đường thầy cúng này!”

Mẹ già lập tức lộ ra vẻ mặt lả chã chực khóc, vỗ vai hấn, kêu ai oán: “Hồng Quân, về làm nghiên cứu sinh của anh đi, phong kiến mê tín là đáng xấu hổ nhất, cứ để mẹ đây một mình bước đi đến hết con đường vô si này đi!”

Phụt... Quá hỗn loạn.

Chỉ có cha già mặt mày ngây ngốc, ngửa đầu bốn mươi lăm độ rực rỡ nhìn thái dương, “Hồi thế gian tình ái là chi, mà đòi lừa nguyện thề sống chết...”

Tôi quên mất, cha trong bản chất vẫn là một người đàn ông trung niên rất nhân văn, hơn nữa thường hay tức cảnh sinh tình.

“Hồng Quân, anh thất tình hả!” Tôi theo sự phiên muộn của cha, rút ra kết luận.

Mặt của Hồng Quân lập tức trầm xuống, mạnh mẽ quay người lại, đi thẳng về phòng mình. Về mặt mẹ già đầy thốn thức: “Hồng Kỳ à, con không biết đâu, nó vừa về, khách quen của mẹ đều bị nó đoạt hết!”

Im lặng... Đối với một đồng chí quanh năm suốt tháng đả kích mê tín, kinh nghiệm của đồng chí Diệp Hồng Quân có thể nói là phong phú vô cùng, cô đồng Tạ thầy tu đương nhiên không phải đối thủ của lão rồi.

“Cạnh con có đứa con gái nào thích hợp không, giới thiệu cho nó một đứa đi, mẹ sợ nó biến thái!” Mẹ già hạ thấp giọng, lặng lẽ sắp lại gần: “Con vào phòng nó mà xem, toàn là báo chữ lớn!”

(
○
○
○

) oa, Hồng Quân đột biến rồi?!

“Anh ấy viết gì?”*

“Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng!” Mẹ rất kiên định trả lời tôi.

Cha lại chen miệng vào. “Hồi thế gian tình ái là chi...” Bóp, bị mẹ già tung một chưởng bắn đến góc trong cùng.

“Hồng Kỳ, sau này con ngàn vạn phải tìm một đứa có tiền không hư vinh, đừng có học mấy đứa cần tình chứ không cần tiền kia!”

“...” Khóe miệng tôi cười co quắp.

“Giống như cái đĩa bạn học lần trước của con, tên là Ninh Mặc ấy, cũng không tồi!” Bà vỗ đùi, đột nhiên nhớ tới Ninh Mặc.

Lần trước mẹ già viêm ruột thừa, tôi liều mạng vác cái mặt dày đi cầu xin Ninh Mặc, nửa đêm canh ba để hắn lái xe từ ngoại ô vào bệnh viện, mẹ già có ấn tượng tốt, hể nhắc đến con rể lý tưởng, bà luôn nhớ tới Ninh Mặc đầu tiên.

“Mẹ à, không môn đăng hộ đối” Trước kia theo đuổi Ninh Mặc, quyết theo đến cùng, bị cự tuyệt cũng thành quen, căn bản không có tính lực nghĩ đến chuyện thì ra hắn cũng là một kẻ đầy tiềm lực, giờ suy nghĩ một chút, cùng Ninh Mặc cùng một chỗ, cũng là không môn đăng hộ đối.

“Con ngốc ơi, lời kia là nói cho cha cô nghe!” Mẹ già nổi giận, một phen nheo lấy tai tôi: “Nếu con đã nói như vậy, không bằng gả cho con trai của sư huynh mẹ đi...”

Tôi bị kinh hãi, ôm cánh tay giặt mình lui lại ba bước: “Con không muốn sống chung với Hạ la bàn đâu, hắn ta biến thái! Hắn thích rình coi cháu gái nhà mình tắm!”

Mẹ già vuốt cằm, cười khan: “Hong Kỳ, đừng có sấm soi như vậy, sở thích cá nhân thôi mà!

Cha già lại du đãng đến đây, dùng cổ họng chỉ có quân nhân mới có của ông, đọc vang diễn cảm: “Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng!”

Phụt, tôi nghe thấy loảng xoảng một tiếng, trong phòng Hồng Quân bạo loạn.

Mẹ già giơ tay lên, nhìn đồng hồ đeo tay, mỉm cười bình tĩnh: “Không cần nóng vội, sẽ bạo loạn trong khoảng mười lăm phút đồng hồ!”

〕

(

〕 ▽ ㄣ

)

〔

, quả nhiên mười lăm phút sau, tôi thấy Hồng Quân ôm một cái hũ lớn đựng đầy dưa hấu bị chặt thành từng mảnh bước ra, nước dưa hấu từng giọt tí tách chảy xuống, theo tay lão ấy, nhỏ xuống mặt đất.

Đồng chí Diệp Hồng Quân mặt mày dữ tợn cười: “Đến, Hồng Kỳ, ăn dưa hấu!”

Tôi run rẩy trong lòng liếc mắt nhìn cha mẹ già mặt căng cứng, đưa tay lấy một miếng, nhét vào trong miệng.

“Anh, sao lại phải chặt dưa hấu!”

Đồng chí Diệp Hồng Quân cuối cùng cũng cười đắc ý, đưa tay lau khăn lông, nhìn nước dưa hấu đỏ sẫm ở trên, âm u nhún vai: “Hà hà hà, màu sắc của dưa hấu khiến anh đây có khoái cảm!”

Phụt... Lần này cha già cuối cùng cũng không kiềm chế được, ngay cả nước dưa cũng phun hết lên trên mặt mẹ già.

“Grào...” Mẹ già hoàn toàn biến thân, xách cha lên vung tay một cái, đóng chặt cửa phòng lại, tôi và Hồng Quân mờ mịt nhìn cửa phòng, nghe thấy tiếng bạo ẩu bình bình bốp bốp ở trên trong, đồng thời cảm giác được một trận thần thanh khí爽.

Quả nhiên cuộc sống không có bạo ẩu sẽ không bình thường. Tạ thầy tu, người cực khổ rồi.

Điểm tốt khi về nhà chính là, cuộc sống có buồn tẻ cỡ nào đi chăng nữa, cũng sẽ trôi qua với tinh thần phấn chấn mạnh mẽ, liên tiếp ba ngày, tôi đều đi theo Tạ thầy tu và Diệp Hồng Quân thân công đến khắp nơi trừ ma coi bói, tất cả đều dễ chịu vô cùng.

Chỉ có đêm khuya lúc vắng người, sẽ nhớ tới đồng chí Thái Kỳ.

Nghĩ xem, bây giờ hắn đang làm gì? Có mặc cái áo ngủ in đầy hình phim hoạt hình xem tivi dụi mắt không, hay là, có đùa dai với người khác hay không.

Lúc ở chung một chỗ, tôi cho rằng hắn chỉ là một cọng rom kéo tôi ra khỏi bùn lầy, chẳng qua là một sứ giả quá độ trong thế giới tình yêu mà thôi, nhưng sau khi tách ra, nỗi nhớ nhung của tôi dành cho hắn càng ngày càng tăng, mỗi ngày đều tưởng niệm nhiều hơn một chút.

Lúc ăn gì đó, sẽ không tìm được chia thịt trong thức ăn thành hai phần, đợi đến khi tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn tôi, tôi mới nhớ ra đồng chí Thái Kỳ không còn ở bên cạnh tôi nữa.

Lúc uống sữa chua, tôi sẽ cầm hai cái ống hút...

Lúc ngủ, tôi sẽ chừa ra một khoảng trống nhỏ...

Nhưng mà, Thái Kỳ vẫn không liên lạc với tôi.

Điều này làm cho tôi vừa xoắn xuýt, lại vừa buồn bực, thực ra thì, hình như là hẳn không liên lạc nổi với tôi, thứ nhất di động của tôi đã tắt vút đi rồi, thứ hai, nhà tôi từ trước đến nay chỉ có bộ đàm, không có điện thoại bàn.

“Diệp Hồng Kỳ, cô đang thất tình đúng không!” Chờ tôi nhìn về phía cửa than thở đến lần thứ N, đồng chí Hồng Quân lập tức đánh hơi được hơi thở đồng bệnh tương liên.

Lấy một trái dưa hấu ra, đưa cho tôi: “Chặt đi, chặt hai ba lần, tâm trạng sẽ thoải mái!”

Phụt... Ông anh tính tình vụn vặt của tôi ời, sao anh biến thái thành như vậy hả!

“Diệp Hồng Kỳ, có chuyển phát nhanh!” Tôi đang rối rắm cầm quả dưa hấu, chú đưa chuyển phát nhanh lập tức giải cứu cho tôi.

Tôi nhảy ra ngoài, nhận lấy chiếc túi chuyển phát nhanh thật dày, phía trên chỉ viết tên tôi, chỗ người gửi để trống.

Tôi tò mò mở ra, Diệp Hồng Quân thò qua, vừa nhìn một cái, nhất thời kêu to: “Bà nội ời, có người chuyển phát nhanh cả điện thoại di động!”

Bên trong túi là một chiếc di động, màu hồng, loại khá mỏng.

Phía trên dán một tờ giấy, viết: Mở nó ra! Đây là mệnh lệnh!

Tay tôi run run, ấn chốt mở, trong vòng ba phút ngắn ngủn, quả nhiên có tiếng chuông reo. Tôi rối bời nhìn chiếc di động, vô cùng khó xử, rốt cuộc có nên nhận cuộc điện thoại này hay không.

“Diệp Hồng Kỳ, dừng cảm chút, nhận đi! Rồi vấn đề sẽ được giải quyết!” Hồng Quân rút chiếc di động từ trong tay tôi, thay tôi ấn nút nghe, sau đó liều mạng ép lại bên tai tôi.

Sau đó, tôi nghe thấy, giọng Thái Kỳ, từ bên trong di động truyền đến.

Hắn nói: “Diệp Hồng Kỳ, em có thể vô sỉ hơn nữa được không, cắt trở lại cho anh!”

cuối cùng tôi cũng sáng khoái, thì ra cảm giác bị chửi cũng thật là tốt! Ô hô!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Cháp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

“Aiz, aiz, aiz, cô mau trở về thành phố N đi!”

Lấy tốc độ cứ cách năm phút lại có người nhắc nhở một lần, tôi gặp phải sự oanh tạc mệt mỏi nhất trên đời từ trước đến nay.

“Hồng Kỳ, hôm trước là di động, hôm qua là máy ghi hình, hôm nay là cái gì đây?”

Cái này chẳng khác nào hoạt động rút thăm trúng thưởng vậy, Hồng Quân ngày nào cũng thủ trước cửa, chờ đợi bác đưa thư, về phần cái di động hôm trước, cái máy ghi hình hôm qua, đều bị lão ấy tịch thu.

“Cô phải cố gắng suy nghĩ một chút, có dũng khí trở về không, nếu như không thì cứ nghỉ ngơi một thời gian đi, anh nuôi cô!”

Tôi ngồi trước bậc cửa nhà mình, nhìn đồng chí Diệp Hồng Quân thao thao bất tuyệt: “Cô có biết không, thiếu tiền sẽ chết người, mà nhiều tiền cũng sẽ chết người!”

Tôi nhìn lão gật đầu một cái.

Lời này có lý đấy, đồng chí Diệp Hồng Quân à, em cứ cho là anh học nghiên cứu sinh thành đàn luôn rồi, kết quả khoảng thời gian về nhà này, anh lại khôi phục lý trí của mình rồi.

“Thiếu tiền thì buồn chết người, mà nhiều tiền ấy, hắc hắc hắc, cũng sẽ buồn chết người, xem Siêu nhân chưa?”

Tôi gật đầu.

“Có một câu nghe rất có lý, bố của Siêu nhân đã nói, năng lực càng cao, trách nhiệm càng nhiều. Lấy đó suy ra, tiền mặt càng nhiều, áp lực càng lớn...”

Aiz, tôi và Diệp Hồng Quân đồng thời thở dài một cái.

“Nhưng mà, ai mà không có áp lực chứ, áp lực tiền bạc với áp lực thất nghiệp, cô cân nhắc cân nhắc xem, cô nói xem cái nào buồn bức hơn!”

Tôi nghĩ cũng chẳng cần nghĩ: “Áp lực thất nghiệp.”

Diệp Hồng Quân gõ gõ đầu tôi một cái, chỉ ra cửa, cười với tôi: “Giải quyết cho tốt, cậu ta đã tới ba ngày rồi, cô vừa mới về ngày thứ hai, người ta đã tới rồi, sợ kích thích đến cô, vẫn đang ần nấp đấy!”

Thái Kỳ?!

Trái tim tôi đột nhiên nảy lên, mang theo nụ cười quay mặt một cái, lập tức cứng ngắc: “Khốn thật, Ninh Mặc, anh đến đây xem nào nhiệt gì chứ!”

∩

(

∩ ▽ ∩

)

∩

, Hồng Quân đại ca, hần không phải đồng chí Thái Kỳ mà.

Ninh Mặc mặc một bộ đồ thoải mái, hai tay cầm trong túi, từ cửa nhìn về chỗ tôi, khẽ mỉm cười với tôi: “Hồng Kỳ, về cùng tôi đi, ở bên cạnh tôi, tôi sẽ không để cho em có áp lực!”

(

⊙

o

⊙

) ha, hần lại tự nói tự nghe rồi, áp lực là tự bản thân tôi sinh ra có được không? Thái Kỳ cho tôi áp lực còn ít hơn ấy.

Tôi sát cánh tay, cười khan với hần: “Anh nghĩ thế nào mà lại tới vậy?”

Hần vươn tay kéo tôi, đem tôi kéo ra ngoài cửa lớn, thoáng gật đầu với Hồng Quân một cái, quay mặt lại nói: “Hồng Kỳ, chỗ này chỉ có tôi mới tới, hơn nữa chỉ có tôi mới có thể tới, em hiểu chứ?”

Tôi không hiểu!

Thái ba ba của em, anh mà không tới, Ninh Mặc sẽ đuổi trước anh đấy!

“Hồng Kỳ, tôi thích em!” Hần nhìn tôi, rót cục vẫn phải nói.

“Tôi không thích anh!”

Tôi nhìn hần, không chút né tránh, “Tôi đã có người trong lòng, mặc dù anh ấy đẹp trai hơn anh, có tiền hơn anh, dịu dàng hơn anh, nhưng mà xin anh đừng tự ti!”

Phụt... Hồng Quân đang núp sau cửa nghe lén phun luôn một hóp nước miếng lên cửa.

“Ninh Mặc, quay về đi, nếu đối người tới thì tốt quá!”

Ninh Mặc rừ mắt, không biết đang nghĩ gì, hồi lâu sau, từ từ nhìn tôi mở miệng nói: “Hồng Kỳ, em nghĩ lại đi, hơn ba năm, tôi có để cô gái nào khác đến gần tôi không?”

Tôi nghĩ nghĩ, đúng là trong ba năm này, người gần gũi nhất với Ninh Mặc chính là tôi, không phải là Ninh Mặc rất lãnh khốc, mà ngược lại, hần đối với ai cũng đều ôn hòa khách khí, chính là bởi vì sự ôn hòa khách khí này, trái lại lại khiến cho người ta cảm thấy xa lạ.

Hần rống với tôi, càu với tôi, chỉ vào tôi làm đủ chuyện, ở trước mặt tôi, cho tới giờ chưa từng khách sáo xa lạ, trừ phi hần thực sự tức giận, mới có thể

nhìn tôi cười khách khí xa lạ, tất cả những thứ này, tôi đều vui vẻ chịu đựng, đi theo sau hắn, cảm thấy may mắn vì mình là một đứa tiện cách độc nhất vô nhị.

Nhưng đó không phải là tình yêu!

Ban đầu tôi không biết, nhưng mà, không có nghĩa là tôi sẽ u mê mãi.

“Hong Kỳ, em nhất định phải muốn tôi vứt bỏ thẻ diện quay đầu lại cầu xin em sao?” Ninh Mặc cúi người xuống, nhìn nhau cùng tôi, ánh mắt đen láy như mặt ngọc, chăm chú nhìn tôi thật lâu: “Em hoạt bát, em yêu cười, hơn nữa luôn cười để lộ hàm răng, em để tóc ngắn, gia đình của em thuộc về mức kinh tế trung bình, dáng dấp của em chẳng qua rất bình thường, tất cả đều không phù hợp với tiêu chuẩn ban đầu của tôi!”

]

(

] ▽ [

)

]

, quả nhiên, từ trong miệng hắn nói ra, tôi đã không mấy may khó chịu một chút nào.

Tôi thậm chí còn có thể vỗ tay: “Aiz, aiz, aiz, đúng vậy, Ninh tiểu tổng, tôi không đạt tiêu chuẩn, anh hãy đi theo đuổi công chúa trong cảm nhận của mình đi!” Giống như chị gái thần tiên kia vậy, rất xứng đôi với hắn.

Hắn vô lực xoa xoa huyệt Thái Dương, rống giận: “Để cho tôi nói hết!”

“Mặc dù tất cả tất cả những thứ em có đều không như ý tôi, nhưng qua nhiều ngày sinh hoạt tôi thực sự đã từng chút từng chút một thích em!”

Làm người không thể vô sỉ như vậy được!

Sau khi tổn thương người ta xong, còn lễ thắng khí hùng nói, bởi vì làm tổn thương em suốt, nên tôi bắt đầu thích em!

Tội ghen khí, không đáp lại lời hắn.

“Tôi biết mình ngây thơ, cho tới giờ chưa từng làm theo suy nghĩ của mình, nhưng mà, bây giờ tôi mới biết, cho tới giờ, tôi đều coi em là người gần gũi nhất!”

Tôi dờ khóc dờ cười nhìn hắn.

“Tôi thừa nhận tôi từng có lòng hư vinh, muốn tìm một người yêu lý tưởng, nhưng mà, bây giờ tôi mới biết. vứt bỏ em, là chuyện đau lòng biết bao!”

“Ha ha ha ha!” Vào đúng lúc Ninh tiểu tổng đang nói đến cực thâm tình nhất, Diệp Hồng Quân đồng chí rất nể tình đập cửa cười lớn, nước mắt nước mũi đều văng tung tóe ra.

Tôi cùng Ninh Mặc đồng thời dùng ánh mắt căm tức nhìn lão.

Lão cười khan mấy tiếng xong, từ trên đất nhặt lên một quả dưa hấu, rất lúng túng nói: “Hai đứa tiếp tục, hai đứa tiếp tục, anh đi bỏ dưa!”

“...” Bị lão ấy cười một tràng như vậy, lời cuối cùng của Ninh Mặc cũng không nói nổi nữa.

Chỉ ngưng mắt nhìn tôi.

“Ninh Mặc, anh không thích tôi!” Tôi nghĩ vẫn là tôi nên phân tích cho hắn thôi, đây cũng là thành quả tôi mất hai ngày mới nghĩ cho rõ ràng được.

“Bởi vì tôi rất tiện, vẫn tiện đi theo anh, cho nên anh đối với sự tiện của tôi sinh ra cảm giác lệ thuộc, anh cảm thấy tôi vẫn nên đi theo anh, tiếp tục tiện, nhưng mà, Thái Kỳ xuất hiện, tôi phản bội, lòng tự ái của anh bị tổn thương, cho nên đứng lên phản kích, Ninh Mặc, anh đây không phải là yêu thích, anh chẳng qua chỉ đang cố gắng bảo vệ lòng tự ái của mình!”

Ninh Mặc ngạc nhiên, dùng ánh mắt khó tin nhìn tôi, đột nhiên cười khổ: “Diệp Hồng Kỳ, tôi cũng không cần mặt mũi, cho dù là để tôi đi cầu xin Thái Kỳ, tôi cũng đồng ý, chẳng lẽ em còn nghi ngờ tôi có mưu đồ!”

Hắn mệt mỏi lấy tay day mặt và mắt mình, thở dài một cái thật sâu, nói: “Tôi thực sự thích em!”

Giọng nói lộ ra bất đắc dĩ cùng mất mát.

Tôi yên lặng.

“Diệp Hồng Kỳ, tôi chẳng qua là trì hoãn hơn bất cứ kẻ nào, luôn luôn đặt em ở bên người, là bởi vì thích nhìn dáng vẻ em để tâm vì tôi!”

“Ha ha ha ha...”

Phụt, tôi cùng Ninh Mặc đồng thời quay đầu lại, nhìn về phía sau cửa, lần này hiển nhiên không phải là Hồng Quân đang cười rồi.

Giọng nghe hơi quen quen.

Hình như truyền đến từ nơi cách đây không xa, tôi và Ninh Mặc đồng thời lại chậm rãi quay mặt qua, tôi nhìn thấy bên ngoài cánh cửa gỗ ngoài sân, Thái Kỳ đang ngồi cười tít cả mắt.

“Aiz aiz aiz, hai người tiếp tục, hai người tiếp tục!” Hắn cười đến rút cả gân.

Ninh Mặc cuối cùng cũng nổi giận, nếu là tôi, tôi cũng tức giận, cho dù là ai mỗi lần đến lúc cao trào mà bị phá đám, cũng sẽ nổ tung ấy!

“Thái Kỳ! Tôi nhìn anh lâu lắm rồi!” Ninh Mặc bắt đầu xắn tay áo lên.

〕

(

〕 ▽ ㄣ

)

┐

tôi dâng trào luôn, đến đi nào, vì công chúa xinh đẹp, mọi người đánh nhau đi!

“Ba cuộc hai thắng, tôi tuyệt đối sẽ không dài dòng thêm một câu!”

Phụt... Tôi thấy Ninh Mặc giờ ngón tay thon dài chỉ vào Thái Kỳ, nhìn bộ dáng kia, chắc là định chơi đoán số* để quyết định thắng bại.

* Trò này hay chơi lúc uống rượu, hai người giấu tay sau lưng, giờ số, ai đoán trúng gần hơn thì người đó thắng, người thua bị phạt rượu bằng đúng số chênh lệch.

Có cần phải rút trình tự như thế không hả!

Không phải là giống kỵ sĩ đấu thương sao, tôi bị tổn thương rồi!

“Tôi từ chối!” Thái Kỳ đứng lên, phui phui quần áo của mình, cười híp mắt quay mặt nhìn tôi, giờ ngón trỏ đặt lên môi mình, rất bất cần đời tung ra một nụ hôn gió: “Moah, tôi đuổi theo cô vợ bỏ trốn!”

Hắn lộ ra hàm răng trắng như tuyết, cười với Ninh Mặc. “Có ai lại đem cô ngỗng nhà mình đi đánh cuộc bao giờ!”

Phi! Tôi vùng trái dừa hấu lên đập vào hắn, đồng chí Thái Kỳ, anh hơi bị vũ nhục người khác đấy!

“A a a, Hồng Kỳ, em thô lỗ quá đấy, Ninh tiểu tổng cười cho bây giờ!” Hắn chột lách người, tránh khỏi trái dừa hấu, mặt dày mày dạn vọt tới, khóa đầu tôi lại, liều mạng cắn môi tôi.

“Hồng Kỳ Hồng Kỳ, anh phải mua ba món đồ bằng vàng to tướng cho cái cô Hữu Bảo kia mới tìm được em đấy, thằng nhóc Ninh Mặc kia sao chỉ rán sành ra mỡ đã tìm được em!”

Hắn nổi giận, làm bầm oán trách.

Ninh Mặc mặt đang xanh lè biến thành đen sì, nhìn chăm chăm tôi, hỏi: “Hồng Kỳ, hơn ba năm, chẳng lẽ không thể tu thành chính quả?”

Tôi chậm chạp mà kiên định lắc đầu với hắn.

Trải qua ba năm thấp thòm bất an mập mờ kia, tôi ngày hôm nay, chỉ muốn nồng nhiệt thẳng thắn yêu một lần, “Ninh Mặc, anh chẳng qua chỉ là không cam lòng, sẽ qua thôi!”

Tôi mỉm cười với hắn, con người Ninh Mặc nhất thời âm trầm, ánh mắt xuyên qua giữa Thái Kỳ và tôi, vô cùng mát mắt nói: “Tôi tới sớm hơn anh ta, lại tình ngộ trễ hơn, đúng vậy không?”

Tôi không đáp lại hắn, mặc Thái Kỳ kéo tôi vào trong lòng.

“Diệp Hồng Kỳ, thực ra thì chúng ta có thể ở chung một chỗ rất vui vẻ, thật xin lỗi, trước đây tôi đã sai rồi!” Ninh Mặc suy cho cùng vẫn kiêu ngạo, tuyệt đối không thể nào bộc lộ hết tâm tình của mình ra.

Tôi chỉ thấy lúc hắn xoay người, vai rũ xuống, đầu cúi gằm, về phần dấu bột nước sót lại trên mặt đất kia, tôi cũng không dám chắc đó không phải nước mắt của hắn.

“Hồng Kỳ, em chảy nước mắt!”

Ừ? Tôi quay mặt lại nhìn Thái Kỳ, hắn vươn ngón tay ra lau mặt cho tôi, tôi cuối cùng cũng khóc ra: “Thái Kỳ, em và Ninh Mặc có lẽ ngay cả bạn bè cũng không làm được nữa rồi!”

Thái Kỳ rất kinh ngạc nhìn tôi, hỏi: “Em cho rằng giữa tình nhân thực sự có thể làm bạn bè, nếu thực sự là bạn bè, nhất định là có một trong hai người có ý đồ ái muội, nếu không phải là yêu sâu đậm, thì sao có thể dùng tâm tư bạn bè để qua lại được!”

Là như vậy sao?

“Aiz, Diệp Hồng Kỳ, chuyện em nên rồi rắm không phải chuyện này!”

Hắn đột nhiên liền nổi giận, một phen bóp chặt lấy mặt tôi, giận quá hóa cười: “Cái em nên rồi rắm chính là, tại sao bỏ anh lại một mình, chạy về nhà!”

“...” Tôi chớp mắt nhìn hắn.

Hắn véo mặt tôi một lúc, không nhịn được thở dài một tiếng, lại kéo tôi vào trong ngực, đưa tay vỗ vỗ lưng tôi: “Em muốn để anh một mình đối mặt với con đường phía trước sao, thật ra thì anh cũng rất áp lực!”

Tôi im lặng, nhớ tới thân phận của hắn, cảm thấy có an ủi thế nào cũng không thể khiến cho lòng tôi trở nên cân bằng...

“Hồng Kỳ, em nói bên em không có ai để bắt nạt, những ngày tháng đó làm sao mà sống được chứ!” Hắn ôm tôi gào khóc, cứ dùng mặt cọ đi cọ lại trên cổ tôi: “Anh không muốn, anh không muốn, dù sao em phải đi theo anh!”

“Đáng ghét, dài dòng!” Tôi vung một chưởng đẩy hắn ra.

“Hồng Kỳ, đừng trốn mà!” Hắn đột nhiên suy sụp tinh thần, đặt cằm lên bả vai tôi, đáng vẻ không còn chút khí lực: “Anh sẽ không để em chịu bất cứ áp lực nào, tin anh đi, anh sẽ dùng hết sức mình che chở cho em, để cho em được tự do, em vẫn có thể làm một nhân viên nhỏ như cũ, theo đuổi tất cả những ước mơ của em, chẳng qua là, đừng trốn chạy!”

Aiz... Tôi đột nhiên thấy mềm lòng, động lòng nữa!

“Diệp Hồng Kỳ, có lẽ, anh thực sự có mệnh làm ba ba thật!” Hắn kêu ai oán một

tiếng, ôm tôi càng chặt hơn.

Tôi nghĩ nghĩ, rất cẩn thận hỏi: “Thái ba ba, vậy em có thể tìm việc làm ở ngoài được không?”

Hắn ngẩn người, đột nhiên phản ứng lại, cười cười lại xoa tóc tôi: “Dĩ nhiên có thể, nhưng mà, trước đó, em phải thể, cho dù dưới bất kỳ tình huống nào, cũng không thể bỏ anh lại một mình mà chạy trốn.”

“Hồng Kỳ, nếu vậy, anh sẽ mệt chết mất!” Hắn than thở.

Cho tới giờ tôi chưa từng thấy một Thái Kỳ một mối như vậy bao giờ, giống như một đứa trẻ chơi xong một mối, lại không tìm thấy được đường về nhà, vừa hoảng sợ lại mê mang, tất cả áp lực đều hóa thành thương tiếc nồng đậm.

Tôi nghe thấy giọng nói rõ ràng mà kiên định của mình: “Em không trốn, sau này đều sẽ không trốn!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Tổng bộ của MCU quả nhiên lộng lẫy huy hoàng, toàn bộ đều là màu tàn thuốc lá, đồ dùng làm việc đều bằng kim loại, đi trong hành lang, mà cả người lại sinh ra cảm giác bị đè nén, tôi bắt đầu có thể lĩnh hội áp lực như lời của Thái Kỳ rồi, quả nhiên khiến người ta buồn lòng.

Tôi vừa mới bước vào, đã có trưởng bộ phận tự mình nghênh đón.

“Cô Diệp, cô đi hướng này!”

Mười một người cùng đi, chỉ có mình tôi là được trưởng bộ phận tiếp đón, cho nên khiến người ta chú ý hết sức, tôi có chút buồn bực, mới vừa đi qua hành lang, đã thấy Thái Kỳ mặc đồ tây, đang cúi đầu, khẽ nghiêng mặt, nghiêm túc lắng nghe trợ lý bên cạnh báo cáo tình huống.

Tổng cộng có sáu người, ai cũng đeo tai nghe Bluetooth, vội vàng lật giở tài liệu trong tay, bọn họ bước đi rất nhanh, lúc qua chỗ tôi, Thái Kỳ ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

Quần áo của chúng tôi còn quệt qua nhau, nhẹ nhàng đụng một cái, hần vẫn không chú ý đến tôi, chân mày nhíu chặt, bước chân vội vã nghe báo cáo.

Tôi đột nhiên có chút suy sụp, bình thường Thái Kỳ đều hay đùa giỡn với tôi, dỗ dành tôi, cho tới giờ chưa từng nghiêm túc như vậy, mặc dù trước khi tiến vào, tôi cũng đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng mà khi thực sự nhìn thấy dáng vẻ làm việc chăm chỉ của hần, vẫn cảm thấy chút xa lạ.

“Cô Diệp, vị vừa nãy chính là Thái tử gia chỗ chúng tôi, giám đốc Thái Kỳ, cũng chính là người hướng dẫn cho cô trong kỳ huấn luyện lần này, là anh ấy tự điều động cô đấy!”

Vị trưởng bộ phận kia có chút nịnh hót, tôi cười còn nịnh hót hơn anh ta: “Tôi sẽ biểu hiện thật tốt!”

“Tôi nghĩ, cô chỉ cần cứ mỉm cười là được rồi! Chắc là Thái quản lý thích nụ cười của cô!” Vị trưởng bộ phận kia mập mờ nhướn mày với tôi, ý bảo tôi nhìn mười vị được phân đến huấn luyện cùng, bọn họ đều là nhân viên lâu năm, cả đoàn toàn nam.

Tôi lập tức vui vẻ, cười nói: “A? Chẳng lẽ anh đang ám chỉ tôi đi cửa sau sao?”

Vị quản lý kia lập tức kinh hoàng lắc đầu, anh ta cũng không biết lai lịch tôi thế nào, cho nên cứ xử với tôi hai mươi hai phần khách khí, “Nào có nào có, cô Diệp là người đầu tiên lấy thân phận nhân viên mới đến huấn luyện, nhất định là có chỗ hơn người!”

“...” Tôi lập tức cảm thấy tự hào.

“Giám đốc Thái nói, năng lực xử lý lấp ráp đồ dùng của cô vượt trên cả hạng nhất!” Đoán chừng là không tìm ra lời nào để khen ngợi tôi, vị quản lý hặn không thể lòi tất cả những gì Thái Kỳ đã khen tôi nói hết ra.

“Còn nói, cô Diệp là tinh anh của phòng thị trường, thuật công tâm trên cả thượng đẳng, chỉ chớp mắt một cái trong nháy mắt, là có thể khiến cho người ta vui lòng thuận phục!”

= = |||, Thái Kỳ anh là cái đồ gà mờ, những lời này mà cũng dám đem ra nói với người khác.

“Nếu không phải sếp Tổng chúng tôi ra nước ngoài gặp khách hàng, nói không chừng người đầu tiên gặp cô chính là Thái lão tổng của chúng tôi!”

Quá nhiều lời khen bay bổng, ngay cả bộ da dày hai lớp của tôi cũng không đỡ nổi, tôi bắt đầu co rút da mặt cười khan, mới đi qua một khúc ngoặt, đã thấy một mỹ nữ cao ngạo đứng cuối hành lang.

Điều hòa bật cao như vậy, trên vai còn khoác một tấm da hồ ly, mềm mại trắng như tuyết, một thân váy tơ tằm kéo dài đến mắt cá chân, muôn hồng nghìn tía, đích thực là phồn hoa rực rỡ. Nhìn thấy tôi, biến sắc hết như trong Xuyên kịch*, đột nhiên phốc một cái vui vẻ tiến lại, một phen nắm lấy tay tôi, thân thiết giống như nghênh đón đồng chí thủ trưởng vậy: “Em là Hồng Kỳ đúng không, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu, chị là chị cả của Thái Kỳ, Thái Điền Mật...”

*Kịch hát Tứ Xuyên, lưu hành ở tỉnh Tứ Xuyên và một số vùng ở Quý Châu, Vân Nam, Trung Quốc

Tôi vừa quay đầu, vị quản lý kia khước miệng giật càng thêm lợi hại, một lúc lâu, mới nghe thấy anh ta run rẩy gọi một tiếng: “Thái tiểu tổng!”

Aiz, chắc là một trong hai người chị của Thái Kỳ.

Cô nàng này giống hệt như người bị nhân cách phân liệt vậy, mới vừa cùng tôi âm áp như mùa xuân xong, vừa quay đầu lại nhìn thấy vị quản lý kia, lập tức trở nên vô cùng nữ vương: “Được rồi, cảm ơn anh, quản lý Vương, tôi đưa cô Diệp đến chỗ Thái Kỳ được rồi! Anh quay về phòng của anh đi, đi đi đi!”

Tôi tròn mắt há mồm nhìn tài nghệ biến sắc của chị ta, xoay mặt lại một cái, lúc nhìn thấy tôi cười chẳng khác nào rút gân: “Hồng Kỳ à, sao em lại đưa dè vào miệng cộp, thích thẳng nhóc nhà chị chứ!”

Chị ta thần thần bí bí đến gần tôi, dán vào lỗ tai tôi nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ em không biết, nó là một đứa biến thái sao?”

(

o

o

) woa!

Bây giờ tôi có thể khẳng định, loại ghen biến thái này nhất định là di truyền theo dòng họ, nào có ai nói em ruột của mình như vậy chứ.

“Chị bảo em này, ba năm trước nó thích một cô gái, cách một thời gian lại tặng đồ cho cô bé kia!” Chị ta thấy tôi tròn to hai mắt, rất thần bí ghé sát vào tôi, hỏi: “Em biết nó tặng cái gì không?”

Khốn nạn thật, Thái Kỳ lại còn có đối tượng thầm mến, mà tôi chẳng biết gì cả?!

Tôi nổi giận, vậy nên cũng thần bí dựa vào, ăn theo lời bà chị này: “Anh ấy tặng gì ạ?”

Điền Mật run tay lên, móc từ trong cái túi sắt rách ra một tờ giấy nhỏ, đón gió mà bay phấp phới, tôi lập tức nhìn rõ mấy chữ phía trên, những chữ kia đều được cắt xuống từ trên các tạp chí, ghép lại chung một chỗ, trông có vẻ cực kỳ khủng bố.

Trên đó viết: Bạn học! Tôi đề ý bạn đã rất lâu rồi.

Những chữ khác đều là tiểu tứ, chú ý là hai chữ kia đặc biệt dùng thể chữ to gấp hai ghi chú, có vẻ cực kỳ mất hồn.

Grào,... Tôi cuối cùng cũng nổi giận, một cước đá bay luôn một cái thùng rác bên cạnh, túm lấy tờ giấy kia, cả người giận đến run bần bật.

“Bình tĩnh bình tĩnh, Tiểu Kỳ Kỳ, lúc đó nó còn trẻ người non dạ, còn chưa nhận ra điểm tốt của em, đừng đề ý đừng đề ý!” Điền Mật choáng váng, đoán chừng là không ngờ tới tôi lại ghen tỵ lớn đến vậy, có chút luống cuống, vờn tay níu lấy cánh tay run rẩy của tôi.

Lệ tuôn, tôi căn bản không phải là đồ kị điền cuồng.

Tôi hành động như vậy, là bởi vì...

“Chị cả, chị nói đây là Thái Kỳ đấy?” Tôi lệ rơi đầy mặt run rẩy.

Điền Mật phi thường khẳng định gật đầu một cái, dùng một loại ánh mắt rất chi là đồng tình nhìn tôi: “Lúc đó nó thầm mến, không hề công khai, em là người bạn gái đầu tiên nó công khai thừa nhận đấy, yên tâm đi, sẽ không ảnh hưởng đến tính cảm của hai đứa đâu!”

Tôi cuối cùng cũng hổng luôn, giọng gấp, đập tường: “Chị cả, em bị khủng hoảng suốt ba năm đấy, cứ cách ba tháng lại có mấy tờ giấy kiểu này gửi tới, hại em mất ngủ, nôn nóng, bất an...”

Con bà nó, tất cả những dấu hiệu tổng hợp của thời kỳ mãn kinh lúc ấy tôi đều có. Suốt ba năm, khứu giác nhạy bén chẳng khác nào gấu gấu, nhìn thấy người khả nghi là chủ động tấn công.

Tôi cuối cùng cũng tìm ra đầu sỏ!

“A? Em nói cái người bị hại đó là em?” Điền Mật rút cuộc liên tưởng ra gì đó.

Tôi nổi con thịnh nộ: “Chính là em!”

“...” Lần này Điền Mật im lặng, chỉ dùng ánh mắt thương hại nhìn tôi, thật lâu sau, mới nói tiếp: “Hong Kỳ à, thực ra thì được yêu như vậy, cũng là một loại trải nghiệm trong cuộc sống đó...”

Bị chị ấy nháo như vậy, một chút xiu sợ hãi của tôi khi bước vào MCU cũng lập tức tan thành mây khói.

Đợi cho đến khi Điền Mật thực sự dắt tôi vào phòng làm việc của Thái Kỳ, tôi đã đem lửa giận chuyển thành ý chí chiến đấu hùng hục.

“Giám đốc Thái!” Tôi cắn răng cười.

Thái Kỳ đang ngồi phía sau bàn làm việc cau mày gõ tài liệu, nghe thấy giọng nói của tôi, vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy Điền Mật như một con hổ ly chín đuôi, mặt lập tức tối sầm lại: “Sao chị lại ở đây chứ!”

Điền Mật cười với hắn một cái, chọt đẩy tôi, nói: “Chị đưa Hong Kỳ tới cho cậu, quả nhiên rất đáng yêu!”

Thái Kỳ đen mặt vọt ra từ sau bàn, một phen kéo tôi qua, giống như tránh xa vi khuẩn vậy, cẩn thận vòng qua bên cạnh Điền Mật, dạy bảo tôi: “Hong Kỳ, về sau thấy chị ấy thì đi đường vòng, đây là kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn của nhà họ Thái!”

Điền Mật âm u nhe răng, vẩy vẩy tấm da hổ ly trên bả vai, vờn tay ra vung lên: “Tiểu Kỳ Kỳ, lát nữa nhớ chia bánh Trung thu!”

Ai ai ai, chị ấy không nói thì tôi cũng quên mất, hôm nay là Tết Trung thu.

Đều nói MCU là top 100 của cả nước, không biết phúc lợi thế nào.

Thái Kỳ nhìn nhìn tôi, nhún nhún vai: “Đừng kỳ vọng quá lớn, quên nói cho em biết, nói chung hể là ngày lễ của Trung Quốc, chỗ này đều dựa theo cách của bên Tây, hể là ngày lễ của phương Tây, bên này đều quay về đất mẹ hết!”

]

(

] ▽ ˘

)

˘

, thật là một khái niệm quá trâu bò.

Lời này, đến lúc phân phát bánh Trung thu tôi mới hiểu rõ hết được sự tinh túy của nó.

Cứ lấy luôn ngành của Thái Kỳ làm ví dụ, tổng cộng có mười người, mọi người đều là tinh anh, nghe nói năng lực nghiệp vụ siêu cấp mạnh, cũng không nhận được hơn ba cái bánh trung thu.

To bằng quả trứng gà, cứng như đá.

Mười người vây quanh cái bàn, rất đúng đắn buộc khăn ăn, tay trái dao, tay phải nĩa, chờ đợi Thái Kỳ phát bánh Trung thu.

Tôi đứng bên cạnh, thiếu chút nữa phun.

Đồng chí Thái Kỳ vô cùng trấn định, vẻ mặt nghiêm túc đến bất ngờ, dùng cái dao bằng nhựa, đem cái bánh trung thu to bằng quả trứng gà chia làm bốn miếng, rất khảng khái phát tay: “Mọi người thoải mái một chút, đừng khách khí...”

Phụt, ba cái bánh trung thu, mười hai miếng, bây giờ tôi cũng không nỡ lòng nào tranh với bọn họ.

“Thái Kỳ, sao ông già nhà anh keo kiệt vậy!” Tôi không nhìn được mà ói ra.

Thái Kỳ liếc xéo tôi một cái, đột nhiên cười toe toét, “Aiz, em vậy là chưa qua nhà vệ sinh rồi, vào nhà vệ sinh rồi, em sẽ hiểu được độ thâm sâu của MCU!”

Hắn kéo tôi đi xem giấy vệ sinh ở WC, tôi mới liếc một cái, lập tức liên rung động.

Bố già của Thái Kỳ không phải là tiết kiệm ở mức bình thường đâu, quả nhiên là tờ nào cũng là giấy in màu, căn bản đều là giấy in thừa lại, thả một xấp nhét vào cửa phòng WC.

Tôi rốt cục hiểu ra vì sao Thái Kỳ luôn cố chấp chiếm đoạt giấy vệ sinh của tập đoàn Thiên Duyệt.

“Thái Kỳ, anh với bố già nhà anh, đầu óc đều có vấn đề!” Tôi nhớ lại cái trò dán giấy lúc trước, lập tức giận từ trong ra ngoài.

Thái Kỳ chớp mắt, đột nhiên cười với tôi một cái, vui vẻ: “Hong Kỳ, đứng gấp, không phải người một nhà thì không cùng vào một cửa!” Lời này, ngay cả tôi cũng bị quơ vào. Không đợi tôi trả lời, hắn lại nói: “Hôm nay là ngày đầu tiên em tới, vốn là muốn để em làm quen một chút, nhưng mà buổi chiều bọn anh phải ra thị trường, tìm hiểu tình hình, những người khác đều có việc, em theo anh đi đi! Học thêm chút gì đó lúc nào cũng tốt.”

Tôi cho dù có muốn oán hận gì đó, cũng không nỡ nói ra lúc hắn đang nghiêm túc làm việc, hắn ở MCU, trở nên nghiêm túc dị thường, tôi, không muốn kéo chân hắn.

“Hong Kỳ, trước khi đi, em phải làm quen với tài liệu nguồn hàng và đại lý của chúng ta đã!” Hắn chuyển từ góc bàn tới một xấp tài liệu dày, đẩy tới trước mặt tôi.

Tôi còn chưa nhìn, đầu óc đã bắt đầu choáng váng.

Trừ lúc đi học K sách đến chết ra, tôi còn chưa nhìn qua tài liệu cao cấp như vậy bao giờ, tôi nhìn nhìn Thái Kỳ, hắn đã sớm cúi đầu, bắt đầu xem tài liệu.

Tài liệu buồn tẻ vô vị, tôi xem được một nửa thì buồn ngủ.

Chờ đến khi tôi tỉnh lại, đã là một giờ chiều, cả căn phòng làm việc trống trơn, mặt trời rọi vào từ cửa sổ, trên người tôi còn khoác chiếc áo vest của Thái Kỳ.

Trên bàn đặt một miếng bánh kẹp và trà sữa.

Nhân tiện còn chèn một tờ giấy: Hồng Kỳ, giúp anh nhập tài liệu đi! Chiều đón em về nhà!

Tôi chúi chúi nước miếng một chút, cầm lấy tài liệu của hắn, ngây ngốc một lúc, bắt đầu động tay nhập tài liệu vào trong máy hắn. Mới vừa nhập được hai hàng, đã thấy Điền Mật đứng ở cửa nhìn tôi cười.

“A a a, Hồng Kỳ, chúng ta đi chơi game đi!”

Chị ta gơ cái USB, là tạo hình của chuột Micky, béo béo mập mập, đáng vẽ rất đáng yêu, “Chúng ta cùng nhau chơi game, sau đó chị kể cho em lịch sử của MCU!”

Tôi thực ra không phải muốn chơi trò chơi lắm, nhưng nhìn thấy Điền Mật hùng hực như vậy, chỉ có thể đứng dậy, nhường máy cho chị ấy.

Cái USB nho nhỏ ấy vừa mới cắm vào, chạy được hai ba phút, máy đột nhiên phát ra tiếng kêu kịch liệt, rền rẹt rền rẹt, rất là đáng sợ.

“Điền Mật, đây là cái gì?” Tôi tròn tròn mắt.

Điền Mật cũng tròn tròn mắt, gõ bàn phím, mạnh mẽ tắt máy, màn hình máy tính vẫn dừng lại ở một mảnh đen sì, tôi và chị ấy hai người đều chảy ra một hàng mồ hôi lạnh.

“Hồng Kỳ, đừng gấp, rút nguồn điện ra!” Chị ấy rất biết chỉ tay năm ngón, mũi chân đá một cái, đem nguồn điện của cả cái máy rút ra.

“Hắc hắc hắc, tốt rồi!” Chị ấy dương dương đắc ý nhìn tôi khoe khoang.

Tôi nửa tin nửa ngờ cắm điện vào, khởi động lại lần nữa... (

o

o

o

) ho, trên màn hình máy vi tính có một con sâu hoạt hình đang bò lổn nhồn, chính là không vào được trang web.

“Điền Mật, máy tính bị virus rồi!” Tôi đây hoàn toàn thức tỉnh từ trong trạng thái buồn ngủ.

Đây là máy tính để làm việc của Thái Kỳ đó, nếu mà hư, sẽ mất bao nhiêu số liệu cơ chứ.

“A, để chị đi tìm kỹ sư của chúng ta!” Điền Mật cũng biết đã gây ra họa, nhấc giày cao gót, chạy bình bịch.

Cả buổi chiều, chị ấy tìm mười kỹ sư, không ai sửa được cái máy.

Mất thấy trời chiều đã ngả về Tây, đám người Thái Kỳ sắp trở về.

“Hồng Kỳ, nguy rồi, chị hẹn người ta đi bàn chuyện hợp đồng!” Điền Mật nôn nóng bắt an ninh đồng hồ, gọi đi gọi lại cho Thái Kỳ, nhưng mãi vẫn không gọi được.

“Aiz aiz aiz, lát nữa, chị giải thích với nó cho!” Chị ấy vội vàng cầm túi, vỗ vỗ đầu tôi, “Đừng sợ, có chuyện, chị đây chịu trách nhiệm giúp em!”

không phải tôi sợ, mà là lo lắng.

Bây giờ tôi chỉ có thể cầu nguyện, bên trong máy tính không có tài liệu quan trọng gì.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Lúc Thái Kỳ trở về, đã là bây giờ tối, trên mặt trần ngập vẻ mệt mỏi, thấy tôi nằm bò trên bàn tội nghiệp nhìn hắn, không nhịn được vuốt vuốt tóc tôi.

“Hong Kỳ, hôm nay nước miếng em rót đầy bàn làm việc rồi!”

Tôi im lặng.

Hắn vẫn tiếp tục nói: “Tài liệu đã nhập vào rồi chứ, ngày mai đi họp cần dùng, phải biết là, mai là ngày đầu tiên anh mở cuộc họp, anh không thể để đám cổ đông coi thường được!”

Tôi vẫn im lặng.

Hắn cuối cùng cũng phát hiện ra sự quái dị của tôi, cũng hiểu lắm sự im lặng của tôi: “Aiz aiz aiz, Hong Kỳ, em chưa ăn cơm trưa sao?!” Hắn cầm lấy bánh kẹp, nổi giận.

Nhéo lấy tai tôi một cái, nhẹ nhàng nói, “Điệp Hong Kỳ, đừng có nói với anh là em thủy thủ không hợp đây!”

Tôi nước mắt rung rung nhìn hắn, không biết phải mở miệng thế nào.

Lần này, hắn cuối cùng cũng hiểu sự tình nghiêm trọng rồi.

Nhoáng cái vứt bánh kẹp xuống, khoanh tay lại, hít sâu mấy cái xong, hỏi tôi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, em nói thẳng đi!”

Xem ra là cam chịu số phận!

“Thái Kỳ, anh hít sâu vài hơi đi!” Tôi hết sức phòng bị giúp hắn, vô liêm sỉ nhìn hắn cười nịnh nọt.

“Đừng dài dòng nữa, chuyện gì?” Hắn vuốt vuốt chân mày, đột nhiên cúi người, nhìn vào máy vi tính, sau khi nhìn xong, cười nhẹ một tiếng: “Ài da, lớn như vậy mà vẫn còn xem phim hoạt hình hả!”

Tôi im lặng, nhìn con sâu róm đang bò qua bò lại trên màn hình.

“Anh còn tưởng là em làm hỏng máy tính của anh, làm anh sợ hết hồn, may mà không phải, tài liệu trong máy tính này, ngày mai anh cũng cần dùng!”

Tôi đột nhiên đập bình thì đập cho nát, cầm lấy tay hắn lệ rơi đầy mặt: “Thái Kỳ, em thực có lỗi với anh, kia, anh mắng em đi!”

Hắn giật mình một cái, nghiêng người qua, lại nhìn máy tính một lần nữa, cuối cùng cũng biến sắc mặt.

Tôi nhìn hắn mặt âm trầm nhìn màn hình, trong lòng xoắn xuýt vạn phần, thở cũng không dám thở mạnh.

Ước chừng năm phút, hắn đột nhiên thả lỏng người lại, thấy bộ dáng khản trương của tôi, đột nhiên nhoen miệng cười, vỗ bả vai tôi, nói: “Hong Kỳ, sợ cái gì chứ, anh chuẩn bị cả rồi!”

Hắn khua chiếc laptop trong tay lên.

Phew... Làm tôi sợ hết hồn.

“Thức ăn là trên hết, ăn cơm trước đi!” Ngay từ khi tiếng ọc ọc đầu tiên vang lên trong bụng tôi, chân mày hắn đã nhíu lại, “Anh thật không nên để em đến MCU, ăn cơm cũng không có quy luật nữa!”

Tôi bị hắn kéo ra ngoài cửa, giống như một đứa trẻ bị vứt bỏ, đáng thương im lặng đi theo sau hắn, nhìn hắn quẹt thẻ, nhìn hắn mở cửa xe, sau đó kéo tôi đi vào, sau đó lại giúp tôi cài dây an toàn.

Sau đó... tôi rất cục bực phát.

“Thái Kỳ, sao anh không mắng em?” Tôi tức giận ngất trời chỉ trích hắn.

Hắn đang lái xe, nghe tôi bạo rống, tay trượt một cái, thiếu chút nữa phi lên vỉa hè, xoay lại, dờ khóc dờ cười nhìn tôi: “Sao anh lại phải mắng em chứ, Hong Kỳ! Hôm nay em ngoan như Bối Bối ấy!”

Bối Bối là con thú cưng gần đây hắn mới nuôi, một con tắc kè hoa nho nhỏ, luôn thích yên tĩnh nằm trên bả vai hắn, lần nào cũng dọa tôi sợ hết hồn.

Tôi vô tốc, rất buồn bực hỏi: “Máy tính hỏng, anh không giận sao?”

Hắn liếc tôi một cái, đột nhiên nghiêng người qua, hôn lên môi tôi một cái, hi hi cười: “Không cần hồi hộp, chỉ cần em không có áp lực quá lớn là được.”

Hoàn toàn là một bộ dáng dập dưng tưng.

Tôi vạn phần buồn bực nhìn hắn: “Thái Kỳ, em cảm thấy đến MCU, không quen với dáng vẻ của anh!”

Về mặt của hắn cuối cùng cũng nghiêm túc, dừng xe bên lề đường, xoay người lại, rất nghiêm túc nhìn tôi: “Hong Kỳ, em có phải chịu áp lực rất lớn đúng

không?”

Tôi lắc đầu một cái.

Mới đi làm có ngày đầu tiên, áp lực lớn ở đâu ra.

“Thực ra thì, anh phải giải thích một chút!” Hân nghiêm túc nhìn tôi.

Tôi bị hân làm cho nghiêm túc theo.

“Anh điều em đến bên cạnh anh, thực ra là để suy nghĩ cho MCU!”

“...” Tôi mờ mịt nhìn hân.

“Em mà sang những ngành khác, anh không trông nom được em, anh sợ MCU sẽ có một nguy cơ to lớn!”

Phụt... Tôi nghe câu này, rốt cục cũng hiểu ra hân đây là đang nói móc tôi, không khỏi giận dữ, bỏ nhào qua xé áo hân, hân cười ha hả, vừa tránh tôi, vừa túm lấy tay tôi.

“Hong Kỳ, học cho tốt mấy thứ đó đi, không phải sợ, đi theo bên cạnh anh, trách nhiệm to bằng trời anh cũng gánh giúp em! Anh là thái tử gia của MCU cơ mà!” Hân phe phẩy tay tôi, nửa thật nửa giả trấn an tôi.

Lòng của tôi lập tức trở nên âm áp, lần đầu tiên chủ động nghiêng qua, hôn lên môi hân, miệng lưỡi triền miên, một lúc lâu sau, hân mới thờ hỏn hỏn buông tôi ra.

“Aiz, đi ăn cơm đi, chắc là em đói quá rồi.” Hân nhìn tôi nháy mắt mấy cái, mập mờ nhìn môi tôi, lộ ra một tia cười xấu xa, “Hôm nay là Trung thu, người trăng đoàn viên, vốn là muốn giữ em ở chỗ anh, đáng tiếc anh phải chuẩn bị chút tài liệu. Hẹn lần sau vậy!”

Tôi lại nhớ lại tờ giấy Diên Mật đưa cho tôi, tay run lên, mở ra trong xe.

Thái Kỳ vừa xoay tay lái, quay đầu lại nhìn một cái, chột phanh xe lại, thiếu chút nữa đụng phải cây: “Cái này ở đâu ra?” Mặt của hân đỏ lên như kì tích.

“Có phải anh làm đúng không?”

Hân bóp trán, rên rỉ: “Anh chẳng qua là nghe Diên Mật đề nghị, hồ đồ gửi ba năm liền, cái này không phải là chị ấy đưa cho em đấy chứ?”

Tôi cắn răng, nghiêng lợi: “Thái Kỳ, anh có biết, anh quấy nhiễu em ba năm không!”

Hân có chút ngạc nhiên, vuốt vuốt tóc tôi, cười khan: “Hong Kỳ, sau này anh sẽ bù lại cho em vô số ba năm!” Hân liếc tờ giấy kia một cái, nhất thời hiện lên vẻ xấu hổ,

“Thực ra thì, anh bảo này, em không xem mặt sau của giấy sao?”

A? Tôi hoang mang lật lại, nhìn dòng chữ phía sau.

Không nhìn ra, thực sự là không nhìn ra, dưới tờ giấy màu sắc rực rỡ, có một dòng chữ viết bằng bút máy, mảnh khảnh nằm trên mép giấy, mặt trái của tờ giấy này viết: Hong Kỳ, kiên cường lên, sẽ có người phát hiện ra vẻ đẹp bựa mì của em!

〕

(

〕 ▽ 〔

)

〔

, lời này đúng là giống lời của đồng chí Thái Kỳ sẽ viết.

Cho dù là lời để khích lệ người ta, cũng có thể đả kích người khác đến chết.

“Ờ nào cũng có sao?” Tôi cầm tờ giấy hỏi hân.

Hân không được tự nhiên xoay tay lái, một lúc lâu sau, khẽ gật đầu: “Ừ!”

〕

(
J ▽ L
)
C

, thì ra tôi không biết, hần còn là một người rối loạn.

“Viết những gì vậy?” Tôi buồn cười, ngồi bên ghế lái hỏi hần.

Hần cố làm ra vẻ bình tĩnh trả lời tôi: “Chỉ là một chút lời khích lệ em...”

“A? Không có những cái khác?” Tôi tiếp tục hỏi.

Hần cuối cùng cũng thẹn quá hóa giận, vỗ vào xe một cái, khiến cho cái loa xe kêu oang oang, “Diệp Hồng Kỳ, em phiền quá, em rốt cuộc muốn nghe cái gì?”

Xe không sai không lệch vừa đứng dừng lại trước cửa nhà hàng, hần lại chẳng hề kiêng nể gì, nhào tới lần nữa, hung mãnh cắn lấy môi tôi, thẹn quá thành giận: “Còn có mấy câu, tương tự với hàm nghĩa của động tác này!”

Cho đến khi ông chủ nhà hàng gõ gõ lên cửa kính, hần mới buông tôi ra, khiêu khích nhử nhử mảy: “Diệp Hồng Kỳ, còn vấn đề gì nữa, tiền com cùng nhau giải quyết đi!”

“...” Tôi tròn mắt nhìn hần, quyết định hoàn toàn bỏ hần.

“A, em xấu hổ!” Hần cuối cùng cũng lấy lại một chút cảm giác ưu việt.

Tôi cười lạnh một tiếng, đem tờ giấy trong tay bóp lên mặt hần.

Ngày thứ hai trước lúc họp, tôi cũng không thấy Thái Kỳ, cả phòng bận rộn muốn chết, chỉ có Điền Mật đang ngoắc tay với tôi ngoài cửa sổ.

Sau khi chứng kiến năng lực phá hoại của chị ấy xong, tôi đối với Điền Mật đã sinh ra tâm lý phòng bị cực cao.

“Hê hê hê, Hồng Kỳ lại đây, em biết không, hôm qua là Trung Thu, buổi tối cả nhà tụ tập, mà Thái Kỳ không có tham gia nhá!” Chị ta mập mờ nhìn tôi, cười đến là bí ối không ngừng: “Có phải Kỳ Kỳ nhà chị cuối cùng đã lớn rồi không!”

Oạch... Tôi thừa nhận tôi bị chị ấy làm cho sét đánh, cả người tê dại.

“Hôm qua Thái Kỳ 9 giờ đưa em về!” Tôi cảm thấy mình rất cần thiết phải giải thích một câu, mặc dù danh dự của cái người tên Thái Kỳ này có còn tồn tại hay không tôi rất hoài nghi, nhưng mà tôi không thể để mình cũng bị bêu xấu được.

Điền Mật hoài nghi nhìn tôi, ánh mắt đột nhiên dính ở ngoài cửa.

“A a, là Kỳ Kỳ!” Chị ta lấy tay chọc tôi, tôi nhìn theo tầm mắt chị ấy, Thái Kỳ đầu tóc xộc xệch giờ cái laptop lên, vẻ mặt đầy mệt mỏi.

“Kỳ Kỳ, hôm qua ông cụ hỏi em đấy, tại sao không về nhà!”

Thái Kỳ tròn mắt nhìn chị ta một cái, quay mặt lại nhìn tôi, “Hồng Kỳ, em qua đây, xách đồ giúp anh!” Hần theo thói quen vung tay lên, túi tài liệu đó theo một đường vòng cung, trực tiếp nằm gọn trong lòng tôi.

Điền Mật lập tức kêu to lên: “Em trai, em không thể ngược đãi con gái như vậy được, sao lại để con gái xách đồ giúp em chứ! Làm vậy đó, em xem Hồng Kỳ nhỏ nhắn thế này...”

“...” Tôi cùng Thái Kỳ đồng thời đều

☹

, bởi vì Thái Kỳ đang coi nết áo âu phục quên mình ném qua, mà tôi đang theo phản xạ có điều kiện giờ tay đón lấy.

Tôi và Thái Kỳ, đã hoàn toàn thích ứng cái trò anh ngược, em bị ngược này rồi.

Cho nên nói, thể chất tự ngược bị ngược, đoán chừng cả đời này tôi cũng không đổi được.

“Ừ, đúng vậy, không nên để Hồng Kỳ mệt mỏi!” Thần kỳ nhất không phải là bài luận bảo vệ của Điền Mật, mà là Thái Kỳ đột nhiên lại dịu dàng, hần vậy

mà thực sự ôm cái laptop lại từ trong lòng tôi.

“Hong Kỳ, em đi giúp anh xách cái máy chiếu đi!” Tôi còn đang ngây ngốc, Thái Kỳ lại có mệnh lệnh mười.

Phụt... Tôi phát khùng, đây gọi là săn sóc cái quái gì, rõ ràng là máy chiếu nặng hơn laptop nhiều, grào, Thái Kỳ anh là đồ tiểu nhân âm hiểm!

“Không xách được, thì để Điền Mật xách với em!” Hấn vẩy vẩy áo, loẹt quẹt loẹt quẹt lê dép đi về phía phòng nghỉ trong văn phòng.

Điền Mật cuối cùng cũng nổi giận, kéo tay áo tôi, gầm thét: “Hong Kỳ, bỏ nó đi, chị chưa từng thấy thằng đàn ông nào ghê tởm như thế, là chị em, thì bỏ nó đi!”

Tôi im lặng, đối với sự khiêu khích của Thái Kỳ, tôi đã vô cùng miễn dịch.

Nhưng đạo hạnh của Điền Mật hiển nhiên là chưa đủ sâu, chị ta thấy đáng về bình tĩnh của tôi, lửa giận càng thêm ba phần, lắc lư tay áo tôi, rống giận: “Diệp Hồng Kỳ, chị hay là Thái Kỳ, em chọn một! Có nó không có chị, có chị không có nó!”

]

(

] ▽ 〔

)

〔

tôi hoàn toàn không còn gì để nói.

Thực ra thì, cuối cùng cái máy chiếu kia cũng không do tôi và Điền Mật xách qua, Thái Kỳ đã sớm để người khác mang tới phòng họp rồi, hấn chính là nắm trúng phải đặc tính cảm giác ưu việt về phái nữ này của Điền Mật, luôn tìm cơ hội đá kích chị ấy, quả thực là dùng hết sức lực.

Tôi phát hiện, hình thức ở chung của hai chị em này chính là đá kích, rồi đá kích lại, trong quá trình đấu đá lẫn nhau, làm rõ ý nghĩa của sự sinh tồn.

Người nhà họ Thái, quả nhiên rất biến thái.

Lúc đi họp, tôi ngồi trong cái góc nhỏ tầm thường của phòng họp, ngồi song song còn có hai ba vị tiền bối cũng đi học bỏ túc, mọi người dựa vào, đều làm bộ như rất bận rộn, càng không ngừng lật giở tài liệu trên tay, chỉ có tôi mang theo một quyển sổ ghi chép nho nhỏ, quay bút bi hết nhìn đồng lại nhìn tây.

Mỗi một người bước vào, lúc đi qua tôi, đều sẽ dừng lại, tập trung nhìn tấm thẻ trên ngực tôi.

Mới bắt đầu, tôi còn chưa chú ý lắm, đợi đến sau khi bốn năm người đi qua, tôi mới bắt đầu thấy không tự nhiên.

“Bọn họ đang nhìn lên chúng ta sao?” Tôi chọc chọc vị tiền bối bên cạnh, cẩn thận hỏi.

Tiền bối bên cạnh cũng rất cẩn thận trả lời tôi: “Hình như là chỉ nhìn một mình cô...”

Phụt... Anh ta trả lời như vậy, tôi càng thêm khùng hoảng, cây bút bi cũng bất động, giống như một bức tượng điêu khắc ngồi đơ ở đó, cười cũng không được, mặt lạnh cũng không được, không biết làm gì cho phải.

Lúc Thái Kỳ tiến vào, cũng dừng trước mặt tôi một chút, nhìn thấy trạng thái

ㄟ

của tôi, thở dài, ngoắc ngoắc tay về phía tôi, lắc mình một cái ra khỏi cửa đến hành lang.

Tôi tung tăng đi theo hấn.

“Diệp Hồng Kỳ, thực xin lỗi!” Hấn lần đầu tiên nói xin lỗi với tôi.

Tôi rất kinh ngạc, trong ấn tượng hấn cho tới giờ chưa từng nói xin lỗi với tôi, cho dù là khiến tôi tức phát khóc, hấn đều vui tươi hơn hờ dỗi dành tôi, dù sao chuyện vớ vẩn như xin lỗi này hoàn toàn là cách biệt với hấn.

Tôi ngây ngốc hỏi hấn: “Sao lại nói xin lỗi vậy, Thái Kỳ?”

Hấn tựa hồ có chút buồn bực, tay cầm trong túi, trù trừ thật lâu, đột nhiên thở dài một cái: “Hong Kỳ, anh đã nói sẽ giúp em gánh hết tất cả áp lực, nhưng mà, bây giờ lại để em phải một mình chống đỡ những áp lực kia, thực xin lỗi!”

Thực ra hắn đã làm rất tốt, sau khi đến MCU, tôi phát hiện, thực ra thì người có áp lực thực sự là hắn, hắn là thái tử gia của MCU, đáng tiếc là đáng về không giống đã lăn lộn mấy năm, cho nên đám cổ đông đều có thành kiến với hắn.

Sau khi hắn trở lại, nhất định phải đánh đổ những thành kiến này, tiếp nhận một vài lĩnh vực buôn bán chưa từng tiếp xúc qua, tôi thấy hắn mệt mỏi, đáng tiếc lại không thể giúp sức.

Tôi lắc đầu một cái: “Thái Kỳ, em là Diệp Hồng Kỳ, vô tâm vô phế, anh còn sợ em không chịu nổi áp lực?”

Khuôn mặt hắn đầy vẻ u sầu nhìn tôi, lại thở dài một hơi: “Diệp Hồng Kỳ, em không biết, mấy ngày này sống ở MCU, sẽ không được yên ổn!”

Hử? Tôi mở to hai mắt, tỏ vẻ khó hiểu.

“Bởi vì Điền Mật làm lộ chuyện em là bạn gái anh rồi, bây giờ người trong nhà đều rất tò mò về em, muốn xem năng lực nghiệp vụ của em một chút!”

Tôi thực kinh sợ, tôi thì có năng lực nghiệp vụ gì chứ, tôi đến giờ vẫn còn làm trợ lý đây, xem tài liệu còn ngủ thiếp đi.

Tôi một phen nín thở Thái Kỳ, buồn bực: “Thái ba ba, em vẫn là trẻ con mà, em không chịu nổi mưa gió!”

Khóe miệng Thái Kỳ giật giật, nhanh chóng đánh rớt tay tôi, co quắp nói: “Em tưởng là anh thích thả em ra ngoài mất thể diện cho người khác xem sao, Thái ba ba của em cũng là trẻ con đây, nhưng mà, Hồng Kỳ à, trẻ con đều phải trưởng thành mà!”

(

○

○

○

) hơ, chiều này vậy mà lại mất linh rồi.

“Diệp Hồng Kỳ, em đã đồng ý với anh sẽ không trốn tránh nữa!” Hắn đột nhiên nghiêm túc, nắm lấy bả vai tôi, ánh mắt nhìn thẳng vào tôi, con ngươi đen láy tỏa sáng, lảng lảng ngưng mắt nhìn tôi: “Em phải dũng cảm một chút, đáp ứng anh, cho dù có nhiều khiêu khích hơn nữa, cũng không thể một mình lẳng lẽ trốn tránh, được không?”

Tôi bị hắn nắm vai đau nhức, có chút thất thần.

“Chúng ta ước định được không, cho dù thế nào đi chăng nữa, anh cũng không áp đặt trách nhiệm cho em, em vĩnh viễn có thể làm Diệp Hồng Kỳ tùy ý của em, anh sẽ không miễn cưỡng em, cũng sẽ không thay đổi em, bất cứ chuyện gì, anh cũng sẽ thay em chặn phía trước, chẳng qua là, lúc đối mặt với áp lực cùng khó khăn, em có thể luôn luôn ở bên cạnh anh được chứ!”

“Có được không?” Hắn hỏi lại một lần, đáng vẻ rất lo lắng.

Tôi cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần, nhón chân lên, nhào tới hôn lên môi hắn một cái.

Không cần cam kết, thực ra thì chỉ cần một hành động đã nói lên tất cả.

Khóe miệng Thái Kỳ lập tức cong lên, đưa tay vuốt vuốt tóc tôi: “Ngoan, thật là ngoan, lát nữa đi vào, ngàn vạn đừng có nói năng tùy tiện, anh sẽ tận lực che chắn giúp em.”

Tôi gật đầu một cái, mặc hắn nắm tay kéo vào phòng họp.

Chỗ ngồi đã sớm bị thay đổi, sắp xếp bên cạnh Thái Kỳ, tôi một bộ dáng dập nhân hạ, cầm quyển sổ ghi chép nhỏ, gõ bút bị, ngồi bên cạnh Thái Kỳ.

Hội nghị đang thảo luận mở rộng sản phẩm mới, đại khái là có liên quan đến CASE mà Thái Kỳ mới nhận, mấy chiếu kế hoạch, không sót chút nào, Thái Kỳ đứng dậy, dáng dấp đỉnh đạc mà thuyết trình, thực sự là vô cùng đẹp trai.

Hoàn toàn khác biệt với lúc Thái Kỳ ở Thiên Duyệt, khi đó Thái Kỳ làm chuyện gì cũng rất thành thạo, cho nên sinh hoạt của hắn tương đối phong phú, có thể không mất công mà đã hoàn thành công việc, sau đó ngồi tại chỗ giả vờ thuộc hạ.

Nhưng mà ở MCU, Thái Kỳ giống như chiến sĩ mặc khôi giáp, từng phút từng giây đều căng thẳng, mỗi một câu, mỗi một phương án đều không có kẽ hở.

Tôi nghe đến nhập thần, cảm giác tự hào đột nhiên sinh ra.

Ai da

∟

(
J ▽ L
)
r

, thì ra Thái Kỳ của tôi ưu tú như vậy.

“Cô Diệp, có ý kiến gì với phương án này không?”

A? Tôi giật mình một cái, phục hồi tinh thần lại, lão tiên sinh ngồi bên cạnh hiển nhiên đã nhìn chăm chăm tôi hồi lâu, mắt vẫn đang dõi theo tôi.

(
○
○
○

) ô, nhưng mà CASE này tôi hoàn toàn không biết gì mà, cho dù có tài liệu bên cạnh, tôi cũng chưa có sớ tới.

“Phương án này là tôi và Hồng Kỳ cùng nhau vạch ra, tư tưởng tổng thể cùng ý kiến của Hồng Kỳ là nhất trí.” Thái Kỳ bất động thanh sắc đón lấy, dưới bàn hội nghị, tay hắn nắm lấy tay tôi, cũng ướt nhẹp, hiển nhiên là hắn cũng đang hồi hộp.

Lão tiên sinh kia bí hiểm cười cười nhìn tôi và Thái Kỳ, cũng may không hỏi tới nữa.

Thời gian còn sót lại, hoàn toàn là một mình Thái Kỳ thần thương khẩu chiến, tôi hoàn toàn không giúp được hắn, chỉ có thể cẩn thận thân thể, nắm lấy tay hắn, giúp hắn chịu đựng đến khi hội nghị kết thúc.

“Thái Kỳ, anh giỏi quá!” Sau khi hội nghị kết thúc, Thái Kỳ tê liệt một lúc lâu ngồi trên ghế, người đã đi hết, hắn vẫn ngồi trên ghế im lặng không tiếng động

Tôi cảm thấy tôi rất cần thiết phải khích lệ hắn.

“Thái Kỳ, bộ dáng lúc đi họp của anh còn trâu hơn cả trên ti vi diễn! Thì ra anh không phải là tiểu bạch kiểm chỉ được cái mã ngoài!”

Hắn cuối cùng cũng có phản ứng, mắt đảo một quá, cười âm u với tôi: “Nói như vậy ấn tượng trước kia của anh với em là một thằng tiểu bạch kiểm bất học vô thuật, chỉ được cái mã ngoài?”

“...” Thật là sắc bén, thật là sắc bén, tôi mới nói ra, hắn đã kịp phản ứng lại rồi.

Hắn vỗ ghế một cái, câu: “Nào, qua đây đỡ bản thiếu gia!”

“...” Tôi lườm hắn một cái, bộp lại: “Tự mình đứng dậy không được sao, có tay có chân...”

Hắn yên lặng trong chốc lát, đột nhiên ngắt lời tôi, cười khò: “Hồng Kỳ, anh hết sức rồi, đến đỡ anh được không?”

A? Tôi sợ hết hồn, đến điu, hắn quả nhiên đã mất hết sức lực, lười biếng tựa lên người tôi, đáng vẻ mệt chết đi được: “Mấy ngày anh chưa được ngủ rồi!”

Lông mi hắn chớp chớp, sắc mặt thực sự có chút tái nhợt, ngay cả cánh môi luôn luôn đỏ tươi cũng biến thành nhàn nhạt, cả người có vẻ vô cùng yếu ớt.

“Thái Kỳ, sao anh lại mất ngủ vậy?”

Hắn liếc tôi một cái, đột nhiên lộ ra vẻ mặt không biết làm sao: “Em cho anh là em chắc? Không tim không phổi! Mấy thứ đó, anh xem mấy đêm liền, hoảng chi ngày hôm qua em và Điền Mật còn chặt đứt kho tư liệu của anh!”

“...” Tôi im lặng.

Hắn lại kéo tôi: “Hồng Kỳ, tối nay ở lại nhà anh đi, đừng về nữa.”

Oành... một tiếng sét thật lớn, khiến tôi sợ đến mức tóc gáy dựng ngược.

“Thái Kỳ, chúng ta nhanh quá chăng...” Tôi run rẩy, trong lòng có chút mong đợi.

Hắn liếc tôi một cái, đột nhiên cười thật to: “Diệp Hồng Kỳ, em đang nghĩ gì vậy, anh không có sức lái xe đưa em về nữa, em ở lại nhà anh, sáng mai có thể cùng nhau đi làm!”

“...” Như vậy cũng quá không mập mờ, tôi run rẩy còn lợi hại hơn lúc nãy.

Lần này là tức.

“Diệp Hồng Kỳ, em giống như là không vui há! Nói anh biết vừa nãy em nghĩ cái gì hả?” Thái Kỳ không biết sống chết trêu chọc tôi.

Cuối cùng tôi cũng nổi cơn thịnh nộ, một quyền vung lên mắt hắn, che giấu dục cầu bất mãn của tôi: “Câm miệng, em nghĩ giống như anh, như nước tinh khiết, cho tới giờ chưa từng nghĩ đến sẽ có gì đó với anh...”

Hắn ngẩn người, đột nhiên cười càng thêm lớn tiếng.

“Ha ha ha, Hồng Kỳ của anh, em thật là đáng yêu!”

Lần này, tôi đỏ mặt thật.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Quản lý Luru im lặng không lên tiếng rút di động ra, bắt đầu gửi tin nhắn, vừa nhắn vừa lắc đầu.

Hai phút sau, tôi đột nhiên nhận được tin nhắn kia của quản lý Luru.

Trên đó viết: báo cáo Thái tiểu tổng, cô Diệp muốn giúp Ninh tiểu tổng Tường Thực mở PARTY sinh nhật!

Sặc, tôi đấu tranh, cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh, giờ di động lên trước mặt quản lý Luru cho ông ta nhìn, cái mặt già nua của ông ta giật rồi giật, trầm mặc một lát, ông ta bắt đầu nhìn ra ngoài cửa xe trông về phía xa xăm.

Chạy được chừng hai mươi phút, xe cuối cùng cũng tới xưởng.

Quản lý Luru vừa quay đầu, thấy Ninh Mặc còn đứng bên cạnh tôi, đột nhiên nổi giận: “Ninh tiểu tổng, sao cậu còn ở đây chứ!” Giọng nói không khỏi trách cứ.

Ninh Mặc cười ôn hòa.

Người phụ trách của xưởng vội vàng chạy tới, hòa giải: “Hôm nay thật đúng là vinh hạnh cho kẻ hèn này, vốn là hẹn Ninh tiểu tổng, giờ cả quản lý Luru cũng tới, vinh hạnh vinh hạnh.”

“...” Quản lý Luru không còn gì để nói nữa.

Thì ra người hẹn trước là Ninh Mặc, chúng tôi mới chính là tiện thể, quản lý Luru có chút bực mình, cảm thấy rất mất mặt, mang theo tôi buồn bực cam nín đi theo vào, bên trong xưởng toàn là máy kỹ thuật số, thao tác đâu vào đấy.

Người phụ trách xưởng mới dẫn chúng tôi đi được hai bước, đột nhiên bên cạnh truyền đến tiếng âm vang không lồ, giống như là núi lở vậy, rầm rầm, cả mặt đất cũng rung lên.

Quản lý Luru bắt đầu khản trương, nhỏ giọng nói với tôi: “Cô Diệp, trước kia chỗ này lúc máy thao tác cũng đâu có tiếng động lớn như vậy chứ!”

Tôi liếc ông ta một cái, cảm thấy ông ta có chút chuyện bé xé ra to, nói giỡn chọc ông ta: “Quản lý Luru, không chừng là động đất đó!”

Rầm rầm, tiếng động kia lại vang lên hai lần, quản lý Luru rốt cục xác định, kéo tôi vừa chạy vừa kêu: “Cô Diệp, là động đất! Tin tôi đi, tôi có kinh nghiệm!”

Ông ta dùng ánh mắt khẳng định, cả phân xưởng đều nghe thấy, loạn thành một đoàn hồng bét, tất cả mọi người liều mạng tìm chỗ vững chắc trốn vào, Ninh Mặc cũng bị sợ hết hồn, xông ra đoạt lại tôi từ trong tay quản lý Luru, liều mạng bảo vệ đầu tôi.

Tôi bị hắn kéo vào trong vòng tay, hoàn toàn bối rối.

“Hong Kỳ, đừng sợ!” Hắn ôm chặt lấy tôi, đem tôi bảo hộ trong lòng.

Tôi có chút dờ khóc dờ cười, bị hắn ôm chặt vào trong lòng như vậy, nếu là trước kia, chắc là tim đã bắn ra khỏi lồng ngực rồi, nhưng mà lần này, tôi ngay cả một tia rung động cũng không có.

Trong lòng toàn nghĩ đến Thái Kỳ, nếu như có động đất, tôi thật sự muốn ở chung một chỗ với hắn, rất muốn núp trong ngực hắn.

“Ninh tiểu tổng, quản lý Luru, hai người nghe lầm rồi, đây là buổi diễn tập của bên học viện Pháo binh mới chuyển tới bên cạnh ấy mà!” Người phụ trách xưởng cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, vội vội vàng vàng giải thích.

Tất cả mọi người khôi phục bình thường, duy chỉ có Ninh Mặc, vẫn ôm tôi như cũ, không nhúc nhích.

“Ninh tiểu tổng, aiz, Ninh tiểu tổng...” Quản lý Luru lấy lại tinh thần bò ra từ dưới chiếc bàn thép, nhìn thấy Ninh Mặc vẫn ôm tôi như cũ, bắt đầu cảm thấy không được tự nhiên, chạy tới đập lên bả vai Ninh Mặc, rất có trách nhiệm nhắc nhở hắn: “Aiz, cảm ơn Ninh tiểu tổng, tôi thay Thái tiểu tổng nhà chúng tôi cảm ơn cậu, aiz aiz, cậu nên buông cô Diệp ra!”

Ninh Mặc siết chặt tay, chậm rãi buông tôi ra, trong con ngươi tràn ngập sự mất mát, tôi cố ý không nhìn thấy, quay đầu đi.

“Hong Kỳ, bây giờ ôm em một cái, cũng phải kiêng dè!” Ninh Mặc cố cười một cách tự nhiên, chẳng qua dáng dấp vẫn rất miễn cưỡng.

Quản lý Luru có chút đề phòng, kéo tôi, nhìn ra chỗ khác của phân xưởng: “Cô Diệp, cô phải phòng bị một chút, con trai giống Thái Kỳ của chúng ta giờ không nhiều đâu, tôi nhìn cậu ấy lớn lên, đứa nhỏ này vừa thuần khiết mà lại vừa đáng yêu...”

Sặc, một ngụm nước miếng của tôi thiếu chút nữa phun vào đồng máy móc.

Nhớ tới vẻ mặt gian xảo của Thái Kỳ, tôi thấy vui vẻ trong lòng.

Quản lý Luru vẫn còn đang thao thao bất tuyệt, tôi có chút không nhận được, chỉ vào cánh tay của cỗ máy phía sau nói: “Quản lý Luru, mấy thứ này đều thật tiên tiến!”

Quản lý Luru là một nhân viên lâu năm đã hơn năm mươi, thấy tôi có hứng thú với cánh tay của máy móc thì lập tức có một loại cảm giác siêu việt, chỉ vào cánh tay máy nói: “Tôi biết thao tác cái này, lúc đầu tôi vốn là thao tác cái này!”

Ông ta sợ tôi không tin, chạy đến chỗ bạm phím thao tác, “Nhìn đây này, ấn cái này là được!”

Ông ta quả nhiên ấn một cái, đáng tiếc cánh tay máy vẫn không nhúc nhích, mà cỗ máy dây chuyền sản xuất phía sau lại bắt đầu làm việc, rầm rập, người phụ trách nhà xưởng đang nói chuyện với Ninh Mặc, quay đầu nhìn lại, thiếu chút nữa ngã nhào.

“Quản lý Luru, loạn rồi, loạn rồi!”

Máy sản phẩm đã được hoàn thành đặt yên ổn trên băng chuyền kia chờ phân phối đều lẫn lộn thành một đồng.

Cả phân xưởng loạn thành một đoàn, vốn chẳng qua là nơi để đặt bán thành phẩm chuẩn bị phân phối, giờ tất cả đã rối loạn hồng bét.

Người phụ trách nhà xưởng như đưa đám báo cho quản lý Luru: “Aiz, quản lý Luru, hàng lần này, phải hoãn lại ba ngày nữa mới giao được, đang mùa vụ, đồ thì loạn hết, không có người để thu dọn, công nhân viên không phân phối đủ!”

“...” Tôi và quản lý Luru im lặng.

“Cô Diệp, cô thấy chưa, bởi vì lòng hiếu kỳ của cô, khiến cho MCU của chúng ta tổn thất, tinh thần trách nhiệm ôi tinh thần trách nhiệm, người trẻ tuổi, công việc không phải là nơi để chơi trò chơi!” Đây là câu nói cuối cùng quản lý Luru nói với tôi sau khi tạo ra hỗn loạn.

Tôi thấy khóe miệng Ninh Mặc lại giật giật, liên tiếp đồng tình nhìn tôi vài lần.

Buổi tối lúc về, quản lý Luru đem hết cục diện hỗn loạn này đổ lên người tôi, ông ta than thở rồi lại than thở, lúc báo cáo với Thái Kỳ, cúi đầu như đưa đám: “Thái Kỳ này, tiểu giám đốc Thái này, cô Diệp rất có thiên phú dị bẩm, nếu không để cô ấy tới bộ hành chính thử một chút?”

Tôi ngồi bên trong phòng làm việc của Thái Kỳ, nghe ông ta nói như vậy, cảm thấy rất oan ức.

Thái Kỳ yên lặng nghe ông ta nói xong, gật đầu với ông ta một cái, trấn an mấy câu, mới đuổi được ông ta ra ngoài, đi vào nhìn tôi, thấy tôi rầu rầu, đột nhiên phì cười một tiếng.

“Em đi bộ hành chính học bỏ tức, có vấn đề gì không?” Hắn vỗ vỗ đầu tôi.

Tôi liếc hắn một cái, buồn bực: “Mấy thứ hỗn loạn kia không phải tại em làm.”

Hắn có chút hiểu ra, khe khẽ thở dài một hơi, nói: “Hong Kỳ, đây chính là áp lực mà anh nói, mặc dù chúng ta biết có những trách nhiệm không phải do chúng ta đảm đương, nhưng mà bởi vì một số lý do, lại không thể không chịu trách nhiệm, đây chính là tệ nạn của MCU.”

Tôi không hiểu, thực ra thì lý tưởng của tôi chẳng qua chỉ là làm một nhân tài đến nơi đến chốn mà thôi.

“Hong Kỳ, chỗ này còn có nhiều nhân viên cũ vất vả công cao hơn, cũng có rất nhiều thân thích dây mơ rễ má đủ kiểu với nhà họ Thái bọn anh, cho nên quan hệ người với người không thể nói là không phức tạp.”

Tôi gật đầu một cái.

Hắn lại xoa xoa tóc tôi, trấn an: “Đi đi, muốn làm thế nào, thì làm thế ấy, chủ yếu là có thể học được chút gì đó là tốt rồi, đừng để ý nhiều đến quan hệ qua lại, Hong Kỳ, tin anh, em chắc chắn sẽ không bị vấy ở MCU.”

Tôi thở dài một cái, không nói gì, chỉ yên lặng ôm lấy Thái Kỳ.

Thật ra thì tôi hiểu, ở đây chịu áp lực lớn nhất là hắn, những thứ đồ ngổn ngang này, vốn chính là những thứ hắn ghét nhất, nhưng mà hắn không thể không đối mặt.

Tôi thực sự đau lòng cho Thái ba ba.

“Thái Kỳ, anh

thật cực khổ!” Tôi lẩm bẩm.

Thái Kỳ nghe vậy, sững sờ một chút, đột nhiên cong khóe miệng lên cười, ôm lại tôi, giống như lúc trẻ con lắc lắc tôi, nói: “Hong Kỳ, anh là đàn ông mà...”

Tôi hiểu ý của hắn, trách nhiệm cùng tự do, trước khi tới MCU, hắn đã có lựa chọn.

Hắn chọn làm một nam tử hán có trách nhiệm.

Tôi chỉ có thể lặng lẽ ủng hộ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Quả nhiên, ngày thứ hai vừa mới đi làm, Minna của bộ hành chính đã lắc mông xách tôi qua.

Chức vụ của tôi là đi theo trưởng bộ phận hành chính Echo học tập các kỹ năng, dùng lời nhạo báng của Thái Kỳ mà nói thì chính là đi xem tất cả những điều lệ của công ty, câu thần chú kim cô tốt nhất.

“Hong Kỳ, có tên tiếng anh chứ?” Câu đầu tiên của Echo là hỏi vậy.

Tôi há hốc mồm cứng lưỡi một lúc lâu, kiên định trả lời cô ta: “Mary!”

Super Mary, tên tiếng Anh của tôi vốn là ROSE, phát âm mà không chuẩn, mang theo giọng địa phương thì chẳng khác nào gọi thịt băm, bị Thái Kỳ cười nhạo vô số lần, dưới cơn nóng giận, đổi thành cái tên tiếng Anh phi thường cường đại này.

Tôi thấy mặt Echo giật giật, rất đúng trọng tâm khen ngợi tôi: “Tên rất hay.”

“Cám ơn!” Tôi vô cùng vui vẻ đón nhận lời khen của cô ta, nhìn thấy khóe miệng cô ta co quắp một trận.

Tôi bị đẩy đến cái bàn cách vách, trên bàn bày một đồng ví dụ như chương trình của công ty, văn hóa tập đoàn, còn có các loại tài liệu thưởng phạt linh tinh của công ty.

“Trước cô cứ xem tài liệu đi!”

Tôi ừ ừ, lật một bản văn hóa tập đoàn MCU, nhất thời ngay cả dục vọng muốn cười cũng không còn, bản văn hóa tập đoàn MCU lại là bản tiếng Trung – Anh, mà bản Echo đưa cho tôi, chính là bản tiếng Anh kia.

“Xem xong rồi, phải kể ra được!” Cô ta tiếp tục bỏ sung.

Có cần rườm rà lắm như vậy không, tôi vỗ bàn một cái, tức giận mắng, “Mary cách vách*....” Vừa ngẩng đầu, thấy điệu bộ tròn mắt há mồm của Echo, vội vàng nghiêm chỉnh bỏ sung: “Mary biết rồi!”

*Search baidu thì đây là phương ngữ Tứ Xuyên hay Hồ Bắc gì đó, nhưng mà nếu đọc bằng tiếng phổ thông thì nó sẽ ra một câu rất thô tục =”=

Phụt,... Mấy kẻ đang dựng tai nghe bên cạnh, lập tức phun nước miếng.

Tuần thứ hai, buổi tối lúc Thái Kỳ đến đón tôi, tôi đã buồn bực đến mức hoàn toàn không nói nên lời.

Mấy thứ buồn tè kia thay phiên đảo qua đảo lại trong đầu tôi.

“Hong Kỳ, mấy ngày qua em không vui?” Hấn hỏi tôi.

Tôi nói cũng không nói một tiếng, tôi đúng là không vui, nhân viên cả phòng, đều bo bo giữ mình, lúc tôi có mặt, ngay cả nói chuyện phiếm bình thường cũng không dám tán gẫu nhiều hơn một chút, thấy tôi chả khác nào như thấy lựu đạn, buổi trưa lúc ăn cơm, ai cũng có nhóm có đoàn, có lẽ là sợ bị người ta nói là nịnh hót, chẳng ai muốn ăn với tôi.

Tôi cô đơn một mình xem văn hóa tập đoàn chừng mấy ngày, cả trang giấy toàn là từ vựng tôi ghi chú lại.

“Về sau em muốn làm công việc kiểu gì?” Hấn cố gắng trấn an tôi, rõ ràng bản thân cũng rất mệt mỏi, lại dùng mười hai phần tinh lực đến trò chuyện với tôi.

Tôi nghĩ nghĩ, lắc đầu một cái.

“Em cũng không biết mình am hiểu cái gì?” Tôi MCU nói là để học bỏ túc, nhưng mà chương trình học bỏ túc lại không để cho tôi đi, lại để tôi bắt đầu tiếp xúc với mấy thứ ngồn ngang này.

Thái Kỳ cau mày, trầm tư, một lúc sau, nói: “Anh biết rồi, Hong Kỳ, bây giờ em cần phải có kế hoạch của riêng mình, cho em thời gian một ngày để suy nghĩ, ngay mai đến bữa tối, em nhất định phải cho anh đáp án.”

Tôi khổ não, xoay người qua chỗ khác, giống như Wolverine cào tường, ken két ken két.

“Thái Kỳ, anh biết rồi mà, em không có lý tưởng cuộc sống nào hết!” Tôi roi lệ.

Thái Kỳ buồn cười, liếc xéo tôi, “Vậy em lấy cái gì mà hết mình cho tập đoàn chứ, ý chí chiến đấu lúc đầu đâu?”

Tôi rất muốn trả lời hấn, cho dù là có đi sửa ống nước thì cũng có thể hết mình cho tập đoàn được cơ mà, cái này cùng với lý tưởng cuộc sống thì có gì liên hệ chứ.

“Em ngày mai lúc ăn cơm tối, chúng ta phải trao đổi từ tế một chút...” Hấn lại cúi đầu nhìn tài liệu của mình, để lại tôi một mình ngẩn người nhìn căn phòng.

Kể từ khi hấn đến MCU xong, tỷ lệ tôi ngẩn người một mình ngày càng cao.

Tôi trù trù cả buổi tối, lần qua lộn lại nghĩ lý tưởng với tương lai của mình, đến giữa trưa ngày thứ hai, tôi đột nhiên buông thả,

∩

(

∩ ▽ ∩

)

∩

tôi quên mất, thì ra là buổi tối tôi đã đồng ý đi tham gia sinh nhật của Ninh Mặc.

Căn bản đâu cần để cho đồng chí Thái Kỳ áp bức.

Nghĩ thông suốt như vậy, tôi thần thanh khí sảng, chiều xin nghỉ nửa ngày, nghĩ tới nghĩ lui cũng không chọn nổi món quà sinh nhật nào, đơn giản gói 250 đồng vào bao lì xì nhét vào túi quần.

PARTY của Ninh Mặc tổ chức ở một nhà hàng Tây rất phong cách, lúc tôi đến, bên trong yên tĩnh, ánh đèn u ám u ám.

Tôi đi mặt lên cửa kính nhìn nửa ngày, vẫn không lấy nổi dũng khí mở cửa.

“Hong Kỳ, vào đi!” Đột nhiên gần chỗ cửa sổ, xuất hiện một ánh lửa, thì ra là Ninh Mặc đang giơ bật lửa lên, hắt thấy tôi dán mặt vào cửa kính ngó dáo dác, không nhìn được phì cười, cười cười với tôi.

Tôi vừa vào cửa, đã thấy không được bình thường.

Bên trong trống rỗng, trừ nhân viên phục vụ cùng Ninh Mặc, không thấy ai khác.

Tôi cười gượng: “Ninh Mặc, tôi đến sớm nhé!”

Ninh Mặc không nói lời nào, thăm dò vờn tay ra, chia ra trước mặt tôi: “Hong Kỳ, quà sinh nhật tôi đâu?” Giọng nói thật thấp, mang theo mong đợi.

Tôi đưa tay sờ soạng trong túi nửa ngày, mới tìm được bao lì xì đỏ, rút ra, bộp một tiếng đập vào trên tay hắn: “Ninh Mặc, sinh nhật vui vẻ!”

Hắn ngẩng người nhìn chăm chăm bao lì xì trên tay, một lúc lâu mới hồi hồn lại, tôi phát hiện cả người hắn đều suy sụp, hắn từ từ rút tay lại, cười nhạt: “Hong Kỳ, trước kia em đều tự mình chọn quà đến tặng.”

Tôi lúc đó, coi sinh nhật của hắn là ngày lễ thần thánh, thường từ mấy tháng trước đã suy tính xem phải tặng hắn cái gì, mua được quà rồi, sẽ cẩn thận bọc lại, tự mình DIY đủ loại nơ bướm thắt lên trên.

Nhưng mà tôi bây giờ, một chút xú tâm trạng cũng không có.

“Tôi cũng đâu biết anh thích gì, sợ đồ tôi chọn không hợp ý anh!” Tôi phân bua.

Ninh Mặc cười nhẹ, dẫn tôi ngồi xuống, thấp một ngọn nến lên, nói: “Chẳng qua là do tâm trạng thay đổi đi, Thái Kỳ bây giờ mới là người giữ vị trí đầu tiên trong lòng em.”

Tôi đột nhiên nhớ ra, tôi còn chưa biết sinh nhật Thái Kỳ vào ngày nào đây, đột nhiên có chút hoảng hốt.

“Hong Kỳ, tôi rất vui, hôm nay em chọn đến chỗ tôi!” Ninh Mặc giọng điệu ly thủy tinh cao cổ cách cây nến ra hiệu với tôi, tôi cũng bùng lên ra hiệu với hắn.

“Ninh Mặc, sao chỉ có hai người chúng ta!” Tôi xem đồng hồ, rõ ràng đã đến giờ, nhưng mà đừng bảo là khách, ngay cả cái tên Tiền Đặc lỗ mãng kia cũng không thấy tới.

Ninh Mặc cười một tiếng, nhẹ nhàng uống một hợp rượu nho, nói: “Tôi chỉ mời có một mình em, đương nhiên chỉ có hai chúng ta!”

Tôi lập tức miệng khô lưỡi khô, ánh đèn mập mờ như vậy, không khí mập mờ như vậy, tôi thực sự không thể không cẩn thận chứng thực: “Ninh Mặc, anh nên mời chị gái thần tiên kia...”

Ninh Mặc nhú nhú mày, đặt chén rượu xuống, tỏ vẻ khó hiểu: “Ài?”

Tôi khoa tay múa chân: “Chính là người lần trước trả tiền quần áo cho tôi đó, cái cô rất đẹp, hai mắt rất to, tóc thật dài...” Tôi nói được một nửa, quay ra nháy nháy mắt với hắn: “Cái cô mà rất giống với yêu cầu của anh ấy!”

Ninh Mặc trầm mặc chốc lát, ngẩng đầu lên trả lời tôi: “Cô ta không phải! Hong Kỳ, từ trước đến nay cô ta đều không phải!”

Ánh mắt của hắn trở nên căm phẫn, giống như sợ tôi hiểu lầm vậy.

Đáng tiếc tôi cũng chẳng muốn đối mặt với vẻ căm phẫn của hắn, làm bộ như không biết, đứng lên nâng ly rượu: “Ninh Mặc, chúc anh sinh nhật vui vẻ, uống xong ly rượu này, tôi xin phép đi trước...”

Tôi cũng chẳng muốn cứ tiếp tục mập mờ nữa.

Bên Thái Kỳ tôi mới chỉ gửi có một cái tin nhắn, chắc bây giờ hắn đang tức lắm, ngay cả nhắn lại cũng không nhắn cho tôi.

“Ăn bánh sinh nhật với tôi đã rồi hãy đi, yêu cầu này không quá đáng chứ?”

Tôi nhìn đồng hồ trên tay, đã là bây giờ rồi tối, theo lý thuyết, Thái Kỳ đã gọi điện hỏi tôi ở đâu rồi, nhưng mà, đến bây giờ, hắn ngay cả một tin nhắn cũng không nhắn tới.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Chớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Tôi có chút dễ bụng.

“Được rồi, vậy mau ăn bánh kem đi!” Tôi rất tích cực nhắc nhở Ninh Mặc.

Ninh Mặc cũng sờ một chút, đáng đáp có chút không biết làm sao: “Nhưng mà Hồng Kỳ, trước không phải nên uống chút rượu, nói chuyện phiếm sao?”

Nào có nhiều bước như vậy chứ, tôi lập tức nhảy dựng lên, vỗ tay với hắn: “Ninh Mặc, mau, ước đi, tôi hát chúc mừng sinh nhật cho anh!”

Thật ra thì tôi đang sốt ruột muốn về nhà, tôi muốn xem Thái Kỳ giờ đang làm gì.

Ninh Mặc có chút không vui, cũng không nói gì nữa, đứng lên ra dẫu, lập tức có người đẩy chiếc bánh kem ba tầng đi ra từ trong bóng tối, trên bánh lung linh đầy ánh nến.

Ánh mắt Ninh Mặc lấp lánh nhìn tôi, đột nhiên đưa tay kéo lấy tay tôi, hòa nhã nói: “Hồng Kỳ, cùng tôi thổi nến nhé!”

Tôi a một tiếng rút tay về, lại cảm thấy mình phản ứng quá độ, có chút lúng túng: “Chính anh thổi đi, tôi sợ tôi mà thổi lại bắn cả nước miếng vào, người khác không ăn được!”

Ninh Mặc cũng không kiên quyết, chậm rãi nhắm mắt lại, ước nguyện, sau đó cúi người xuống thổi tắt nến.

Ninh Mặc cắt một miếng bánh nhỏ, đưa tôi chỗ tôi.

Tôi nhận lấy, ăn như hổ đói.

Qua một lúc lâu, vừa ngẩng đầu, một miếng bánh kem thiếu chút nữa nghẹn ở yết hầu, bởi vì tôi thấy Ninh Mặc đang thâm tình chân thành mỉm cười nhìn tôi, vẻ mặt kia có thể gọi là nhu tình vạn trượng.

“Ninh Mặc, anh không đói bụng à! Cùng nhau ăn đi!”

Tôi bị hắn nhìn cho lúng túng, ý bảo hắn cùng nhau ăn.

Ninh Mặc nhìn tôi cười, hỏi: “Hồng Kỳ, em không hỏi tôi vừa ước gì sao? Trước kia em đều đuổi theo hỏi!”

Khụ, tôi cuối cùng cũng nghẹn.

Nước mắt rung rung nhìn hắn, biết nghe lời phải hỏi: “Ninh Mặc, năm nay anh ước gì vậy?”

Hắn nhìn tôi, ánh mắt lấp lánh, như có lực xuyên thấu vậy, lưu chuyển nhu tình, đức hạnh giống như bị táo bón vậy, khiến tôi bị nướng cho ngoài khét trong sống, hắn cuối cùng cũng chậm rãi mở miệng: “Tôi cầu nguyện thời gian có thể trở lại, đảo ngược thời gian, có thể cứu vãn một số chuyện!”

Tôi cười to, rất anh em chụp lấy vai hắn: “Ninh Mặc, anh đúng là rất lãng mạn kiểu trai trẻ, còn muốn xuyên qua cơ đấy!”

Ninh Mặc từ lúc nói mấy lời đó xong vẫn quan sát vẻ mặt của tôi, thấy tôi phản ứng như vậy, cũng sờ một chút, đột nhiên trở nên âm trầm: “Hồng Kỳ, tôi không thể quên em được!”

Sặc... Lần này miếng bánh bị nghẹn trong cổ họng cuối cùng cũng bị kinh sợ trôi xuống.

Tôi đột nhiên đứng phắt dậy, cười to: “Ninh Mặc, tôi đột nhiên nhớ ra có việc gấp!”

Ninh Mặc giương mắt nhìn tôi một cái, đáng vẻ như đã liệu trước: “Em tới sinh nhật Thái Kỳ đúng không, tôi cho là em sẽ ở bên tôi cả tối!”

Tôi lập tức co quắp, bỏ nhào qua túm lấy áo Ninh Mặc hỏi: “Hôm nay là sinh nhật Thái Kỳ sao?”

OMG, tôi không biết mà!

Đáng vẻ Ninh Mặc rất kinh ngạc, nhìn có chút hả hê: “Em không biết hôm nay là sinh nhật Thái Kỳ? Tôi cứ tưởng là em cũng chuyên tâm với anh ta như với tôi chứ!”

Tôi không kịp cải chính lại quan niệm lệch lạc của hắn nữa, cầm lấy áo khoác trên lưng ghế, vừa bắt đầu bấm điện thoại của Thái Kỳ.

Di động hắn đã sớm tắt máy, lần nào gọi cũng là: Số điện thoại bạn gọi đã tắt máy, xin gọi lại sau... lặp đi lặp lại như vậy, tiếng bip bip khiến cho lòng tôi nóng như lửa đốt.

“Hong Kỳ, tôi đưa em về!” Ninh Mặc bước lại gần.

Tôi bị hấn léo nhéo nổi con thình nộ, thoát cái ấn lấy đầu hấn, khiến cho bơ trét đầy lên mặt hấn, vừa giận dữ vừa kêu to: “Ninh Mặc, sinh nhật vui vẻ, tôi không hầu anh nữa, còn nữa, Ninh Mặc, tôi không thích mấy trò mập mờ vớ vẩn kia, tôi nói không thích chính là không thích! Giải thích lần cuối cùng rồi đây!”

Lúc nói chuyện, tôi đã xông ra ngoài.

Chuông gió trên cửa kính nhà hàng bị tôi làm cho kêu lên leng keng.

Tôi vừa đi đường vừa khoác áo, một giây cũng không bỏ lỡ, bắt xe nhanh chóng chạy đến nhà hàng đã hẹn hôm trước, đèn nê ông ven đường lóe lên, làm nổi bật lên màn mưa lác đác, có vẻ đặc biệt hiu quạnh.

Tôi túm chặt quần áo, song vừa nghĩ đến Thái Kỳ, đáy lòng vẫn không nhịn được dâng lên một luồng ấm áp.

Xe chạy không tính là nhanh, chậm chậm ngừng lại, lúc tôi đến nơi, trong nhà hàng đã qua lúc cao điểm, trong đại sảnh chỉ còn thừa thớt lại mấy người.

Sau đó tôi nhìn thấy Thái Kỳ.

Hấn có vẻ rất suy sụp, dáng dấp có chút nản lòng, đáng thương nằm trên bàn, nhìn chiếc bánh kem đặt trên đó, đối diện với hấn, là mỹ nữ nổi tiếng của Thiên Duyệt, Điền Điền, cô ta đang nghiêng người vươn tay vắt ngang qua nửa cái bàn mềm giọng nhỏ nhẹ an ủi Thái Kỳ.

Móng tay nhuộm màu đỏ, tôn lên làn da trắng nõn, nhưng mà, ai tới nói cho tôi biết, cái tay kia sao lại dừng trên tóc Thái Kỳ.

Vuốt ve qua lại, ngón tay cũng luồn vào tóc hấn, cực kỳ giống hành động giữa tình nhân.

Tôi đột nhiên có một loại cảm giác bị OUT.

Diệp Hồng Kỳ, mày là đồ thất bại! Trong lòng tôi yên lặng nghĩ, cho tới giờ đều vậy, chuyện Ninh Mặc là như thế, bây giờ ngay cả bên Thái Kỳ cũng hỏng bét.

Mỗi một lần tôi muốn yêu, đều sẽ kèm theo những đau đớn dữ dội.

Tôi cho rằng lần này cũng sẽ giống như dĩ vãng, song, tôi lại kinh ngạc phát hiện ra, đau đớn lúc này, còn hơn tất cả trong dĩ vãng, đây là loại đau đớn sau khi thất vọng đến cực điểm, lại không cách nào nói ra được.

Từ chi bách hải, truyền khắp mọi nơi.

“Thái Kỳ!!” Tôi đứng ở cửa đại sảnh rộng to, mọi người ở trong đại sảnh đều dừng người, quay mặt lại nhìn tôi, bao gồm cả Thái Kỳ, hấn lập tức thẳng người dậy, vẻ mặt vừa mừng vừa sợ.

“Anh giấu tôi bắt cá hai tay!” Nước mắt tôi rơi như mưa, chậm chậm lê tới, rất muốn cho hấn một cái bạt tai.

Nhưng mà lúc đứng trước mặt hấn, tôi đột nhiên không còn chút khí lực, bởi vì tiểu tam chen ngang kia, chân chính cười nheo mắt nhìn tôi, hai tay chống cằm, xinh đẹp không nói thành lời.

Tôi lại bắt đầu tự ti.

Thế giới này thực xấu xa, mỹ nhân quá nhiều, người có tiền quá nhiều, cho đến cuối cùng, đồng dao quần chúng dân thường cũng chỉ có chút tự ti này làm ưu thế.

“Hong Kỳ, em tới rồi!” Thái Kỳ đứng dậy, muốn kéo tôi.

Tôi đột nhiên nhụt chí, cảm thấy có tranh giành cũng chẳng còn ý nghĩa.

“Thái Kỳ, sinh nhật vui vẻ!” Tôi ghen hòng, mạnh mẽ lau nước mắt, vừa lau vừa móc trong túi ra một trăm đồng, bóp một cái đập vào tay hấn.

“Tôi đi đây! Tạm biệt!” Biền luôn Thái Kỳ, biền luôn cả MCU đi, tôi không quan tâm nữa.

Tôi lau nước mắt, lại đi ra ngoài cửa.

“Diệp Hồng Kỳ, em đứng lại đó cho anh!” Mặt Thái Kỳ cũng tức đến tái mét. tay run run cầm một trăm đồng rống giận: “Thái độ của em kiểu gì vậy, đây là thành ý của em sao?”

Một tên dê tiện bắt cá hai tay, còn cần thành ý?!

Tôi nổi giận, một lần nữa khôi phục lại ý chí chiến đấu, lại quay lại, cầm rượu nho trước mặt bọn họ lên, SPA từ đầu đến chân cho hấn.

Sau đó rất bình tĩnh hát cho hấn: Chúc bạn sinh nhật vui vẻ....

Thái Kỳ giận đến cả người phát run, chỉ vào tôi, một câu cũng không nói ra được.

“Ha ha ha ha, Thái Kỳ, trông cậu ngu quá!” Điền Điền cười ngọt ngào ngả trái ngả phải, chỉ vào Thái Kỳ sung sướng cười, tôi liếc cô ta một cái, đột nhiên nhìn thấy trên cổ tay Thái Kỳ vẫn còn đeo chiếc đồng hồ vừa hề tôi mua cho hấn.

Nhất thời lửa giận càng lớn, nhanh chóng xông tới, lấy tư thái của chó điên, mạnh mẽ giật lấy cái đồng hồ đeo tay kia từ trên tay hấn, giơ lên đập xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

“Diệp Hồng Kỳ, em phát bệnh thần kinh gì vậy! Cái đồng hồ này là em tặng cho anh, em không có quyền hủy hoại!” Thái Kỳ cuối cùng cũng nổi cơn thịnh nộ, hoảng hốt hoang mang nhào tới cướp lại chiếc đồng hồ dưới chân tôi, tôi không chú ý, một cước đá luôn lên người hấn, khiến cho hấn khụy xuống.

“Thái Kỳ, tôi ghét anh!” Tôi đánh đòn phủ đầu, dùng ánh mắt khinh bỉ, trợn mắt nhìn hấn một cái, lết lết lết, giống như lúc tới, nhấc chân chạy ra phía bên ngoài.

Vừa chạy vừa tiếp tục lau nước mắt lã chã.

Thái Kỳ ở phía sau hùng hùng hổ hổ đuổi theo, tôi đột nhiên dừng lại, rút từ bên hông ra chùm chìa khóa cửa nhà hấn, neho mắt nhìn một lúc lâu, nhắm trúng đầu của hấn mà ném.

Hấn grào một tiếng, ngồi xuống.

Điền Điền vốn đang ngồi trên cao cười nhào cuối cùng cũng thay đổi sắc mặt, vội vội vàng vàng chạy tới ôm Thái Kỳ vội vã quan sát, Thái Kỳ tựa vào ngực cô ta, hai tròng mắt đen láy, lửa giận hừng hực nhìn tôi.

Thật may là không trúng vào mắt hấn, tôi thở phào một cái, nhìn Điền Điền thay hấn lau trán, cảm thấy rất vô vị, đẩy cửa kính lao ra ngoài. Đứng giữa lối đi bộ nhộn nhịp nhộn nhạo, tay chân tôi luống cuống.

Không muốn quay lại chỗ ở tạm thời thuê ở MCU, cũng không nghĩ ra nơi nào để đi, tôi đứng ở đầu đường, bắt đầu điểm danh từng cái tên theo chữ cái, trừ trừ cả nửa ngày xong, tôi gọi cho Hữu Bảo.

Điện thoại vừa mới thông, cái giọng the thé của Hữu Bảo đã ập tới: “Diệp Hồng Kỳ, mày còn nhớ rõ có đứa bạn như tao sao!”

“...” Tôi im lặng.

“Aiz? Tâm trạng mày không tốt?” Nó hỏi tôi.

“Thái Kỳ bắt cá hai tay!” Đơn giản thuật lại chuyện khiến lòng tôi đau như dao cắt, tôi nghẹn ngào không có cách nào.

“Đứng ở đâu? Tao đến đón mày!” Nó hạ chỉ thị, tôi nhìn mấy tòa nhà xung quanh, cẩn thận trả lời nó. Lạch cạch một tiếng, chờ tôi lấy lại tinh thần, nó đã sớm cúp máy.

Tôi đứng ở ven đường, giống như một thứ đồ bị thất lạc đang chờ được nhận lại, tự thấy bi thương vạn phần.

Di động trong tay rung lên, biểu thị có tin nhắn, tôi chần chừ mở di động ra, ấn nút, phía trên hiển thị có một tin nhắn, là của Thái Kỳ.

Trên đó viết: Em ở đâu?

Tôi nhớ lại Điền Điền kia, lập tức bước bình, bùm mặt buồn từ trong ra ngoài, thút thít nghẹn ngào, có mấy người đi ngang qua tôi, đều dừng lại một chút.

Có lẽ là tôi khóc quá bi thương.

“Diệp Hồng Kỳ, em nghe điện thoại!”

Ai? Tôi chảy nước mắt, nhìn di động chợt nhấp nháy lên, có người gọi điện tới? Nhưng mà di động tôi làm gì có chức năng nhắc nhở bằng giọng nói chứ!

Tôi ngây ngô nhìn di động nhìn đèn báo sáng lên nhấp nháy.

“Khốn nạn thật!” Chủ nhân của giọng nói kia cuối cùng cũng tức đến phát cáu, xông tới, loáng cái đã kéo tôi xoay một vòng, để mặt tôi đối mặt với hắn.

“Diệp Hồng Kỳ, hôm nay em hát vờ nào vậy?”

Tôi yên lặng nhìn người tới, đột nhiên, nước mắt tong tóc chảy càng nhiều, dừng thế nào cũng không được.

“Diệp Hồng Kỳ, sao vậy? Ninh Mặc lại bắt nạt em?” Thái Kỳ rất khẩn trương nhìn tôi, có chút ghen tỵ: “Hôm nay cậu ta làm gì em, làm em giống như gà chọi vậy?”

Tôi khóc đến mức nức, càng không nói ra lời.

“Em muốn chia tay với anh đúng không!” Hắn cuối cùng cũng nghiêm mặt, nói ra.

“Gặp Ninh Mặc rồi, liền muốn chia tay với anh chứ gì!” Ánh mắt hắn tối sầm, giọng nói thấp xuống mấy phần: “Anh thấy rồi, trưa hôm nay, em đã ra ngoài mua quà sinh nhật cho cậu ta đúng không!”

Tiếng khóc của tôi im bật, hắn biết?

Biết tôi đi dự sinh nhật Ninh Mặc?

Hắn chưa chút nhìn tôi một cái, lạnh lùng hừ một tiếng: “Sinh nhật anh với cậu ta cùng một ngày, anh vẫn đang đoán, hôm nay em sẽ chọn bên nào, nhưng mà em vẫn đến sinh nhật cậu ta!”

Chưa ghê, tôi giật giật khóe miệng.

“Anh đợi em thật lâu, quá bảy giờ, anh cuối cùng cũng xác định em tới chỗ cậu ta!”

Hắn nhìn tôi nhìn chằm chằm, giống như vô cùng tức giận thất vọng, hoàn toàn vứt bỏ phong độ trước kia của hắn: “Diệp Hồng Kỳ, anh đúng là không có tự trọng, anh cho rằng em đã hoàn toàn thích anh! Tại sao em lại quay lại đường cũ, ba năm, chẳng lẽ một chút tự ái em cũng không có?!”

“...” Tôi không nói gì.

Một lúc sau, mới nhớ ra tôi mới là người bị hại, đối với tôi và hắn mà nói, ở giữa còn có một Điền Điền chen chân vào, vậy nên tôi đúng lý hợp tình ưỡn ngực lên, cũng rống lại: “Thái

Kỳ, anh không phải đã có Điền Điền của anh rồi sao?!”

Hắn kinh ngạc rồi lại kinh ngạc, đột nhiên không tiếng động cong khóe miệng lên.

“Diệp Hồng Kỳ, em ghen sao? Cho nên mới thất lễ như vậy?”

Lách tách, nước mắt tôi lại rơi xuống, tay run run lau nước mắt, vừa muốn tranh luận, lại nghe thấy một tiếng thắng xe dồn dập, sau đó, tôi cùng Thái Kỳ đều bị cái vể lấp lánh ánh vàng của Hữu Bảo làm cho chói cả mắt.

“Thái Kỳ, anh bắt nạt Hồng Kỳ nhà chúng tôi?!” Hữu Bảo giật mình xuống xe, đã thấy đáng về tôi khóc bù lu bù loa, nhất thời nổi giận, một quyền đánh về phía Thái Kỳ.

Tôi phản xạ có điều kiện xông ra, bèn gan vững chí chắn trước mặt Thái Kỳ, nhận lấy một vết thâm tím đen xì quanh mắt nhờ sự cường hãn của Hữu Bảo.

“Hồng Kỳ, có nặng lắm không?!” Thái Kỳ đưa tay sờ mắt tôi, cực kỳ đau lòng.

“Diệp Hồng Kỳ, mày lại hèn hạ rồi!” Hữu Bảo thương xót kêu một tiếng, một phen kéo tôi qua, nhét vào trong xe.

Thái Kỳ chạy theo phía sau, bộ dạng dờ khóc dờ cười, liều mạng đuổi theo, “Hồng Kỳ, chúng ta nói chuyện, còn chưa kết thúc mà, em hãy nghe anh nói, em nghe anh giải thích...”

“Nghe hắn nói cái P!” Hữu Bảo tròn mắt, thay tôi gài dây an toàn, tự mình nhảy vào xe.

Lúc xe chuyển động, Thái Kỳ vẫn đuổi theo, gió vù vù, tôi không nghe được hắn nói gì, nhìn thấy hắn chạy điên cuồng, không nhịn được nhấn lại cho hắn một tin: Thái Kỳ, thật xin lỗi, em không biết hôm nay là sinh nhật anh.

Suy nghĩ một chút, tôi lại nhấn thêm: em đáp ứng anh, chúng ta chia tay đi!

Lần này không phải là tôi trốn tránh, tôi nghĩ, đây nên gọi là thành toàn chăng ?

tôi Thánh mẫu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Trước kia thiếu Ninh Mặc, tôi còn có thể an ủi mình, tôi còn có Thái Kỳ, cái người Thái Kỳ này miệng mặc dù có hơi độc địa một tí, ít ra lúc ở chung với hắn, tôi rất vui vẻ.

Bây giờ không có Thái Kỳ, tôi đột nhiên cảm thấy cả thế giới đều trống rỗng.

“Hong Kỳ, trạng thái của mày thế này không ổn!” Hữu Bảo khích lệ tôi, tay hua hua, chiếc nhẫn vàng trên tay lắc đến mức tôi không mở mắt ra được, “Mày phải phản kích, đoạt lại Thái Kỳ! Cho con tiện nhân chen chân đó biết mặt!!”

Lúc nói đến biết mặt, nó nghiêng răng một cái, tôi thấy nhìn cái răng sâu của nó đã được thay bằng một cái răng vàng, nhất thời có nỗi xúc động muốn rơi lệ, Hữu Bảo à, nguyện vọng bao năm của mày đã sắp thành hiện thực rồi, cách cái ngày miệng đầy răng vàng, cũng gần thôi!

“Đưa tao đi động, để tao nói chuyện với Thái Kỳ!” Hữu Bảo giành đi động với tôi, tôi ôm đi động, sống chết cũng không chịu buông, đi động đang trong trạng thái tắt máy, tôi thực sự sợ vừa mới mở ra, sẽ nhìn thấy tin trả lời lạnh như băng của Thái Kỳ, nói: OK, chúng ta chia tay đi.

Như vậy tôi sẽ hoàn toàn sụp đổ mất.

“Diệp Hồng Kỳ, dừng khí lúc mày theo đuổi Ninh Mặc đâu, một là quay lại đoạt lại Thái Kỳ, hai là buông tha cho hắn, đừng có im lặng nửa chết nửa sống như vậy, tao nhìn khó chịu lắm!” Hữu Bảo rống giận, mười phần tinh lực vỗ vào mũi xe, xe phát ra tiếng còi báo động bén nhọn, có mấy nhà đều mở cửa sổ xuống đồ xuống dưới.

Có một quả chuối tiêu ném trúng ngay đầu Hữu Bảo, bị nó đội lên, xứng với một thân lấp lánh ánh vàng của nó, cũng cực hợp với tình hình.

“Dừng khí của mày đâu, Hồng Kỳ, trước kia mày theo đuổi Ninh Mặc trâu bò đến đâu chứ...” Hữu Bảo thao thao bất tuyệt.

“Đó không giống, Hữu Bảo!” Tôi cắt đứt nó, có chút như đưa đám: “Tao sợ mất đi Ninh Mặc, nếu như mất đi Ninh Mặc, niềm tin vào tình yêu của tao sẽ sụp đổ, nhưng mà...”

Tôi ghen ngào một tiếng, tiếp tục nói: “Tao càng sợ sẽ mất Thái Kỳ, nếu như mất đi Thái Kỳ, tao cảm thấy toàn bộ thế giới đều sụp đổ, tao yêu anh ấy, rất yêu rất yêu, cho nên tao không dám đi xác định!”

“...” Hữu Bảo lộ ra vẻ mặt của một đứa ngốc, nhìn tôi đại ra.

“Hong Kỳ, mày vĩ đại thật, lại nói ra lời có sắc thái văn nghệ như vậy được!” Nó vui mừng đúng là không đúng chỗ, tôi bị nó khen mà ngay cả nỗi xúc động muốn khóc cũng không còn.

“Nếu không mai tao giúp mày thăm dò ý tứ của Thái Kỳ một chút, nếu mày không có dừng khí, tao có!” Nó vỗ ngực mình, đáng đáp chứng tỏ mình rất thông minh.

Nhưng mà tôi biết, nó cũng giống tôi, đều là một đứa ngốc trong tình yêu.

Hừ, sai rồi, nó so với tôi còn ngốc hơn, tôi sợ chuyện đang yên lành lại bị nó làm cho phức tạp hơn.

“Vậy tôi nay mày có về không?” Tôi hỏi Hữu Bảo.

Nó lập tức rất anh em khoác tay tôi, rất nghĩa khí trợn mắt: “Mày đã thành cái dạng này, thể lương như vậy, bi thương như vậy, tao sao có thể no ấm rồi lại nghĩ đến dâm dục, như vậy có vẻ như tao hạnh phúc quá! Chúng ta không phải là cái loại người khoe khoang đó!”

Sặc... Tôi thiếu chút nữa quát nó.

Nó chẳng qua là không về với Giang Duyệt thôi, chỉ bằng mấy lời này thôi cũng đủ để tôi quát nó rồi.

“Hong Kỳ, chúng ta tìm chỗ nào yên lặng, cùng đi khóc đi!” Nó đang hết sức đề nghị, đột nhiên di động vang lên, nó giờ lên, chỉ liếc một cái, cách một tiếng, liền cúp máy.

“Là honey nhà tao!” Nó rất say mê cọ cọ cái vỏ bằng vàng của di động, quay đầu lại nhìn tôi, lập tức ho khan một tiếng, bày ra dáng vẻ rất kiên định: “Ai da ai da, đều là đám đàn ông dê tiện, không để ý tới bọn họ!”

“...” Nó có cần phải biến sắc nhanh như vậy không, ngay cả đũa ngu cũng nhìn ra rất giả dối nha.

Nhưng mà, tôi vẫn rất cảm động trước sự động viên này của nó.

“Hữu Bảo, tao không muốn khóc, tao muốn ngủ!” Tôi sụp vai, tựa vào xe nó, chỉ cảm thấy một mỏi.

Hữu Bảo thở dài, đập quả giày lấp lánh ánh vàng cao cổ kia của nó, cách một tiếng mở cửa xe, bữu môi với tôi: “Đi vào, tìm chỗ tắm ngủ!”

Tôi vừa lên xe, nó đã nhanh chóng xoay tay lái, xe phóng chẳng khác nào đạn bắn, vèo một cái, vòng qua đường, liền dừng vào dải phân cách.

“Khốn thật, làm ấm người, hắc hắc hắc, đây là làm ấm người!” Hữu Bảo quay đầu lại, nhìn tôi đã ở trong trạng thái nửa đứng ở trên chỗ ngồi, khoe miệng vừa co vừa giật mãnh liệt: “Mày đừng sợ, bình thường chỉ là đụng đụng vào dải phân cách, mấy cái cây, mấy thứ to hơn, tao chưa đụng phải bao giờ đâu...” Nó lại bắt đầu tự hào...

∩

(

∩ ▽ ∩

)

∩

, tôi hoàn toàn muốn rơi lệ.

Tôi vẫn đang là một kẻ đáng thương tình yêu còn chưa xác định đây, nếu đã phải mù quáng đau buồn mà chết, vậy thì quá vô nhân đạo!

Tại sao lợi lộc đều cho con quỷ nhỏ đang ngồi trên ghế lái kia hưởng hết được, tôi quyết định nếu mà có va chạm lớn, tôi sẽ bỏ nhào qua, đồng quy vu tận với nó.

Ôm niềm tin này, tôi liền nửa đứng cả một đường, lắc lư đến khách sạn. Mới vừa vào đến cửa phòng, tôi đã nhìn thấy Hữu Bảo nhào đến cái giường cạnh cửa sổ, nhảy lên lăn lộn khắp giường.

“A a a, đây là gian phòng tao với Giang Duyệt ở lúc trăng mật đó, thật hạnh phúc ôi thật hạnh phúc!” Nó lăn qua lộn lại mấy vòng xong, đột nhiên chống vó cứng đờ lại, sau đó vô cùng đau xót ngồi dậy, hung hung tát mình hai cái.

Tôi sợ hết hồn, bắt lấy tay nó, hỏi nó: “Mày phát bệnh thần kinh gì thế hả?”

Khốn thật, tôi thật sự đang nhìn thấy Hữu Bảo nhỏ từng giọt từng giọt nước mắt, so với nữ chủ trong Quỳnh Dao còn thành thạo hơn, lách tách lách tách rót xuống tay tôi: “Hong Kỳ, tao thực vô nhân đạo, vào lúc mây thông khô như vậy, tao lại khoe khoang mình trăng mật, phải biết là mây cũng sắp thành Diệt Tuyệt sư thái rồi, có thể cả đời cũng không thể hưởng thụ sự ngọt ngào của trăng mật...”

BLABLABLA... Nước mắt của nó kích thích tôi... May mà thần kinh của tôi đã sớm bị Thái Kỳ huấn luyện cho nhẹ nhõm như sợi mì, nếu không tôi thực sự sẽ bị đá kích.

Phụt, tôi lập tức gạt tay nó ra, liếc nó một cái: “Tiểu cô nương Hữu Bảo, tao không thành Diệt Tuyệt sư thái được đâu, mày yên tâm đi, tao tiến bộ hơn bà ấy nhiều, không có đàn ông, tao cũng có thể tự mình tiêu khiển vui vẻ!”

Lời vừa thốt ra, ánh mắt Hữu Bảo lập tức mù mịt.

Tôi lập tức cầm miệng, cảm thấy không hề có tiếng nói chung với người phụ nữ vừa cưới xong này.

“Ngủ đi!” Tôi đơn giản ra lệnh cho nó, nó quả nhiên chui vào trùm chăn lại, khò khè khò khè bắt đầu thở.

Nhưng mà tôi không ngủ được, chỉ cần nhắm mắt lại, là có thể nhìn thấy nụ cười của Thái Kỳ, còn có đáng dấp khiêu khích xấu xa của hấn, tôi ngồi dậy, thở dài một lúc lâu, lại nằm xuống.

Cứ thế lặp đi lặp lại mấy lần, lúc gần tới sáng, tôi cuối cùng cũng mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp.

“Mạnh Hữu Bảo, em mở cửa cho anh!” Tôi đang mơ màng ngủ, đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng mắng tức giận, sau đó, giống như kỳ tích, cửa phòng bật ra.

Tôi mơ hồ mở mắt, nhìn thấy Giang Duyệt giống như bị trang trí thành lấp lánh ánh vàng lạnh cái mặt than vọt vào.

“Giang Duyệt, chúng ta không thể ngọt ngào như vậy, người ta nằm giường bên cạnh còn đang thất tình đấy!” Lúc này đồng chí Hữu Bảo vẫn còn tồn tại lòng thương hại của giai cấp vô sản.

Đảo mắt, Giang Duyệt hôn một cái, nó liền hoàn toàn mềm hóa: “Honey, anh nhớ em không, nhớ em không...”

=||| tôi cuốn chăn, yên lặng trùm lên mặt mình.

Phụ nữ đã kết hôn thật khủng khiếp.

Sau đó, khi Giang Duyệt hùng dũng khiêng phụ nữ đã kết hôn Hữu Bảo oai vệ bước ra ngoài, tôi cũng không kiềm chế nổi nữa, ngồi dậy, rất lễ phép nhắc nhở anh ta: “Nhớ đóng cửa hộ, cảm ơn!”

Giang Duyệt nhìn tôi cười lạnh một tiếng, đột nhiên hát đầu về phía cạnh cửa, lạnh lùng nói: “Thái Kỳ, giải quyết cô nàng của anh, đừng có để xảy ra chuyện dụ dỗ Hữu Bảo nhà tôi lần nữa...”

Anh ta ý còn chưa hết hừ hừ hừ ba tiếng.

Tôi nghe thấy tiếng nhin cười của Thái Kỳ: “Aiz, ai nói vậy không tốt chứ, tiểu biệt thắng tân hôn cơ mà...”

“Anh cái đồ tiện nam, hùa theo honey nhà tôi hãm hại tôi...” Tôi nghe thấy tiếng rống giận cất cao của Hữu Bảo, tiếng nói ngày càng xa, cho đến khi hoàn toàn không nghe thấy nữa.

Bốn phía lại một lần nữa trở về yên lặng.

Tôi giống như đã điều cuộn cao góc chăn, chậm rãi che mặt lại, nhịp tim đập nhanh, đầu óc trống rỗng.

“Hong Kỳ, anh vào được không?” Thái K

ỳ gõ lên cửa phòng đã mở.

Tôi hoang mang, ừ một tiếng.

Tôi nghe thấy tiếng giấy da của hắn lướt qua tấm thảm, càng ngày càng gần, sau đó ngồi xuống bên giường, “Hong Kỳ, hôm qua khóc bao lâu?”

Hắn chậm rãi vén chăn của tôi lên, cúi đầu, ần ần cười nhìn cặp mắt sưng húp của tôi.

Sau đó vờn đầu ngón tay ra nhẹ nhàng ấn: “Không đáng vậy...”

Tôi lập tức nổi giận, đẩy hắn ra: “Đúng vậy, vì anh không đáng!”

Hắn dờ khóc dờ cười bị tôi đẩy ngã trên đất: “Hong Kỳ, đừng có không biết điều như vậy, em phải nghe anh giải thích chứ!”

Tôi ngồi dậy, lạnh lùng liếc hắn.

“Trước khi giải thích, anh muốn hỏi em, còn yêu Ninh Mặc không?”

Dù tôi đang giận dữ, nhưng vẫn không muốn để hắn hiểu lầm chút nào, vậy nên trả lời hắn rất dứt khoát: “NO, sẽ không, không...!!”

Tôi còn chưa nói hết, Thái Kỳ đã nhào tới, hung hăng hôn tôi.

Tôi ngây ngất một lúc, đột nhiên nhớ ra, còn có một Điền Điền ngăn cách giữa tôi và hắn, lập tức phát giận, hung hăng cắn hắn một cái.

Hắn bị đau, cười cười rồi khỏi môi tôi.

“Hong Kỳ, Điền Điền họ Thái, là chị hai của anh!” Hắn than thở.

Sau đó nhân lúc tôi đang ngây ngốc, lại len lén tới hôn tôi.

Lần này có lẽ hết sức triền miên, tôi ý tứ ý tứ từ chối một hồi, dần dần mềm nhũn ra, hoàn toàn sa vào. Trải qua sự kiện ô long ngày hôm qua, tôi và Thái Kỳ, cuối cùng cũng xác định được tâm quan trọng của nhau.

“Hong Kỳ, chúng ta chơi mấy trò của người nhón đi?”

Thái Kỳ thờ hớn hén gác lên trán tôi đề nghị.

Tôi lập tức nhớ lại trò con dấu lần trước hấn gạt tôi, tức tối trợn mắt nhìn hấn một cái, hấn lập tức lĩnh ngộ, cười lớn đẩy ngã tôi, thân mật ở trên cổ tôi đóng xuống mấy dấu.

“Thái Kỳ, sinh nhật vui vẻ...” Tôi hôn lại, tình tế tỉ mỉ, quãng thời gian tiếp theo, chính là lúc ngọt ngào, sẽ không bao giờ có bất kỳ ai hay chuyện gì có thể tách chúng tôi ra được nữa.

Chỉ có em yêu anh, anh yêu em, mấy lời buồn nôn như vậy, có lẽ chúng tôi sẽ không nói ra khỏi miệng được...

Tình yêu giấu ở trong lòng lẫn nhau, chỉ thế là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Ba năm sau.

“Diệp Hồng Kỳ, em mở điều hòa như vậy lãng phí lắm đấy!”

Ngoài phòng dưới năm độ, bên trong nhà hai mươi lăm độ, tôi mặc bộ đồ nhỏ ba mảnh, ngồi dưới đất chơi game, Thái Kỳ xách túi khoai, vừa vào cửa, không nhận được cau mày.

Nhân tiện cúi người xuống hôn tôi một cái: “Quen với công việc mới chưa?”

Tôi lập tức vui vẻ, vút điều khiển TV bắt đầu ba hoa với hấn: “Bây giờ em là quản lý vật tư nha!” Mặc dù chỉ là một công ty buôn bán xuất khẩu nhỏ, nhưng tôi vẫn làm thực vui vẻ.

Bởi vì có thể học được rất nhiều thứ.

Thái Kỳ cười như không cười đưa củ khoai nhỏ cho tôi, hỏi: “Vậy ngành các em có mấy người?”

Tên nhóc này, thật xấu, một phát bắn trúng hồng tâm, lại một lần nữa kích thích đến tâm hồn nhỏ bé của tôi, tôi cắn khoai, áp ứng: “Có chừng hai người!”

Thái Kỳ cuối cùng không nhận được cười lớn: “Không không không, anh nên hỏi là cả công ty em có tổng cộng bao nhiêu người!”

= = cả công ty bao nhiêu người ư?

Vấn đề này quá sắc bén.

“Trừ ông chủ ra, chính là quản lý em đây!” Tôi không chịu nổi tiếng cười của hấn, cuối cùng cũng lầu bầu trả lời hấn.

Hấn xoa xoa đầu tôi, trấn an: “Làm vui vẻ là được rồi, cái gì không hiểu có thể hỏi anh!”

Rõ ràng rất mệt mỏi, mỗi ngày khi về nhà chuyện đầu tiên đều là hỏi thăm công việc của tôi, tôi nhảy máng bốn lần, lần nào cũng đều là hấn tay cầm tay dạy tôi số liệu, dạy tôi làm PPT*, dạy tôi giao tiếp quan hệ.

* Powerpoint

Hấn rất kiên nhẫn, cũng rất có năng lực quan sát, lần nào cũng khiến tôi kiếm được lợi ích không nhỏ, sự tiến bộ của tôi, người nào cũng có thể nhìn thấy.

“Aiz, điều hòa bật cao quá, hai người ngồi lãng phí!” Hấn cuối cùng vẫn không nhận được, cảm điện thoại lên, bấm một chuỗi dãy số: “Bố già, qua đây xem con dấu.”

Phụt... Tại sao lại chọn thời điểm như vậy chứ!

Tôi cùng với bè trên nhà họ Thái đến giờ vẫn chưa gặp mặt, chỉ có hai người chị của hấn lên về mời tôi đi ăn phần ăn cho trẻ em ở KFC mấy lần.

Tôi nhớ Thái Điền Điền luôn thích giành phần ăn quà tặng của tôi.

Người nhà họ Thái, toàn là lão hồ ly cả!

Không biết Thái lão đầu cầm đầu đám hồ ly, là người như thế nào?

“Yên tâm, ba ba anh là một ông chú trung niên nho nhã đẹp trai!” Thái Kỳ gác điện thoại, cười cười nhìn tôi, “Nhưng mà, Diệp Hồng Kỳ này, em có phải nên xuống lầu mua tí thịt nướng gì đó, để cha nhắm rượu không?”

a, tôi theo phản xạ có điều kiện hỏi hần: “Thói quen ăn uống của ba ba sao?”

Mắt hần cười cong cong, sờ sờ đầu tôi: “Ông ấy ăn thịt, chỉ cần có thịt ăn, cái gì cũng dễ bàn!”

Được rồi, tôi vò vò tóc, từ trên ghế lấy ra một chiếc áo khoác ngoài kiểu quân đội, bọc mình lại, một đường chạy bình bịch xuống lầu.

Chạy đến bên ngoài tiểu khu, cuối cùng cũng thấy mấy gian hàng bán đồ nướng.

Bởi vì khí trời lạnh, người mua có vẻ ít, ông chủ phụ trách nướng thịt, béo phục phịch, vừa nướng vừa mời chào.

“Cái này cái này cái này...” Tôi liên tiếp chỉ vào mấy thứ, chờ ở đó.

Khí trời rất lạnh, thịt nướng khá là lâu.

Tôi nhàm chán nhìn xung quanh, đã tới giờ ăn tối, cũng chẳng còn mấy người đi lang thang ngoài đường, tôi thấy từ xa có hai người đi tới, cũng mặc áo khoác kiểu quân đội giống tôi.

Quán đến run bần bật.

Người đi gần hơn, mặt đầy nước mũi, khuôn mặt nhăn nheo như hoa cúc. Thấy tôi mắt sáng lên, soạn soạn một cái xông tới.

“Người đẹp, nhìn đây này!” Hần lập tức kéo chiếc áo khoác ra, tôi và ông chủ quán nướng đều rung động.

)woa, không hề đóng gói, một thỏi son dưỡng môi.

Ông chủ quán nướng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hần. nhân tiện ngẩng đầu ưỡn ngực tự hào.

Tôi dùng hành động khinh bỉ hần, theo phản xạ có điều kiện đáp lễ lại, soạn soạn một cái, cũng kéo chiếc áo quân phục ra, thẳng thắn đối diện. Ngực của ông đây còn dâng trào hơn hần!

Phi... Tôi thấy hần ngẩn người, đột nhiên nhấc chân lên chạy, “Bại lộ cuồng a...” Hần vừa chạy vừa kêu.

Chắc là hưng phấn dâng trào quá mà, thời buổi này người có cùng sở thích cũng không nhiều lắm. Huống chi bên trong giới bại lộ cuồng bây giờ chắc cũng chỉ thiếu trắng sỉ thiếu nữ xinh đẹp thôi!

Hần chạy được một đoạn, lại quay đầu lại, hỏi: “Cô ở khu nào vậy, tầng mấy, lần sau cùng đi chạy bộ đi?”

“...” Tôi hóa đá, nhớ tới bên trong vẫn đang mặc bộ đồ lót vận động ba mảnh, nhất thời im lặng.

Tôi nhìn thấy vị còn lại đứng đằng sau, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, âm u cười cười một tiếng, đột nhiên nhấc chân lên, đá vào bắp chân thẳng bì ỏi kia, giống như là làm gà xé phay vậy, soạt một tiếng, giật tung chiếc áo khoác ngoài kiểu quân đội của tên đó ra.

“Diệp Hồng Kỳ, kêu to hơn nó đi!” Tôi bây giờ mới nhìn cẩn thận, là một ông chú trung niên đẹp trai, môi hồng răng trắng, tuổi một bó, mà vẫn có mùi vị lãng lợ như vậy.

Thật phong trần làm sao...

Phụt, nhưng mà sao ông ta biết tên tôi nhỉ.

Ông ta thấy tôi ngẩn người, hắc hắc cười một tiếng, nhìn tên bì ỏi nằm trên đất nói: “Có muốn lấy lại áo không?” Dưới năm độ, con gà xe phay kia lạnh đến phát run, gật đầu lia lịa.

“Nói tôi biết số chứng minh, tên...”

Con gà xé phay kia run rẩy nói ra một chuỗi dãy số dài. Ông chú trung niên đẹp trai mở di động ra, nhấn một chuỗi dãy số, có lẽ là đi xác nhận, không lâu sau, chậm rãi ấn tắt, khen ngợi: “Không tệ không tệ, công việc của cậu rất tốt, sao lại học người ta trần chuồng chạy đông làm gì! Thiên phú không tốt, có những hành vi không thể a đua theo được!” Ông ta vừa nói vừa nhìn cây “son dưỡng môi” của tên kia.

“Aiz, phải nhớ khoe dài giầu ngắn!”

Con gà xé phay nằm trên đất lệ rơi đầy mặt.

“Nếu mà cậu còn chạy đông trần chuồng ở khu này, tùy tiện bại lộ thân thể, nói chuyện lung tung nữa, tôi sẽ báo số chứng minh của cậu cho công an!”

Được được được, vỗ tay, cách này rất hay!

“Biển!” Lời còn chưa dứt, vị kia đã túm lấy áo khoác ngoài, lần không thấy tăm hơi.

“Diệp Hồng Kỳ, áo lót rất đẹp!” Ông ta quay mặt lại cười cười nhìn tôi, có chút cảm giác quen thuộc nào đó, âm u, mà lại mang theo chút đắc ý đùa dai.

Tôi đề phòng nhìn ông ta, một phen nhận lấy thịt nướng của ông chủ, vèo một cái, nhấc chân chạy như điên, đồng chí Thái Kỳ, cứu mạng với, biến thái tôi không sợ, gặp phải kẻ ngoan cố thì thảm rồi.

Ông chủ trung niên đẹp trai cất giọng kêu to: “Diệp Hồng Kỳ, ở tòa nhà nào vậy...”

Hồ, đuổi theo kia!

Tôi vừa chạy, vừa quay đầu lại nhìn, mới vừa vào cửa, đã nhào vào ngực Thái Kỳ, run run rẩy rẩy đến nói cũng không mạch lạc: “Thái ba ba, đằng sau có người quấy rối em!”

Thái Kỳ ngạc nhiên: “Ai vậy hả, khiêu chiến cực hạn như vậy?”

Hắn quay đầu nhìn qua, cười to: “Diệp Hồng Kỳ, cũng chỉ có cực phẩm họ Thái nhà anh mới coi trọng em thôi, người đuổi theo em đó chính là ông già nhà anh...”

Phụt...

Tôi nghĩ lại những lời quá khen ngợi của ông ấy lúc này, thiếu chút nữa rơi lệ.

“Aiz aiz aiz, Thái Kỳ, Hồng Kỳ nhà con, sức chân không tệ!”

Ông ấy thở hổn hển, chỉ vào tôi, đột nhiên hắc hắc cười với Thái Kỳ: “Áo lót vận động của con dâu, rất có hương vị!”

Tôi thấy mặt Thái Kỳ lập tức tối lại, hung hăng trợn mắt nhìn ông ấy một cái, đem tôi nhoáng cái đẩy vào trong nhà: “Đi, thay quần áo!”

, quá âm hiểm, quả nhiên là lão hồ ly nhà họ Thái.

“Aiz, đối xử với con gái phải dịu dàng chứ!” Thái lão hồ ly khiển trách tiểu hồ ly, nhân tiện lại một lần nữa nhiệt tình biểu dương tôi: “Aiz, Hồng Kỳ, đáng con không tệ, eo rất thon!”

Phụt... tôi thấy vũ trụ nhỏ của Thái Kỳ đang thiêu đốt.

Một hơi nuốt sạch thịt nướng tôi mua về.

Sau đó tay chỉ vào cửa, gầm thét: “Quay về đi, ông già Thái, không có rượu với thịt ăn đâu, mau về đi, lúc nào tam quan đứng đắn lại thì hãy tới thăm con dâu!”

Thái lão hồ ly lập tức liền ừ ừ, gục đầu hỏi: “Cha không đến, con cũng không mang con dâu về nhà, ngay cả kết hôn cũng không kết...”

Giọng điệu của Thái Kỳ thoáng mềm hơn một chút, liếc nhìn ông ta, nói: “Sắp rồi, thứ bảy tuần này định tổ chức!”

“Ai ai ai, PARTY long trọng chứ?” Ánh mắt ông già lập tức sáng lên lấp

lánh.

Thái Kỳ quay mặt nhìn tôi đang trốn trong góc phòng, vươn tay kéo tôi qua, vô cùng âm hiểm cười: “Con đồng ý với Hồng Kỳ rồi, phải bao cả một chỗ để cô ấy làm nơi tổ chức hôn lễ?”

Ông già lập tức kích động dâng trào: “Là chỗ nào?”

Tôi và Thái Kỳ liếc mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời: “Kentucky...”

) hơ, lão hồ ly nhà họ Thái hoàn toàn câm nín.

Cũng may lý trí vẫn còn: “Ài ài ài, Kentucky cũng được, mỗi người một phần ăn, nhân tiện khăn giấy cũng được miễn phí, ha ha ha, được được được, thu nhiều tiền mừng một chút là được!”

, được rồi, tôi thừa nhận chúng tôi cũng nghĩ vậy.

“Đúng rồi, Hồng Kỳ này, quay về MCU công tác đi, Thái Kỳ cần con!” Lão hồ ly cười híp mắt khuyên tôi, “Cha đã đề nghị với Thái Kỳ mười mấy lần, lần nào cũng bị nó cự tuyệt.”

Thái Kỳ trợn mắt với ông ấy, chặn phía trước tôi: “Hong Kỳ sẽ không vào MCU, nếu như cha ép con nữa, con cũng bỏ MCU đi ăn máng khác luôn!”

Thái lão hồ ly ý còn chưa hết nhìn tôi, nhún nhún vai.

“Vây cũng được, cha sẽ mua lại công ty Đức Hâm, làm chi nhánh!” Ông ta cười giảo hoạt.

Tôi cùng Thái Kỳ lập tức ù rũ, công ty Đức Hâm kia chính là nơi tôi đang làm, nhỏ thì nhỏ thật, ông chủ cũng thuộc hạng siêu tốt.

“Hôn lễ hủy bỏ! Cụ có thể về được rồi!”

Lần này Thái Kỳ cuối cùng cũng nổi giận rồi, ngay trước mặt ông già đóng sầm cửa lại.

“Diệp Hồng Kỳ, mai chúng mình về nhà em, làm bà cốt làm thầy cúng, mặc kệ MCU của ông ấy!”

Ha ha ha, tôi nghĩ đến cảnh u già nhìn thấy Thái Kỳ mất lớp lảnh đầy sao, lập tức cười vui vẻ, “Ha, được! Về làm thầy cúng.”

Nếu cô nàng mà biết Thái Kỳ vứt chức tổng giám đốc không làm chạy về làm thầy cúng, không tẩu chết hần mới là lạ.

Thái Kỳ đoán chừng như cũng nghĩ đến vấn đề này, nhìn tôi cười hắc hắc: “Không về nhà em nữa, chúng ta bỏ trốn đi, để cho ông già khốn đốn ở MCU!”

đây là một ý kiến hay!

Aiz, phần tiền mừng kia, chờ ông già cưới lần hai tự mình kiếm đi! Về phần tôi và Thái Kỳ, sau khi suy nghĩ cặn kẽ, chúng tôi quyết định bỏ trốn, không cử hành hôn lễ.

“Diệp Hồng Kỳ, em nhìn kìa...”

Đứng trên đỉnh Hoàng Sơn, tôi nhìn theo ngón tay của Thái Kỳ thấy cò màu đang đón gió bên sườn núi, bao quanh một lá cò đỏ bên trong, tung bay phấp phới, sâu thẳm miên.

“Hong kỳ không ngã, thái kỳ bay bay, anh vĩnh viễn yêu em! Cũng giống như đám cò màu bao xung quanh lá cò đỏ kia vậy, vĩnh viễn che chở cho em!”

Rào rào, một trận gió, cuốn tung lá cò đỏ kia rớt xuống đất, cò màu vẫn đón gió bay phấp phới, mẹ nó chứ, thế này hơi bị kích thích người ta đấy.

Đồng chí Thái Kỳ nhìn nhìn mặt tôi, nhất thời hóa đá.

Grào, tôi vùng nắm đấm, đều quăng lên đầu hần! Đánh anh cái đồ đầu đầy tổ chim này!

Khốn thật, tên nhóc xúi quẩy này, học mấy tên thanh niên văn nghệ làm gì chứ!!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Chớp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Ngoại truyện 1

Tô Tổng

Thái Kỳ đưa nhỏ này, tam quan bất chính, cha nó luôn muốn dạy dỗ nó, thay đổi lý tưởng của nó.

“Thái Kỳ, nói cô biết, lý tưởng của cháu là gì?” Lúc cha nó đưa nó qua, thằng nhóc này đang trong thời kỳ phản nghịch, gương mặt đầy vẻ kiêu ngạo bất tuân.

Đứa nhỏ này có thiên phú dị bẩm, thời kỳ phản nghịch tới cũng trễ hơn so với người khác, người ta là cấp hai trung học, nó thì sắp tốt nghiệp đại học rồi mới phản nghịch, thần đồng chắc là lúc nào cũng khác với người thường, mặc dù nó học đến lớp đó cũng là nhảy lớp, nhưng mà tôi đã thấy qua mấy đứa trẻ trong lớp đó, đầu đều không được bình thường cho lắm.

Vẫn là Giang Duyệt cùng Giang Khương nhà mình tốt nhất, ít ra cũng bình thường!

“Làm công nhân, làm nhân viên nghiệp vụ, làm thợ công trường...” Nó bất cần đời nhìn tôi cười, trên tay cầm một xấp hình, đang nhét vào trong phong

thư, mặt trên phong thư ghi rõ tên của cha nó.

Tôi một phen đoạt lại, vừa mới nhìn, thiếu chút nữa vọt luôn tới máy photo bên cạnh sao ra mấy tờ.

Quá hiếm có, tôi còn chưa thấy dáng vẻ bốc lửa như vậy của Thái lão đại bao giờ, lộ nửa vai, đầy mặt dục cầu bất mãn nằm đó cho người ta đề, thằng nhóc Thái Kỳ này có thiên phú đấy, gặp nguy không loạn, ảnh chụp toàn là chất lượng cao.

“Thái Kỳ, cho cô hai tấm đi!” Tôi hà hà hỏi nó.

Ánh mắt nó liếc xéo, cười lạnh hai tiếng, móc từ trong túi ra hai phong thư nữa, đưa cho tôi: “Cô à, phần cô cháu cũng chuẩn bị rồi đây!”

Tôi rút hình ra, chỉ liếc một cái, thiếu chút nữa bất tỉnh.

Một phong là thằng nhóc Giang Duyệt kia, mang vàng đeo bạc đứng ở cửa trường học, đang kéo con gái nhà người ta giờ trò lưu manh, mỗi một tấm, tay của nó đều đặt trên một vị trí khác nhau trên người cô bé kia.

Khốn nạn thật, thằng nhóc Giang Duyệt này còn biết cười dê cơ đấy, tôi sinh nó xong, còn hoài nghi nó là mặt than.

“Thằng nhóc này vậy mà không phải tàn tật!” Tôi lệ rơi đầy mặt, tay run run nhìn dáng vẻ cười dê của Giang Duyệt, thực nổi da gà,

∩

(

∩ ▽ ∩

)

∩

“Cô cứ xem phong kia đi, xem xong chắc cô cũng tàn tật luôn!” Thái Kỳ hai chân vắt chéo ngồi tại chỗ, cười xấu xa.

Tôi run run tay mở phong thư, chực tấm hình rút ra.

Oành, máu nóng xông lên đầu, “Thái Kỳ, cháu xem Giang Khương nó đang mặc Bra với váy ngắn sao?” Tôi già rồi, mắc bệnh tăng nhãn áp rồi, sao nhìn thế nào còn thấy Giang Khương đánh cả son môi.

“Hắc, Tô Tổng, đẹp mắt không, cháu còn có ảnh nó mặc váy này!”

Tôi lệ rơi đầy mặt nhìn Thái Kỳ buồn bực: “Cháu chụp ở đâu vậy...” Tôi ôm đầy lòng nghi ngờ đối với thời điểm có mấy hành vi dơ hoi này, nhất định là đã ăn phải thứ linh tinh gì đó.

Mặt than lại còn thêm bệnh thích mặc dị trang nữa, đều bày ra cho tôi.

“Ồ ký túc xá của Giang Duyệt!!”

“Đi, đi với cô đến chỗ của Giang Khương đi!” Tôi sai lầm rồi, không nên để cho hai đứa nó mỗi đứa mua một gian phòng, sớm để cho bọn nó độc lập.

“Dạ!” Thái Kỳ cười đến là vô hại, phui mông một cái, nhảy lên từ trên ghế, “Cháu cũng đang muốn xem phòng mới của mình đây!”

Tôi kéo nó, cũng không chú ý đến việc giáo dục tư tưởng cho nó nữa, đi thẳng từ Thiên Duyệt đến.

Dọc theo đường đi, tôi phóng xe chẳng khác nào hỏa tiễn.

“Tô lão tổng, lái xe chậm một chút!”

Tôi vừa quay đầu lại, thấy Thái Kỳ nằm ở ghế phía sau, sắc mặt tái nhợt, “Cháu say xe, Tô lão tổng!”

Thằng bé này sinh non, cả nhà cung chiều chẳng khác nào trứng rồng, thân thể yếu muốn chết, tật xấu nhiều vô kể, “Cô đi chậm, cháu ngồi thẳng lại cho cô, đừng có nôn!”

Nó từ từ ngồi thẳng người, bắt cần đời nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mới vừa rồi còn quang đãng, lác đác mấy vệt mây đen, vậy mà bây giờ đã bắt đầu mưa to rào rào, Thái Kỳ rất yên lặng, tôi vừa quay đầu, nhìn thấy nó dính mặt vào cửa sổ.

Con người đảo nhanh như chớp.

Xe vừa mới lái vào tiểu khu. Tôi nghe thấy nó thấp giọng mắng: “Thật là cảm thú!”

A?

Nó chọc chọc bả vai của tôi: “Tô lão tổng, dừng một chút, cho cháu cái ô!”

Tôi nhìn theo tầm mắt của nó nhìn ra ngoài cửa kính xe, tôi nhớ cái nhà kia là của tiểu công tử bên Tường Thực, lúc này, bên ngoài cửa chống trộm, một cô bé đang đứng thẳng, người ướt sũng, mặc một chiếc T-shirt rộng rãi thật mỏng, cả người bị nước mưa xối vào đến đầu cũng không ngẩng lên được.

Trong ngực ôm một cuộn thảm bằng nhung màu trắng, thân thể cô bé gập lại, hình như là chỉ sợ nước mưa xối ướt tấm thảm kia vậy.

“Cái tên nhà họ Ninh đó, đẩy cô ấy ra!” Thái Kỳ hạ cửa sổ xe, ghé đầu nhìn ra ngoài.

Vừa nhìn vừa chặc chặc: “Cô xem, cô xem, cô ta còn giúp Ninh Mặc kia chỉnh trang lại bồn hoa trước cửa!”

Có mấy bồn hoa lan, không chịu nổi mưa to, cô bé kia khom người, đem từng chậu từng chậu hoa chuyển qua phía dưới thành cửa chống trộm.

Vừa chuyển vừa khóc nức nở.

Dáng vẻ rất thương tâm.

“Này, cho cô ô!” Thái Kỳ đột nhiên gõ lên thân xe, thuận tay vung lên, tôi thấy cái ô rõ dài bay theo đường vòng cung, khiến cho cô bé kia sợ đến mức chạy bắn ra mấy bước mới dừng lại, mà cái ô vẫn còn đập vào lưng cô bé.

Oạch một cái, cả người cô bé bị ngã vào trong nước, tấm thảm trong ngực, hoàn toàn bị bùn đất dính đen sì.

“Khốn nạn thật, là đứa nào!”

Dáng dấp thực hung dữ,

〕

(

〕 ▽ ㄣ

)

ㄣ

, tôi sợ quá khép luôn cửa sổ xe lại, thằng nhóc ngốc nghếch kia lại còn vurun người ra.

Vừa cười vừa ngoắc ngoắc với cô bé kia: “Aiz aiz aiz, là tôi là tôi, là tôi vút đó!”

Đứa nhỏ này chẳng lẽ còn cho là cô bé kia đang cảm kích bùng nổ? (

○

○

○

) Ôi

“Là anh vút?”

Giọng nói tương đối bất thiện.

Thái bảo bồi nhà tôi thậm chí ngay cả cửa xe cũng mở ra, cười hi hi chào hỏi với cô bé: “U, xin chào, ô cầm lấy dùng đi, khóc xong thì về nhà sớm một chút!”

Phụt... Đứa bé đáng thương, chưa có bạn gái bao giờ,

〕

(

〕 ▽ ㄣ

)

ư

, con gái không phải an ủi như thế, được không!

“Mẹ nó tôi quá chết anh!” Cô bé kia ôm lấy cái thảm ướt nhẹp đen như mực nháy mắt vọt tới, nhoáng cái đã khiến Thái Kỳ ngã nhào trên đất, vung nắm đấm liều mạng đánh nó.

“Anh làm thảm của Ninh Mặc dơ rồi này, anh bảo tôi ngày mai làm sao mà trả cho anh ấy được? Há?”

Thái Kỳ cũng nổi giận, đề cô bé kia lại một đường lần lại: “Cô có phải là tiện cách không hả, hần đây cô ra ngoài, cô còn muốn lấy lòng hần!”

Hai đứa ở trong mưa ầu ả một trận, đánh đối phương mặt mũi bầm dập, cô bé kia mới kéo lấy cái ô Thái Kỳ vừa ném qua, lập tức chọc vào thắt lưng nó: “Chọc chết anh, đồ thói tha!”

Phụt, tôi thấy ánh mắt của Thái bảo bối tóe lửa, tay cầm gạch, giơ lên thật cao, ở ngay phía sau cô bé kia.

Cứ giờ vậy, không hề phản kháng.

Đợi đến khi cô bé kia đánh đến hết giận, phui mông đi, miếng gạch của nó cũng không hạ xuống.

“Này, sao không đập cô nhóc đó?” Tôi nhìn Thái Kỳ mặt sung thành đầu heo.

Nó nhếch miệng cười với tôi, nhẹ nhẹ co rút đau đớn: “Ánh mắt của cô ấy rất đẹp, không nhẫn tâm đập.”

Xe vòng qua một khúc rẽ, nó vốn đang trầm mặc, đột nhiên lại cười lên, “Aiz, cô ơi, cháu nghĩ ra mục tiêu rồi...”

Tôi quay đầu nhìn Thái Kỳ.

Cặp mắt hoa đào của nó lấp lánh ánh sáng, rực rỡ ánh lên: “Ch

áu phải tìm được cô nhóc đó, trả thù cô ta thật tử tế, để cô ta biết sự lợi hại của cháu!”

Đứa nhỏ này thực trẻ con.

Xe lại vòng qua một khúc rẽ, nó lại lầm bầm: “Trả thù xong rồi, cháu sẽ khiến cho cô ấy biết, trên đời này không phải chỉ có một Ninh Mặc, việc gì phải cúi mình như thế chứ, một cô gái xinh đẹp như vậy!”

Thôi đi, tôi thiếu chút nữa lệch tay lái đâm vào tường.

Nhìn như con trai thế kia, xinh đẹp ở chỗ nào chứ, hai nắm đấm vung lên oai phong như thế, so với đàn ông còn MAN, thẩm mỹ quan của Thái bảo bối đây là cái kiểu gì vậy.

“Aiz, thật thú vị!” Thái bảo bối ngồi ở ghế sau, vuốt cái cằm bầm tím, tiếp tục hồi tưởng lại dư vị của sự kiện bạo lực lúc nãy.

“Cô, cô nói xem sao cô ấy lại tiện đến mức thú vị như vậy được nhỉ?”

Phụt... Tôi quyết định hoàn toàn ngó lơ sự tự mình say mê của Thái bảo bối.

Bây giờ tôi lại bắt đầu cảm thấy tự hào.

Mặt than cùng với bệnh thích dị trang thì sao chứ, còn tốt hơn tinh thần bất bình thường!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Ngoại truyện 2

Thái Kỳ

Thái Kỳ lúc nhỏ, đã biểu hiện ra một mặt hoàn toàn khác với người thường.

Mới vừa đầy mười tháng, đã giờ bình sữa nghiêng người tựa vào vách tường phìên muộn: cuộc sống ư, một giấc mộng mà thôi. ...

Khiến cho Thái lão tổng cả kinh muốn chết, dụi mắt hỏi hần: “Bảo bồi mạng nhỏ oi, con đang làm gì vậy?”

Thái bảo bồi lúc này mới giờ bình sữa lên, thồn thức nhìn về phía hư không, đáp rằng: “Hóng chút gió, uống chút sữa!” Bộ dáng nhỏ nhắn thồn thức đầy nhân văn kia, khiến cho bảo mẫu đứng một bên cũng bị mê hoặc.

Đội đến khi hần đi học, cuối cùng cũng không thồn thức nhân văn nữa, bắt đầu tiến hóa, toàn bộ chính là bị mười vạn câu hỏi vì sao nhập hồn.

Ngày nào cũng đuổi theo giáo viên hỏi: tại sao vậy, tại sao?

Giáo viên lớp bé không đáp được, mới nghĩ ra cách để cho hần nhảy lớp, đá tới lớp lớn, giáo viên lớp lớn vẫn không đáp được như thường, năm nào cũng dùng bộ mặt suy sụp đối diện với Thái lão tổng.

Cặp mắt tiêu tụy kia, khiến cho tóc trên đầu Thái lão tổng rụng đi không ít, chính xác là hồng nhan chưa già đầu đã bạc.

Đứa nhỏ này, trời sinh đã khiến người ta nhức đầu.

Đơn giản mà nói... Thái bảo bồi mà đi học, chính là một hiện tượng, mặc dù khuôn mặt xinh xinh nhỏ nhắn cực đáng yêu, nhưng mà hành vi đều thuộc cấp bậc của ác ma.

Ngay cả thâm mền cũng khủng hơn người khác. Mới vừa tốt nghiệp, đã thích một cô gái, cá tính mạnh mẽ, giống hệt như pháo, lần đầu tiên gặp mặt đã đánh cho hần chẳng khác nào đầu heo, đáng sợ nhất là, cô bé này còn khẳng khẳng một mực thích một người khác.

Nhưng mà vẫn không đáng sợ bằng việc Thái bảo bồi sau khi bị người ta quát thành đầu heo xong, vẫn một mình đứng ở góc tường cười ngây ngô.

Bởi vì không có kinh nghiệm theo đuổi con gái, chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế mười vạn câu hỏi vì sao của đồng chí Thái bảo bồi lại bắt đầu tái phát, từ trên xuống dưới, ai cũng bị hần hỏi tới thiểu là hơn trăm lần, lần này chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế tái phát khiến cho người nhà họ Thái điên đảo, mọi người ai có ý tưởng vớ vẩn nào cũng tuôn ra hết, cuối cùng vẫn là một chiều âm thầm của Điền Mật sát sao giải quyết được lòng siêng năng học hỏi của đồng chí Thái bảo bồi, khiến cho kế hoạch tán gái của Thái bảo bồi đến nơi đến chốn.

Liên tiếp ba năm, Thái bảo bồi đã nuôi dưỡng được thói quen tốt chăm chỉ cất báo, tờ báo nào mà có những chữ như tôi này, đề ý này, em này, những chữ đại loại như vậy, hần đều rất nghiêm túc nghiêm túc chừa lại, gom lại đặt trong hộp.

Đoán chừng đó cũng được coi là một loại chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, mỗi lần mà cất đến hai chữ đề ý, nhất định phải thực hot thực lớn, ít nhất cỡ chữ phải hơn hai mươi, hần mới thấy thỏa mãn.

Nếu không sẽ cứ xoắn xuyết mãi như thế.

Đội đến khi cô bé kia vào được tập đoàn Thiên Duyệt, mọi người cùng nhau thở phào nhẹ nhõm tập thể. Thái lão tổng cầm đầu cũng muốn roi lệ, không dễ dàng đâu, mọi người cuối cùng cũng được giải thoát khỏi chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế mười vạn câu hỏi vì sao của đồng chí Thái bảo bồi.

Khổ tận cam lai, đoán chừng sau đây sẽ là tiết mục ngọt ngào như mật, đáng tiếc tất cả mọi người đều làm to rồi, Thái Kỳ sở dĩ là Thái Kỳ, bởi vì sự tồn tại của hần là một hiện tượng.

Tháng tám, gia đình tụ họp, Thái bảo bồi ngoan ngoãn về nhà, đây là lần đầu tiên hần trở về tham gia hội họp của gia tộc từ khi hần tốt nghiệp đại học xong, bởi vì thời kỳ phản nghịch của hần đến trễ hơn người khác, tất cả mọi người đều lựa chọn tạm xử lý một cách khiêm tốn.

Bữa tiệc vừa mới bắt đầu, chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế mười vạn câu hỏi vì sao của hần lại tái phát.

Ngồi gần nhất là Giang Duyệt, mới vừa gặp được một miếng dưa thái lát, đã bị Thái bảo bồi nhắm trúng.

“Giang Duyệt, tại sao chú mặt lúc nào cũng sưng lên như thế, mà con gái cũng coi trọng chú được, tại sao hả?”

Cũng may bình thường Giang Duyệt đều mặt than, cho dù bị Thái Kỳ làm phiền đến muốn lật bàn, biểu cảm trên mặt vẫn rất chi là bình tĩnh.

“Giang Duyệt, tại sao khổ nhục kế bây giờ lại không lưu hành vậy, chú xem, máu anh là loại RH, chảy ít nhất cũng phải 800CC, mà cô nàng đó vẫn không theo anh, tại sao hả, hả hả hả...” Thái bảo bồi buồn bực vỗ bàn.

Bữa ăn này không thể nào ăn xong được rồi, Giang Duyệt yên lặng bỏ chạy.

Kẻ thụ hại thứ hai chính là Thái lão tổng, mới vừa ngồi vào bàn, đã bị một thanh niên bị chứng cưỡng bách mười vạn câu hỏi vì sao quán lấy, xoắn xuyết hỏi: “Thái lão tổng, con là con trai cha đúng không, tại sao con tán gái không bằng cha, tại sao vậy...”

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, vấn đề cao siêu như vậy, Thái lão tổng có nghĩ bề đầu cũng không đáp lại được, chỉ có thể yên lặng roi lệ nơi đáy lòng, nhìn

một bàn món ăn ngon lành, yên lặng nổ tung.

Người thứ ba thụ hại, là tiểu công chúa xinh đẹp của Thiên Duyệt, Điền Điền, mới vừa ngồi xuống, đã bị Thái bảo bồi quán lấy.

“Điền Điền, chẳng lẽ con gái ai cũng thích con trai cao cao tại thượng sao, tại sao vậy... em lấy thân phận trợ lý nhỏ tiếp cận cô ấy, chẳng lẽ vẫn không được sao, tại sao vậy...”

Phụt... Điền Điền còn chưa có rời bàn, Điền Mật đã bị dọa cho chạy mất.

Đồng thời muốn chuồn mất còn có Tô lão tổng.

Bà bị Thái bảo bồi túm lại: “Tô lão tổng, chuyện Thiên Duyệt hợp tác với Ninh Mặc là cô vỗ nhip đúng không, biết rõ là cháu thích Diệp Hồng Kỳ, cô còn vỗ nhip, cô có ý đồ gì hả?”

Tô lão tổng co quắp gấp một miếng bánh mì nướng bỏ vào miệng, tính cho bớt đi tiểu.

“Cô mà không giúp cháu giải quyết được Diệp Hồng Kỳ, cháu sẽ lật tung nóc tập đoàn Thiên Duyệt lên!” Thái Kỳ bảo bồi có chứng cứ bách thâm căn cố đế, nói đến là đến, luôn là nói được làm được.

Điền này, Tô lão tổng tuyệt đối không dám hoài nghi.

Một tích tắc này, Tô lão tổng cuối cùng cũng rơi lệ, bà khó khăn nuốt miếng bánh mì, nhìn một bàn người rất không có nghĩa khí đã đào tẩu hết, rất chỉ là buồn bực, nắm tay đảm bảo: “Cháu yên tâm, sáng ngày kia nếu cháu mà giả bệnh được, cô sẽ để Diệp Hồng Kỳ đến nhà cháu đặc biệt thăm nom!”

Lần này, đồng chí Thái bảo bồi thỏa mãn rồi chứ?!

Đáng tiếc, Thái bảo bồi lại một lần nữa rơi vào rối rắm, nhìn mấy ngón tay, buồn bực: “Tô lão tổng, sao cháu lại cảm thấy tất cả phát triển quá nhanh vậy, đây hết thấy là tại sao vậy...”

Grừ. grừ. grừ, Tô lão tổng cuối cùng cũng lật bàn nổ tung.

“Aiz, không có ai biết làm sao để theo đuổi một cô gái tương đối ngây thơ sao? Tại sao lại khó như vậy chứ?!” Thái bảo bồi lăm bầm lâu bầu, bắt đầu động đũa, nhanh chóng ăn ngấu nghiến, mỗi người bỏ chạy nghe đến đó đều muốn rơi lệ!

Quả nhiên mời Thái hiện tượng về liên hoan, là một chuyện vô cùng vô vùng vô nhân đạo.

Ít nhất là! Ít nhất là!... Đồng chí thanh niên Thái bảo bồi bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế mười vạn câu hỏi vì sao trở lại, tất cả mọi người đều không có cơ hội ăn no!

Vậy nên liên hoan kết thúc, lấy niệm lực của mọi người làm kết quả chung cuộc.

Mọi người cầu nguyện: Để cho Thái bảo bồi ôm mỹ nhân về đi, nếu không, lần liên hoan nào cũng biến thành nơi giải đáp mười vạn câu hỏi vì sao.

Thế chẳng phải là quá bị kịch hay sao...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Ngoại truyện 3

Diệp Hồng Kỳ

Diệp Hồng Kỳ là một người rất cố chấp, trên căn bản những chuyện đã xác định rồi sẽ rất hiếm khi thay đổi.

Lúc Hữu Bảo quen cô, cô đang ăn sandwich ở căn tin trường học, bởi vì thịt chân giò hun khói bên trong ăn rất ngon, cô liền cố chấp ăn bốn năm đại học.

Cố chấp như vậy còn có tình yêu đối với Ninh Mặc, cái loại nghị lực chưa đựng phải tường Nam chưa hết hy vọng đẩy khiến cho mỗi người ở đây đều lo sợ trong lòng, lo lắng thay cho cô, nếu như Ninh Mặc cuối cùng vẫn không đón nhận cô ấy, liệu cô ấy có còn dũng khí để đi thích người khác nữa hay không.

Nhưng mà Ninh Mặc vẫn cự tuyệt cô.

Cô lập tức đập bình thì đập cho vỡ, cả ngày ù rũ, giống như mất đi mục đích sống. Hữu Bảo sợ cô thương tâm, an ủi cô: Diệp Hồng Kỳ, có bản lĩnh, phải khiến cho Ninh Mặc hối hận vì đã bỏ qua một đứa người đẹp như hoa giống mày.

đĩ nhiên, Hồng Kỳ cũng không như hoa, cũng không phải là người đẹp, đây là một loại nghệ thuật tu từ, để trấn an cô nàng mà thốt ra thôi.

Nhưng mà cô ngốc Hồng Kỳ này lại tưởng thật.

Cô cố gắng học tập, cố gắng nộp đơn vào tập đoàn Thiên Duyệt, cố gắng khiến bản thân trở nên xinh đẹp hơn, cô thay đổi từng ngày từng ngày, cũng trở nên tự tin hơn mỗi ngày.

Có một ngày, Tiểu Quách và Hồ Nữ cùng ký túc xá đang đi dạo trên phố, xa xa thấy có người vẫy tay, da trắng nõn, cằm nhọn, mắt to, cười một tiếng đã đáng yêu muốn chết, đầu tóc được cắt sửa tinh tế vô cùng, mặc một chiếc váy nhỏ vừa người, toàn thân mang dáng dấp của một mỹ nữ thành phần trí thức, chân chính có thể xứng với danh hiệu người đẹp này.

“A, đây là ai vậy! Aiz, xin chào!” Hồ Nữ vừa nói thầm với Tiểu Quách, vừa lấy thái độ nhiệt tình gấp mười lần bình thường chào hỏi cô.

“Tao không nhận ra! A, xin chào!” Tiểu Quách tròn tròn mắt, cũng nhiệt tình vẫy tay.

Bởi vì vị trí thức đó đã chạy tới, còn thờ hờn hờn, ánh mắt sáng ngời, dáng dấp tự tin hơn trước kia gấp trăm lần, lại chính là Diệp Hồng Kỳ.

“Tiểu

Quách, Hồ Nữ, lâu lắm không gặp!” Cô thờ hờn hờn, tay chống trên đầu gối, đến gần nhìn, bây giờ lỗ tai vậy mà còn xỏ một bộ khuyên tai tinh xảo bằng ngọc trai nho nhỏ.

Toàn bộ nói lên không ít.

Tiểu Quách cùng Hồ Nữ liếc nhau, nhất trí từ trong lòng, Hồng Kỳ bây giờ, thực sự đạt đến mỹ nữ.

“Mày khỏe chứ, Hồng Kỳ?” Hai người hỏi cũng cẩn thận, nhớ tới chuyện Diệp Hồng Kỳ bởi vì Ninh Mặc cự tuyệt chạy đi gặp người ta đụng vào tường, chỉ sợ kích thích đến cô ấy.

“Tao rất khỏe, công việc cũng vui vẻ, học tập cũng vui vẻ, đứng rồi, tao đang học tiếng Nhật đấy!” Cô lắc lắc tập sách trong tay, “Tao muốn học thật giỏi tiếng Nhật, sau đó làm một nhà ngoại thương thật xuất sắc!”

Loại sức sống này không hề có ở Hồng Kỳ trong bốn năm học ở trường.

Tiểu Quách cùng Hồ Nữ hai người hoài nghi liếc nhau một cái, sau đó Tiểu Quách đẩy cánh tay Hồ Nữ một cái, khiến cho Hồ Nữ nhanh mồm nhanh miệng mở miệng: “Hồng Kỳ, Ninh Mặc kia...”

“Ừ?” Hồng Kỳ ngược mắt lên, đột nhiên cười rộ, lộ ra chiếc răng nhỏ bên trong, đáng vẻ rất thoải mái: “Ninh Mặc với tao mãi mãi là bạn bè, mãi mãi!”

“...” Tiểu Quách Hồ Nữ nhìn nhau một cái, cảm thấy bát quái hình như chưa đủ cường đại.

Lần này đổi lại là Tiểu Quách lên tiếng: “Hồng Kỳ, mày còn thích anh ta không?”

Diệp Hồng Kỳ trầm mặc, mắt to chớp chớp, đột nhiên nhàn nhạt cười một tiếng: “Tao thích anh ta như là bạn bè tri kỷ thôi, bạn bè tri kỷ là cả đời.”

Giống như giải thích cho Tiểu Quách Hồ Nữ nghe, cũng giống như đang giải thích cho bản thân mình nghe.

“Mày không hận Ninh Mặc sao, anh ta lợi dụng cả quãng thời gian đại học của mày!”

Sau đó, cô lại cười lớn lần nữa, đáng dấp còi mồm như hỏi còn học trong trường: “Tao nên cảm ơn Ninh Mặc, bởi vì, tao theo đuổi rồi thích một người, bởi vì theo đuổi rồi, cho nên mới hiểu được có được tình yêu không hề dễ dàng, cho nên càng thêm quý trọng người thích mình!”

Cô dần dần ngừng cười, rất nghiêm túc nói: “Tao không hận Ninh Mặc, nhưng mà cũng đã không còn yêu nữa!”

Khi một người phụ nữ hoàn toàn quên đi một người đàn ông, chỉ có hai loại khả năng, một loại là đã vĩnh viễn mất đi lòng tin với tình yêu, còn một loại chính là khi cô ấy đã gặp được người đàn ông tốt hơn, tốt đến mức khiến cho cô ấy có thể quên đi nỗi đau trong dĩ vãng.

Diệp Hồng Kỳ có lẽ thuộc về trường hợp thứ hai, nụ cười của cô, khí chất của cô, sự tự tin của cô, cũng bởi vì tình yêu, mà tỏa sáng ra ánh sáng khác biệt.

“Này này này, mày có bạn trai sao?!” Vấn đề cuối cùng, hai người cùng nhau hỏi, thật tò mò, là một chàng trai thế nào, có thể giải cứu được Hồng Kỳ đang rơi vào tuyệt vọng với tình yêu chứ.

Mặt của Hồng Kỳ lập tức trở nên ngọt ngào, lấy di động ra, cho hai người nhìn: “Đây là bạn trai tao, sang năm sẽ kết hôn!”

Trong hình, chàng trai kia rất tuấn tú, lông mi thật dài, mặt mày như tranh, trong tròng mắt tựa hồ như có ngàn vạn loại dịu dàng, cho dù thông qua một tấm hình nhỏ bé như vậy, cũng có thể truyền ra ngoài.

“Diệp Hồng Kỳ, mẹ nó chứ, em lại để anh trông nhầm cửa, đông tây nam bắc em không biết phân biệt sao?”

Từ một phía khác, một chàng trai mặc một chiếc áo len màu xanh ngọc kẻ ca rô màu xám chạy tới, làn da trắng nõn, vóc người cao gầy, một tay chống hàng rào nhảy qua, vừa mắng vừa chạy tới.

Nhìn thấy Diệp Hồng Kỳ, ánh sáng trong mắt đều trở nên mềm mại.

“Em là đứa ngốc! Để anh lo còn hơn cả con gái!” Hần cười mắng.

Sau đó, Tiểu Quách cùng Hồ Nữ giống như kỳ tích nhìn thấy kỳ quan ngàn năm khó gặp vậy, Diệp Hồng Kỳ vậy mà lại ngượng ngùng đỏ mặt, nhảy nhào tới, ôm lấy chàng trai vừa nhún vừa nhảy, tiếng cười lạnh lạnh dễ nghe nũng nịu: “Thái ba ba, anh cứ lo lắng cho em đi!”

Aiz, thực đúng là hạnh phúc khiến cho người ta muốn rớt nước mắt mà!

Sau đó, đột nhiên, hai người vẫn đứng giữa phố chột muốn yêu đương... Có một người yêu thương nhưng nhớ mình, thực ảm áp!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cô Nàng Có Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.